

DİN
MAFYALARI
VE BİZ

III. BÖLÜM

III. Bölüm

İçindekiler

Organizasyon ve Allah.....	3
Allah Kimleri Kullanıyor?	27
Bir yere ait olmak.....	33
Karar verme yeteneği	43
AH ŞU ONLAR!	68
Organizasyona giden mektup!.....	73
Neden Bütün Yürekle Değil de İkiyüzlülük!	89
Musevilik, Hıristiyanlık, Müslümanlık	92
İnanan ve İnanmayanlarla Sohbet	97
Biz Nereye Gidelim?.....	102
Güven ve Emniyet mi, Mutluluk mu?.....	108
Muhammed peygamberlerin sonuncusu mu?.....	127

Organizasyon ve Allah

<http://mesias.de> de yayınlandı

Organizasyon:1) Hazırlık, tertip, düzen. 2) Kuruluş, Örgüt

Organize: 1) Örgütlü, örgütlenmiş. 2) Düzenli, düzenlenmiş. **organize etmek** Düzenlemek, örgütlemek, teşkilatlandırmak.....Temel Türkçe Sözlük-Kemal Demiray.

Organizasyonun Almanca sözlükteki anlamı:1) Plan gereği bina etmek. Örgüt, Düzen, Bir şeyin şekli. 2a) Grupta; Cemiyet, Birlik, Gruplaşmış kişilerin aynı amaçla birleşmesi. b) Bir arada olmak, bünye, bina. Bir enstitünün talimatı, emri.

Organizasyon şekli: Belli kurallar. "Organizasyon şekli, Firmayı yönetim tarzını belirler."

Organizatör:1) Belli bir plana göre hazırlamak. "Politikacılar bir şeyi ilan etmekte, duyurmakta Organizatördürler."

Konumuzla ilgili olarak bu kelimelerin başka sözlüklerdeki anlamları da üç aşağı beş yukarı aynı şekilde açıklanıyor olmalı. Bu kelime 16. Yüzyılda, Yunancası **organon** olup **organ** kelimesinden türetilmiş.

Organon yani **organ**'ın sözlük anlamı ise: "Alet takımı, musiki aletler, amaç aletleri" ; ergon "İş, sanat eseri, çalışma, ödev".

18. Yüzyılda Fransız diline giren, sonradan yine bu organ kelimesine paralel olan **organize** kelimesi, "organ mevcut etmek" manasında. Latince ismi **organum**'dan geliyor ve yine "çalışma aletleri" anlamında. Yani, plana göre yapmak, şekil vermek.

Kutsal yazılarda bu **Organizasyon** kelimesi bir kere dahi geçmemektedir (Tevrat, Zebur, İncil, Kuran kastediliyor). Hiç bir yerde rastlanmamış, ne orijinal dillerinde ne de bu kelime 18. yüzyılda üretildikten sonra yapılan Mukaddes Kitap tercümelerine girmiş. Hem de bu araştırmayı Yehova Şahitlerinin bizzat yaptıklarını, sonucu da kapalı kapılar ardında kendilerinin üzümler kabul ettikleri bir gerçek olarak belirtmek isterim. Bunu üyelerinden kimse de duymamıştır. İçlerinden çıkardıkları Raymond Franz'ın kitabında okumasaydım ben de duymazdım. Çünkü Yehova Şahitleri bir Organizasyondur ve de üyelerine her fırsatta bu Organizasyonla övümleri öğretilir. Benim burada anlatmak istediğim sadece onlar olamayacak; bu kelimenin sözlük anlamından çok daha derinlere inerek, aslında biz insanlık için ne anlama geldiğini, kuvvetini, yaptırımlarını, tarihten örnekler vererek; en çok da Allah'ın sözlerinden, O'nun **Organizasyonu** destekleyen, bizlerin anladığı anlamda **Organizatör** bir Allah olup olmadığını kısaca anlatmaya çalışacağım. Bu tek bir kelimenin altında yatan gerçekleri açıklamak için aslında çok uzun kitaplar bile yazılabilir. Dediğim gibi ben yine mümkün olduğunca kısa ama en çok kendi alanımızda, bizi ilgilendiren şekliyle bir açıklama getirmeye çalışacağım.

Hepimizin bildiği basit bir düşünceyle, "iyi organize edilmiş şeyler vardır ya da kötü organize edilmiş şeyler vardır" diyebilir miyiz? Çok basit olarak her şeyi insan belki de böyle açıklayabilir mi?

Hiç unutmam; biz daha 15 yaşlarındayken babası kömürcü olan bir arkadaşım vardı. Bir gün onların evinde yatıya misafir gitmiştim. Bilmediğim bir nedenle arkadaşımın babasına verdiği dik dik cevaplarla onu öfkeliendirdiğini görüyordum. Arkadaşım benim yanımda sanki aslan kesilmişti. Aslında babasından çok korkmasına rağmen onun böyle yapmasına, "tam da şimdi ben buradayken neden böyle bir tatsızlık oluyor" diye hem şaşırıyor, hem korkuyor, hem de utanıyordum. Bu sırada herhalde oğlunun bilgisizliğini vurgulamak amacıyla olacak: "Söyle bakalım kaç çeşit kömür vardır?" diye sinirli sinirli baba sordu. Çünkü babası mesleki olarak kömürcüydü. O da hemen küstahça : "Her şeyde olduğu gibi iki çeşit"

demesine ben içimden "vaayy bilemedi diye" geçirirken baba yine sormaya devam etti. Öfkeli ama amacına da ulaşmış bir havayla: "Neymiş onlar?" diye sorması üzerine bizim arkadaş pişkin pişkin: "İyi kömür kötü kömür" demesine güleyim mi ağlayayım mı? Babasının da benim gibi böyle bir cevabı beklemediği kesindi. Bu olayı her hatırlayışımda hâlâ kendi kendime gülerim.

Peki, bu arkadaşın o zihniyetinden yola çıkacak olursak, acaba biz de diyebilir miyiz; "iyi organizasyonlar vardır bunlar iyidir, kötü organizasyonlar kötü organize edildiği için, ya da başka bir sürü nedenlerden ötürü kötüdür". Yalnız hemen şunu da unutmayalım. Yaptığımız ya da yapacağımız bu **iyi** ya da **kötü** değerlendirme notunu neye göre veriyoruz ya da vereceğiz? O organizasyonun maddi büyüme gücüne göre mi? Sahip olduğu üyelerinin çokluğuna göre mi? Kuvvetine göre mi? Politikada olsun uluslararası etkinliklerde olsun, bunların arasında söz sahibi olmasına göre mi? Amacına göre mi? Planı ve buna bağlı hedefine göre mi? Çok popüler olmasına göre mi? Herkes, ya da çok büyük bir kitle tarafından onaylanmasına göre mi? Üyelerinin aralarındaki birlik bağına göre mi? Kısa kesmek için vesaire vesaire diyerek, daha sayılabilecek ne varsa, bütün bunlardan hangisine göre değerlendirerek biz bir organizasyonu iyidir ya da kötüdür diyebiliriz? Bazıları: "Hepsine göre" de diyebilir. Derin düşünülür ise aslında kolay bir soru da değil, öyle değil mi?

Yeryüzümüzde hemen her şey organize edilmiştir. Saymakla bitiremeyiz. Bir kaç örnek vererek ancak çok meşhurlarını belki sınıflandırabiliriz. Politik, askeri, dini, milli, ticari, teröri, mafyamsı, sportif faaliyetler, eğitim, sağlık vs. vs. Şimdi gel bu sınıfın altında herhangi bir nedenle organize edilmiş kuruluşlara, toplumlara, ordulara, dinlere, politikacılara, teröristlere, insan avcılarına, kanunsuzca çalışanlara, hastanelere, eğitim kurumlarına, iyi organize edilmiş ya da kötü organize edilmiş diye not ver! O organize edilmiş kuruluş kimilerine göre çok iyi not alırken, başkalarına göre ise çok korkunç, tehlikeli ve yok edilmesi gereken bir kuruluştur. Kimi o organizasyon için kendini, canını bile feda ederken, bir başkası o organizasyona karşı savaş açar ve bu uğurda kendini feda eder.

Bütün hepsinin de bir bakıma çalışma mekanizması aynı prensiplere dayanmasına rağmen, bu sınıfların içinden konumuzun ağırlığını ben dini organizasyonlara vereceğim. Saydığım sınıflarla bu konunun etki alanını özellikle genişlettim. Okuyanın ilgisini çekmekten ziyade, bu konunun her insanı bizzat ilgilendirdiğini de vurgulamak istiyorum. Hepimiz, bütün dünya ulusları ve milletler bu organizasyonların etkisi altındadır. Bütün insanlık bu etkinin alanları içinde yaşar. Bu etkide insanlar hangi organize edilmiş sınıfın içine girer? Sadece bir iki veya yüzlerce sınıfın etkisi altına girer de öbürlerine girmez mi, onun tartışmasını yapmayacağım. Fakat dediğim gibi insanlık bu organize edilmiş şeylerin etkisi altında yaşar. İstese de istemese de o etki altında kurulmuş işyerine gider çalışır. Yine o etki alanında olan birçok yerlerle alış veriş yapar, bina eder ya da yıkar, eğitim alır ya da eğitim verir, yardım eder ya da yardım alır, falan filan. Tek başına Robinson gibi bir adada yaşayan insan yeryüzümüzde hâlâ var mıdır onu bilemiyorum, eğer varsa da istisnadır. Hiç kimseyle, hiçbir şekilde ilişkisi olmadan, tek başına yaşayan kişi için, onun organizasyonların etkisi dışında yaşadığını söyleyebiliriz. Ben bu yazım ile ne demek istiyorum? Bunu daha esrarengiz yapmadan hemen konunun temeline girelim.

Aslında yukarıda da dediğim gibi, bu konuya benim ilgimi çeken; organizasyon kelimesinin hiçbir kutsal yazılarda tek bir kere dahi geçmediğidir. Mukaddes Yazılarda, sigara ya da telefon kelimesi de hiç geçmez. Çünkü o zamanlar sigara ve telefon denen şey yoktu da ondan geçmez. Eğer Allah organizatör bir Allah ise, hatta bazılarının iddia ettiği gibi bu O'nun özelliği ise; buna sigara, telefon gibi o zamanlar bilinmeyen ya da olmayan bir şeye benzetemeyiz. En azından Allah'ın bu özelliğe sahip olduğunu ispatlayan başka sözlerin ya da o doğrultuda yaptığı işlerin

olması gerekmez midir? Kendi kendime bunların Kutsal Kitaplarda neden geçmediğini sordum. Aslında birinci ve en önemli ilk neden; Allah'ın hiçbir zaman bir organizasyona ihtiyacı olmaması ve de insanları organize etmemesidir. Hemen şaşırmanın, bunun nedenini elimden geldiği kadar, hatta bazen çok ve belki de gereksiz gibi gözükten tekrarlar yaparak açıklamaya çalışacağım.

Organizasyonların amacı, önce bir şeyi planlamak ve sonra o planı gerçekleştirmek için uğraş vermek demektir. Bu ne amaçla olursa olsun böyledir. Allah'ın ve O'nun yaratmış olduğu insanın ise bir organizasyona ihtiyacı olamaz. Çünkü Allah iradesini, yaratıklarının zihin ve yüreklerine yerleştirmiş olduğu emirlerini, onlar tabiatıyla ve istekle yaparlar. Bu irade onların bünyesini oluşturur. Bu onların yaratılmış robotlar ya da altıncı hisleriyle hareket eden hayvanlar olduğu anlamına da gelmez. Onlar bunu doğru olduğu için, zekâ ve yeteneklerini kullanarak, sevinçli ve istekle yaparlar. Bu durumu biz insanlık dünyasına baktığımız zaman tam ters olduğunu görüyor isek; Allah'ın Şeytana (bir zamanlar melek idi) müsaade etmesinden ve de Şeytanın da dünyayı etkisi altına almasından dolaydır. Bu şimdiki kullandığım cümle genel dünya bakış açısına komik gelebilir. Ben zaten başlangıçtan beri dediğim gibi, organizasyonun Allah ile nasıl bir ilişkisi olduğunu çözmek amacıyla bu yazıyı yazdım. Allah'a kendi kafasına göre inanan, ya da hiç inanmayan insanlar için bu yazının anlamı çok çürüktür. Fakat tarafsız bir şekilde hakikati bilmek isteyenlere, enteresan gelmekten ziyade, hayat kurtarıcı bilgiler içerecektir.

Evet, dediğim gibi, Allah iradesini yaratıklarının zihin ve yüreklerine yerleştirmiş olmakla, bu onları bir robot yapmaz. Kutsal yazılardan iyiyi ve kötüyü seçme, onları yapıp yapmama hürriyetini, Allah sadece biz insanlığa değil gökteki ruhi yaratıklarına da verdiğini biliyoruz. Mademki Allah'ın iradesini yapmak, bizim zihin ve yüreklerimize yazılmış ise, nasıl oluyor da kötü olanı yapabiliyoruz?

Aslında kâmil, yani kusursuz bir insanın bunu yapması için kendini zorlaması lazım. İlk insan Âdem ve Havva kâmildi. Onların itaatsiz olarak kâmillik özelliklerini kaybetmeleri, yalnız kendilerini bu yanlış işi yapmaya zorlamalarıyla değil; dışarıdan gelen etkinin de onları zorladığını okuyor ve biliyoruz. Teşvik eden etkinin ise, çok hikmetli, kurnaz ve güçlü bir ruhi yaratık olduğu kesin. Bir yılan ya da bir hayvan, zekâ, bilgi ve tecrübeleriyle kendinden çok üstün yaratılışa sahip insanı kandırması olamaz. Fakat Mukaddes Kitaplarda, kendisinde suç bulunana kadar iyi bir melekken, kendini Allah'a karşı koymakla baş kaldıran, isyan eden anlamında bir ismi olan Şeytanın bunu yaptığını okuyoruz. (Hezekiel 28:11-19) Yoksa yılan ne konuşan, ne de böyle özelliklere sahip düşünen bir yaratıktır. Ancak Şeytan Havva ile konuşurken, onu daha çok etkilemek amacıyla yılanı konuşturuyormuş gibi bir şov seçti. Kısa ve öz olarak söylemek gerekirse „kandırdı“ da diyebiliriz. (Mukaddes Kitapta Tekvinin 3. babın tümü, Vahiy 12:9 ; Kuran da Araf suresi 7.sure 11 den 25 kadar olan ayetleri ile Ta-Ha, 20. sure 115 den 124. ayete kadar.)

Şimdi organizasyon ile bu bilgilerin ne ilgisi olduğunu sorabilirsiniz. Amacımız Allah ile organizasyon düşüncesinin ne anlama geldiğini araştırmak ise; Allah'ın düşmanı olan Şeytanın kimliği hakkında az da olsa bir bilgiye ihtiyacımızın olduğudur. Eğer birçoklarının iddia ettiği gibi: “Ben görmediğim şeye inanmam” dersek, ya da sadece gözümüzle gördüklerimiz bizi etkiliyor ise, bilgide etki alanımız ancak konuşan o yılanla kalır. Binlerce sene de ancak çocuklarımızın zihinlerine bunları böyle harfen yazıldığı gibi bir anlayışla sokmakla, aslında onların gözünde masal anlatanlar olmuşuzdur. Benim amacım sadece o yılanın arkasındaki şahsı göstermek değil, o şahsın amaçları, izlediği yol ve onun etki alanı hakkındaki bilgileri de açığa çıkarmaya uğraşmaktır. Mademki yeryüzü belli bir süreyle onun eline verildi, onu tanımakta da mecburi bir yükümlülüğümüz var demektir. Çünkü ve maalesef, çok şeyleri o öyle istedi diye yapıyoruz. Ya da bu yaptıklarımızın Allah'ı değil de ancak Şeytanı memnun ediyor

olmasıdır. Ben burada Allah ile Şeytanın işlerini birbirinden ayırmak amacıyla da bu yazıyı yazıyorum.

Mademki insanlık yukarıda da bahsettiğim gibi nakâmil, yani Allah'ın gözünde kusurlu oldu, doğal olarak Allah'ın insanların yürek ve zihinlerine yerleştirdiği iradesi de artık kâmil değil kusurlu çalışmaya başladı. Onun için Allah'ın iradesi olan ve onların yüreklerine yerleştirdiği düzeni insanlık tarihine baktığımızda görmüyoruz. Çünkü kusurlu çalışıyorlar. Hayvanlardan örnek verecek olursak, niçin Allah'ın organizasyona ihtiyacı olmadığını ve ileri sürdüğüm: "Allah iradesini yaratıklarının zihinlerine ve yüreklerine yerleştirir" sözünün ne anlama geldiğini de belki daha iyi anlatabileceğim.

Mesela arılar, karıncalar. Başlarında onlara emreden, şunu şöyle bunu böyle yap diyen olmadığı halde, hepsi aynı amaçla ve düzenli bir şekilde çalışırlar. (Süleyman'ın Meselleri ya da özdeyişleri bap 6:6 dan 9'a kadar olan ayetler). Bunu böyle yaratan Allah'tır. Bu ise milyonların içinden ancak hepimizin bildiği sadece iki hayvan türüdür. Tabiatıta gördüğümüz bu hayvanlar üzerindeki düzeni onlar ne organize etmiştir, ne de Allah onları bir organizasyona muhtaç olacak şekilde yaratmıştır. İnsanın içine huzur ve rahatlık veren tabiatı, her ne kadar biz insanlar cehenneme döndürmeye uğraştıysak da, bazı yerlerde hâlâ bakmakla dahi rahatlık duyduğumuz bu düzen ve ahenk, organizasyon düşüncesinin başarısı değildir. Organize edilmiş insan zihni bu tabiatı bozmaya ve onu yok etmeye çalışmıştır.

Aslında organizasyon açıkça Şeytanın kullandığı bir düzendir dersem hiç de öyle şaşırmanın. Çünkü o Allah gibi olmayıp, yaratıcılık özelliğine de sahip olmadığından; amacına ulaşmak için en kolay yolu organize etmekte bulur. Dünyayı da bu yolla etkisi altına almıştır. Bir başkanı, ya da bir kralı ve onun emri altında olan bir sürü insanı düşünün. Şeytan burada o büyük topluluğa ancak birkaç kişiyle hâkim olur. Fakat bu Allah'ın prensibine ve amacına çok ters gelen bir uygulamadır. Hiçbir zaman da bu şekli Allah desteklemez, ancak müsaade etmiştir. Bunun birçok örneklerini Mukaddes Kitapta, Allah'ın İsrail'le olan ilişkisinde göreceğiz. Nitekim Allah bu yüzden de İsrail'i hiç bir insani kralın yönetmesine taraftar olmamıştı. Ancak İsrail halkı Allah'a gelip: "İlle de öbür milletler gibi biz de başımıza bir kral isteriz" diyerek akılsızca bir ısrarda bulunuyorlar. (1.Samuel 8:4 den 22'ye kadar ve 10:17 den 20'ye kadar ve 12. Babın da tümünü lütfen okuyarak karşılaştırın. İsteyenler Kurandaki bakara 2.surenin 246 dan 252e kadar olan ayetlerini okuyabilirler. Yalnız Mukaddes Kitabı ellerine almazlarsa, o yerlerin konumuzla olan ilgisini de pek anlamayacaklardır.)

Organizasyon taraftarları, Allah'ın Musa aracılığıyla verdiği emirlerle İsrail halkının eğitilip, düzene sokulmasını, organizasyonla birleştirerek; sözde bununla Allah'ın da aynı şeyi desteklediğini ispatlarlar. Onların amaçları, aslında İsraililerin örneğinde olduğu gibi, daima başlarına bir kral, bir başkan, bir yönetici atamaktır. Ben eskiden: "Bu yönetme hastalığına sahip olanlar, insanlar üzerine musallat olmuşlardır" diye düşünürdüm. Böyle olmakla birlikte, acı bir gerçekte, yönetilme hastalığına sahip olan insanların sayısı çok daha fazladır. Bunun örneklerini hem Mukaddes Kitapta, İsrail'in ille de başına bir kral yapmak için olan ısrarlarında, hem de tüm insanlık tarihinde açıkça görüyoruz. (Hakimler 8:22-23)

Gelelim Musa zamanındaki Allah'ın işlevindeki amacının organizasyon şeklinde olup olmadığına. Bu soruya açıkça hayır diyoruz. Organizasyonun sözlük anlamlarında düzen, tertip gibi kelimeler var diye, bu her düzen ve tertipli olma halini ille de organizasyon zihniyeti başarır demek değildir! Yine Allah hem düzenlidir hem de kanunlar vermiştir ve verir, fakat bu O'nun organizasyondan yana olduğunu göstermez. Apayrı kavramlar ve özellikler hakkında konuşuyoruz. Bu kavramları birbirine karıştırarak organizasyon düşüncesini savunanlar az değildir. Onlar: "Düzen ve kanunlar

organizasyon şeklinde örgütlenmezse uygulanamaz" iddiasındadırlar. Bir yerde düzen de vardır kanun da, ama bunları uygulamak için orada ille de bir organizasyonun şekli olması gerekmez. Ancak bu düzen ve kanunlar nasıl uygulanabilir diye insanlar kendilerini organize etme şekline gidebilirler. Çok kolay bir yol olmasından dolayı da gitmişlerdir. Bununla da insanlara değil kanunlara hizmet etmişlerdir. Hâlbuki kanunlar sözde insana hizmet etmesi için çıkarılmışken, gün gelip insanlar kanunlara hizmet etmeye başlamışlardır. (Markos 2:23-27) Bunun yanında Allah'ın daima yaptığı gibi, organize edilmeyip, bu şeyler o kişilerin bilgisine, sorumluluğuna, vicdanına, zekasına ve yeteneklerine de bırakılabilir. Özgürce, organizasyona ve örgüte ihtiyaç duymadan. Nitekim İsrail'de daha kral yokken ve İsraililer başlarına kendileri gibi olan bir insanı kral isteyene kadar bu böyleydi. (Hakimler 17:6 ; 21:25 ; 1.Samuel 8:7-8) Hatta Musa dahi 40 yıl çölde günahkâr ve birçok yanlışlıkları olan İsrail'le beraberken, onları hiç organizasyon şeklinde yönetmeye, ya da Allah'a kul ettirmeye çalışmadı. (Tesniye 12:8) Musa'nın dediği gibi: "Herkes gözünde doğru olan her şeyi de yapamaz". Fakat herkes gözünde doğru olan şeyleri kanunu ve düzeni bozmamak şartıyla muhakkak yapabilir. Musa'nın Tesniye 12:8 de yazan bu sözüne dönecek olursak, bu gerçeği görmemek için sahiden de kör olmak gerekir diyorum. Bakın Tesniye 12:8'de Musa ne diyor:

"Bugün burada bizim yapmakta olduğumuz her şeye göre yapmayacaksınız; herkes gözünde doğru olan her şeyi yapıyor." Aslında bu sözlerle Musa 40 yıl çölde, o inatçı, söz dinlemez, sert enseli kavimle beraberken, onlara karşı Allah'ın ve kendisinin davranış şeklini açıkça belirtmiş oldu. Kısacası o kavmin sahip olduğu özgürlüğü vurguladı. Musa'nın kitaplarını okuduğumuz zaman Allah'ın çok sert biri olduğu kanısına sahip olsak da, bu sözlerle aslında Allah'ın ne kadar çok özgürlük verdiğini görmemek de elde değildir. Özgürlük vermek demek değer vermek demektir. Bir yerde özgürlük ne kadar kısıtlanıyorsa, o yerde yaşayan insanlara o kadar az değer veriliyor demektir. Allah ise yarattığı insana her zaman değer vermiştir. Bazen o insanlık buna layık olmasa da. "Bütün her şeyin üzerinde Allah kral olarak hüküm sürüyor" demekle, O bu işi organizasyon şeklinde yapıyor anlamı çıkarılamaz. Mesih de kral olarak yeryüzünü cennet haline getirme işinde organizasyon şeklini hiçbir zaman kullanmayacaktır. Bunu nerden biliyoruz ve emin olarak söyleyebiliriz? İsa Mesih'in yeryüzündeyken öğretilerine ve izlediği yola bakarak. (Matta 5-6-ve7'inci bölümler - Yuhanna 8:32)

Dediğim gibi bazı şeyleri karıştırmamak lazım. İki ya da çok kişiler arasında yapılan bir antlaşma, sözleşme, buna bağlı olarak da kişilerin ona uyma zorunluluğu ile organizasyon arasındaki fark kıyas edilemez. O zaman bu elma ile armut kıyaslamasına benzer. Hâlbuki iki farklı şeylerden bahsediyoruz. Organizasyonun sözlük anlamları da bu yönde açıklanıyor. Kişi bir amaç için plan yapılması ve bu planı uygulamaya sokmak için de insanların organize edilmesi, örgütlenmesi gereklidir diye görebilir. Bu bir görüş açısidir, fakat insani değerleri çiğner ve onları şimdiki dünyamızın olduğu şekle sokar. Antlaşma ise, iki tarafın da onayladığı ve üzerine aldığı bir sorumluluktur. Nasıl ve hangi nedenlerden ötürü olursa olsun, altına imza atılmış bir sözleşmenin ardından getirdiği sorumlulukları vardır. Sonradan pişman olunsun olunmasın, kişiler buna uymalıdır. Organizasyon, örgüt, kuruluş vs. bunlar bir yönetme tarzını belirliyor ise, antlaşma ya da sözleşmenin bununla hiçbir benzerliği yoktur. Ben biriyle herhangi bir şey üzerinde sözleşme yaparım, ama bu beni ille de onunla bir organizasyon başına sokmaz ki. Borç alır borç verebilirim, bu yine benim o kişilerle organize edildiğim, ya da aynı organize edilmiş kurumları onlarla paylaştığım anlamına gelmez. Fakat bir sözleşmenin iki tarafı da birbirine bağlayan ortak yanları vardır. Çünkü yapılan sözleşmeye iki tarafın da uyması gerekir. Ancak bundan sonra her iki tarafın o antlaşmayı nasıl yerine getireceği konusunda, yine belki kendilerini organize etme gereği duyabilirler ya da duymazlar. Bu o iki tarafın kendi bileceği bir şeydir. Yani bir sözleşmeyi yerine getirmek için ille de organize edilmek gerekmez. Bazı insanlar bir sorumluluğu, bir işi,

bir görevi ya da herhangi bir amacı yerine getirirlerken, ille de koydukları kurallara esir olurken; bazıları da bunu özgürce, kalıp kurallara bağlı kalmadan, bilgisini, zekâsını, sorumluluk duygusunu, sevgisini, terbiyesini, arzusunu, inisiyatifini, şerefini, vicdanını, inancını vs. kullanarak yapar.

Organize edilmiş örgütlenmiş bir toplumda, kişilerin çok konuda kendi başına karar verme hürriyeti yoktur. Ancak o organizasyonun planına ve isteklerine uyarsa, bu da tabii ki müstesnadır. O plan uygulanırken kişilere emirler verilir ve emirler alınır. İster bu onların hoşuna gitsin ister gitmesin, herkesin buna uyması gerekir. İster organize edilmekte olsun isterse de bir antlaşmada, her iki tarafın da tabii ki mecburi yapmaları gereken sorumlulukları olduğunu kabul etmemiz gerekir. Antlaşma ardından sorumluluk getiriyorsa da, bunu kişiler özgür bir biçimde yerine neden getirmesinler? Fakat organizasyon hiçbir zaman özgürlük vermez, veremez. Verirse de o bir zaman sonra zaten organizasyon olmaktan çıkar. Peki, ne olur? Artık ne olursa olur. Hem bu konumuzu uzatıp çok da dışına çıkar. Peki, fark sadece özgürlük vermede mi? Bakalım, fark sadece bu kadarla mı kalıyor görelim.

Allah İsrailîlilerle bir antlaşma yapıyor. Bu antlaşmanın altına bütün İsrail ve onlarla yaşayan karışık halk da: "Evet Allah'ın bize söyleyeceği her şeyi dinleyeceğiz" demekle imza atmış oluyorlar. Mukaddes kitabın Çıkış 20. bap (bölüm) 24 üncü bap kadar olan bölümlerinde Allah bu antlaşma ile o kavmdan neler bekleyeceğini ve şartlarının bir kısmını da önceden söylüyor. Verdiği bu şartları o milletin tutmasında ve bu ahde girip girmeme isteğinde Allah onların özgür iradelerinin sesini duymak istiyor. Peki, onlar ne diyorlar? Çıkış 24:3 aynen şöyle yazıyor:

"Musa gelip kavma Rabbin bütün sözlerini ve bütün hükümlerini anlattı; ve bütün kavm bir sesle cevap verip dediler: Rabbin söylediği bütün sözleri yapacağız."

Ancak aldığı bu sözden sonra Musa dağa çıkıp, aynı prensibe dayanan Allah'ın verdiği daha başka emirlerin ayrıntılarını ve onları nasıl tutacaklarını öğrenmek için 40 gün 40 gece orada kalıyor. (Çıkış 24:12)

Bu durumu şuna da benzetebiliriz. İki kişi bir sözleşme yapıyorlar. Biri ona araba satıyor. Tabii ki alıcı satın aldığı arabanın parasını ödeyene kadar, o sözleşme de geçerlidir. Arabayı satan ise o kadar iyi biri ki, satın alan antlaşmayı tutabilsin ve yalancı çıkmasın diye, hatta maddi ve manevi yardım bile ediyor! İşte Allah, kavmı İsrail ile olan antlaşmasını basitçe anlatmak istersek bu prensibe dayanır bir amaçla yapmıştır. "Allah İsrail'e tutmaları gereken emirler verdi" demekle, onları buna benzer bir antlaşma ahbine sokmuş oldu. Bu emirleri de onları hayat yolunda eğitmek için verdi. Onları bir kalıba sokup organize etmek için değil. Göç ederken belirli düzende yürümeleri, belirli şekilde mola vermeleri ve daha bir sürü ayrıntılar sahip olmaları gereken tertip ve düzenleri içindi. Organize edilmesi gereken bir sürü emirler, tapınma çadırından tutun, o kutsal eşyaları nasıl taşıyacaklarını belirten ayrıntılara kadar, hepsi eşyalar, cisimler, cansız şeyler içindi, insan zihnine hâkim olmak için değil. İşin içine insan girdiği zaman, kanunlar o insana hizmet ediyordu. Bunlar zamanla yanlış kullanıldıysa, suç Allah'ın değil o insanların. Kâhinler ve onlara yardımcı Levililer ise temsilciler olarak atandılar. Allah ile kavm arasında Allah'ın emirlerini uygulamakta onlar aracıydılar, kavmin üzerinde hüküm sürenler değil. Hâkim olarak görev yapmaları, bir kral gibi hükmetmeleri anlamına gelmez. Hâkim demek kral demek değildir. Evet, eğer bir kral varsa, hâkimler kralın koyduğu kanunların amacına uygun hükmetmelidir. İsrail'de o zaman kral denilebilecek en üst yönetici ise zaten Allah idi. Onun için de kâhinlerin ve Levililerin kavmin üzerindeki davalara bakan hâkimlik rolleri, onların kral olduğunu ortaya çıkarmaz. Onların İsrail halkıyla olan ilişkilerini hakimler kitabından daha da iyi anlıyoruz. Hakimler 17 bap 6 ayeti:

"O günlerde İsrail'de kral yoktu, herkes gözünde doğru olanı yapardı" diye yazmakla, Allah'ı temsil eden o kâhinlerin ve Levililerin organizasyon düşüncesi ve ruhuna sahip olmadıklarını çok daha iyi görüyoruz. Ayrıca şunu

da unutmayalım, şeriat kanunları insanlığa ölüm getirmiştir. Bu konuya kitabımda zaman zaman değineceğim. Çünkü nerede insani bir yönetici varsa orada da organize edilmiş kurumlar, insanlar vardır. Eğer Allah onları organizasyon şeklinde birleştirmiş olsaydı, böyle yazdığı gibi bir özgürlüğe de müsaade etmezdi. Bu yüzden, yani herkes kendi gözünde doğru olanı yapıyor diye Allah onları cezalandırdı mı? Hayır, ancak Allah'ı bırakıp da putlara döndükleri zaman; o zaman dahi Allah onları çoğu zaman cezalandırmadı, ancak bıraktı, yardım elini çekti. Eğer Allah'ta organizasyon düşüncesi olsaydı, böyle şeylere hiçbir zaman müsaade etmeyecekti. Bunlarla, Allah hiçbir zaman cezalandırmaz demek istemiyorum. Ancak organizasyon düşüncesinde özgürlük, şahsiyet, iman, sevgi, merhamet falan yoktur diyorum. Organizasyon zihniyeti tam tersine bunları yok eder. Organizasyon düşüncesinde emir almak ve sırf bu emre göre yaşamak, düşünmek, konuşmak vardır. O kişi: "Ben de bunu düşünüyorum ama" diyemez. Ya da "ben anladığım kadarıyla böyle inanıyorum" bile diyemez. "Benim canım bu şekilde değil de şu şekilde yapmak istiyor" hele hiç dedirtmez. Organizasyon şekli toplum olsun, askeri olsun, mafya ya da din adı altında birleştirilmiş olsun, tabiiilerini ancak köle eder. Zamanla da ama muhakkak bir gün gelir yok olurlar. Yok edende yine o organizasyon taraftarı insan olur. Daha açık yazarsam; organizasyonu genelde kendi içindeki bağlı olduğu üyeleri yok eder. Fakat o insanlar daha sonra tekrar başka bir isim altında ve daha iyi imiş gibi başka bir organizasyon kurarlar, o da ayrı. Sonuç hep aynı olur. Bu durum kısır döndü gibidir. Bir daire etrafında döner gibi, insanlık hep aynı hataları yaparak dönüp durmuşlardır. Bu yüzden de bazı insanların: "Tarih tekerrürden (tekrardan) ibarettir" diyerek kısaca kesip atması boşuna değildir. Haklıdırlar da.

Çünkü insanlık bir zalim kralı devirene kadar canı çıkmış, ne çok kurbanlar vermiştir ve de devirmiştir. Sonra başına başka bir kral getirmiştir! Sistem organizasyon, ama o an için isimler değişik ya! Krallıkları, diktatörlükleri, komünizmi vs. vs. kaldırıp demokratik, kapital bir düzen getirmişler. Aslında sistem yine aynı, organizasyon. Sonuçların da aynı olacağı kesin değil mi? Zaman meselesi. Nerede dünya hâkimi Mısır Firavunları? Asurlular nerede? Peki, Babil, Med ve Pers kralları, orduları nerede? Büyük İskender, Roma imparatorluğu ve daha niceleri, nerede onların gücü, zenginlikleri, dehşetleri, göz kamaştıran görüntüleri? Bunların hepsi çok iyi organize edilmiş milletler, dünya hâkimleri, ordular değil miydi? Bütün bu organize edilmiş saydığımız ve de saymadığımız uluslar, ordular, dinleri, inançları, kültürleri, zenginlikleriyle birlikte yok oldular. Zamanımızın komünist bloğu da bunların içinde. Peki, kapitalist Amerika, o ebedi mi duracak sanıyorsunuz? Hele onun sonu Mukaddes Kitapta daha da umulmadık bir şekilde gelecek diye yazıyor. Bütün bu saydıklarımız isimlerin hangisi organize edilmemişti? Hem de çok iyi denilir bir şekilde organize edilmişler. Şimdi ise hiçbiri yok ve olanlarının sonu ise yakın.

İsrail halkı hâkimlerin zamanında, "herkes kendi gözünde doğru olanı yapardı" diye yazıyor dedik. Herkesin kendi gözünde doğru olanı yapmasının doğru mu yanlış mı olduğunu savunmadan, ben onların sahip oldukları özgürlüğü vurgulamak istedim. Büyük olaylarda, insan canı söz konusu olduğunda ise kavmin hepsinin bir düşüncede toplanması, yine de onların organizasyon düşüncesine sahip olduklarını ispatlamıyor.

Mesela bir adam Benjamin oymağında misafirken, Benjamin'lilerin o adamın karısına zorla tecavüz edip, ölene kadar onu kötü kullanmaları. Sonra tüm İsrail'in de bu çirkin davranışa karşı tek bir bedenmiş gibi toplanması. Bu konu Mukaddes Kitabın "Hakimler" kitabında 19, 20 ve 21'inci bölümlerinde işlenir. Bunu yaparken de kavmin organizasyon düşüncesi taşıdıklarını görmüyoruz. Bir sorun vardı ve bu sorun hepsi tarafından bir adammış gibi ele alındı. Karar vermekte zorluk çektikleri konuları da Allah'a sormakla hallettiler. Orada aynen şöyle yazıyor:

"Bütün kavm bir adammış gibi kalkıp dedi..."(Hakimler 20:8)

Organizasyonda bu yoktur. Organizasyonda tam tersine, bir adam kalkar ve bütün kavm adına karar verir. Eğer organizasyonda bir sorun varsa, o sorunu onların başkanları, yöneticileri, belirli ayrıcalık sahibi kişileriyle, kapalı kapılar ardında gizli olarak konuşur ve o doğrultuda kararlar

alınır. Bundan sonra ise onu uygulamada hiç kimsenin hayır denmesi istenmez. Herkes o karara inansa da inanmasa da, doğru bulup bulmasa da, kabul edip etmese de yapmak zorundadır. Şahitlerin de övünerek kendilerini benzettikleri gibi, onlar askeri bir ordu düzenine göre çalışırlar. Burada gökteki ordular kastedilmiyor, ancak kendilerinin kötü gördükleri, yeryüzündeki askeri ordular kastediliyor. Şahitler onların düzenini örnek alınacak bir şey gibi gösteriyorlar. Eğer bütün askeri ordular Şeytanın etkisindeyse, -çünkü bunu bizzat Şahitler söylüyor- o halde bu düşünceye göre Şahitlerin kimin etkisi altında organize edildiğini anlamamız zor olmasa gerek. Aslında onlar kendi ağızlarıyla kendilerine hükmediyorlar.

Peki, hakimler kitabından biraz önce bahsettiğim konudaki bütün toplanmış o kavmla birlikte gelmemiş olan topluluğa ne yapıldı? Gelmemiş olan o topluluğun bazıları hariç, hepsi kılıçtan geçirilerek öldürüldü. Şimdi insan soruyor: "Burada organizasyon düşüncesinden farklı ne var?" diye. İlk bakış insanı yanıltıyor ve aynı gibi bir sonuç çıkarıyor. Yukarıda ise bahsetmiştim, "antlaşma ile organizasyonu birbirine karıştırmayalım" diye. O zamanki İsraililerin böyle suçsuz dökülen kanın soruşturmasında bir kavm gibi toplanmaları, Allah'ın Musa vasıtasıyla vermiş olduğu emrinden ötürüydü. Suçsuz dökülen kanın sorumlusu mutlaka cezalandırılmalıydı. Yoksa Allah o bir kişinin kanından bütün kavmi sorumlu tutacaktı. Bu onların Allah ile yaptıkları antlaşmaya "evet" diye cevap verdikleri kanunların içindeydi. Antlaşmaya uymayanın ise cezalandırılması yerinde değil midir? (Tesniye- Yasanın tekrarı 19:10 ; 21:1-9)

Bu olaydan esinlenerek dini organizasyonlar da şimdi şöyle iddia etmezler mi:

"Bizim de kurallarımız ve prensiplerimiz var. Bunu kişi bize katılmadan önce açıkça öğrenir ve öğretiriz. Sonradan bu kural ve prensiplere kim uymazsa, biz de kendi yetkimiz dahilinde cezalandırmak ile neden Allah'ın organizasyonuna benzemiyormuşuz, ya da organizasyon sadece Şeytanın kullandığı bir yöntem oluyormuş?"

Fark aslında çok basit fakat açıklamak gerek. Birincisi, hakimler kitabında geçen ya da buna benzer olaylarda suçluya ceza verilmesi, hep birlikte toplanılması gibi şeyler onları yine bir organizasyon yapmaz. Dediğim gibi, yerine getirilecek bir görevin, sorumluluğun, adaletin, cezanın ya da sevginin, merhametin vs. düzenini ille de organize etmek gerekmez. İkincisi ise yeryüzündeki hiçbir organizasyon üyelerine daima hakikati söylemediği gibi, kendilerinin: "Biz onlara her şeyi önceden söyledik" dedikleri şişkin sözler, ancak kişiyi o organizasyon kapanına çekmek için hazırlanmış tuzaklardır. Hele hele bir kararda, onu üyelerine sorma tenezzülünde kesinlikle bulunmazlar.

En basit bir örnek verelim, öyle mi değil mi siz karar verin. Bunu yine içlerinde organizasyon adını en çok kullanan Yehova Şahitlerinden vereceğim. Tekrar belirteyim, sakın bu örneklerim ile beni sadece onlara karşıymışım gibi görmeyin. Buradaki yazım organize edilmiş ve o düzene göre şekillendirilmiş ne olursa olsun, politik, ticari, dini hepsi için geçerlidir. Hepsini ayrı ayrı ele alırsam, bin sayfalık kitapta yazsam yeterli olmaz. Genel olarak onun için bir organizasyondan ve onun örneklerinden bahsediyorum. Prensip aslında aynıdır ve hepsi için geçerlidir. Neyse, gelelim iddia ettiğim konuya ve onun örneğine.

Şahitlerin içlerine girene kadar kişinin belli bir eğitimden geçtiği doğrudur. Bu evlerde veya toplantı salonlarında, beraberce "tetkik" dedikleri araştırmalar ile yapılır. Onlar bu işi öyle organize etmiş. Olur ya, bu bizim konumuz değil. Ben bu işi nasıl yaptıklarına dair zihninizde bir resim yapabilmemiz için yazıyorum. Mesela onlar yayınlarında şöyle öğretir:

Yalnız bizim şahsen inandığımız şeyleri değil fakat içinde bulunduğumuz herhangi bir dini teşekkül tarafından öğretilen şeyleri de tahlil etmemiz gerekiyor. Onun doktrinleri Allah'ın sözüne tamamen uygun mudur, yoksa insanların ananelerine mi dayanıyor? Eğer hakikati seviyorsak, böyle bir araştırmadan korkacak nedenimiz yok demektir. Allah'ın bizimle ilgili olan iradesinin ne olduğunu öğrenmek ve onu yerine getirmek, her birimizin samimi arzusu olmalıdır. Yuhanna 8.32 (Yehova Şahitlerinin yayınladığı,

Türkçesi "ebedi hayata sevk eden hakikat" kitapçığı sayfa 13 de. Eskiden bu kitap hakkında Şahitler, Mukaddes Kitap ve Mao'nun doktrini kitabından sonra dünyada şimdiye kadar sayıca en çok basılmış üçüncü kitap diye övünürlerdi. Gerçektende yüz milyonlarca ve birçok dillerde basılmış.)

Şahitler bunun gibi yukarda yazılı daha birçok teşvik ve tahriklerle, kişi hakikati seviyor ise soru sormaktan ve kendi dinini araştırmaktan kaçınmaması gerektiğini savunurlar. Gerçeğe bu kadar bağlı olmak için insanları cesaretlendirmekte verilen bu uğraş çok değerli bir iştir. Fakat ne dedik: "Bir organizasyon bu gibi şişkin sözleri kendi uygulamaz, ancak kendine çekmek için yem olarak kullanır". Tam Şahitlerde de durum böyledir. Tüm bu samimiyet, hakikate susamışlık, korkmadan soru sormak ve araştırmak vs. ancak bir Şahit olana kadardır. Kişi bir kere bunların içine girdimi, onların her öğretisini olduğu gibi, hatta noktasına virgülüne kadar kabul etmelidir. Hata yaptıklarını kabul ettikleri halde, eğer bir kişi herhangi bir öğretiden şüphe ettiğini, inanmadığını söylerse onu hemen kendi içlerinden "Allah'ın bizzat kullandığı kanala karşı gelmekle bir daha hiç kurtulamaz, Allah onu son günde de helak edecektir" diyerek atarlar. Artık bunlardan hiç kimse onunla konuşmaz, selam vermez, rastgele yol dahi sorsa cevap vermezler. Kendilerinin haklılığını savunmak amacıyla, resuller tarafından İncil'de bu konuda yazılmış ayetleri bir de ispat olarak gösterirler. (2.Yuhanna'nın mektubu 9,10,11 ayetleri.). Bakın orada aynen şöyle yazar:

İleri gidip Mesih'in taliminde kalmayan her adamda Allah yoktur; talimde duran da hem Baba hem de Oğul vardır. Eğer biri size gelir, bu talimi getirmesse, kendisini eve kabul etmeyin ve ona selam vermeyin. Çünkü ona selam veren onun kötü işlerine hissedar olur.

Aslında tam bu ayet de bize "bu organizasyonun Allah'tan olamayacağını bir ispatıdır" dedirtiyor. Çünkü kendilerinin öğrettikleri talimde durmayanlar, aslında yine kendileri. Onların kendi yazılarındaki asıl istekleri ve uygulamaları, "kendi dinini araştır ama sakın bizi değil!" demekten başka bir şey değildir. Öğretileri ve uygulamaları arasındaki fark korkunçtur. Bu yüzden de her Şahit zamanla şunun farkına varır: Organizasyona yönelik her türlü negatif gibi görünen düşünce dahi, senin atılman için yeterlidir. Bu yüzden bir sürü kasıtlı kasıtsız yanlışlıklarına rağmen, onlar bu hataları hakkında hiçbir zaman özür dileme gereği duymasa bile; üyelerden beklenen: "Yalan da olsa sen çenenin tutup, her ne pahasına olursa olsun organizasyonu savun" emrine bunlar "birlik" derler. Bu yüzden onların konuşmacı nazırları kongrelerde, eline aldığı kahverengi bir kitapla: "Organizasyon 'bu kitap siyahtır' derse bu kitap siyahtır" diyeni bir de alkışlarlar! Çok meşhur aralarındaki bir parola da: "Tek başıma doğru yolda gideceğime, organizasyon ile birlikte yanlış yolda giderim" düşünceleri hep bu Şeytanın küstahça insanlığa kabul ettirdiği organizasyon düşüncesi ve fikridir. Hitler Almanya'sında da durum hiç farklı değildi. Gerçi 21'inci yüzyıldaki Merkel yönetiminde de durum farklı değil. Diktatör dediğimiz Hitler de Alman halkından aynı bu Şahitler gibi bir beklentiyle kendi bünyesini organize etmiştir. Hitler rejimi ile Şahitler arasındaki fark sadece güçtür. Onlar da aynı Hitler'in o zamanki gücüne erişmiş olsalar, bence Hitler'i mumla aratırlar. Bu iki örnekle, biri dini biri de siyasi organizasyonları ele alıp, ortak yanlarının sadece organize edilmek olduğunu söylemek istemiyorum. Gittikleri ve izledikleri politikanın, insanlar üzerindeki aynı baskıya sahip olan o gücünü, organize edilmekten aldıklarını belirtmek istiyorum. Bununla da iyi organizasyon kötü organizasyon ayırımına girmeyelim. Çünkü iyi olsun kötü olsun her organize edilmiş insani kuruluşlar, tek bir kaynaktan emir alırlar. Bütün geriye kalan çoğunluk bunu uygulamalıdır. Hangi insan hatasızdır ve de günah işlemez? Hata ve yanlışlığın yapılacağını her insan kabul ediyorsa, bir de bunun içine kasıtlı yapılan kötülükleri de soktuğumuz zaman, gelin de o emri sadakatle uygulayın! Olabilir, bir hastalık vardır, fakat bu hastalığın her insana geçmesi kimseye mecbur edilemez. Eğer çıkan bir emri ya da alınan kararı yüzde 98'i kabul edip ikisi kabul etmezse, hastalığın o iki kişiye de bulaşmasını organizasyon mecbur eder. Hastalıkla benzetmeye

çalıştığım şey bizlerin günahları, yanlışlıkları, kötülükleriydi. Organizasyonlar ise ancak bunların yayılmasını başarmıştır. Yine dediğim gibi, Allah ise bu düşünce ve sistemlerden nefret eder ve derki:

Kötülük için çokluğun peşinde olmayacaksın; ve bir davada adaleti bozmak için çokluğun ardınca saparak söylemeyeceksin. Çıkış 23:2 Ve yine:

Eğer kardeşin, ananın oğlu, yahut kendi kızın, yahut koynundaki karın, yahut canın gibi olan dostunbaşka ilahlara kulluk edelim derse ona uymayacaksın ve onu dinlemeyeceksin; ve gözün ona acımayacak ve onu gizlemeyeceksin...Tesniye 13:6-8

İşte Allah ve organizasyon farkı bu kadar belirgindir. Organizasyonlar her ne pahasına olursa olsun birliği savunur, Allah ise her ne pahasına olursa olsun doğruluğu savunur ve emreder. Tabii eğer duymak, görmek istersek! Allah hiçbir zaman çoğunluktan, hoşuna gitmeyecek, O'nun prensip ve kanunlarını çiğneyecek şekilde bir birlikten yana olmamıştır. Hele sayıya hiç mi hiç bakmaz. Nuh'un tufanını düşündüğümüz zaman, tüm yeryüzünü alt üst etmeden önce Allah sadece parmaklarla sayılabilecek kadar bir aileyi, yani sekiz kişiyi kurtarıyor. Sodom Gomora şehirlerini yok etmeden önce Lût ve kızlarını seçerek, ancak üç kişiyi kurtarıyor. Mısır'dan çıkan İsrailîlilerin sayısı milyonlarca olduğu halde, Allah o sayılanların içinden sadece iki kişiyi vaat edilen diyara sokuyor. Şeytan ve Allah arasında geçen diyalogda Allah: "Bütün yeryüzünde kulum Eyüp gibi yok" demekle bütün yeryüzünde kendi iradesine saygılı tek bir kişinin olmasından dolayı utanmayan bir Allah. Tam tersine, değerli ama sayısı bir kişi de olsa Allah o kişiyle övünüyor, çünkü layık. (Tekvin 7:1 ve 23 ; 1.Petrus 3:20 ; Tekvin 19:29 ; Sayılar 14:26-30 ; Eyüp 1:8) Organizasyonlar için ise bu sayılar onların yüzlerini kızartan, kendilerine büyük utanç veren yüz karalığıdır. Çünkü onlar üstün değerlerle değil, sayılarıyla, istatistiklerle, şöhretleri ve zenginlikleriyle övünür, tüm bunları da başarı diye gösterirler.

Şöyle de düşünemez miyiz: «Organizasyon ile yalan söylemenin, ikiyüzlülüğün ne ilgisi var?» diye. Bir organizasyon içinde yalan söylüyor ise bu başka bir şey, organizasyonu kelime anlamında kötü ve yanlış göstermek bambaşka bir şey midir? Başka bir örnek daha vereyim ki ne demek istediğim tam anlaşılsın.

Polis, Jandarma toplumdaki kanunsuzluğu önlemek için görevlendirilmiştir. Fakat polislerin, jandarmanın rüşvet alması, yalan söylemesi, adaletten uzak taraf tutması yanlıştır. Evet ve de doğru. Fakat bunlar toplumdaki kanunsuzluğu önlemek için görevlendirilmiş olan polislik görevinin yanlış olduğunu ispatlamaz ki. Organizasyonların içinde küçük gruplar şeklinde de olsa, dediğini harfi harfine yerine getirip, yalana falan hiç tenezzül etmemiş olanları da vardır. Bir de bunlar ne kimseyi aldatmışlardır, ne de başka bir sahtekârlığa başvurmuşlardır. Çok ama çok az da olsa böyle organize edilmiş kuruluşların da var olduğunu ve olmuş olabileceğini kabul edelim. Aslında bütün organizasyonların sahip olmak istedikleri standart budur. Benim bu konu altında anlatmak istediğim de bu ya. Problem Şahitlerin yalancı ve sahtekârlıkla ikiyüzlülük yapmalarında değil. Sorun, o organizasyonun daima doğru ve dürüst olup olmamasında da değil. Sorun ister Şahitler olsun isterse de bütün insanlık olsun, onların organize edilmiş olmasındadır. Organizasyonlar, içlerinden çıkacak küçücük bir mikrobun azami süratle hepsine yayılması marifetinden başka, insandaki özgür iradeyi, hürriyeti ve sevinçli olmak gibi değerleri de ancak baltalar. İnsan, zekâsındaki yüzde doksanlık o boş kullanmadığı yeri, ancak hür olursa geliştirebilir. Allah da insanı bu amaçla yaratmıştır. Organizasyonlar bunları tümüyle yok etmek için icat edilmiştir dersem, yine sanırım doğru söylemiş olurum. Organizasyonlar kalıp düşünce hastalığında olduklarından; insanları düşünemeyen, vicdanı bozulmuş veya hissetmeyen, karar verme yeteneğinden yoksun, duygusuz robotlar yapmak için uğraşırlar. Çünkü onlar için bir hedef vardır ve o hedef de ne olursa olsun insan sonuncu plandadır. Daha doğrusu her organize edilmiş kuruluşun yöneticisi için o hedefe erişmekte insan sadece bir engeldir. Onlar insana daima bu gözle ve anlayışla bakarlar. Sütü seven ve onunla geçimini sağlayan bir çiftçinin, problem olarak gördüğü en büyük sorunun ineklerin olması gibi

bir şeydir bu. "Ah şu inekler olmadan süt olsa ne iyi olur" demesiyle, sahip olduğu yaklaşımı ancak neye ve kime değer verdiğini gösterir. Öte yandan o hayvanlara sevgiyle bağlanmış bir çobanı düşünecek olursak, çoğu zaman ineklerin sütünü onlara ağırlık yapmasın diye sağıyordur. O ne sütü nede parayı en üst seviyede görür. En üstte tuttuğu değerler sevdikleridir, yani bu durumda o hayvanlardır. Bu konuyla ilgili İsa birçok örnekler vermesine rağmen ben bir tanesini yazacağım.

Bunun için İsa yine, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "ben koyunların kapısıyım. Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu, ama koyunlar onları dinlemedi. Kapı ben'im. Bir kimse benim aracılığım ile içeri girerse kurtulur. Girer, çıkar ve otlak bulur. Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim. Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir. Koyunların çobanı ve sahibi olmayan ücretli adam, kurdun geldiğini görünce koyunları bırakıp kaçar. Kurt da onları kapar ve dağıtır. Adam kaçar. Çünkü ücretlidir ve koyunlar için kaygı duymaz. Ben iyi çobanım. Benimkileri tanırım. Baba beni tanıdığı, ben de Baba'yı tanıdığım gibi, benimkiler de beni tanır. Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm. (Yuhanna 10:7-15)

İsa burada verdiği örnekte, bir çobanın koyunları için canını verecek kadar olan sevgisinden söz ediyor. Bu örneğe dikkat ettiyseniz, İsa koyunların bitmez tükenmez problemlerinden, onların çobanı ne kadar yorup engellediğinden, ya da onların akılsızlıklarından falan bahsetmiyor. Çünkü sözü geçen iyi çoban hedefe bakarken, parayı, çıkarlarını, kendi izzetini, ya da canını değil; sevdiklerini, yani sırf koyunlarını görüyor. Çünkü mutluluğu koyunlarına olan sevgisinde de ondan. Hedefi ise onların yaşama, bol yaşama sahip olmalarında.

Bu organizasyon konusunu içeriğine nazaran çok kısa yazdıysam da, yine de sonuna kadar okuduktan sonra zihninizde bir resim yapmaya çalışın.

Çoğu zaman insanlar Allah'ı, kanunlarını tutmadıklarında kendilerini devamlı cezalandıran biri olarak tanımışlardır. Hâlbuki Allah yaptığı antlaşma ile insanlığa hayat yolunda sadece fayda ve menfaat sağlayacak kanunlar vermiştir. Bu kanunları da tutmalarında Allah insanlığı zorlamıyor, ancak şu şekilde öğüt veriyor:

Senin önüne hayatla ölümü; bereketle laneti koyduğuma, gökleri ve yeri size karşı bugün şahit tutuyorum; bunun için hayatı seç. Tesniye 30:19.

Hâlbuki organizasyon düşüncesi seçme özgürlüğü vermez, mecbur tutar. Dediğim gibi, ne kadar dürüst olursa da olsun. Allah da kendi düşüncelerini kabul etmeyecek olana o özgürlüğü ancak belli bir zaman için vermiyor mu? Fark ne? Fark, zaman ve tahammül meselesinde mi? Sonuçta Allah da, organizasyonlar da düşüncelerine uymayanı yok etmiyor mu? Evet, ama Allah bu işi organizasyon şeklinde yapmıyor. Allah da, organizasyonlar da öldürüyor diye bunu yine aynı kaba koyamayız. Birinde özgürce, kendi verdiği kararlarla kişi hayata ya da ölüme giderken; organizasyon düşüncesinde kişiler ister iyi olsun isterse de kötü, o şeyi daima bir baskı ve zor altında yapar. Yani kişi bunların ne olduğunu kendi bile bilmeden ve karar vermeden yapıyordur. Adil olan Allah ise bu yöntemden neden nefret ediyor? Çünkü O, herkes ne ise bunun açıkça belli olmasından yanadır. Yoksa Allah Şeytanın dünyaya hâkim olmasına neden müsaade etsin ki? Bu da ancak özgürlükle başarılır, baskıyla değil. Allah'ın amacı sevinç, hürriyet, ebediyet vermektir. Öbürünün amacı ise bunlardan hiç biri değildir ve olamaz da. Bunu istese de başaramaz.

Yine bir suç karşılığında verilen kararlara gelecek olursam, adil karar vererek bir suçluyu ölüme mahkûm etmedeki düşüncede, ille de bir organizasyonu savunmak yoktur. Hatta tam tersine, o hâkim sahip olduğu adalet ve doğruluk bilgisine göre karar vermekte tam bir hürriyet duygusuna sahip olmalıdır. Hâkim suçluyu ölüme mahkûm etti diye, bu onun ille de organizasyon düşüncesini destekliyor anlamına da gelmez. Allah da suçluya hükmedip ölüme mahkûm etti diye, bu O'nun organizasyon düşüncesine sahip olduğu anlamına gelmeyeceği gibi. Öldürmeyle, ceza vermeyle ilgili bir benzerlik konusu bulup da o organizasyonların: "İşte biz de Allah gibi

yapıyoruz" demeleri tam saçmalık olur. Dünyamızda birçok devlet ve idare tarzları vardır. Krallık, dikta, komünizm, demokrasi vs. gibi. Bunlar birbirlerinden farklı olduğu halde, ceza kanunu hepsinde vardır. Ceza kanununa sahip diye hepsi aynı mıdır? Aslında çok farklı şeylerden bahsediyoruz. Ancak aldığımız ters eğitimler ve yeryüzündeki çarpıtılmış sistemlerdeki gördüklerimizden dolayı, bunları ayırt etmemiz zor oluyor ve birbirlerine karıştırıyoruz. Birinin suç işlemesi ve buna ceza verilmesiyle organizasyonun ne ilgisi vardır? Kanunlar ile organizasyonu birbirine karıştırmayalım. Allah birçok kanunlar vermiştir bu doğru, ama yine de yarattığı canlılar üzerinde organizatör bir Allah değildir. Ayrıca verdiği kanunları uygulamada organizasyon şeklinin seçilmesinden de nefret eder.

İsterseniz gelin bir de organizasyonun faydalı olduğunu var sayalım. Onu insanlığa faydalı bir ilaca benzetelim. Mesela Aspirinin baş ağrısında fayda gösterdiğini inkâr edemeyiz. Fakat cennette başı hiçbir zaman ağrımayacak insanların aspirine de ihtiyacı olmayacaktır. Bir kişi aspirinin faydalarını ne kadar sayarsa saysın, bu Allah için ve cennetteki kulları için anlamsızdır. Hiçbir zaman kullanmayacağım şeyin faydasından bana ne? Bir kişi yine, "bizim başımız şimdi ağrıyor da onun için kullanıyoruz" diyebilir. Aspirin sadece bir benzetmeydi; öyle olduğu halde bu benzetmede kalalım. Organizasyon taraftarları: "Aspirini kusurlu, hasta insanlar kullanır" demiyorlar. Verdiğimiz örnekte organizasyon aspirin ise: "Bu ilacı Allah daima kullanıyor, ebediyen de kullanacak ve kullandıracak" diyorlar! Şahitler: "Allah'ın organizasyonu her zaman vardı" diyerek yırtınırlar. Saçmalıkta zaten burada. Hem de Allah'ı organizasyon şekline sanki muhtaçmış gibi gösterirler. Aspirin örneğine devam edecek olursam, kısacası onlar o aspirini sadece şimdi değil, "Allah bunu ebediyen kullanacaktır" demek istiyorlar.

Diyelim ki benim bu anlattıklarım hak verip, bu düşünceyi kabul eden dini bir organizasyonun var olduğuna. Onların organizasyon şeklinde insanlara hâkim olmayı, cennet kurulana kadar geçici bir düzen olarak gördüklerini var sayalım. Öyle olsa bile, kimse bu yöntemin insanları Allah'a yaklaştırmakta doğru olarak kabul edileceğini iddia edemez. Ne şimdi ne de cennette. Ederse de Allah'tan destek bekleyemez. Nitekim de hiçbir dinin böyle bir desteği görmediği apaçık ortadadır. Eğer bu bir çözüm, bir ilaç ise, bu ilaca Allah'ın hiçbir zaman ihtiyacı yok ve de kullanmaz. Allah, yaratmış olduğu yaratıklarını sadece kendisine ihtiyaç duyacak bir şekilde yarattı. Aspirine benzettiğim organizasyon yöntemine muhtaç olacak bir şekilde değil. Eğer tüm dünya bu organize olma sistemini uyguluyor diye, bu onların ille de doğru olanı yaptıklarını göstermez. İsa Mesih bir örnekte, kendisini denemeye kalkan insanlara, dünya işleriyle Allah'ın işlerini birbirine karıştırmamamızı gerektiren şu sözleri söyledi:

Hirodes yanlılarıyla birlikte gönderdikleri kendi öğrencileri İsa'ya gelip, "Öğretmenimiz" dediler, "senin dürüst biri olduğunu, Tanrı yolunu dürüstçe öğrettiğini, kimseyi kayırmadığını biliyoruz. Çünkü insanlar arasında ayırım yapmazsın.

Peki, ne dersin, söyle bize, Sezar'a vergi vermek Kutsal Yasa'ya uygun mu, değil mi?"

İsa onların kötü niyetlerini bildiğinden, "Ey ikiyüzlüler!" dedi. "Beni neden sınıyorsunuz?"

Vergi ödemekte kullandığınız parayı gösterin bana!" O'na bir dinar getirdiler.

İsa onlara, "Bu resim, bu yazı kimin?" diye sordu.

"Sezar'ın" dediler. O zaman İsa onlara, "Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını da Tanrı'ya verin" dedi. Matta 22:16-21

Yeryüzündeki devletlerin, hatta belki de her şeyin organizasyon şeklinde çalıştığını zaten kabul ettik. Biz insanların da bu organizasyonlardan çıkıp kurtulması söz konusu değil. Allah'ın da bu durumlara ancak belli bir zamana kadar müsaade ettiğini biliyoruz. Fakat Allah kendisiyle olan ilişkimizde böyle bir yola başvurmamızı nefretle karşıladığından emin

olabiliriz. Bu yüzden İsa bir yerde bu sözleriyle, Allah'ın işleri ve organize edilmiş yönetimlerin (Sezar) işleri diye bir ayırım yapıyor.

Tarihte o kalın taş duvarlı, her biri en az bin yıl ayakta durabilecek yapılarıyla, Hıristiyan kiliselerinin engizisyon mahkemeleri "dünya yuvarlaktır" dedi diye Galile'nin kafasını uçurmakla tehdit eden ve korkutan; Galile'yi de ortaya attığı bilimsel gerçeği geri almak zorunda bıraktıran sistem organizasyondur. Allah ise böyle bir cezayı hiçbir zaman vermez. Yanlış bir bilgiye, sanıya sahip diye Allah meleklerini öldürdü mü? (Bakara, sure 2:30 ; 1.Petrus 1:12 ; Efesoslular 3:9) Hayır, cennette de, yanlış bilgiye sahip diye hiçbir insanı öldürmeyecektir. Yine kâmillik, yani kusursuzluk ile sonsuz bilgiyi karıştırmayalım. Günah işlemek başka, yanlış bilgi, yanlış sanı başka bir şeydir. Bunu kâmillik konusu altında zaten işlemiştim.

Mukaddes Kitabı okudu diye o insanları diri diri yakan, kendi dilinde anlaşılması için o kitabı tercüme edenleri ölüm oğlu ilan edip kovalayan, yine bu organize edilmiş Hıristiyan kiliseleriydi. Peki, bu kiliselere ne oldu? Hâlâ ayakta durmuyorlar mı? Fonksiyonları hâlâ korkunç olmasına rağmen, tarih onların çok şükür ki o uzun tırnaklarının kırıldığını yazıyor. Bunun böyle olduğunu, zamanımızda kısmen de olsa görüyoruz. Aralarında bazı küçük mezhepler var ki, yine örneğin Şahitler, Adventistler, vaftizciler (Bapdist), özgür kilise, Mormonlar, Kaplancılar, Humeyniciler, vs. gibi. Bunlar ortaçağdaki kilisenin güçlerine erişmek için çok hayallerle uğraşıyorlarsa da, onların dünya dini olmamasına da çok sevinebiliriz. Düşünün bir kere, Yehova Şahitleri dünya dini olsa! Kimde özgürlük diye bir şey kalır? Onların sayıları 4 milyonken her yıl 36 bin kişiyi aralarından sırf bu yüzden atıyorlardı. Tabii o zaman bu atma şeklide hemen değişecektir. Çünkü kanunların onlara tanıdığı yetki şimdilik bu kadar. Onların yetkileri eğer sayıları 2 milyar olursa ne kadar olur siz düşünün. Şimdi işi oranlamaya vurursak. 4 milyonken yılda 36 bin, 2 milyar olsalar her yıl 18 milyon insan afroz edilmeli. Bu rakamların içinde cinayet, hırsızlık, zina ve bir sürü adi suç olayları yok. Bunlar sadece Şahitlerin öğretilerine inanmamış, ya da inanmamış veya onlara: "Yanlışınız var" demiş kişiler. Bu hesaba göre ki, -bu istatistik sayılar Şahitlerin her yıl üç aşağı beş yukarı aynı oranda gidiyor- yaklaşık üç yılda bir bütün Türkiye devleti sayısındaki adamın kellesi gitti demektir! Neredeyse 60 milyon insan. Başarıya bakın! Çünkü bu organizasyon böyle başarılarıyla bir de övünüyor. "Bütün bunları biz birlik bozulmasın diye böyle yapıyoruz" derler ve üyeleri de bu düşüncüyü maalesef onaylar.

Bir tarihte, Şahitlere üye bir kadın organizasyona şikâyetle bulunur. Kocasından ayrılmak için müsaade ister. Çünkü o kadına kendi cemaatindeki ihtiyarlar ve yetkililer: "Kocandan ayrılırsan Allah'ın emrini çiğnemiş olursun ve seni aramızdan atarız" derler. Allah İncil'de: "Zina dışındaki boşanmaları her ne nedenle olursa olsun iyi gözle görmediğini söyler" (Matta 5:32 de) Kocasını da bir kadınla cinsel ilişkide bulunmuş, ama anal !!! Buna benzer başka örnekte de, erkekle erkek cinsel ilişkide bulunmuş. Daha da iğrenç, bu işi bazen hayvanlarla da yapanları varmış. Organizasyon cevap verir, "hayır ayrılamazsın" der! Çünkü bu gibi ilişkileri onlar o zaman zina olarak algılamıyorlarmış! Bir de sözüm ona bu Allah'ın kanallıymış !!!

Zaman geçer devir döner bu organizasyonun düşünceleri de değişir ve böyle durumda olanlara boşanabilir imkânı tanır. Fakat o zaman midesi kaldıramadığından, organizasyonu dinlemeyip de boşandığı için atılanlar, "Allah seni son günde yok edecek" dedikleri şahıslar, onlara ne olur? Sonradan biri gidip: "Biz hata yapmışız" diye özür mü diler? Hayır, tam tersine, o kişinin gelmesi için onun özür dilemesi lazımmış! "Çünkü bizi terk eden, aslında bize sadık olmadığını, her durumda bizimle birlik içinde yaşamadığını ispatlamış olur" der bunlar. Yani «onlar sadık dostlar değil» anlamı çıkarıldığından dolayı, o giden kişinin geri gelmesi, kabul edilmesi için, onun özür dilemesi gereklidir! Acaba bunu da nasıl ve hangi sözlerle yapmalıdır? Mesela şöyle söyle mi demeli: "Biliyorum, siz de şimdi benim o zamanki düşüncem gibi düşünüyorsunuz, ama ben ne olursa olsun sizin önünüze

geçmemeliydim. Bundan sonra gözü kapalı ölüme dahi gitmeye hazırım, yeter ki siz emredin" mi demesi lazım? Yoksa "benim bu yaptığım alçak gönüllülük değildi ve sizlere karşı gelmekle kendimi büyütmiş oldum" mu demesi lazım? Bunlara benzer bir şey söylemezse zaten aralarına da almazlar. Alçak gönüllü olmanın adı ve şekli onlara göre böyle oluyor. Doğruyu da bilsen susmalısın, senin ileri gitmeye hakkın yok. Fakat her gün vaaza gidip insanlara hakikati duyurmalısın! Onlara yılmadan yorulmadan doğruyu söylemelisin! Acaba hangi doğruyu? Kendi içindekilere ise, sakın hiç sesini çıkarma! Doğru bile olsa, bunu sen söyleyerek bizlerin önüne geçme! Peki, tüm bunları yapması gereken o eşekler kimse, kendi dinlerinden neden çıkıyorlar veya çıktılar? Orada da hakikati bekleyemez miydi? Neden ileriye gidip de, "yok siz bizden Allah'ın ismini gizlediniz, yok siz bize yalan söylediniz, yanlış öğrettiniz, anlamadığımız dilde dualar ettiniz veya ettirdiniz, üçlüğe taptınız" diyerek küstahlık yaptılar? Demek ki bu sırf Şahitlere karşı yapılıncı küstahlık oluyor, fakat başka dine karşı yapılmışsa o Şahit kongrede alkışlanıyor! Eğer her ne pahasına olursa olsun itaat etmenin adı alçak gönüllülük ise, sabretmek ise, bu özellikler neden ille de Şahidin partisine girilince gösterilmeli? Doğru hareket tarzının her yerde, her kese karşı gösterilmesi gerekmez mi? İşte organize edilmiş düşüncede bu mantık yoktur. Böyle davranırlar, sırf kendileri doğrudur mantığına sahiptirler, böyle de meyveler verirler. Dediğim gibi bu konuda Şahitler on binlercesinden sadece bir tane örnek.

Bazı insanlar bütün bu örneklerle rağmen hâlâ: "Sen organize edilmiş diktatörlerle, Allah'a hizmet etmek amacıyla organize edilmiş bütün dinleri de mi aynı kaba koyuyorsun" diyebilir. Var mı böyle bir şey? Yani Allah'a hizmet eden dini bir organizasyonun olduğuna inanıyor musunuz? Zaten amaç organizasyonun anlamını anlamak değil mi? Bu yüzden ben "okumaya devam edin" derim.

Örneğin bir motor ya da makineden daima çalışması beklenir. Aynı organlar, organizasyonlar gibi. Bu makinelerin birbirine birleşmiş bir sürü parçaları işlevini uyum içinde daima sürdürmelidir. Fakat bunlar ile insan kıyaslanamaz. İnsan; duyguları ve haysiyeti olan, düşünebilen, zekâ sahibi, özgür iradesi olarak yaratılmış bir varlıktır. Bunun ile cansız şeyleri, ya da hareket ediyorlar diye insanı makineye veya organlara benzetmek korkunçtur. Organizasyonlar ise kendi içindeki üyelerinin bir makine gibi birlik içinde çalışmasını bekler. Bununla askeriyeden tutun, dinler, fabrikalar, hastaneler, teröristler, kiralık katiller, mafyalar, okullar, devletler ve yeryüzünde işlevini sürdüren hemen hemen her şeyi de içine almak kaydıyla, onlar bütün şahısların aynı bir makine, bir organ, bir motor gibi hep kendi tarafında duruş alarak çalışmasını ve işlemesini ister. Nasıl ki bir motora kimse halini hatırını ve düşüncelerini sormadan, onlardan tekleme ve itiraz görmeden belli şeyler beklenirse, organizasyonlar da üyelerinden aynı şeyleri bekler. Tabii ki bir organizasyon da insan olan üyelerine haklar vermiştir. Mesela tatil, dinlenme, istirahat, yemek içmek gibi. Aynı şeyleri makinelere de vermek ve yapmak zorunluluğu vardır. Bir makine de bakım onarım ve enerji ister. Makineler de dinlenmez, düzenli bakımı yapılmaz ise çok çabuk bozulurlar. Şeytan dediğimiz ruhi yaratığın amacı, insanı çok üstün niteliklerle yaratmış olan Allah'a karşı durdurmak için, o insanı bir robota, bir makineye, bir organa benzetmeye uğraşmaktır. Bu yüzden de tüm yeryüzünde kendi düzenini kurmuştur. Kullandığı en önemli düzen de organizasyondur. İnsanlığın bütün sevincini, mutluluğunu, ruhunu, sevgisini, düşünme yeteneklerini, karar verme kabiliyetini, her şeyden önemlisi de iman konusunda batmak için insanların vicdanını dağlamakta organizasyon yok edici bir düzendir. Ancak saydığım bütün bu özellikler ve saymadığım daha ne var ise, o organizasyonun menfaatine kullanılacak ise, o zaman her şey hoş ve sevgiyle karşılanır. Fakat amaçlarına, hedeflerine, menfaatlerine karşı, "hayır" kelimesi kullanıldığı zaman, bu o kişinin sonu demektir. Bu konudan sonra "**Allah kimleri kullanıyor?**" adı altında yine bu konuya ışık tutan, birbirlerine çok bağlı başka bir düşünceyi de yazacağım.

Resul Pavlus da tüm inananları bir bedende birçok organlara benzetmedi mi?(1.Korintoslular 12:12-31) Mukaddes Kitapta birçok benzetmeler kullanılır. Bazen bir çoban, bazen bir koyun, bazen bir tohum, bazen de bir çiftçi. Bunların altında yatan anlam önemlidir, o benzetilen şeyler değil. Pavlus da o benzetmeyle bizim bu yazdıklarımızı destekleyecek bir misal veriyor. Birbirinizi koruyun, destekleyin diyor. Hepinizin yetenekleri farklıdır, birbirinizin üzerine kabarmayın demek istiyor. Yoksa elin sana problem yapıyorsa Şahitler gibi, onu kes at demiyor. Ya da gözün çirkin diye, onu oy çıksın da demiyor. Tam tersine "çirkin olan yanımıza daha çok özen gösteririz" diye bizleri birbirimizi hor görmekten uzak tutmaya teşvik ediyor. Bunlarla Resul Pavlus, "birlik bozulmasın diye birbirlerinizin her türlü pisliklerini örtüp, onları savunun" demiyor.

Yine karışık bir düşünce olmasın diye belirtmeliyim. İsa: "Eğer gözün sürçmene sebep oluyorsa onu çıkar, iki gözle cehenneme atılmaktansa tek gözle cennete girmen senin için daha hayırlıdır" derken kesinlikle gözümüzü çıkarmamızı kast etmedi. Çünkü Musa vasıtasıyla verilen şeriat kanunlarında kör, topal ya da başka özürlü kişilerin sunakta hizmet edemeyeceği konu edilirken, başka bir ayette de kendinize vücudunuzda yara, bere açmayacaksınız diye Allah emreder. İsa verdiği örneklerle bu emirleri mi çiğnedi, yoksa kesip atmamız gerekli kastettiği şeyler organlarımız yerine yanlışlıklarımız, kötü alışkanlıklarımız mıydı? (Matta 5:27-31 Levililer 21:5-6 ve 21:16-24) Kim bakmaması gereken yere bakıyor diye gözünü çıkarır? Hangisi daha kolaydır, ya da hemen uygulanabilir? Gözü mü çıkarmak yoksa oğze hâkim mi olmak?

İnsanlığın nakâmilliği, yani kusurlu, günaha yatkın oluşu ve yeryüzünün Şeytanın hâkimiyetiyle korkunç bir durumda olmasından dolayı, uluslar, devletler birçok nedenlerden ötürü en kolay yolu organize edilmekte buluyorlar. (Luka 4:5-6 Kuran-Araf, 7.sure 11 den 18e Hicr 15.sure 37-39) Bu durum zor da olsa, haydi anlaşılabilir diyelim. Fakat Allah adına asla ve kesinlikle yapılamaz ve de yapılmamalı. Hem Allah adına kim ve ne için organize edilmeli ki? Eğer Allah isteseydi organlarımız gibi çalışan robotlar yaratamaz mıydı? Hem de en iyisini yapacağından kuşumuz olmasın. Oysa Allah insanı kendi özelliklerine benzer bir şekilde yaratıyor. Bir organa, makineye, motora, robota benzer bir şekilde değil. O kendisini, hür bir iradeyle, istekle ve gönülden gelerek arayanların Allahıdır.

Organizasyonların kanunları kuralları vardır. Şeraitin de kanunları kuralları vardır. Şeriat İsrail'e bir antlaşma ile verildi. Bu Allah ile İsrail arasındaki antlaşmaydı. Her ne kadar kanun-şeriat organizasyon demek değilse de, ortak yanları «kuralcı» olmalarıdır. Bakın Allah şeriat konusunda neler söylüyor:

Çünkü şeriat işlerinden olanların hepsi lanet altındadırlar; çünkü: «Şeriat kitabında yazılmış olan bütün şeyleri yapmak için onlarda durmayan her adam lanetlidir,» (Tesniye-Yasanın Tekrarı 27:26) diye yazılmıştır. Bellidir ki, Allah indinde kimse şeraitle salih sayılmaz; çünkü: «Salih iman ile yaşayacaktır.» (Habakkuk 2:4) ve şeriat imandan değildir; fakat: «Onları yapan onlarla yaşayacaktır.» (Levililer 18:5) İbrahim bereketi Mesih İsa'da Milletlere gelsin, ve iman vasıtasıyla Ruhun vadini alalım diye, Mesih bizim uğrumuza lanet olmuş olarak bizi şeraitin lanetinden kurtardı; çünkü yazılmıştır: «Ağaç üzerine her asılan lanetlidir.» (Tensiye-Tasanın Tekrarı 21:23)

Şeriat bu kadar kötü ise Allah neden şeriatı verdi? Cevabı şöyle:

Şöyle ki, imanla salih (doğru) sayılalım diye, şeriat Mesih için mürebbimiz (eğitimcimiz) oldu. Fakat iman geldiğinden, (günahkâr olduğumuzun bilincinde olma imanı) artık mürebbi altında değiliz. Çünkü hepimiz iman vasıtasıyla Mesih İsa'da Allah'ın oğullarıyız. (Galatyalılar 3:24-26)

Bu ayetler bize imanın ne kadar önemli olduğunu vurgularken, aynı zamanda da şeriat işleriyle doğru insanlar sayılmayacağımızı da belirtiyor. Çünkü kusurlu, yani günahkâr hiçbir insan o kanunları noksansız yerine

getiremezdi. Mademki bu yüzden Allah şeriatı Mesih'in bedeninde lanet olmuş olarak, bizi şeriatın lanetinden kurtardı ise; çünkü şerit insanlığa günahlardan ötürü hayatı değil ölümü getirdi. İnsanlığa ölüm getiren her şeyden nefret eden Allah da bu yüzden, hem de kendisinin verdiği antlaşmayı iptal ediyor. Hatırlarsanız "kanunla organizasyonu birbirine karıştırmayalım" demiştim. Eğer Allah bizleri eğittiği o kanunlarından dolayı şeriatın insana zarar getirmesini lanetliyorsa, insanların kendi kanun, kural ve doğrulukla hiçbir ilgisi olmayan organizasyonlarını ne gözle görür? Çok Müslümanların ve bir yerde de Yahudilerin hayallerinde kurdukları gibi "Kuran şeriatini geri getirmiştir" derler. Bu ancak şeriatın ne olduğunu bilmeyenlerin bir iddiasıdır. Yoksa Kuran şeriat falan getirmemiştir. Bu ancak fanatik Yahudilerin, şeriat hastalarının bir uydurmasıdır. Bu problemleri binlerce sene önce İncil'de resullerin yazılarından da sık sık okumak mümkün. O yazıları okursanız, şeriat düşkünü Allah karşıtlarının zamanımızda da hâlâ değişmemiş olduğunu sizler de göreceksiniz.

Mademki Allah imana önem verip kurallarıyla birlikte şeriatı iptal ettiyse, bundan sonra kuralsız, kafamıza göre bir kanunsuzluğu mu getirdi? Bakın, şeriatı, organize edilmeden biz insanlar doğru olan şeyleri nasıl yapacakmışız, okuyalım:

...Ve Ruhülkudüs de bize şahadet eder; çünkü; «Rab diyor: O günlerden sonra, onlarla keseceğim ahit (sözleşme, antlaşma) şudur; onların yürekleri üzerine kanunlarımı koyacağım, ve fikirleri üzerine onları yazacağım,» dedikten sonra:

«Ve artık onların günahlarını ve fesatlarını anmayacağım» diyor. (İbraniler 10:15-17 ; 8:7-13 ; Yeremya 31:33-34) Var mı tüm bunları başarabilecek bir organizasyon?

Organizasyon başarılacak tüm bu şeyleri ancak bozar ve bozmuş olduğunu da tarihte ve şimdi canlı örnekleriyle görmüyor muyuz? Ben burada şeriat kanunları ile organizasyonu kıyasladım ki, Allah'ın bizlerle asıl amacının ne olduğunu daha kolay anlayalım. Bence bu dini organizasyonlar şeriatın insan emirlerine dayanan ve uygulama şekliyle çok kötü bir başka sürümü. İnsanlığı belli kurallara, emirlere, baskılara bağlamak mümkün müdür? Hem de yine kendi gibi olan başka insanlar tarafından! İnsanlık bu kadar basit mi yaratıldı? Allah başlangıçta Âdem'e: "Yeryüzüne hâkim olun" derken bununla kendisi gibi olan insanı değil, yeryüzünde yaşayan hayvanları ve bitkileri kastetti. (Tekvin-Yaratılış 1:28 ve 9:1-7)

Rabbin sözü zaten bütün yeryüzüne dağılmış. Herkes O'nun sözünü çoğu zaman bedava ya da çok küçük bir para karşılığında satın alıp okuyabilir. Mukaddes Kitap ve Kuran çoğu zaman bedava; ya da iki, üç paket sigara bedeli karşılığında elde ediliyor. Eğer maksat bu sözü duyurmak, öğretmek için organize edilmiş bir din kurmaksa, bu tam tersine; Kutsal Kitapların verdiği anlamı, onun içeriğini ve anlatmak istenilen şeyi o organizasyonlar -tekrar ve tekrar söylüyorum- bozar ve de bozmuş oldukları apaçık ortadadır.

İlk üç yüzyıl boyunca yaşayan Hıristiyanların bir organizasyonu yoktu. Ne zaman ki Roma devleti tarafından devlet dini olarak kabul edildi, bu da ondan sonraki Hıristiyanlığın o iğrenç devrinin başlaması demek oldu. Çünkü organize edilmeye başladılar! Aralarına bir sürü kan emici kurtlar girdi. Değişik değişik rütbeler, saçma öğretiler çıkardılar. Papalar, kardinaller, bişoflar, rahipler, rahibeler, üçlük inancı, evlenmeyi yasaklama, günah çıkarma, engizisyon mahkemeleri, haçlı seferleri, savaşlar vs. vs. Onların meyvelerini bilmeyen var mı? Bu meyveler hep organizasyonun meyveleridir. Tek bir kafadan çıkan bu mikrobu, bu kadar büyük çapta yaymayı ancak organize edilmiş olmak başarır.

Mademki kötü bir mikrobu yaymakta organizasyonlar bu kadar etkiliyse, o halde iyi şeyleri yaymakta da etkili olması gerekmez mi? Evet, organizasyonlar hızla bir hedefe ulaşmakta çok etkiliymiş gibi gözükürler. Eğer burada kastedilen hedef Allah, O'nun sevinci olmak ise, insandan beklenen bu özellikleri Allah yaratılışımıza zaten koymuştur. Bu işin

hızlısı yavaşı gibi bir sağduyuyu da herkesin kendi şahsına bırakmıştır. Çünkü her insan bir değildir. Onları yapıp yapmama konusunda ise Allah zora, baskıya, tehdide değil, dediğim gibi ancak özgür irademize bakıyor. İçimizden istemeden, nefretle Allah'a yaklaşmak, aslında bizi O'ndan bir o kadar daha uzaklaştırır. Böyle yaklaşımla her gün, gece gündüz O'nun önünde durduğumuzu sansak da, bu Allah'ı ancak öfkelenendirir. Fakat organize edilmiş dinler için bu büyük bir başarıdır. Çünkü onlar sırf dış görünüşe değer verirler.

Allah'ın değer verdiği, insanı insan yapan özellikler, biraz önce saydığımız gibi, duygularımız ve hislerimiz, düşünme yeteneklerimiz, zekâmız, karar verme kabiliyetimiz, sevgimiz, vicdanımız ve buna benzer şeyler doğrultusunda ruhun verdiği meyvelerdir (işlerimiz). Bunları kullanıp gelişmesine çok önem vermemiz gerekirken, bütün organizasyonlar bunları sinsice bloke etmek ve yok etmek için çalışır. "Düşünme! Karar verme! Duygularını ve hislerini hiç dinleme! Kendi kendine bir fikir geliştirme!" diye hatta açıkça emrederler. "Biz senin yerine düşünüyoruz, karar veriyoruz, inanıp iman ediyoruz. Sevgi duyup nefret etmen gerekli ise, bunları da bizim istediğimiz şekilde yine biz vereceğiz" diyerek sadece kendilerine uyulmasını, hem de kayıtsız şartsız itaat edilmesini ister ve beklerler. Bunun dışında davranış gösterenlere, ellerinden gelen en büyük kötülük ne ise onu yapmaya daima hazırdırlar. Yetkileri, kudretleri kadar da yaparlar. Hangi nedenle olursa olsun, karşı duran kişiler, bunlara göre çok büyük hainlik etmişlerdir. Bu durumda da kim hain olmak ister ki !!!

Her konuda değindiğim gibi, biz insanlığın hata yapabileceğini kabul etmemiz gerektiğini savunmuştum. Organizasyon kurmak demek, baştaki ya da başa getirilecek kişilerin yönetme yetkisine sahip olması demektir. Bu baştaki bir, üç, beş ya da beş yüz kişinin bütün dünyadaki insanlardan daha akıllı ve hatasız olduğunu, en doğru onların olacağını nasıl ispatlar?! Ben yaş ve bilgide 10 yaşındaki bir çocuktan çok ilerde olsam da, bazen o on yaşındakinin bile benden daha haklı olduğunu gördüğüm zamanlar olmuştur. Hepimizin başından böyle tecrübeler geçmemiş midir? Artık gururumuza, kibrimize ya da alçak gönüllülüğümüze bağlı olarak bir tepki göstermişizdir. Başından geçen bir tecrübeyi de anlatarak, organizasyon şeklindeki yönetimlerin ne kadar korkunç şeyler yapabileceklerini anlamanıza yardımcı olmaya çalışacağım.

Beraber Mukaddes Kitap ve Kuran hakkında araştırma yaptığım biri vardı. Sonradan da arkadaşlık yaptığım bu kişinin birçok kereler kendi işyerinde saat sabahın dörtlerine kadar oturup Allah hakkında konuştuğumuzu da bilirim. Aslında kendisinin Allah hakkında olan bilgisi, imanı ve inanıyorum ki Allah'a olan sevgisi de muhakkak benim gibi değildi. Bununla kendimi büyültüp o kişiyi küçültmek amacıyla değilim. O da benim gibi araştırmış, vaktini ve ilgisini bu konulara vermiş olsaydı, belki de benden çok daha fazla bilgisi olup, iman ve sevgi konusunda da benden ileride olabilirdi. Mesela o daha hayatında Mukaddes Kitabı ilk defa benimle beraberken görmüşken, ben sayısını bilemeyeceğim kadar çok Mukaddes Kitabı baştan sona kadar okumuş ve araştırmıştım. Yani bu konuda ondan açıkça hiç şüphe götürmez bir biçimde bilgili ve de tecrübeliydim. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. O arkadaşla her konuda konuşur tartışırdık. Fakat o zamanlar benim Şahitlerden etkilenmiş olmamla sahip olduğum bilgi, kan alma ve verme konusunda yanlıştı.

Bunun yanlış olduğunu ben bugün böyle kolaylıkla söyleyebiliyorum. Bu inançla beraber yaklaşık 19 sene yaşadık. Çok şükür ki acı bir akılsızlık başımızdan geçmedi. Çocuğum var ve eğer ona bir kaza sonucu kan gerekli olsaydı, inanıyorum ki ölümüne kadar ben "verilmesin" diye karşı gelirdim! Diyorum ya iyi ki böyle bir acı olay yaşamadık. Fakat bir Yehova Şahidi olarak böyle yaşayan on binlerce, hatta milyonlarca insan var. En acı olan nedir biliyor musunuz? Bir gün gelip o inancınızın asılsız olup ve Allah'a makbul olmak yerine O'nun öfkesi olduğunuzu anlamanızdır. Aynı zamanda aldatılmış olduğunuzun da farkına varır, korkunç sinirlenir, öfkeye

kapılırsınız. Hele acı bir olay da yaşamışsanız. Mesela biricik yavrum dediğiniz çocuğunuzun, karınızın, sevdiğiniz herhangi başka birinin ölümüne sebep olarak, o kanı verdirtmeyip, ayrıca bu konuda imanlı bir aslan gibi de mücadele verdiyseniz! Sonra da yanıldığınızın farkına vardıysanız. Sahip olacağınız vicdanı lütfen bir düşünün. Bütün bunlardan sonra hele bir de insan başıslama konusunda fakir ise, çok daha çılgınca şeyler bile yapabilir. Dedim ya, iyi ki bizim başımızdan bu konuda acı bir olay geçmedi. Evet, bu kan konusunda o arkadaş şiddetle karşı gelip kan almaktan ve hayat kurtarmaktan yana olduğunu savunuyordu. Ben de sözüm ona Mukaddes Kitaptan ispatlarla ve dünyamızdaki tıp ve doktorların da bir yerde insan olup hatalarından bahsediyor, onu da kendim gibi kan konusunda aynı görüş ve inanca sahip olması için uğraşıyordum. Zaten ben bu arkadaş üzerinde ister iyi öğrettiğim konular isterse de bunun gibi yanlış öğrettiğim konular hakkında olsun, başarılı oldum diyemem. Kan konusundaki öğreti hakkında çok şükür ki öyle olmuş derken, başka konular hakkında da aynı şeyleri söylemek isterdim ama maalesef. Neyse, yine de hiç bilinmez. Şimdi gelelim konunun en can alıcı noktasına. Düşünün ki ben, -hem de en içten yürekle ve samimiyetle- inandığım bu konuda, bir dini organizasyonun başkanı olsaydım. Yanmıştı o arkadaş! O da, ailesi de ve binlercesi de. Çünkü ben öyle inanıyordum ve bu inancı da uygulamak için herkesin benim gibi olmasını isterdim. Hem de en iyi niyetle. Hiç küçük bir menfaat ve kötü niyetim olmasa da benim kafasızlığımın peşinden herkesin gelmesi için elimden gelen her şeyi de yapardım. Artık bilgim ve inançlarım doğrultusunda ne yapardım bilemiyorum. Çocuğumun ölümüne kadar razı olacağımı söylüyorsam, artık gerisini siz düşünün. Bir din var ve bu organize edilmiş. Diyelim ki bende onun başkanayım. Milyonlarca, hatta milyarlarca da üyesi olan bir din. Ne kadar iyi bir insan olup, öbürlerinden de din ve Allah konusunda ne kadar bilgili olursam olayım, verdiğim örnekle sonucu gördünüz. Ben bu kan konusunda, çok uzun yıllar böyle eşekçe bir inanışa sahiptim. Zaman geldi devir değişti eşekliğimin farkına vardım. Bu yazıları yazarken kendi kendime "iyi ki öyle bir dinin başkanı falan değilmişim" dedim. Başkanmış, yöneticiymiş gibi sorumluluklarla insanlara hâkim olmayı, böyle bir akılsızlığı zaten kabul etmem ya, yine neyse diyelim. Fakat yeryüzünde böyle işlere meraklı ve bu işlerin hastası ne kadar çok insan vardır bilir misiniz? İşte organize edilmek ancak bunu başarır. O organizasyonda birliği sağlayacağım diye uğraşmak ise ancak katillik, canilik, nefret ve anlayışsız taştan bir yürek gerektirir. Bütün organize edilmiş kuruluşların yöneticilerinde de bu özellikler kat be kat mevcuttur. Eğer başlangıçta böyle bir yürek tutumu yoksa dahi, organize edilmiş olmak, bir gün gelip bu zihni tutuma onları da sahip edecektir. Öyle olmaları için her türlü baskılarla adeta o yöneticileri ölüme kadar tehdit edip, gerekirse de yok bile edecektir. Yani organizasyonu kötü hale getiren sırf baştaki yöneticiler değildir. Onun işlevi şeklinde ister baş ol ister kış, organizasyon muhakkak seni de bir gün gelip boşacak ve yutacaktır. Boğulmayla, yutulmayla kastedilen; kişinin kendini satması, Allah'a ihanet etmesi, üstün değerleri ayağının altında istemese de çiğnemeye zorlanmasıdır. Bunu da ancak insanları organize etmek başarır.

Hitler'in zamanında Yahudi kampında çalışan bir Yahudi mühendis kadının, inşaatta ısrarla yapmalarını istediği konu kampın komutanına duyurulur. Kamp komutanı kadın mühendisi dinler ve sonra mühendisi hemen orada vurdurur ve askerlerine: "İşi yine de onun söylediği gibi yapın" der. Bu da organize edilmiş bir dikta rejiminin hak verme yöntemi. Hak veriyor ama öldürerek. Öldürüyor çünkü: "Sen bize nasıl karşı gelirsin" diyerek. Mühendis karşı gelmeseydi, akılsızca bina edilen o yer çökecekti. Bu sefer mühendis yine öldürülecekti. Çünkü sorumluluk onda olduğu halde neden doğrusunu yapmadı, ya da işini kötü yaptı diye. Bu olaya göre doğru olanı yapıp onların akılsızlığına karşı gelmesi de ölüm demek, susup karşı gelmemesi de ölüm demek. Şimdi biri yine diyecek ki: "Kardeşim verdiğin örnekteki düşmanlıkla, nefretle, cinayet ve katletmekle organizasyonu birbirine neden bağlıyorsun?" Doğru, dış görünüşte hiç ilgisi yok gibi. Yalnız unutmayalım, eğer bu düşmanlık, bu nefret, bu canilik o insanların

her birinin görevi haline geldiyse, bunu böyle zihinde olan bir avuç adamın organize etmesi başarmıştır. O birkaç kişinin zihniyeti, organize edilmekle bütün bir ulusa, hem de görev, vatan-millet anlayışıyla empoze edilmiştir. Aynı şeyler günümüz Almanyasında yine yaşanıyor ama konumuz bu değil. Hâlbuki organize edilmemiş olsaydılar, bütün bu negatif duygular ancak bir avuç adamlarla birlikte yok olup gidecekti. Peki, o bir avuç adam iyi olsaydı ne olacaktı? Önce şu soruyu soralım: "İyi insan var mı?" Günahlarımızdan ötürü yeryüzünde böyle bir insan yok demedik mi? Bunu da açıkça Allah söylüyor. (Mezmurlar 53:2-3) Hem iyi niyetli olsalardı bile, en fazla yine dünyamız gibi olurlardı. Yeryüzümüzdeki hangi devleti, ülkeyi ya da ulusu insanlığa örnek diye kim gösterebilir? Yeryüzündeki tüm milletlerle ve uluslarla Allah'ın davası olduğunu okumadık mı?

Tüm gerçekler böyle ise, gel de sen insanlığı Allah'a yaklaştıracak diye organize et! Diyorum ya, bu organizasyon zihniyeti insanlığı daima yok etmiştir. Top yekûn hâlâ yok olmadıysak, birinci ve en büyük neden Allah, ikinci neden de insanların tamamına o organizasyonların emirlerini dinlemediklerinden; inisiyatiflerini, vicdanlarını kullandıklarından dolaydır. Bir de genelde devletlerin kanunları dinciler gibi adamın kanına, donuna, böbreğine, ruhuna kadar girmiyor, zaman zaman serbestlik veriyor. Bu da yok olma işinin müddetini uzatıyor. Yani yavaş yavaş acıtıp işkence ediyor. Hani çok kuvvetli bünyeye sahip birinin kanser olması gibi. Kanser hastayı öldürecek, öldürecek de, sağlam olan bünyesi zamanı uzatıp, hastaya ancak daha çok acı çektiriyor, hepsi bu.

Başka benzer örneklere ise Muhammed'in ölümünden sonra Müslümanlıkta rastlıyoruz. Eğer Muhammed Şeytan tarafından esinlenmiş olsaydı, Müslüman olanlara muhakkak ki daha yaşamında bu organizasyon fikrini aşılardı. Ama hayır, "kim başa gelecek" kavgası ölümünden sonra başlıyor. Muhammed böyle bir şeyi ne istedi ne de "yapın" dedi. Bu yüzden hâlâ Müslümanlar bir savaş içindedir. Mezhepler, ayrılıklar, nefretler, kan dökmelemler, hâlâ bu başlarına bir başkan koyup organize edilmekten yana olduklarından kaynaklanır. Amaç, birlik adı altında insanları kendilerine köle etme isteğidir. Allah'a değil, kendi arzularına. Çünkü Allah kendisine yürekte gelen bir tapınma ister diye defalarca söyledim. (Çıkış 25:2 ; Yuhanna 4:23-24) Bunlar ise yine, insan yüreğine, fikrine, imanına, vicdanına, sevgisine, bilgisine, Allah'a verdiği değere falan hiç bakmaksızın, sırf kendi hedefledikleri amaca ulaşmak isterler. O tasarladıkları amacın ne olduğunu da bir onlar bir de Allah bilir. Ama o eşek üyeler bunu bir türlü bilmez ve bilmek de istemez. Bütün bunların arkasında da yatan şeytandır. Dediğim gibi onun için birkaç kişiyi yönetmek, birkaç yüz milyonları yönetmekten daha kolay olduğundan, her şeyi daima organize etme yöntemine başvurmuştur. Bu kelime altında insanların zihninde tertipli, düzenli, başarılı olmak gibi çağrışımlar yaratması da onun bir ustalığıdır. Öyle ya, organize etmek diyince sizlerin zihninde ne çağrışıyor?

Yazmış olduğum bu yazılar ile ben "insanlığı kendi haline bırakın ve herkes ne isterse onu yapsın veya yapmasın, kessin, assın, çalsın vursun" demek istemiyorum. "İnsanların her duygusu, düşüncesi, iradesi, zekâsı ve karar verme yetenekleri daima doğrudur ve kusursuz çalışıyordur" da demiyorum. Organizasyon düşüncesine karşı gelmek, kanunsuzluğu savunuyor demek değildir. Eğer bir doğruluk varsa, yapılması gereken bir şey yapılmalıysa, bütün bunların ardında da Allah'a yaklaşmak ve O'nu sevmek hedef ise, bu kesin kez organizasyon şeklinde olmaz ve olamaz diyorum. Kısa bir müddet için, onları dışarıdan seyredenlere başarılı gibi gözükebilirler. Fakat aslı ve içi gizlilik, ikiyüzlülük, sahtekârlık, gösterişle doludur. Bu özelliklerle de Allah'a yaklaşılmaz, ama O'ndan kesin kez uzaklaşılır.

Belki bizler de Allah'a iman konusunda, organizasyon şeklinde çalışan bir dine, mezhebe veya tarikata üye olabiliriz. Fakat herkes eski günahkâr ve yanlış kişiliğini kendinden olduğu gibi atmalı. İsa'nın: "**Kim arkandan gelmek isterse, kendini inkâr etsin ve her gün haçını yüklenip ardınca gelsin**" dediği gibi yapmalıyız. (Luka 9:23)

Bu konuda sadece ve sadece Allah'a verilmesi ve gösterilmesi gereken sevgiyi, itaati, güven ve imanı, bir organ gibi çalışmayı hedeflemiş, organizasyon şeklinde işlevini sürdüren kuruluşlara vermek, insanlığa yakışmaz.

Muhakkak dünyamızda bir çok boyunduruklar var. Yani tarlayı sürmek için, ya da arabayı çekmesi için o hayvanın boynuna takılan şeye boyunduruk deniyor. Bunun bir yük olduğu tabii ki kesin. Kim boynuna boyunduruk takıp yük çekmek ister? İsa Mesih bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

"Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size huzur veririm.

Ben yumuşak huylu ve alçak gönüllüyüm. Boyunduruğuma girin ve benden öğrenin, böylece canlarınız huzur bulur. Boyunduruğum kolay taşınır, vereceğim yük de hafiftir." Mat 11:28-30

Şu gerçeği tekrar ve tekrar hiç bir zaman unutmayalım; muhakkak ama muhakkak Allah insanları kendisine ihtiyaç duyacak bir şekilde yarattı. Yani hiçbir yaratık Allah olmadan varlığını sürdüremez. Bu sadece Allah'a ait bir özelliktir. Bazı insanlar: "Ben özgür olacağım" derken, bütün boyundurukları kırmaya çalışırlar. Böyle saçma bir şey olamaz. Hiç kimse o anlamda yeryüzünde özgür değildir. İster krallar, ister köleler olsun, hepsinin taşınması gereken boyundurukları vardır. Her insan bir devlet yönetimi altında yaşıyor. İstese de istemese de o yönetime vergi veriyor, yasalarına uymak zorunda. Yine ister hoşuna gitsin ister gitmesin, o kişiler tarafından yönetiliyor. Yöneticiler için de durum pek farklı değildir. Onların da hesap vermesi gerekenler olup, birbirlerinden de ödleri kopar. Aralarındaki özgürlük aç kurtların savaşına benzer. Her ne kadar kendilerini halkın sırtında taşıtıyorlarsa da, onlar da tam bir özgürlüğe sahip değillerdir. Hatta bazen sıradan insanlardan çok daha köledirler. Dışarıya rahatça bir hava almaya bile çıkamazlar. Kısacası kim olursak olalım, bunlar insanlara otomatik olarak doğuştan istemeden veya sonradan kendimizin de isteyerek aldığı yüklerdir. Doğru mu yanlış mı diye bir konuya girmek istemiyorum; ancak bununla olan bir gerçeği belirtmek istiyorum. Mesih İsa bu gerçeği bildiği için, **"benim boyunduruğuma girin ve benden öğrenin, canlarınız huzur bulur"** diyor. Dediğim gibi, bazı boyunduruklar var ki, bunları insan zaten mecburen taşıyor. Verilen vergiler, yaşam mücadelesi, askerlik, aile, okul, işyerindeki yükümlülükler vs. gibi. Fakat bunlardan hariç, yüklendiğimiz başka yüklerin içinden de, hangi yükü seçeceğimiz konusunda genelde bir hürriyete sahibiz. Nedir bu üstüne üstlük özgürce yüklendiğimiz yükler? Mesela evlenmek, çocuk sahibi olmak, birtakım kuruluşların içinde aktif görevler üstlenmek vs. En önemlisi ise bir dine ait olmak. Bu hürriyeti dahi her zaman vermeseler bile, yine de seçebiliriz. Bu yüzden dikkat ederseniz İsa Mesih **"boyunduruğuma girin"** diyor. Bu, kişinin özgür bir iradeyle yapması gereken bir şeydir. Yoksa "girin" demezdi, "ben size boyunduruğumu takacağım" derdi. Birinde özgürce olurken, öbür ifadeye göre mecburiyetle, ya da o kişinin fikri ve isteği sorulmadan yapılır. Bizlere ise böyle sorulmadan, zorla, burada saymadığım birçok boyunduruklar daha doğuştan takılmıştır.

Allah ise özgürlük veren bir Allah olduğu için, kullarının da O'na zorla değil, severek gelmelerini ister. Organize yoluna ise hiçbir zaman başvuramaz. İncillerde İsa Mesih hakkında okuduğumuz zaman, O'nun binlerce halka verdiği konuşmalar olsun, yaptığı yardımlar olsun, yine binlerce insanı yedirip doyurması olsun, hiç biri organize edilmiş bir şekilde gerçekleşmemiştir. Tam tersine, bu olaylar daima o an, beklemeden ve insanların kendi istekleriyle cereyan ediyordu. İsa kimseye randevu vermedi. "Bugün gidin şu gün gelin" de demedi. Hele öğrencilerine baskıyla, tehditle, kaba kuvvetle bir şey yapmalarını ve kendisini takip etmelerini, hiç mi hiç istemedi. Ne de onları böyle bir zorunluluğun altına soktu. İnsanlara verdiği değeri onlara sorduğu sorulardan da anlayabiliriz. Amacı insanların kendi yeteneklerini kullanarak, gerçekleri görmelerini sağlamaktı. Kendisine gelen hiç kimseyi kovup boş çevirmedi. O'nu istemeyip terk edenleri ise, yine kendi iradelerine bıraktı. Çünkü baskı yapmak gerekliyse, Allah'tan daha iyi baskı yapabilecek kudretli biri olabilir mi?

Kuvvet ve kudrette eşi benzeri olmadığını herkes biliyor. Yok, eğer korkutmak ise, bu konuda da yine en büyük üstünlük her zaman Allah'ındır. Daha doğrusu Allah'ı neye benzetip, kimle kıyaslayabiliriz? Hiç kimseyle, çünkü eşi benzeri yoktur. Rab bizi kendi suretinde yaratması ile, biz yaratıklarına kendine benzer yönlerinden, özelliklerinden vermiş oldu. Herkesin de kabul edeceği gibi, yaratıcı hiçbir zaman yaratık ile kıyaslanamaz. Bizler ise Allah adına insanlara baskı yapmakla, O'nu koruduğumuzu mu sanıyoruz? Ya da hararetle O'nu mu temsil ettiğimizi sanıyoruz? Başkalarına cezalar verirken, O mu bizi hâkim olarak atadı diye görüyoruz? İşlerimizle, sözlerimizle, yürek tutumumuzla, yaşantımızla, hem de kendisinden o kadar uzakken. (Matta 14:13-21 ; 15:29-39 ; 20:29-34 ; Yuhanna 6:66-69)

Tüm bunların yanında, her ne kadar Allah bizleri özgür iradeyle kendisine çekmek istiyorsa da, kendisine gelmeyip, O'nun düzeninden nefret edenleri de mecbur tutmayacak, ama muhakkak bir gün yok edecektir. Bu konuda şu sözler yazılı:

Çünkü beni bulan yaşam bulur, ve Rabbin beğenisini kazanır. Beni göz ardı eden ise kendine zarar verir, her benden nefret eden, ölümü seviyor demektir. Süleyman'ın Özdeyişleri 8:35-36

Peki, İsa Mesih göklerde kral ve 144 bin seçilmiş olanlar -ki bu sayı da sembolik olabilir-, krallar ve kâhinler olarak yeryüzünü cennet haline getirme görevi, bu da bir organizasyon şekli değil midir? Bunun çok güzel cevabını İsa'nın kendisinden dinleyelim:

Artık size kul demem; çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez; fakat size dost dedim; çünkü Babamdan işittiğim bütün şeyleri size bildirdim. Yuhanna 15:15

Onlar insanlarla beraber bu anlayış çerçevesinde dünyayı cennet haline getirmek için görev alacaklar. Bu görev ise onların yüreklerinde yazılı olacak. Organize edildikleri için değil. Karıncalar, arılar, kuşlar, balıklar gibi ki, insan denilen canlı onlardan ne kadar çok üstün bir yaratılışa sahiptir. Hangi organizasyon yukarıda İsa'nın söylediği gibi bir yaklaşıma sahiptir?

Aklınızdan en basit bir işi düşünün. Belkide biz alışıla gelmiş bilgimiz ile: "O iş organize edilmez ise bir türlü olmaz ve de gerçekleşmez" diyoruzdur. Unutmayalım ki bizler için imkânsız gibi gözükten şeyler, Allah indinde mümkündür. Ben burada örnek verme açısından, hayalinizde çok küçük her hangi bir iş olsun dedim. Mesela tüm dünyayı cennet yapma işi de mi küçük bir iş? Değil, bunu da kimse iddia etmez. İşte bu görevi Allah, ta başlangıçta Âdem ve Havva'ya verdi. Onlara ne dedi? Onları nasıl organize etti? Ya da onlar bu işi yaparken nasıl organize edilecekti? Ne yazıyor yerinden okuyalım:

Allah onları mübarek kıldı; ve Allah onlara dedi: Semereli olun, ve çoğalın, ve yeryüzünü doldurun, ve onu tabi kılın; denizin balıklarına, ve göklerin kuşlarına, yer üzerinde hareket eden her canlı şeye hâkim olun. Tekvin-Yaradılış 1:28

Bir cümlede söylenen bu koskoca emri onlar nasıl yerine getirecekti? Organize edilerek değil, sevinçle. Çünkü onların yüreklerinde ve zihinlerinde bu emri yerine getirecek şeyler tabiatıyla zaten vardı. Onlar ancak kendilerini zorlayarak, sahip oldukları bu özellikleri bırakıp, şeytanın sahtekârlığına yenilip maalesef itaat etmediler. Hepsi bu.

Ayrıca Allah insanı yarattığında, birbirinizin üzerine hâkim olun demedi. Mukaddes Kitapta: "Gün gelir insanın insana olan egemenliği kendine zarar verir" diye yazar. (Vaiz 8:9) Yine:

"...Çünkü ALLAH sevinç ile vereni sever" der. (2.Korintoslular 9:7) Bunu organizasyon zihniyeti başaramaz.

Mademki bu onların zihinlerinde ve yaratılışlarında vardıysa, neden onlar itaatsiz oldular? Öyle ya, yerinde bir soru.

Aslında ilk insanlığın bu örneği, Allah'ın onları organizasyon düşüncesinde yaratmadığını açıkça ispatlar. Çünkü onlar emir yerine getiren robotlar değildi. En önemli neden onların aldatılmalarıydı. O emri çiğnemek için de kendilerini zorlamaları gerekiyordu. Zorladılar ve de çiğnediler.

Yaptıklarını ve yapacaklarını, özgür bir iradeye sahip olarak gerçekleştireceklerdi. Hem Allah'ın isteklerini uygulamakta hiç de öyle zorluk çekmiyorlardı, tam tersine. Onların başlarına gelen zorluk da, acı da, itaatsiz olduktan sonra hâkim oldu. Allah'ın vaatlerinden uzaklaştılar ve ancak mutsuz oldular. Ebediyen mutlu yaşamaları ve yeryüzünü cennet haline getirip ona hâkim olmaları da artık söz konusu olamazdı. Peki, Âdem'in itaatsizliği ile bu ümit yok mu oldu? Hayır. Bakın Allah organize etmeden, ölümler diriltildikten sonra, bu yeryüzümüzü tekrar cennet haline nasıl getireceğine dair neler diyor? Konunun başlarında verdiğim bu ayeti tekrar yazacağım:

...Şeriatımı onların içlerine koyup, yürekleri üzerine onu yazacağım; ve ben onlara Allah olacağım, onlar bana kavm olacaklar. Yeremya 31:33b

Allah organizasyondan yana biri olsa idi **yürekleri üzerine onu yazacağım** demezdi, bütün organizasyonların yaptığı gibi **"onları kanun kitaplarına yazdıracağım"** derdi.

Âdem'in günah işlemesinden sonra, Allah bu gerçek doğrultusunda Şeytana, aynı zamanda da insanlığa ve meleklerle, peygamberlik niteliğinde sözler söylüyor ve diyor ki:

Seninle kadın arasına, ve senin soyunla kadın soyu arasına düşmanlık koyacağım; o senin başına saldıracak, sen onun topuğuna saldıracaksın.

Tekvin-Yaradılış 3:15

Biliriz ki topuğa saldırılması can yakar, başa saldırmak ise öldürür. Şeytan ile ilgili bu peygamberlik açık ve net anlaşılır bir son demektir. Bazılarının öğrettiği gibi, Allah Âdem'in ve Şeytanın ne yapacağını bilmiyordu ve birden gördüğü şeylerden dolayı paniğe kapıldığını mı sanıyorsunuz?! Böyle komik öğretiler yayan dini organizasyonların başında Yehova Şahitleri var. Hâlbuki Şeytanın insanlıkla ilgili iddiasında, Allah güvencile, hiç şüphe etmeden ki, -Allah zaten şüphe etmez, çünkü bütün gelecek yaratıcımızın gözüne açık ve nettir,- bu yüzden Şeytana: **"o senin başını ezecektir"** diyor. Allah şüphe etse: "Ben senin başını ezeceğim" derdi. Fakat Allah yaptığı işten emin. Biz de emin olabiliriz, çünkü O'nun vaatleri gerçekleşecektir. Tüm bunlar da organize edilmiş bir biçimde değil, Allah'ın plânladığı bir şekilde. O ise plânını, yarattıklarının zihnine ve yüreklerine yazarak gerçekleştireceğini, okuduğumuz gibi söz veriyor. Eğer bu yaratıklarının zihninde ve yüreğinde yazılı olmasaydı, o yılanın başının ezileceği de yalan bir peygamberlik olurdu. Daha işin en başında Allah bunları söylüyor ise, demek ki O bizlerin içine ve yüreklerine ne koyduğundan emin. Şimdiye kadar hiç Allah'ın yalan peygamberlikte bulunduğu görülmedi ve duyulmadı. Kitapları araştırıp bakın, varsa bana da söyleyin.

Bir şey yürekten gelerek yapılırsa mı daha iyi, daha güzel ve de en önemlisi daha mutluluk verici olur; yoksa emirle, baskıyla, korkuyla mı? Tabii ki yürekten gelerek diyoruz. İşte bu Allah'ın düzeni. Var mı bunu yapabilecek, başarabilecek bir organizasyon? Hikmetli Süleyman Allah'ın ruhuyla şöyle diyor:

İnsan korkusu tuzak kurar; fakat Rabbe güvenen emniyette oturur. Süleyman'ın Meselleri 29:25

Demek ki Rabbin organizasyon düşüncesine ne kadar karşı olduğunu anlamak hiç de zor değil. Organizasyonlar, tehditle, baskıyla, zorla, gizlilikle, korkutarak o insanlar üzerinde hâkimiyetini kurup, onların sırtına binerek hedeflerine ulaşmak isterler. Hedef de, sırf bencil menfaatlerine, doğru mu yanlış mı diye tam olarak kendilerinin bile bilmedikleri amaçlarına hizmet ettirmektir. O peşlerine taktıkları, sırtlarına binip, eşek yerine koydukları insanların, insan gibi kendi ayakları üzerine doğrularak yürümelerini hiç istemezler. Tersini iddia ederseniz, yine düşünüp de ispat edin! İnsanlar tutturmuşlar: "Ne olur bizleri yöneten, bizim gibi birini başımıza getirin" ya da "bizi başınıza getirin, bak biz sizleri ne kadar iyi yönetiriz ve de bütün inancınızı, düşüncenizi, aklınızı, canınızı bize bırakın. Korkmayın biz bunun hesabını veririz" diye diye, insanlık da büyük bir zevkle bu işin adına organize edilmek demiş. Bir de kendilerini, "organize edilmeden hiçbir şey olmaz" diye inandırmışlar. Bir yerde iki

kişi mi çalışıyor, başlarına onları organize edecek üçüncü kişiyi dikmişler. Böyle ne kadar çok organizatörler vardır bilir misiniz? Fakat insanlık da bu duruma o kadar alışmış ki, onların başına birini koymazsan, onlar da hiçbir şey yapmaz olmuşlar! Organizasyon taraftarları ise bunu görünce bas bas bağıırıyorlar: "Gördünüz mü bak, biz olmazsak hiç bir şey yürümüyor" diye.

Allah'ın peygamberleri ve Mesih organizasyon düşüncesinden ve tavrından çok uzaktır. Konumuzu anlatırken de sık sık dediğim gibi, Allah'ın böyle mutsuzluk getirecek, insandaki gelişmeyi önleyecek bir baskı rejimine ihtiyacı olmadığı gibi, tam tersine; yaratıklarından yeteneklerine göre sevinçle yaparı ve vereni sever. Ancak o zaman her insanın sahip olduğu yetenek ortaya çıkar. Organizasyon zihniyeti ise bütün herkesteki yetenek, bilgi ve inanç gibi değerleri boğup, yok edip, onları bir kaç insandan kaynaklanan zihniyette toplamayı amaçlar. Bunu da çok büyük bir başarı diye görerek.

Peki, neden organize edilmiş şeyleri hep baskı gibi görüyoruz?

Yalnız ruhi konularda değil, aslında herhangi bir iş üzerinde dahi insanları organize etmek, çoğu zaman sevinç vermez. Çünkü yapılan bir plan uygulamaya sokulduğu zaman, bu işte çalışması gerekenleri organizasyon belirler, kişilerin kendileri değil. Organizasyonlar da o insanları yalnız organlar gibi düzenlemekle kalmazlar, organlar gibi çalışmalarını ve işlemelerini de beklerler. Hangimizin kalbi konuşsa da ve "ben bugün atmak istemiyorum" dese müsaade ederiz? Ya da böbreklerimiz, "ben iki hafta izine çıkacağım" derse memnunlukla karşılıyoruz? Organlarımızdan beklediklerimiz, onların mümkünse daima ve hiç tekmeden, sadece bizim arzumıza göre çalışmalarınıdır. Çünkü bu bizim için hayat demektir. Böyle bir beklenti ancak cansız şeylere, organlara, makinelere, araç gereçlere karşı gösterilebilir, ama insana asla değil. Bu insanı küçültür mü? Bilakis, onu değerli kılar. Robotlar insandan ne kadar daha çok çalışsa da, ne kadar çok bilgiyi içlerine depolayıp, uyku, tuvalet, yemek yeme gibi ihtiyaçları olmasa da, robotu yapan ve icat eden insan ondan çok daha üstündür. Siz hiç gülen böbrek, sevinen ciğer, sevgisini gösteren dalak, makine, bilgisayar, motor gördünüz duydunuz mu? Deli miyiz ki böyle şeylere inanıp, bunlar hakkında konuşalım. Fakat insanları bir amaç için organize etmek demek, onların sevinçlerini alıp, elde etmek istediğimiz ne ise, onun da kalitesini sıfıra indirmeye uğraşmak demektir. Bütün icat olunmuş faydalı şeyleri bir düşünün. Bunları icat edenlerin hemen hemen hepsi özgür olarak o şeyleri bulmuşlardır. Zaten baskı altında tutmayla, zorla, tehditle icat edilen şeylerin, insanlığa faydasından çok zararları olmuştur.

Bir organizasyona giren kişinin bu yoldaki gayreti, başlangıçta özgürce ve çok istekli olsa bile; bu ne kadar süreyle böyle gider? Muhakkak bir gün gelip yaptığı o şeyler gözünde monotonlaşacak, verdiği değer, gösterdiği saygı ve sevinci yok olacaktır. Allah ise isteksiz, kötü yürekle verenin elinden kurbanını dahi kabul etmek istemiyor. (Tekvin:4:4-5) Organizasyon ise bu gibi şeylere bakmaz. Onda; sayı, kuvvet, rahatlık, başarı denilen güç, istatistik gibi rakamlar vardır. Ruh, sevgi, merhamet ve bağışlamak onlar için ölüdür. Fiziksel, yani dıştan görünen şeylere bakar ve değer verirler. Hem dünyamızda kendilerini organize etmiş tek kuruluş olarak bir Yehova Şahitleri yok ya. Dünya kurulduğundan ve günah dünyaya girdiğinden beri, insanlar kendilerini organize etmek için çabalamışlardır. (Tekvin-Yaratılış 11:1-9) Yeryüzümüzün tarihine ve insanlığa şöyle bir bakın. Neleri nasıl düzenlemiş olarak, ne kadar mutluluk elde ettiklerine sizler karar verin. Ben inanıyorum ki, cehennem diye bizleri korkuttukları yer, kurduğumuz sistemlerdeki dünya gibi korkunç olmayacaktır.

Bütün bu bilgilerin ışığında hâlâ eğer bir organizasyonun ışığına güvenerek yanlış yolda gitmeyi, tek başınıza doğru yolda gitmeye tercih ederseniz, tabii ki bu sizlerin bileceği bir şey. Şu ayeti de unutmayalım:

Rab şöyle diyor: İnsana güvenen, ve insanı kendisine kuvvet edinen, ve yüreği Rabden ayrılan adam lanetlidir. Çünkü çöldeki ılgın ağacı gibi olacak, ve iyilik geldiği zaman görmeyecek, ancak çöldeki kurak yerlerde,

kimsenin oturmadığı tuz diyarında oturacak. Ne mutludur o adam ki, Rabbe güvenir, ve onun güvendiği Rabdir. Çünkü suların yanına dikilmiş ağaç gibi olacak, o ağaç ki ırmak kenarında köklerini salar, ve sıcak gelince korkmaz, ve yaprağı yeşil olur, ve kuraklık yılında kaygı çekmez, meyve vermekten geri kalmaz. Yeremya 17:5-8

Eğer mantıklı düşünecek olursak, Allah organizatör bir Allah olsa idi, daha başlangıçta Şeytanın kendisine başkaldırmasını cezasız bırakır mıydı? Âdem'i, ya da ilk cinayeti işleyen oğlu Kain'i öldürüp yok etmez miydi? Tam tersine, Kain Allah'a. "...vaki olacak ki her kim beni bulursa öldürecektir" (Tekvin 4:14-15) demesi üzerine Allah: "Bunun için Kaini her kim öldürürse, ondan yedi kere öç alınacaktır" der ve Kaini kim bulursa vurmasını diye üzerine bir nişane koyar. Hâlbuki bir organizasyonun planı olacak ve bu planı uygularken önüne bir engel çıkacak! O organizasyonun da sınırsız gücü olacak! Ne yapar? Ezer geçer. **Organizasyonlar aynı öldürücü bir virüs gibidir. Hızla yayılmış ve dünyayı etkisi altına almış olmasını başarı olarak görmeyin.**

Son olarak şunu da belirtmeliyim ki, yazdıklarım yanlış anlaşılmasın. Sahip olduğumuz kusurlu, günahkâr, kötülüğe yatkın olan özelliklerimizden dolayı, her ne yapılırsa yapılsın -organize edilmenin ille de gerektiğine inanmasam da- fakat yapılabilir. İnsan ömrünün kısa oluşu, sabırsızca hızla elde etmek istedikleri şeylerde en kolay yol bu gözüküyor. Hatta Şeytani bu dünya sisteminde, bazı şeyleri organize etmek zorundayız bile diyebiliyorum. Çünkü tüm dünyayı etkisi altına almış bu sisteme karşı gelemez. Fakat tekrar ve tekrar söylüyorum, bütün bunlara rağmen organize edilerek hiç kimse Allah ile arasında iyi bir ilişki kuramaz, kimseye de kurduramaz. Allah'ın kendisine gelenlerden beklediği ve en önem verdiği şey, kendisine özgür olarak sevgi ve sevinçle yaklaşmamızdır. Bunun dışındaki korkular, baskılar, tehditler, saat yazmalar, meydanlarda gösteriş yapmalar, cenneti garantileyeceğiz diye kendimizi kandırarak gece gündüz ibadetler, ellerinde Mukaddes Kitapla, Tevratla, Kuranla: "Bizden başka kimse kurtulmayacak, onun için bize gelin" diye kapı kapı koşuşturmalar ve daha sayamayacağım bir sürü terbiyesizce, kendini beğenmişlikten kaynaklanan tutum ve davranışlar yaratıcımızın gözünde mekruhtur. Organizasyonlar Allah'ın gözünde mekruh olan her şeyi başarır da, gerçek bir sevinç ve hürriyet vermeyi, bu vasıta ile insanları Allah'a yaklaştırmayı başaramaz. Hiçbir zaman hiçbir devirde de başaramamıştır, hiçbir zaman ve hiçbir devirde de başaramayacaktır.

Rabbin vaadine göre, tüm yeryüzünü Şeytandan uzak ve organizasyonsuz, sevinçle cennet haline getirilecek zamana ve hedefe doğru, kendi şahsiyetimizle koşmak ve ruhen tembellik etmemek; işte bize düşen görev bu. Çünkü bu işi Allah organizatör bir şekilde değil, kimseyi baskı altında tutmadan, yaratıklarının mutlu, hür ve sevinçli olacağı bir biçimde yerine getirecektir. Bu müjdeyi de herkese duyurarak, o hedefe doğru koşalım. Tüm bunları sahip olduğumuz Tanrıya benzer özellikler ile, hiçbir organizasyona ihtiyaç duymadan, yaratılışımızdaki hâlâ anlayamadığımız şahane özelliklerimizden ötürü, göklerde kral olan İsa Mesih ile birlikte muhakkak başarabileceğimizi, Tanrı tüm insanlığa vaat ediyor. Yüreklere Rabde olan herkes, cesaret ve kararlı bir inançla sadece O'na güvensin.

Allah Kimleri Kullanıyor?

Pek o kadar dikkat etmeden, farkında olmadan kullandığımız, kelimeler, ifadeler, sözler vardır. Hemen ağızımıza geldiği gibi, içimizden hissettiğimiz gibi söyleriz. Yazımı noktalar, virgüller, dil grameri üzerinde durarak yazmayacağım. Fakat kelimelerin zihnimizde uyandırdığı etkileri ve biz insanlar üzerinde ne kadar yaptırım sahibi olduklarını vurgulayamaya çalışacağım. Ağızımızdan çıkan sözlerin önemi olmasaydı, "dilini kemiği yok ama kemiği kırar" gibi atasözleri meşhur olmazdı. Hatta İncil'de resul Yakup dilimizi kullanmanın önemi hakkında şöyle der:

Düşünün, gemiler de o kadar büyük olduğu, güçlü rüzgârlar tarafından sürüklediği halde, dümencinin gönlü nereye isterse küçücük bir dümenle o yöne çevrilirler. Bunun gibi, dil de bedenini küçücük bir üyesidir ama büyük işlerle övünür. Düşünün, küçücük bir kıvılcım koca bir ormanı tutuşturabilir. Dil de bir ateş, bedenimizin üyeleri arasında bir kötülük dünyasıdır. Bütün varlığımızı kirletir. Cehennemden alevlenmiş olarak yaşamamızın gidişini alevlendirir. (Yeni Çeviri M.K. Yakup 3:4-6)

Tüm bunlarla dilimizi sadece etten bir organ değil de, onun vasıtasıyla ağızımızdan sözcüklerin çıkmasından dolayı, bu yüzden kelimelerin önemi üzerinde durmamız çok yerindedir.

Resul Pavlus da 1.Korintoslulara mektubunda(14:10-11):

Belki dünyada seslerin birçok cinsleri vardır ve hiçbiri manasız değildir. O halde eğer sesin manasını bilmezsem, ben söyleyen için barbar ve söyleyen benim için barbar olur, der.

Aynen Pavlus'un bu açıklamasından sonra hepimiz kabul etmeliyiz ki, kullanılan kelimeler anlam taşıyor ve de taşınmalı. Bizler de bunu bilmeliyiz. O kadar büyük anlam taşıyabilir ki, ağızımızdan çıkan sözle suçlu ya da doğru oluruz. Bu kelimeleri en kıvrak kullanma yeteneğine politikacılar ile avukatlar sahiptir diyebilir miyiz? Muhakkak böyle bir kural olmasa da, en azından bu iki sınıfın kelimeleri kullanmakta çok titiz olmaları gerekli olduğu kesin. Bu kural ise herkes için geçerli. Konuşma yeteneği olan insanlar vardır ve de etkileyicidirler. Bazen bu insanlar sırf konuşma kabiliyetleri yüzünden milyonlarca insanı peşlerine takabilirler. Bazıları ise yazı yazma konusunda kabiliyetlidirler. Yazılarında anlatmak istediklerini çok güzel ifade edebilir, okuyucunun zihinlerine ve yüreklerine kolaylıkla girebilirler. Onlar hakkında "iyi yazardır" denmez mi? Tüm bunlar bir yerde kelimeleri kullanma sanatından da kaynaklanır.

İlk insan Âdem ve Havva'nın başlarına gelen problemde de; Şeytan çok dikkatle, özenle fakat sinsice kullandığı kelimeler sayesinde onların zihin ve yüreklerinde etkili olabildi. Bu etki ise bütün insanlığı peşinden sürükleyecekti. Kısacası; sözlerin, kelimelerin bazen bizim hayatımızı bile yok edebilir bir kuvvete sahip olduğunu kabul etmeliyiz.

Kullanmak, kullanılmak sözleri de insanlarla olan ilişkide hangi konuda olursa olsun pek de iyi görülmez. İster bir işyerinin sahibi tarafından, maaşla ve hatta çok da iyi maaş vererek çalıştırdığı kişiler hakkında bile: "Ben bunları kullanıyorum" demesi, saygısızca belirtilmiş bir ifade olur. Bunlar bana çalışıyorlar, benim işimde görevliler, ya da benim işçilerim, memurlarım gibi bir sürü ifade tarzı varken "ben bunları kullanıyorum" demesi, hoş değildir. Burada kullanma kelimesi negatif anlama geliyor. Zaten kullanımın zekâ sahibi yaratıkların üzerinde hiç bir zaman iyi anlamı ve de etkisi olamaz.

Kendilerinin bizzat Allah tarafından kullanıldıklarını iddia eden bütün din, mezhep ve organizasyonların yanında; birçok insanın da bizzat kendi hakkında, içinden inandığı bir şeydir bu. Yani çok insan Allah tarafından

bizzat kullanıldığına inanır. Aslında kimse başkası tarafından kullanılmayı hoş karşılamazken, bu „kullanma“ kelimesi Allah tarafından olduğu zaman neden iyi gözle görülür?! Hâlbuki Mukaddes Yazıları okuduğumuz zaman, Allah'ın kimseyi kullandığı yazmaz ve de îma bile etmez. Peygamberlerini görevlendirdiği, emrettiği, aracı ettiği, elçi olarak mesaj yolladığı evet de, „kullandı“ kelimesi altında biz ne Kuran da ne de Mukaddes Kitapta yine bir kelime bulamadık.

Neden, hiç bir insan tarafından yapıldığı zaman bu durum hoş karşılanmazken, bizler: “Ama Allah yapıyor” diyoruz?! Allah'ın insanları kullanması, aslında Mukaddes Kitaplardaki tanıtılan Allah'ın özelliklerine karşı bir öğretilerdir. Allah, insanları ve göklerdeki meleklerini özgür irade vererek yarattı. Her konuda, ne olursa olsun, iradesine uygun olan her şeyde Allah insanlara yardım elini uzatır ve de uzatmıştır. Fakat onların özgür iradesini kullanmaz. Bu O'nun kendi prensiplerine karşı gelmesi demektir.

Böyle bir ifade tarzı aslında: “Biz Allah'ın köleleriyiz, O bize istediğini yapar, kullanır da” demek içindir. Ve: “Bununla biz O'nun önünde kendimizi alçaltmış oluyoruz” denilir ve de insanların zihinlerine bu böyle sokulur. Biz bununla alçak gönüllülük mü yaptığımızı sanıyoruz? Hayır, tam tersine, bununla Allah'ı alçaltmış oluyoruz. Zaten kullanmak ve kullanılmak iki tarafı da aşağılar. Eğer Allah kullanıyorsa, sanki O'nun kullandığı kişiye ihtiyacı varmış gibi bir anlam çıkar ki, bununla da Allah küçültülür. Kullanılan insanın ki, onu da Allah yaratmıştır, bununla kişinin özgür iradesi, yetenekleri, sağduyusu falan hiçe indirgenmeyle aşağılanmış olur. Yaptığı kötülükleri, pislilikleri ise Allah'a mal edilir. Allah böyle bir şeyi yarattığı insana ne yapmıştır, ne de yapılmasını ister.

Hepimizin bildiği Âdem ve Havva'ya, ilk insanlığa baktığımız zaman bunun böyle olduğunu görüyoruz. Sadece Aden bahçesinde cennette, Âdem, Havva ve Şeytan arasındaki cereyan eden olaylar en başlangıç ispatlardır. Allah ise sadece bu üç şahsın arasındaki hükmünde adil cezalar veriyor. Yasak meyveden yediği zaman Âdem kendisini nasıl savunuyor? Mukaddes Kitabı açalım ve bunların nasıl olduğunu takip edelim. Allah'ın: **“Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?”** demesi üzerine: Mukaddes Kitabın Yaratılış 3:12b de Âdem:

“Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim” diye yanıtlıyor.

Aslında bu cevabın altında Âdem'in şu savunması yatıyor: Benim suçum yok, senin verdiğin kadın bunu bana yaptırdı. Bununla da Allah Âdeme sanki çok kötü bir şey vermiş gibi bir ifade anlamı çıkıyor. Yani aslında Allah da suçlu!

Kadın, yani Havva ne diyor? Yine Yaratılış 3:13 de:

RAB Tanrı kadına, “Nedir bu yaptığın?” diye sordu. Kadın, “Yılan beni aldattı, o yüzden yedim” diye karşılık verdi.

Hayret, bu iki kişi içinde de hiç suçlu yok! Herkes suçlu ama bu iki kişi değil. Savunmaları bunu gösteriyor. Aradan altı bin seneden fazla bir zaman geçmesine rağmen insanlık değişti mi? Maalesef değiştiyse de daha da kötü yolda değişti. Bu savunmalar onları kurtardı mı? Hayır. Ayrıca Allah eğer onları kullanıyor olsaydı, kendisine karşı itaatsizlik etmeleri de söz konusu olur muydu?

Tüm Mukaddes Kitabın tarihine değinmeden günümüze gelelim. Zamanımızda da insanlık, dinler, organizasyonlar, mezhepler: “Allah bizi kullanıyor”, “Biz Allah'ın yeryüzündeki tek kanalıyız”, “Bizimle birlikte olmazsanız kurtulamazsınız”, “Bu kurtuluş ümidine sadece bizim içimizde olanlar sahip olabilirler” diye iddia ediyorlar. Birçok din âlimi olarak geçinenler dahi, iyinin de kötünün de Allah tarafından kullanıldığı inancındadırlar. Zaten bu kullanılma kelimesinden çıkan anlamda öyle. Sanki Allah eline ipleri almış, biz insanlık olan kuklaları da oynatıyor.

Eğer dindar denilen biri suç işlerse, bunu “Şeytan yaptırdı” olur. Eğer iyi övülecek işler yaptıysa bu sefer de “Ben yaptım, Allah beni kullandı”

olur. Dikkat ederseniz kişi üzerine hiç suç almıyor, fakat izzeti alıyor. Bu durum Âdem ile Havva'nın hikâyesine benzemiyor mu?

Örnek verelim. Bunlar yine Yehova'nın Şahitleri olsun. Onlar, haklarında verdiğim örneklere de kızmazınlar. Aslında bu durum hem onların iddia ettikleri şeylerden ötürü, hem de onları iyi tanıdığımından dolayı. Onlar: "Allah bizi kullanıyor ve biz Allah'ın yeryüzünde kullandığı tek kanalız" diyerek, yaklaşık yüz seneden fazla tüm dünyada bunu kapı kapı ilan ediyorlar.

Şahitler bir vakitler 1914 yılında son gelecek diye beklediler. Son gelmedi. Daha sonra bu tarih 1918'e atıldı. Yine gelmedi. 1925,1935,1975, bu tarihlerde de beklediler. Bu tarihlerin ve yaptıkları hataların aslında bizim için hiç de önemi yok. Fakat onlar bu tarihlere inanmayanları aralarından atmakla, kendilerinin çok önemli tutukları başka bir şeyin varlığını belirtiyorlar; yani insanlar üzerinde otorite sahibi olduklarını. Baş eğmeyi ise atıyorlar. Hem de bir daha hiç kurtulamazsın diyerek! Mahkeme tutanaklarından okuduk. Bu tarihlerden dolayı güvenlerini yitiren şahitlerden birçoğu organizasyonlarını terk ettiler. Peki, bu organizasyon ne yaptı? Hata yaptık, özür dileriz, yanlışız mı dediler? Hayır. Onlar tam tersine kendilerini şöyle savundular:

Bazıları kendilerini tarihler konusunda büyük beklentiler içine soktular. Umdukları da çıkmadığından dolayı, Allah'ın tek yeryüzündeki organizasyonunu terk ettiler. Allah bu vasıtayla onların denenmesine müsaade etti. Bu denemeden düşenleri ise elekten geçirerek, kavmini temizlemiş oldu.

Yine dikkat ettiyseniz, onların bu açıklamalarında bizzat kendilerinin hiç hataları yok. İlan ettikleri yanlış tarihleri ise, denenmeleri için "Allah istedi" gibi göstermeye çalışıyorlar. Sadık kalamadıkları için gidenleri ise, elekten geçemeyenler olarak belirtiyorlar. Kendileri ise tertemiz!

Dini örgütlerin neden, "Allah bizi kullanıyor" dediklerini şimdi biraz da olsa anlıyor musunuz? Bununla onlar aslında insanları kullanıyorlar. Savunmaları da hep atamız Âdem ve Havva'nınki gibi. Bu sefer: „Allah kavmini denedi“ diyerek. Gelin bu deneme işi acaba böyle midir diye biz Mukaddes Kitabı okuyalım.

Ayartılan (denenen) kişi, "Tanrı beni ayartıyor (deniyor)" demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılmadığı (denenmediği) gibi kendisi de kimseyi ayartmaz (denemez). İncil -Yakup 1:13

Onlar ise açıklamalarında, "Yalanla Allah kavmini denedi" demek istemediler mi? Âdem'in: "Senin yanıma verdiğin kadın bana ye dedi bende yedim" demesi gibi. Bütün suç ve sorumluluk Allah'ın!

Bu durum okula giden çocukların kötü not aldıklarında "öğretmen verdi", iyi not aldıklarında ise "ben aldım" demelerinin aynı. Ya Allah bizi kullanıyor diyip izzet alırlar, ya da "Allah denedi ve elekten geçirdi" diyip suçu hiç bir şekilde kabul etmek istemezler. Bizce Şahitler bu konuda öbür dinlerden daha da az terbiyesiz değiller! Çünkü Allah'ın ismine aynı şekilde leke getirmiş oluyorlar.

Bu anlattıklarımızın dışında bir de kendini gönüllü kullandıranlar vardır! Onlar: "Bizim yerimize sizler düşünün, kararlar verin, bizler için de yine sizler iman edin. Bizler sizlerin vasıtasıyla kurtulacağımıza inanıyoruz" derler! Bu da gönüllü, Allah adına insanlara yapılan kölelik. Amaç sorumluluktan kaçmak, başka bir şey değil. Onların da: "Biz olmazsak zaten hiç kurtulamazsınız" demeleri boşuna değil. Bu dinler, Yehova Şahitlerinin kurucusu Carls Taze Russel'in dediği gibi, "bunlar sanki cennete gitmek için bilet satan şirketler topluluğu". İnsanlar ise aldıkları biletle çok memnun gibi görünüyorlar. Bizce onlar daha doğrusu başka bir çare görmek istemiyorlar. Bu hep tembelce hazıra konma duygusu. Benim yerime sen her şeyi yap, bileti de al, ben de cennete gireyim düşüncesi! Oysa bu kurtuluş

vaat eden sahtekârların vaatlerinin sahteliğini açığa çıkarmak için Allah ne diyor? Peygamber Hezekiel'in vasıtasıyla:

RAB bana şöyle seslendi: "İnsanoğlu, eğer bir ülke bana sadakatsizlik eder, günah işlerse, ben de o ülkeye karşı elimi uzatır, onu her türlü yiyecekten yoksun bırakır, üzerine kıtlık gönderir, insanları ve hayvanları yok edersem; şu üç adam, Nuh, Daniel, Eyüp orada olsalar bile, doğruluklarıyla ancak kendi canlarını kurtarabilirler." Egemen RAB böyle diyor.

"...Yahut o memlekete veba gönderirsem, ve insanı ve hayvanı ondan kesip atmak için, üzerine kızgınlığımı kanla dökersem; Nuh, Daniel, ve Eyub onun içinde olsalar da, Rab Yehova'nın sözü, varlığım hakkı için, ne oğul ne de kız kurtarırlar; salahları ile ancak kendi canlarını kurtarırlar." Hezekiel 14:12-14 ve 19-20

Hayret, bütün bu değerli peygamberler kendi canlarından başka hiç bir can bile kurtaramıyorlar. Gel gelelim bizim zamanımızın bu modern ve de eski dinleri, "hiç korkma, bize takıl, cennete ancak bizim vasıtamızla girebilirsin" diyebiliyorlar. İsa Mesih ise:

"Bırakın onları; onlar körlerin kör kılavuzlarıdır. Kör köre kılavuzluk ederse her ikisi de çukura düşer" (Matta 15:14) demesi tam bunlar için yerinde söylenmiş sözler değil midir?

Peki, bu **"bizi kullanın"** diyenler kendilerini nasıl savunacaklar?

Âdem ve Havva suçu kimin üstüne atmaya çalıştıysa da, bu onları kurtaramadı. İşin ilginç yanı, eğer ortada bir suç varsa, nedense hep: "Ben değil o bana yaptırdı" olur, fakat bir iyilik olduğunda ise, "ben yaptım" diyerek övünülür! Eğer bir suç olduğunda, kendisinin cezada payı olmasını istemiyor ise, o zaman iyi bir şey olduğunda da payı olmaması gerekmez mi? Hem bu mantıklı ve de adil değil midir? Teşvik eden, suça iten belki de muhakkak vardır, fakat o kişi yine de "hiç suçsuzum" diyemez.

Başka bir soru da: «Allah, tüm dünyaya örnek olması ve amacını gerçekleştirmek için, İsrail kavmini kullanmadı mı?» Vaat edilen diyardaki ahlak çöküntüsünde, putperest olan o milletleri yok etmeleri için yine İsrail'i kullanmadı mı? Bu konuyla ilgili bakalım Allah ne diyor? Ve özellikle Allah'ın titizlikle kullandığı kelimelere dikkat edelim. Mukaddes Kitabın Tesniye ya da yasanın Tekrarı kitabında şöyle yazıyor:

Rabbin sizi sevmesi ve sizi seçmesi bütün kavmlardan büyük olduğunuz için değildi; çünkü bütün kavmlardan az idiniz; fakat Rab sizi sevdiği ve atalarınıza ettiği andı tutmak istediği için Rab sizi kudretli elle çıkardı, ve kölelik evinden, Mısır kiralı Firavunun elinden sizi kurtardı. Tesniye.7:7-8

Allah burada İsrail hakkında, "kullandı" demiyor, "seçti" diyor. Bu bir fark mıdır? Tabii ki! Bir görev için, ister insan, toplum, millet, parti olsun, seçildiği zaman, bu ona verilmiş bir onur, bir şereftir. Aynı zamanda da sorumluluktur. Eğer o sorumluluk yerine getirilmiyor, buna layık davranılmıyor ise, bu o seçilmiş olanın suçudur. Seçilmiş olan kendisini seçen kişiye layık davranmamıştır. Onun güvenini ve iyi niyetini kötüye kullanmış demektir. Fakat eğer işin içine kullanılma kelimesi girdiği zaman farklı bir durum ve düşünce ortaya çıkıyor. Kullanılan, o görevi, sorumluluğu yerine getirirken, yapmış olacağı tüm yanlışlıklar adına hesap vermekten kendini kurtarır. Emir kulu olduğunu vurgulamak ister. Mesela, "Beni Allah kullandı" der. Var mı Allah'a hesap sorabilecek! Taktiğin ne kadar kurnazca olduğunu fark ettiniz mi? Dediğim gibi, bu tip insanlar kendilerine verilecek izzeti almaya ise daima hazırdırlar! Ama yaptıkları bütün pisliklerde suçsuzdurlar! Kendilerinin suçu yoktur, çünkü kullanılmışlardır. İnsanlar istedimi kelimeleri ne kadar da sinsice kullanabiliyorlar. Şeytanın zihnimize hâkim olmakta usta olduğunu söylememize gerek var mı? Bu da genelde ustaca seçilmiş kelimeler vasıtasıyla oluyor.

Yaptığınız bir işi düşünün. O iş de çok ama çok değerli olsun. Kime ve ne için yapmış olursanız da olun. O başarınızdaki iş hakkında sizi görevlendiren kişinin çok da iyi niyetle: "Onu ben kullandım" demesine ne gözle bakarsınız? Hiç kimsenin iyi bir gözle bakacağını söyleyemeyiz. Neden? Çünkü sizin yaptığınız o iş, belki maaş, para karşılığında da olsa, hatta bunu o kişinin imkânlarını araç olarak kullanarak gerçekleştirmiş bile olsanız, sizin hakkınızda, "onu ben kullandım" demesi, sizi sifıra indirger. Bütün yetenekleriniz, inisiyatifiniz, bilginiz, eğitiminiz, sevginiz, düşünceleriniz, kaygılarınız, gayretleriniz, iyi niyetiniz, iradeniz, hepsi ama hepsi, o iş için kullandığınız tüm bunlar sıfır demektir.

İnsan bir alet kullanır. Çekiç, kazma, kalem, kürek, bilgisayar, araba, uçak, gemi vs. Bunların hiçbirinin yukarıda saydığımız insana özgü nitelikleri, özellikleri yoktur. İnsan bu aletleri kullanır, bununla övülen ve övülmeğe layık olan insandır. Hangi değerli aletle işimizi görmüşsek bile, yine de o aleti yapan insandır ve bunun vasıtasıyla o övülür. Yani övülen o insanın bilgisi, yeteneği, kabiliyeti, sahip olduğu iradesi, düşüncesi ve gayretidir. Lamba karanlıkta aydınlattığı için, hele de tam zamanında yanarsa, ışığı överiz. Fakat amaç o ışığın arkasındaki, bunu icat eden insanı övmektir. Yoksa lamba, araba, çekiç cansız şeylerdir. Bunların iradesi, düşünme ve zekâ yetenekleri, sevgileri, nefretleri, gayretleri, duyguları yoktur. Kısacası, insanın yaptığı şeyde, yapılan ne olursa olsun, bu o kişinin akılsızlığı ya da aklının bir ürünüdür. Ya da hatasının, kötü niyetinin veya dikkatinin, iyi niyetinin bir ürünüdür. Anlatmak istediğim, kişinin yaptıkları ne olursa olsun, bir sürü etkiler, etkenler araya girse bile, bu o kişinin kendisine aittir.

Yetenekli biri yeteneğini girdiği bir işte gösterebilir. Hatta o işyeri onun yeteneklerinin açığa çıkmasına fırsat bile olmuştur diyelim. Fakat o iş imkânını veren kişi yine de "ben onu kullandım" demesiyle, o kişinin yeteneklerinden, kabiliyetinden dolayı bütün izzeti kendi üzerine almaya kalkması, mide bulandırır. Olabilir, o imkânlar olmasaydı, belki o kişi sahip olduğu yeteneklerinin farkında bile olmayacaktı. Ne olursa olsun, o yetenek yine de o kişiye aittir. Her iki taraf için de, araç gereçler dışında insanların birbirlerini kullanmaya kalkması çok büyük bir terbiyesizlik ve utançtır. İnsanlar için kullanılan şeyler ancak araç ve gereçler olabilir ama hiçbir zaman insan olmamalıdır.

Ben bu işi sözde hep iyi niyetle yapılan konular hakkında düşünerek yazıyorum. Yoksa "kötüye kullandı" sözünün anlamını zaten hepimiz biliyor ve anlıyoruz. Onun için bu kullanılmak, kişinin zekâsını, şahsiyetini, yeteneğini, özgür iradesini, duygularını sifıra indirmek demek ise, neden insanlar ve en çok da dini kuruluşlar, organizasyonlar "Allah bizi kullanıyor" derler? Hem de övünerek! Bizler, sıradan insanlar bile, Allah tarafından kullanılmayı bir övünme olarak görmüyor muyuz? Bu sevdada hiç olmadık mı? Hatta birçok din âlimi geçinenler, iyinin de, kötünün de, doğrunun da, sahtekârın da Allah'ın tarafından kullanıldığını vurgulamak isterler. Onlara göre bunları hep Allah yapıyordur ve yaptırıyordur. Çünkü kelimenin anlamı öyle ki, kişinin, dediğimiz gibi özgür iradesini ve insanın sahip olduğu bütün şeyleri sanki yokmuş gibi, ya da o bunları kendi kullanamıyormuş gibi göstermektir. İnsan, çekiç, tahta, çivi gibi bir duruma düşüyor. Zaten ancak bunlar kullanılır ve kullanma sınırlarımız bunlarda kalmalıdır.

Peki, insan hiç kullanılmaz mı? O da ne demek. Tabii ki kullanılır ve de insanlık bunu maalesef büyük bir zevkle ve de her gün yapmaya uğraşmaktadır. İster tatlılıkla olsun, ister acılıkla; ister güzellikle olsun, ister çirkinlikle; ister parayla olsun, ister bedava; ister severek olsun, ister nefretle; ya da ne ile olursa olsun, insanlar birbirlerini kullanmak için çok büyük gayretler sarf etmişlerdir ve de sarf ederler. Bu aslında sevgi noksanlığının bir işaretidir, egoistliktir, kendini beğenmişliktir. Bunun yanında kendisini k u l l a n d ı r m a k t a n zevk

alan insanlar da vardır. Aslında her ikisi de Allah'ın hoş karşılamadığı bir durum. Onun için bu konuyu en çok Allah adıyla olması yönünden ele alıyorum.

"Allah beni, ben de seni kullanıyorum". Bu söz cambazlığıyla dinciler çok kişileri yok etmişlerdir, Allah'tan çalıp, uzaklaştırmışlardır. Bu sömürme ve insanların sırtına binme işini dindarlar: "Sadık ve basiretli köle sınıfı, hizmetkâr kardeşleriniz" gibi alçak gönüllü bir kartvizit adı altında yaparlar. Hâlbuki dinle minle işi olmayan bir general, komutan, bakan, ya da her sorumluluk sahibi kim ise, yaptığı işte bunu kendi rütbesine sığınarak yaparken, dindarlar Allah'ı bir rütbe gibi kullanırlar. Kendi ağızlarından çıktığı halde son söz olarak, "Bu Allah'ın sözüdür" derler. Matta 7:15'de İsa Mesih:

"Yalancı peygamberlerden sakının; onlar size koyun kılığında gelirler fakat iç yüzden kapıcı kurtlardır" diye boşuna söylemedi.

Hâlbuki daima Allah'ın insanlardan beklediği şey, bizlere verdiği özgür irademizi kullanarak, kendisini bütün yüreğimizle, bütün canımızla, bütün fikrimiz ve kuvvetimizle sevmek olup; insanları da kendimiz gibi sevmektir. Markos 12:29. Bunu bizzat biz yapmalıyız. Yoksa kimse bunu bir başkasının adına yapamaz. O: "Biz de aynısını yapmaları için kardeşlerimizi teşvik ediyoruz" diyenler, kendilerine köle olmaları için teşviklerde bulunuyorlar, Allah'a değil. Başkası bizim için düşünüp, başkası bizim için konuşup, başkası bizim için iman edebilir mi? O zaman özgür iradenin ne anlamı kalır? Bunlarla mı Allah'ın önüne çıkacağız? Ne yüzle?

Dediğim gibi, Allah'ın kimseyi kullandığı hakkında bir ayet bile yok. Fakat Allah'ın bize verdiği bütün değerleri kullanmamızı ise Allah emrediyor. İradenizi, yüreğinizi, aklınızı, gücünüzü, yeteneklerinizi, sözlerinizi vs. bunları kullanarak benim irademi yapın diyor? Bu dünyada sayılan ne kadar aşağı ya da üstün sınıftan, bilgiden, yeteneklerden ve ırktan da olsanız, Tesniye; yeni çeviri Mukaddes Kitapta Yasanın Tekrarı diye geçen yerde, bölüm 30 ayet 11-14 de Allah bizzat şöyle diyor:

Çünkü bugün sana emretmekte olduğum bu emir senin için güç değildir, ve senden uzak değildir. O göklerde değildir ki, diyessin: Kim bizim için göklere çıkacak ve bizim için onu alıp getirecek ve bize işittirecek ki, onu yapalım? Ve o denizden öte değildir ki, diyessin: Kim bizim için denizin ötesine geçecek, ve bizim için onu alıp getirecek, ve bize işittirecek ki, onu yapalım? Fakat yapasın diye o söz sana çok yakındır, ağzında ve yüreğindedir.

Farkındaysanız, Allah bizlerin sahip olduğu şeyleri kullanmamızı istiyor. Hiç dert edinmeyin Ben sizi kullanacağım, demiyor. Ya da birbirinizi kullanın da demiyor. Hayır, ve yine hayır.

Daima: "Allah beni, ya da bizi kullanıyor" diye boşu boşuna terbiyesizce yakıştırmalar ile Allah'ın öfkesinden başka bir şey kazanmayacağımızı bu sayfalar vasıtasıyla vurgulamak istedim.

Son olarak, bu organizasyonların, dinlerin, mezheplerin ve bunlar gibilerinin peşinde gidip de kurtulacaklarını sananlara, Kuran çok güzel bir peygamberlikte bulunuyor:

İş olup bittikten sonra Şeytan derki: "Allah size gerçekleri vaat etti. Ben de size vaat ettim, sözümü tutmadım. Aslında sizin üzerinizde hiç bir hükmüm yoktu; ben sadece sizi çağırdım, siz de çağrıma uydunuz. Beni azarlamayın. Kendinizi azarlayın. Ne ben size yardım edebilirim, ne de siz bana yardım edebilirsiniz. Sizin eskiden beni ortak koşmanızı da tanımıyorum. Gerçektir ki sapkınlara acı bir azap vardır." İbrahim (14) Suresi 22'inci ayeti. (Osman Nebioğlu tercümesi)

Şeytan burada yalan mı söylüyor? Ayrıca bu sözlere göre kimler de suçlu?

Bir yere ait olmak.

Aradan yaklaşık yirmi sene geçti. Şahitleri tanıdığım günden bu güne kadar geçirdiğim bu zaman içerisinde, kendimi çok şeyler öğrenmek zorunda hissettim. Aslında ben daha Mukaddes Kitabın başlarında Allah'ın varlığına inanmıştım. Her şeyden ziyade de o Allah'ı sevmiştim. Âdemle Havva'dan başlayıp, Nuh tufanı ve İbrahim, Sodom Gomora şehirlerinin yok edilişi, Yusuf'un köle olarak Mısır'a satılması, tüm bunlar 66 kitapçıktan oluşan Mukaddes Kitabın daha ilk kitabında konu edilir. «Tekvin» ya da yeni Türkçe adıyla «Yaratılış» denilen kitapta işlenen bu konularla, benim Allah'a inanmam ve O'nu sevmem hiçte zor olmamıştı. O zamanki gözümle bu bana yeterli de bir imandı. Fakat nedense insanlarda ille de bir yere ait olma ihtiyacı vardır. O, ille de bir yere ait olma yeri ise, bizzat Allah ile iyi bir ilişkiye sahip olmak değil de, maalesef insani kuruluşlar, organizasyonlar ve daha Allah'tan uzak ne var ise, o isim ve etiket altında onlara köle olunarak bu ihtiyaç giderilmeye çalışılır. Bu da o kutsal kitaplardaki verilen mesajın tam tersi bir durumdur. İnsanlar ait oldukları o yolda yürürken, belli bir zaman sonra bir şeyin de farkına muhakkak varırlar. O da ait oldukları o kuruluşlarda Allah'ın hoşuna gitmeyen birçok şeylerin ve yaptırımların var olduğudur. Bunun farkında olan o kuruluşlar da zaten önceden hazırlıklarını yapmışlardır. "Bizler de kusurlu ve hatalıyız, bu yüzden başışlayıcı olalım" diye mütemadiyen öğretirler. "Minareyi çalan kılıfını hazırlar" denilen atasözüne uygun bir yol tarzıdır bu. Zaten bu kuruluşlar, dinler, organizasyonlar da o üyelerin kör olmadığını bilir.

Bir dine ya da mezhebe giren kişi ilk önce kendine bakmaktan, kendi eksiklikleriyle uğraşmaktan fırsat bulamıyor ki, bir de o yetersiz bilgi ve tecrübesiyle bu önüne çıkmış olan din ya da organizasyon hakkında doğru bir hüküm verebilsin. Genelde o ilk başlardaki bu duygular oldukça samimi, fakat bir o kadar da acemicedir. Bununla ben zaten gerçekten samimi olan insanları kastediyorum. Başka bir gerçekte, hangi din ve organizasyon olursa olsun, oraya adım atanın, zihninde ve yüreğinde saklı olan, aslında Allah'tan ya da o organizasyonun amacından uzak başka bir sürü beklentileri, hedefleri ve hayalleri olduğudur. Bu oradaki bir kızla evlenmekten tutun da, mülteci birinin o ülkede kalmasına o din bir bahane olabiliyorsa, o da bu dine üye olmakta hiç tereddüt bile etmez. Bazıları da bu dinde kendine bir görev edinip, en yükseklere kadar çıkmak, herkese kendini dinletmek ve daha başka aşağılık duygusundan kaynaklanan bir sürü hislerini tatmin etmek için, yine o dinde kariyer yapmaya kadar bile gidebilir. Kimileri de yalnızlıktan, yabancılıktan, kimsesizlikten kurtulmak için bu yolu seçer. Daha sayısızca bir sürü nedenler sıralanabilirse de, ben burada sadece samimiyetle Allah'a yaklaşma arzusunda olanları konu etmek istiyorum.

Samimi ve bütün yüreğiyle, sadece Allah'ı sevdiği için gelen insanlar, maalesef çok ama çok korkunç derecede azdır. Bu bence yüzde 1 ya da 1,5 gibi bir oranda olabilir demekle ukalalık yapmış olmayayım. Çünkü nihayetinde kimin ne olduğunu ancak Allah bilir. Bunu insanlarda görüp edindiğim tecrübeye ve kendi görüş açığa dayanarak söylüyorum. «Bu oran değişmez bir kanundur» demek istemiyorum. Şuna da inanıyorum ki, bazen bu oran binde 1 bile değildir. Eğer benim bu oranlarım hatalıysa, o zaman Hikmetli Süleyman'da mı aynı hataları yapmış? Bu konuya Vaiz 7:28 de Allah'tan aldığı ruh ile değişiyor. Yine lütfen açıp yerinden okuyun.

Evet, bu samimi insanlardan bahsedelim. Konumuz onların Allah'ı ararlarken, ille de bir yere ait olma duyguları olsun. Çünkü yamuk olan biri, istedikten sonra nerede olursa olsun yamukluğunu yine yapıyor. Onlar ancak zarar veren parazit tipler. Daima "ver ver" der ve başka bir şey demezler. Her zaman kendi dertleri ve problemleri ilk plândadır. Saatlerce, günlerce, yıllarca hatta bir ömür boyu ancak onların dertlerini dinlersiniz,

kendilerini de dinletirler. Ne yaparsanız yapın o insanlar tatmin olmadıkları gibi, hiçbir zaman takdir etmenin anlamını bile bilmezler. Sadece çıkarları ve menfaatleri ilk ön plandadır. Daima yalan, dolan, sahtekârlıkla doludurlar. Arada senin söylediğin şeyi duymaz bile. Ancak kendi menfaati ile ilgili ise o müstesna. Dediğim gibi böyle tip insanların yok olması, var olması, kurtuluşları ya da perişanlıklarını konu etmekten ziyade, ben değerli olan insanlar hakkında yazmak istiyorum. Onlara yardım etmek lazım. Ancak onlar böyle şeylerin değerini takdir edip anlayabilirler.

Bu ille de bir yere ait olma hastalığı insanlara güven verir. Aynı zamanda tatmin de eder. Tatmin olma duygusunu anlarım da, güven duygusu biraz şüpheli. Gelin önce şu tatmin olma duygusu üzerinde duralım. Kişi öğrendiği inandığı şeyler hakkında bir tasdik görüyor ki, bu yüzden bir grubun içine giriyor. O konuları güncel hayatta rastgele sokakta zaten bulamıyor. Onu ait olduğu veya olacağı o yerde bulması, artık o kişinin deli, inandığı şeyle yalnız, kafayı üşütmüş biri olmadığını ispatı oluyor. Çünkü Allah hakkındaki araştırdığı, okuduğu, inandığı şeyler yüzünden ona en yakın çevresi bu tepkileri gösteriyordur. En sevdikleri, "vah vah çıldırıyor bizim bu oğlumuz ya da kızımız" demeye başlarlar. Bunlar samimiyetle Allah'ı aramanın sıfatlarıdır. Bu sıfatlar, âdetin, düzenin, toplumun dışına çıkanlara yakıştırılır. Eğer Müslüman bir toplumda yaşayıp da, o kişi Allah hakkında bilgi edinip, camiye giderde, orada da ilerlerse buna genelde fazla tepki göstermezler. Ancak ailenin içinde olanlar, tabii ki o kişinin geçerli bir meslekte çalışıp, para kazanıp, zengin olmasını daha çok ister. Ya da Hıristiyan bir toplumda yaşıyor ise, o kişinin bir kilisede vazife alıp daima orada yaşama isteği de aynı Müslüman toplumlarda olduğu gibi normal karşılanır. Yine kişilerin imkânlarına, buldukları çevreye göre bu tepkiler değişebilir. Mesela tıp fakültesinde okuyan biri "ben hafız olacağım" der, fakülteyi de bırakırsa, evden bile kovulabilir. Hıristiyanlarda da durum farklı değildir. Tıbbı ya da mühendislikle ilgili bir dalda üniversiteye giden çocukları "ben papaz olacağım" diye o okulları bırakırsa, bu ailede büyük tepkiyle karşılanır. Yani aynı olayda onlar da aynı tepkiyi gösterirler. Tüm bu sözünü ettiğim ait olma yerleri, o toplumların doğuştan otomatik olarak aldıkları, temelleşmiş kendi inançlarına bağlı olan dinleriydi. Bir de bu ait olunacak yer bambaşka bir isim altındaysa, işte o zaman kıyamet kopar. Mesela bu Yehova Şahitleri olabilir. Daha başka bir sürü mezhepler var da, ben başından beri birini örnek veriyorum. Siz o isimleri, etiketleri hayallerinizde kendiniz değiştirin. Korkmayın, anlatacağım konuya tıpatıp uyar.

Bundan sonra ailede olsun, çevreden olsun, artık bu din hakkında bir bombardıman başlar. O kişi ise aslı olmayan, çoğu zaman da cahilce olan bu çok fanatik şekilde karşı gelmelere, mecburen ancak onları savunma durumuna düşer. Durum o kadar hızla ilerler ki, olay bir anda o ilkokul kitaplarındaki anlattığım güneşle rüzgâr hikâyesine dönüşebilir. Onlar rüzgâr gibi estikçe, kişi o şeylere daha çok sarılır. Rüzgâr fırtına olur, o da bu duruma bir o kadar daha karşı kuvvet sarf eder. Eğer fırtına bozarda daha korkunç bir şekil alırsa, hikâyede olduğu gibi, kişi kendine bir sığınak, bir mağara, bir kovuk arar. Bu sığınacağın da kimler olacağını kestirmek hiç de zor değildir. Tabii ki Şahitler o kişiye ellerini uzatırlar. Zaten kişi şaşkındır. Yıllarca bir arada beraber olduğu insanlardan büyük hayal kırıklığına uğramıştır. Hatta canını kurtarmak için, ya kaçmış ya da kovulmuştur. Kimse onu anlamamıştır. O kişi ise daha olayları ne tartma ne de ölçme yeteneğine sahiptir. Dedik ya, acemidir. Organizasyonlar da böyle acemileri çok, ama çok severler. En kaliteli eşekler bunlardan çıkar. Her ne verirsen ver sırtına, "hayır" demez, taşır. Nasıl "hayır" desin. Ev yok, aile yok, eş dost nerede? Hiç biri yok, sadece Şahitler var. O kişiyi eşekliğe iten ve çeken aslında her iki grup da olmuştur. Hem ailesi ve yakınları, hem de Şahitler ve organizasyon; ya da artık hangi etikete sahip ise onlar.

Bu «ille de bir yere ait olma» yaklaşımı üç aşağı beş yukarı genelde buna benzer bir şekilde olur. Sözüm ona o kişiyi sevenler, kurtarmak için

ellerinden geleni yapmışlardır. Hâlbuki onların akılsızca tutumları sayesinde o kişi Şahit olmuş ve eşek gibi sırtına eyer vurdurmuştur. Olayın en başına döndüğünde, o kişi belki de hiç onlara girip, onlardan biri de olmayacaktır. Sadece ya sohbet olsun diye, ya da nabız yoklamak için, arada bir bahsettiği konular ile büyük bir tepki görmesi, kendisini şaşırtmıştır. Bahsettiği konular da, ya bir sinema dönüşü film hakkındaki konudan, ya da bir arkadaş buluşmasındaki arkadaşlarının yaptığı saçmalıklardan farklı değildir. Hatta ortaya çıkan gizlide içtiği sigara, alkol ve daha başka küçük kanunsuz, ahlaksız şeyler hakkında aileden o kadar da tepki görmemiştir. Fakat ne zaman ki o kişi yüreğini Allah'a meyledip ve bunlar hakkında konuşmaya başladıysa, korkunç bir tepkiyle karşılaşmayı hiç ama hiç hesaba katmamıştır. Kişi kendince anlamsız bir durumun içine girmiştir. Kendisine yapılan bu şeyler haksızlıktır. Geçmişte yaptığı tüm kötü şeyler hakkında görmediği bu tepkiyi, Allah'a yaklaşmak hakkında şimdi neden görüyordur? O ise yaptığı o kötü şeyler hakkında vicdanen acı ya da suçluluk duyarken, tam şimdi doğru olan bir yolda bu insanlar kendisine neden karşı geliyorlardır? Hem tüm bunları onların inandıklarını söyledikleri Allah da istemiyor mudur? Aslında o kişiyi kurtarmaya uğraşan ailesi ve yakınları, tam tersine onu mahvediyorlardır. Kendileri zaten bu konular hakkında ya çok az bir bilgiye sahip, ya da tümüyle bir bilgisizlik ve cahillik içindedirler. Hani bir laf vardır, "yarı doktor adamı canından, yarı hoca da adamı imandan eder" diye, onların yardımları da bu yarım adamlar gibi olmuştur. Bu gibi tepkilerle kişi aslında o kovuğa, o mağaraya zorla itilmiştir.

Benim tanıdığım doğma büyüme Şahitler ve büyük bir akrabası Şahit olanlar hariç, tüm öbürlerinin yüzde 95'i bu ve buna benzeri tecrübelerden geçerek Şahit olmuşlardır. Özgürce, etki altında kalmadan, kendi adımlarıyla, sadece Allah'ı sevdiği için oraya yürüyenlerin sayısı dediğim gibi, yüzde 1 bile değildir. Öyle birini de bir gün gelip Şahitler muhakkak ama muhakkak ya aralarından atarlar, ya da o kendi kendine gider. Eğer kişi başlangıçtan beri sadece Allah'ı kendine hedef edinip ve bu arada da sapmamışsa tabii. Genelde bunlar isimsiz kahramanlar oldukları için, onların adlarını ve ne olduklarını kimse bilmez. Kimse de bilmek için ilgilenmez. Bu işler korkunç gizli tutulur. Her pis iş gibi bu da gizlilik altında yapılır. Bu atılma ya da ayrılık işi bazen 20 bazen de 40 sene ve hatta daha fazla bile sürebilir. O kişiyi attıran ve o organizasyondan uzaklaştıran en önemli bir özellik de, insanın kendisinin karar verme yeteneğidir. Bundan sonraki yazıda bu konudan bahsedeceğim.

Tüm bunlar aile içinde tepki görenler için böyleydi. Bir de tepki görmeyenleri vardır. Ailenin tümü bulunduğu toplumdan her ne nedenlerle kopmuşsa kopmuştur. Öyle bir ailenin içine böyle bir düşünce girdiği zaman, kimse tepki göstermeden önce bir dinler. O ailenin herhangi nedenlerden ötürü toplum baskısından zaten canı yanıktır. Hele bir de sunulan şey o toplumun kabul etmediği bir inançsa, bunlar ona severek hemen sarılırlar. Bahsedilen konuların içinde Allah'ın adaleti, bir gün gelip öç alacağı, cennet ve yeni bir yeryüzü vardır. Bu ailenin ise hem kendisine haksızlık edilmiştir, yani adalete muhtaçtırlar; hiçbir şey yapmaya güçleri yetmemiştir, öç alınmasından yanadırlar; pek bir şeyleri de yoktur, cennet onlar için en uygun yerdir. Bunları ise yalnız Şahitler değil, bütün dinler vaat eder. Dikkat ettiyseniz, tüm bunların içinde hiç Allah sevgisi falan yoktur. Allah'ı ancak kendi amaçlarına yardım edecek bir dev gibi görürler, o kadar. Zaten ne Şahitler ne de başka dinler olsun, kimin Allah'ı ne kadar sevip sevmediğini bilmek, kimseyi o kadar da ilgilendirmez! Allah sevgisi hakkında öyle şişkin sözler ortadan geçerken, herkes başını sallayıp "hı" yani evet der o kadar. Aslında bu anlamını hiç bilmedikleri, hissetmedikleri bir duygudur.

Böyle aileler içinde bile hepsi bu duruma hemen evet demeyebilir. O zaman da baskı tam ters yönden gelir, yani o dinden veya Şahitlerden. Artık hep o evde buluşulur, araştırılıp, konuşmalar, toplantılar o evde yapılır. Ailedeki bu durumları kabul etmeyen o şahıs, belki karşı gelmese de, içi de

almıyordur fakat huzursuzluk hisseder. Nedenini belki kendi de bilmez. İçlerinde bazen en samimi ve açık olanı odur. Hem o kişi ayrıca gâvura kızıp da oruç bozmak istemiyordur. Eğer içinde bulunduğu toplum ona, ya da ailesine haksızlık yaptıysa, bunun her şeyle evet de; Allah ile ne ilgisi vardır? Allah'ı sevmek ve O'na kulluk etmek ayrı bir şeydir, toplumu protesto edip, öç almak, onlardan soyutlanmak ayrı bir şeydir. Tam kelimesi kelimesine o kişi böyle düşünür mü bilmem, ama bir türlü midesi almıyordur işte. Başka nedenlerde vardır ve olabilir tabii. Fakat bu kişi özgür bırakılmaz. Yaşadığı o evde gece ve gündüz sadece bu konular konuşulur. Hep böyle kişiler eve gelir, bu gibi kitaplar okunur. Artık her yemekten önce veya sonra ille de dua edilir. Toplantılar, kongreler, vaaz faaliyetleriyle artık o evde yoğun bir hayat başlar. Onlara hemen evet demeyen o kişi, gelenlere gözükmemek için uğraşsa da, ara sıra muhakkak gözükür. Hal hatır sorulup sıkıştırılır. Artık bu o kişinin ailedeki rütbesine ve imkânlarına da bağlıdır. Evin babası da olsa, eğer işi gücü yokta, bir de o evin çocuklarının eline bakması gerekiyorsa, o adam artık evin son kapısının son mandalı durumundadır. Musa vasıtasıyla Allah'ın emrettiği, "annene babana hürmet et" sözünü o ailedekiler her baba ve anne için düşünseler de, o baba için düşünmezler! Karısı ise, yıllarca birlikte olduğu aynı erkeğe her kadın ne hissederse, genelde o kadın da kocası için o hisleri duyar. Yani adamın tutunacak bir dalı kalmaz. Eğer adam zart zurt eder de, bunların ikiyüzlülüğünü tecrübeleri vasıtasıyla anlar, ya da hissederse, o aile bu adamı bütünüyle Şahitlerin de desteğiyle kara listeye alır. Muhakkak ama muhakkak bu duruma o adam bir gün gelip patlayacaktır. Başka çaresi de yoktur. Ya onların dediğine âmin diyecek, ya da hayır diyecektir. Eğer "hayır" derse, bu o kişi için yıllarca yaşadığı o evden uçması demektir. Kim olursa olsun, o evin nesi olursa olsun. İster baba ister anne ister çocuk, akıbet aynıdır. Hatta bazı aileler de tanımışımdır ki, onlar bu dine sadece ailedeki o ferdi evden uçurmak için sarılmışlardır. Yalnız bir durum istisnadır. O da, o hayır diyen kişi kim ise, bütün maddi gelir, geçim onun vasıtası ile ve onunla oluyordur. İsterse o evde 20 kişi bile olsalar, bu bir kişiye olan muhtaçlıkları, o kişiyi saymak zorunda olmayı gerektirir. Saygıyı hürmeti de Allah emretti diye değil, bunu menfaatlerinden ötürü gösterirler. Yoksa Allah hep aynı Allah'tır ve emirleri de değişmez. Değişik ve dönek olan insandır. Şahitler de bu havayı hemen aldıklarından dolayı, Musa vasıtasıyla Allah'ın dediği gibi, aman ne olursa olsun annene babana karşı hürmetli ol emrini masanın üstünden artık eksik etmezler!

Organizasyonları ben en çok haşaratlara benzetirim. Her durum ve şartlar altında yaşamasını becerirler. O durum ve şartlara göre de şekil alıp değişirler. Yeter ki sonuçta hep o organizasyonun çıkarı ve menfaati olsun.

Verdiğim bu ister birinci ister ikinci örnekte olsun, insanlar Allah'tan ve O'nun iradesinden aslında ne kadar uzaktırlar. Onlar için en önemli istek, bir yere ait olmaktır. Kişi bir yere girsin de, orası onun zevkine tamı tamına ister uysun ister uymasın fark etmez, ama bir yere ait olsun. Yeryüzümüzde renk mi yok! Eğer bu dinleri, mezhepleri, renklere benzetecek olursak, dünyamız rengârenktir. Şeytan da bunları herkesin zevkine göre yapmıştır. Oradan hoşlanmıyor musun, bu renge gel. O biraz koyu mu, olsun, açığı da var. Yok ama bu yakışmadı mı? Olsun canım, yakışanını seç. Hangi tonu istersen iste var. Sen yeter ki gel, bunlardan birine ait ol! Bu örneklerde, bir taraftan azınlıkta olan biri eziliyor diye acı duyulurken, öbür tarafta aynı kişi çoğunlukta olduğu zaman etrafına yaşam şansı tanımaz. Her iki durumda da kişiler ve dinler menfaat söz konusu olduğunda, o "hayır" diyene karşı saygıyla iki adım geride durur. Komik tarafı da bunu bazen kişilerin kendi bile bilmez. Ancak olaylar cereyan ederken, kişi hangi olayın içindeyse, o şekilde davranır. Yani alınan kararlarda, aslında kimin kim ve ne olduğu tam anlamıyla tartılmamıştır. Bazen etiket sizleri yanıltmasın. Şahitlik etiketi ile o insanlar öbür dinlerden, tarikatlardan farklı değildir. İnsanlar birbirlerine çok benzerler. Ancak almış olduğu eğitim ve vicdanı sayesinde, kiminin nefesine ait freni iyi çalışır ve kendi duygularını frenler, kimisi ise bunu

beceremez. Fark burada, yani alınan eğitim ve disiplinde. Olaylar cereyan ederken her ikisi de öfkelenir, ya da mutlu olur. Kimi bu duygularını frenler, kimi çekinmeden açığa vurur. Organizasyonların insanları disiplin etmekte büyük rol oynadıkları inkâr edilemez. Duygularını hemen düşüncesizce açığa vurmaya akılsızlık olarak gören çok dinler vardır. Böyle disiplin almış insanlar, duygularını gizleyebildikleri için, bizlere güvenilir ve inanılır gelebilir. İşin iç yüzüne bakıldığında, dediğim gibi bu insanların Allah veya insan sevgisiyle uzaktan yakından ilişkileri yoktur. Onların kapı kapı saat doldurmaya gitmeleri, Allah sevgisinden ötürü değil, insan korkusundan, başka sayamayacağımız bir sürü baskılardan ve kendi beklentilerinden dolayıdır. Benim Şahitlerle olan ilişkimde dikkatimi çeken nokta, Allah konusu bir iş, bir görev, vazifesini yerine getiren bir akort işçisi gibi ele alınıyordu. Toplantılar, altı çizilmiş kalıp cevaplar, kongreler, vaaz faaliyetleri; hepsi de bunlarla bitiyordu. Sevinçle Allah hakkında konuşan, içinden, yüreğinden gelerek bu konular hakkında sohbet eden birine ben belki de hiç rastlamadım. Şöyle söylersem daha iyi tarif etmiş olacağım; bu insanlar bu işi ruhen değil, dış görünüşten ve ruhsuz bir biçimde yapıyorlardı. Aynen angarya iş gibi, zorla yapılan bir görev gibi. Hâlbuki Allah'ın resulü ruhun meyvelerini şu şekilde sayıyor:

Ruhun ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur.

Yukarıda yazdığım bu ayetlerin tümünü okumanızı isterim. İncil'de Galatyalılar 5:19-26 ya kadar olan bölümde, hem benliğin işleri hem de ruhun ürünü olan şeyler yazıyor. Lütfen açıp yerinden okuyun. Yukarıdaki ayete uygun ruh bu organizasyonların hiçbirinde yoktur dedim. Yine dediğim gibi, başlangıçta geçici olarak tek tek şahıslarda bu ruh ortaya çıksa da, o organizasyon çok kısa zamanda kişinin bu sevincini yok edecektir. Şeytan da organizasyonlardan ancak bunu başarmasını bekler. Onların bilerek veya bilmeyerek asıl misyonları, yani görevleri; insanların Allah'a karşı olan sevincini yok etmektir.

Samimiyetle bu gibi organizasyonların içine girmiş olanların da varlığını kabul etmeliyiz. Hem de inanarak ve bütün yürekle. Her şeyden önce şunu belirteyim ki, bir insanda "beni sokmayan yılan bin yıl yaşasın" ruhu varsa, öyle insanların gerçeği görmeleri de imkânsızdır. Fakat şu da unutulmamalıdır, eğer ortada bir yılan var ve dolaşıyor ise, bir gün gelip o kişiyi de sokacaktır. Kim olursa olsun, kişide Allah'ın emrine uygun komşu, yani insan sevgisi muhakkak olmalıdır. Eğer yoksa kişi bunu muhakkak geliştirmelidir. O gerçekten doğru bir insansa, adalete susayıp, ruhi açlığı için daima bir şeyler yapıp ayakta kalmaya uğraşıyorsa; içinde bulunduğu organizasyonun pisliğini görmesi de zaman meselesidir. Onlar istediği kadar: "Bizler nakâmiliz" yani kusurluyuz diye bağırırsınlar ve merhamet istesinler; kişi zamanla bu merhametin sadece o organizasyon için ve onun menfaatine kullanılması gerektiğini görecektir. Kendi üyelerinin en küçük bir şeye "hayır" demesinde, hiç acımasızca, merhamet göstermeden tekme yemesine, çevresindekiler korkuyla göz yummaya başlarsa, bu insanlar unutmazınlar ki o andan itibaren kendilerini satıp bir fahişeye benziyorlar. Aynen bir vakitler Allah'ı bırakan İsrail gibi. Hezekiel peygamber vasıtasıyla Allah misal kullanarak İsrail'i iki kız kardeşe benzetiyor ve onların kendisine olan ihanetini anlatıyor. Burada bahsi geçen ayetlerde bir kız kardeş iki sıptlık Yerusâlim'i, öbür kız kardeş de Asur'un sürgüne götürdüğü on sıptlık İsrail halkını temsil ediyor. (Hezekiel 23:4) Vahiy kitabında geçen, Büyük Babil denilen fahişe ise bütün yeryüzündeki dini kuruluşları ve organizasyonları kastediyor. Bunların içinde Yehova Şahitleri de özellikle var! (Hezekiel 23'üncü bölümün tümü; Vahiy 17 ve 18'inci bölümlerin tümü) Fahişe kelimesini ille de kendini para karşılığı satan kadın diye anlamayalım. Fahişenin sözlük anlamı, "sahip olduğu değerleri satan" da demektir. İlle maddi bir karşılık alması da gerekmez. Bazen bu zevk için yapılırken, bazen de sadece korkudan ötürü yapılır. Yine bazen bu işten menfaat elde edilirken, bazen de kişi bunu kendinden bir şeyler vererek yapar. Allah'ın Hezekiel peygamberi

vasıtasıyla, İsrail örneğinde yazdığı gibi. Oradaki fahişelik yapan iki kız kardeş, bu işi oynaşlarına bir de para ve mücevherler vererek yapıyorlardı. Oynaşları da putperest milletler ve onların ilahlarıydı.

Şahitler, kendilerine hangi nedenle olursa olsun "hayır" diyenleri aralarından atıyorlarmış ki, bence gerekirse hiç göz kırpmadan öldürüyorlardır da. Bu kişinin ne kadar şey bilip, çıkaracağı tehlikeye bağlıdır. Çok şey bilip, tehlikeli olabilecek kişilerin yaşama şansında çok az olur. Tabii gibi gözükene ani bir ölümün onlardan birinin üzerine gelmesini kim anlar, lütfen söyleyin? Hem de öylesine bir gizlilik içerisinde ve aynı çatı altında yaşanan bir yerde. Kim o kişi adına otopsi yapılmasını ister? Bunlar insanın aklının ucundan bile geçmeyecek, en iyi organize edilmiş mafya babalarını ceplerinden çıkarırlar. Böyle şeyler açıkça ortaya çıkmıyor ama zaman meselesi. Bir de çok sıkı bir gizlilik içinde çalışıyorlar da ondan duyulmuyor. İçlerinden attıkları Raymond Franz gibi kişiler, onlara zarar verecek pek bir şey bilmiyorlar da ondan yaşadılar. Bildikleri ancak genel bilgiler. Kim biliyor Şahitlerin servetleri hakkında? O servetlerin nasıl ve kimler tarafından yönlendirildiğini? İçlerinde 40 yıldan fazla bulunmuş, bunun sadece yaklaşık on yılını yönetim kurulunda üyelik yaparak geçirmiş kişinin bilmediği kesin. Sıradan bir üye nereden bilsin. Paranın, hem de çok paranın söz konusu olduğu yerde neler dönmez ki! Bu kadar gizlilik altında çalışan bir organizasyona ben hiçbir zaman güven duyulacağını söyleyemem. Ayrıca böyle bir kuruluşa ki, organizasyonların kimin kuruluşu olduğu da apaçık ortadadır. Allah'tan olduklarına inananlara ise, "görmek istemeyen körler, duymak istemeyen sağırlar " derim.

Bu gibi iddialar ispatlanmadığı müddetçe asılsız olarak nitelenir. Ben de eğer bir iddiada bulunuyorsam, "onların izledikleri yola bakarak bu sonuç ortaya çıkıyor" diyorum. Şahitler prensip olarak gerçekten de mafya organizasyonları şeklinde çalışır. Kendilerinin hoşuna gitmeyen kişiler hakkında gizlice edindikleri bilgileri, onun hakkında olan soruşturma ve en son olarak da onun hakkında alınan karar ile aniden o kişinin üzerine gidilerek ve genelde de sonuç aralarından atılmayla biter. Onların ihtiyarlar heyeti toplantısı, kurul toplantısı adı altındaki mahkemeleri, sadece şovdur. Karar zaten önceden alınmıştır. Yargılanan kişinin ise hiçbir savunucusu, şahidi, yakını oraya alınmaz. Daha doğrusu hiç kimse içeri alınmaz. Oh! Bu o organizasyon için adaletten uzak ne rahat bir mahkemedir siz düşünün. O kişi bunlara 40 sene emek verdiyse, tüm bunlar bir anda orada sona eriverir. Hem de saçma sapan nedenlerden ötürü. Biri demiştir ki: "Yönetim kurulunun her dediğine ben de inanmıyorum", ya da "1914 yılı benim de şüphe ettiğim bir tarih", veya "aslında kan konusunda hata yapıyorlar" gibi sözler kişinin o organizasyonda sonu demektir. Kesin olan bir şey de varsa, bu sözleri kime ve nerede söylediği de çok önemlidir. Aralarında polis olma sevdasında olan ve birbirlerini ele vermekten heyecan ve zevk duyan, İsa'yı ele veren İskariot tipi insanlar bunlarda da çok vardır. Bu gibi bir toplulukta sözü geçen bu sohbetler pardon kaldırmaz.

Bunun yanında içlerine aldıkları bir ilticacı, ne kadar yalanla, dolanla, sahtekârlıkla ve tüm işleriyle açıkça belli olan yaşantısında, devletten aldığı yardımlar için kimse ona: "Sen ne yapıyorsun arkadaş?" demez. "Yalan söyleyerek devleti dolandırıyorsun, yalan söyleyerek hastalık sigortalarını kandırıyorsun, yalan ile kendine her türlü çıkarı elde etmek için sana dostça yavaşları aldatıyorsun; bir de ben Allah'ın Şahidiyim mi diyorsun?" diye sormaz. Tam tersine, adamın yastığının altında yüz binlerce mark parası vardır, devletten alacağı bedava iç çamaşırları, yiyecek, para için olan belgeleri bunlara doldurtur. Bilmiyorlar mı? Bilince de bir şey demezler. O adam çok kısa bir zaman sonra elli-yüz bin marklık bir iş yeri açar ve hatta batırır. Kimse ona gelip de: "Sen bana daha geçenlerde devletten bedava çamaşır alabilmek için belgeler doldurtmadın mı? Bu paralar da nerden çıktı?" gibi bir araştırmaya tenezzül dahi etmedikleri bir yana, dediğim gibi böyle sahtekârlıklara yardım bile ederler. Fakat ezkaza organizasyona karşı ve aleyhinde olan en küçük bir söz için, kılı

kırk yararlar. Mika peygamber vasıtasıyla Allah bu tip insanlara veya kuruluşlara şöyle söylüyor:

Gün gelecek RAB'be yakaracaklar. Ama O yanıtlamayacak, Yüzünü onlardan gizleyecek. Çünkü kötülük yaptılar. RAB diyor ki, "Ey halkımı saptıran peygamberler, Sizi doyuranlara esenlik diler, Doyurmayanlara savaş açarsınız.

Bu nedenle üzerinize görümsüz geceler çökecek. Karanlıktan fal bakamayacaksınız. Ey peygamberler, güneşiniz batacak, gününüz kararacak. Görenler* utandırılacak. Rezil olacak falcılar. Utançtan yüzlerini örtecekler. Çünkü Tanrı'dan yanıt gelmeyecek." Mika.3:4-7 (*Gören: Peygambere de gören denirdi ki, burada sahte peygamberler kastedilmiş olmalı.)

Bu anlattıklarım kendilerine karşı olanlara, başkaldıranlara uygulanan bir yöntemdi. Adi suç işlemiş olanlara başka türlü davranılır. Mesela hırsızlık yapmış, başkasının karısıyla ya da kocasıyla zina edilmiştir; küçük kızlarla oynaşmış, ya da porno film seyretmiştir vs. Bu gibi suçlulara ne ile suçlandığı önceden bildirilir. O kişi de genelde «pardon» der ise, hiç bir şey olmamış gibi devam edilir. Ya da formalite icabı bir iki yıl cemaatten ilişkisi kesilir. Ön kapıdan atıp arka kapıdan yine alırlar. Mesela 8 yaşındaki kızın ırzına geçmiş aynı toplantıdaki birini, birkaç sene sonra yine aynı toplantıda aynı sıralarda, hem de o kızın bir iki sıra yanında, bir birader olarak oturur görürsünüz! Çok var böyle olaylar. Hele o hiç zina etmiyoruz diyenlerin, birbirleriyle neler yaptıklarının çok azı duyulur. Bunların New York'taki merkez binalarında misyonerin karısını, yanılmıyorsa başka bir misyonerle odada bilmem ne yaparken yakalanmış olduğunu Raymond Franz "Christliche Freiheit" kitabında yazıyor. Hatta birini de sokak kadınıyla birlikte binadaki odasında yakalamışlar. Cimrilik bunların o kadar kanlarına işlemiş ki, o işi bile yaparken ucuz olup, otel parasından kurtulsun diye, kiraladığı kadını, yaşadığı, çalıştığı binaya getiriyor! Böyle suçlarda o kişiye açıkça savunmasını yapmasında hazırlık fırsatı verilir. Olay belli, suç ortadadır. Böylelerine karşı hatta pekte çok merhametli ve anlayışla davranırlar! Onun suçunu yüzüne karşı söylemeye bile utanırlar.

Bunların aralarına mı girmek için içimizde ille de bir yere ait olma arzusu duyuyoruz? Bu kitapta yazdıklarımın çoğunluğu Yehova Şahitleri ile ilgiliydi, öbür dinleri de yazmaya kalkarsak, kitaplara sığar mı? Bu yazdıklarım da dışarıdan bakan birinin gözüyle bu kadar. Bir de bunları Allah'ın gördüğü bir gözle, en gizli yanlarına kadar görsek, kimbilir ne kadar kusardık. Şimdi bile midemiz kaldırmıyor.

Kendilerinin menfaatlerine, organizasyonun çıkarına karşı olana ise aynı mafyalarda olduğu gibi, hiç merhamet ve anlayış göstermezler. Daha kişi ne olduğunu, neye uğradığını anlayamaz bile. Hâlbuki Raymond Franz yönetim kurulu üyesi değil miydi? Bu üyelere daha büyüğü o organizasyonda var mıydı? Bu üyelerin tüm dünya çapındaki o zamanki sayıları 15-17 kişiden oluşuyormuş. Kim o adamın atılmasına karar veriyor da, onun haberi bile olmuyor? Demek ki o kurulun üzerinde olan, perde arkasında çalışanlar da var. Bunların kim olduğunu kimse bilmez. Zaten en önemli konu para konusu. Bu da iki en fazla üç kişi arasında halledilir. Başlarına böyle Raymond gibilerinin çıban olmasından korktukları için de, bu işler çok gizli yapılır. Böylelerine karşı içlerinde hiçbir sevginin olmadığı da kesin. İşin içine organizasyon girdimi bunlar annesini, babasını, çocuğunu dahi ele verir. O durumda sevgi nedir ki!

Hâlbuki İncil kaleme alınırken, resullere baktığımız zaman, onların bambaşka bir yol izlediklerini görüyoruz. Resul Pavlus resul Petrus'un ikiyüzlülük yaptığını görüyor ve bunu açıkça onun yüzüne karşı orada söylüyor. Plânla, programla, entrikalarla bu adamı nasıl aramızdan atalım diye bir yola başvurmuyor. Orada Petrus'u azarlıyor ve bu iş orada da kapanıyor.

O resuller ruhları ayırt etmede nasıl bir bilgiye sahipti, gelin yerinden okuyalım:

Aranızda bilge (hikmetli) ve anlayışlı olan kim? Olumlu yaşayışıyla, bilgelikten doğan alçakgönüllülükle iyi eylemlerini gösterebilir. Ama yüreğinizde kin, kıskançlık ve bencillik varsa övünmeyin, gerçeği inkâr etmeyin.

Böyle bir bilgelik, gökten inen değil, dünyadan, benlikten, cinlerden gelen bir bilgeliktir. Çünkü nerede kıskançlık ve bencillik varsa, orada karışıklık ve her tür kötülük vardır.

Ama gökten inen bilgelik her şeyden önce paktır, sonra barışçıl, yumuşak ve uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayırcılığı ve ikiyüzlülüğü yoktur...Yakup 3:13-18

Bu ayetler doğrultusunda, bu organizasyona gelen ruhun nereden kaynaklandığını kestirmek hiç de zor olmuyor. Bu ruha sahip bir organizasyondan her türlü korkunçluk, çirkinlik beklenebilir. Ben böyle gördüm ve böyle inanıyorum. Meyvelerinin de böyle olduğunu ellerindeki kutsal dedikleri kitap ispatlıyor. Sadece organizasyonun menfaatine birbirlerini, karakterlerini, inançlarını, bildiklerini, hakikati ve gerekirse de her şeyi satan bu insanlar hakkında "bunlar gerekirse birbirlerini öldürürler de" dememin nedenini şimdi anlıyor musunuz? Sadece bir konu hakkında, yani "işlerine gelmeyen gerekirse öldürürler bile" demem bu gün için ispatsız gibi gözükse de, çok kısa zamanda doğru olduğunu bütün dünyada duyarsanız şaşırmasın. Hani "olacağına bakın" derler ya. Vatikan bunların babaları. Oralarda gece sapasağlam yatan, sabah ölü olarak çıkıyormuş. Onlarda böyle şeyler güncel olaylarmış. Bunlar ise onların izlerini takip eden çocukları, torunları.

Allah'a kulluk ettiğini iddia eden bir kişi, her şeyden önce özgürlüğe ve her fikre açık olmalıdır. İçlerine girene kadar özgürlüğü de en çok bu dinler savunur. İçlerine girdikten sonra da özgürlüğe yine en çok bu dinler ve organizasyonlar karşı gelir. Her türlü kendilerine karşı gelecek kitap, yayın, dergi, film ve konu şiddetle yasaktır. Kendilerine karşı olmasa bile, onların sansüründen geçemeyen birçok şeyler de yasaktır. Tüm bu yasakları da utanmadan Mukaddes Kitaptan ispatlamaya çalışırlar. İncil'de İsa'nın ölümünden sonra, resullerin zamanında iman edenlerin, maddi değeri büyük olan birçok büyüclük ve isprizmizmle ilgili kitapları yaktıkları yazar. Bu kitaplar o resullerin zorlamasıyla ya da emriyle yakılmadığı, o kişiler bunu kendi özgür iradeleriyle yaptıkları halde. Zorlamak, yasak o zamanki resullerin kullandığı bir yöntem hiç değildi. Bundan başka da İncil'de kitaplara ve yayınlara karşı yazılmış hiçbir imha etme konusu geçmiyor. Dediğim gibi bir bu, o da onların kendi özgür iradeleriyle yaptıkları bir şey. Kanun, kural, yasak olduğu için değil. "O kitapları yakmak imanın bir şartıydı, yoksa o inanca kabul edilmeyeceklerdi" diye bir şey hiç geçmiyor. (Resullerin İşleri 19:19)

Hem şöyle düşünsenize; bir zamanlar en çok karşı gelinip, tepki alan bir din de Şahitlerin kendileriydi. Nasıl olur da böyle bir organizasyon okuma hürriyetine sınır koyup, kitapları yasak edebilir? Kendilerine gelen o üyeler okuyarak gelmediler mi? Şahitlerin yayınları kişinin o zamanki dinine karşı gelen yayınlar değil miydi? Fakat Şahitlere karşı olanlar, onların yayınlarını okuyanlara baskı yaptıklarında, Şeytana ait oluyorlardı! Kendileri aynı baskıyı başka yayınlara yapınca ne oluyorlar? Benim yazdığım bu kitabı kaç Şahit okur? Ya da açıkça okur dersem daha doğru olur. Sadece bu kitabı açıkça okuması, onun oradan atılması için yeterli bir nedendir. Ortaçağda kitap yazmak çok büyük cesaret isterdi. Çünkü bütün kitaplar önce kilise otoritesi tarafından onaylanması gerekmektedir. Eğer o kitapta bunların hoşuna gitmeyen bir şeyin yazması, onu yazanın sonunu bile getirirdi. Avrupalılar Osmanlı İmparatorluğunun barbarlığından ve kültürleri yok ettiğinden bahseder. Başlangıçta en büyük özgürlük, sanat ve sanatkâra değeri ise Osmanlılar verdiği için ilerlemişler ve Avrupa gerilemiştir. Avrupa'yı gerilere götüren bu

dincilerin örneğinden Osmanlı ders almayıp, o da kendi başına organizasyon taraftarı dincilerini âmir memur edip yetki verince, Avrupa'nın ortaçağdaki haline dönmeleri de çok uzun sürmemiş.

Acaba Osmanlı böyle bir akılsızlığı neden yapmıştır? O haçlı seferlerindeki çapulcuların körü körüne nasıl ölüme gittiklerini gören Osmanlı da mı bundan etkilendi? Başlarındaki zangoçların, papazların emriyle bütün Avrupa hiç soru sormadan ölüme gidiyor. Acaba bu eşek modelinin aynisine Osmanlı da kendi ülkesinde mi sahip olmak istedi !!! Tarih öyle olduğunu gösteriyor. Her türlü yeniliğe karşı olacak bir şekilde Osmanlı da aynı Roma Katolik kilisesinin aldığı kararları alıyor. O da işine gelmeyen her şeye: «Bu Şeytan işi» diyerek. Kendi menfaatlerine, kafalarına, bilgilerine uymayan her şeye yasaklar koyuyorlar. Şahitler bu kuralı şimdi 21'inci yüzyılda, hem de Amerika ve Avrupa bir yana, akıllı geçinen Japonya'da bile uyguluyor. İnsanlık ne kadar ilerlemiş sizler karar verin! Japonlarda beni şaşırtan yan, oradaki Şahit olan her Japon'un neredeyse yarısı öncülük yapıyormuş. Bu da o kişilerin ayda en az 70 saat kapı kapı vaaz etmeye gitmeleri demektir. Dediğim gibi, uzun yıllar bu 90 saattti. Onlar o zaman da yine aynı oranda öncüye sahiptiler. Öte yandan da bu durumun bizleri hiç şaşırtmaması lazım. Japonlar da kültür ve inançlarını uygulamada tam bir organizasyon şeklinde çalışırlar. Organizasyon insan özgürlüğünün ne olduğunu öğretir mi? Amerika'dan çıkan Yehova Şahitlerinin organizasyon modeli, Japonların kendi organizasyon modellerinden daha mı sempatik geldi onlara bilinmez. Japon bir saç kalınlığındaki demirin içine dış açıp, onun içine de vida sokuyormuş. Vay canına! Peki, onlar insanlara verilmesi gereken ruhi özgürlük denilen şeyi de duymuş mu? İlerleme diyoruz ama nereye doğru diye sormuyoruz. Ben bu örnekleri sadece Japonlara karşıyım anlamında vermiyorum. Tam tersine, teknikte onların zekâ ve çalışkanlıklarını düşünüp, fakat ruhi konularda, gerçek yaratıcılarına karşı olan inançlarında, özgürlükte ne kadar tembel ve akılsızca davranıyorlar demek istiyorum. Yine bir yerde her ülke insanı gibi.

Yirmi yıl boyunca Şahitlerle ve başka dinlerle olan ilişkimde ben bunları gördüm, yaşadım ve de duydum. Fakat bu insanlar araştırmakta, bilgi edinmekte beni adeta kırbaçladılar. Başka seçenek ise, ya her dediklerine olduğu gibi âmin diyecektim, ya da emin olmak için daima araştıracaktım. Sahip olduğum bu bilgilerden ötürü hiçbir zaman pişman olmadım. Boşa geçmiş bir zaman diye de asla görmüyorum. Allah'a olan sevgimin önüne kimse geçemesin diye daima Allaha yalvardım ve hâlâ da yalvarıyorum. İnsanı Allah'tan çalmak isteyen o kadar çok faktörler var ki. Ben Kuran'da Allah ile Şeytan arasında geçen şu sözler gibi inanırım:

O (Şeytan) dedi ki: "Tanrım! Mademki beni rahmetinden kovdun, ben de onlara yeryüzünde göstereceğim; ve gerçekten hepsini azdırmaya çalışacağım. Yalnız senin öz kulların müstesna."

(Allah) Buyurdu: "İşte bu bana giden doğru yoldur. Şüphesiz ki benim kullarımın üzerinde senin hiçbir gücün yoktur. Meğerki azıp sana katılsınlar." Hicr, sure15:39-42

Burada Şeytan dahi bir ayırımın olacağından bahsediyor. O da Allah'ın kullarına gücünün yetmeyeceğinden. Sakın birçoğları gibi bu durumu otomatik olarak kazanılan bir hak, ya da ayrıcalık olarak görmeyin. Eğer bu bir hak ya da Allah'tan gelen ayrıcalık ise, bizler bütün yüreğimizden geçen her şeyle, yaptığımız işlerle, sözlerimiz ve düşüncelerimizle, bunu elden kaçırmamak için ölene kadar çalışmalıyız. Ne zamanki doğru, saf tertemiziz, tüm pislik ve lekelerden, entrikalardan uzak kalmak için uğraşıyoruz ki, bunları kusursuz bir biçimde günahkâr insan zaten başaramaz; fakat saydıklarımı tüm gücümüz ve zihnimizle, canımız ve yüreğimizle yapmaya uğraşırsak, Rab Allah'ı da daima yanımızda bulacağımızdan emin olabiliriz. O bizimle birlikteyse, bize karşı kim durabilir, bizi kim yenebilir? (İbraniler 13:5-6 ; Romalılar 8:31) O ayetlerde Şeytanın kastettiği sözler bu şekilde anlaşılmalı. Öbür yandan da eğer biz O'nu bırakırsak, O da bizi bırakacaktır. Şimdiye kadar Allah'ı ilk bırakan hep bizzat insanın kendisi

olmuştur. Bu yüzden günah dahi işlersek ki, peygamberler de işlediler, "battı balık yan gider" düşüncesiyle daha çok günahın, zevkin, sefanın dibine dalmaya uğraşmayalım. Bu bayağı bir düşünüş tarzıdır. Erdemli, üstün şeylerin ardınca gidelim. Davut peygamber de günah işledi, fakat tövbe etti. Daha çok günaha girmek için "battı balık yan gider" demedi. Allah da onun tövbesini kabul etti. Muhakkak acılı oldu. Şunu unutmayalım, her şeyin bir bedeli var. Bedelsiz hiçbir şey yoktur. Bazıları bu bedeli ödemede zaman konusunda yanıldıkları için, "bu iş sadece aptalların başına gelip, akıllı olanlar bedel ödemez" diye düşünerek, kendilerini kandırıyorlar. Her şeyin bedeli olduğunu, Allah dahi günahlarımıza karşılık kurban olmak üzere Âdem gibi birini yeryüzüne gönderip feda olmasını istiyorsa, yaptıklarımızın da bir bedeli olduğuna dikkati çekiyor demektir. (Romalılar bölüm 5'in tümü, Kuranda: Bakara, sure 2:128 ; Ali İmran, sure 3:59 ; Tövbe, sure 9:111) Bununla Allah, Âdem'in günahının bir bedeli olduğunu, bu bedelin ancak böyle ödenebilir olduğunu gösteriyor. Evet, bazı şeylerin bedelini bizzat biz ödemiyor, hediye olarak alıyorsak da, bu hediyelere layık işlerle en azından takdirimizi gösterelim. Allah bizleri bir paha ödeyerek satın aldı. Kuran da İncil de bu inancı vurgular. Tabii anlamak istersek.

Bir Türkçe hocamız vardı, hâlâ ismini unutmadım, İmdat hoca. Onun bazı yanlarını sevmezdim. En çok da zaman zaman adaletsizce kaba kuvvete başvurmasını. Fakat gördüğüm en iyi öğretmen Türkçe ve edebiyat hocasıydı. Mesleğini severek yapıyordu, ya da doğru biri olmak için en iyisini yapmaya uğraşıyordu. Bir gün bize, "basit" ile "orijinal" arasındaki farkı anlattı. "Hiç kimsenin yapmadığı bir şeye orijinal denir" dedi. "Fakat hiç kimse yapmadı diye, şehrin ortasında donumuzu sıyırıp, tuvaletimizi yapmak, orijinal değil basit bir şeydir" dedi. "Evet, belki o işi de kimse yapmamıştır ama çirkindir, iğrençtir ve bu yüzden basit denir" diyordu. Son olarak: "Öyle şeyler yapın ki, hiç kimsenin yapmadığı ama faydalı, güzel, erdemli şeyler olsun, işte ona orijinal denir" demesini hâlâ unutamıyorum.

İlle de bir yere mi ait olmak istiyoruz, o yer bizzat Yaratıcımız olsun. Geri kalan tüm insanları kardeşlerimiz olarak görelim. İster iyi isterse de kötü olsunlar. İster aptal isterse de akıllı olsunlar. Ne olurlarsa olsunlar, en azından Allah konusunda hiçbirini başımıza efendi yapmayalım.

"Meydanlarda selamlanmaktan ve insanların kendilerini 'Rabbî' diye çağırmasından zevk duyarlar. Kimse sizi 'Rabbî' (öğretmen-hoca) diye çağırmasın. Çünkü sizin bir tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz. Yeryüzünde kimseye 'Baba' demeyin. Çünkü bir tek Babanız var, O da göksel Baba'dır.

Kimse sizi 'önder' diye çağırmasın. Çünkü bir tek önderiniz var, O da Mesih'tir.

Aranızda en üstün olan, diğerlerinin hizmetkârı olsun. Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir.

Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler (o zamanki Yahudi mezhebi), ikiyüzlüler! Göklerin Egemenliğinin kapısını insanların yüzüne kapıyorsunuz; ne kendiniz içeri giriyorsunuz, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz!

Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri ve kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat daha cehennemlik yaparsınız." Matta 23:7-15

Kendi kendimize aslında şunları sormalıyız:

- İlle de bir yere ait olmadan Allah sevilemez mi?
- O'na kulluk edilemez mi?
- O'nun iradesi yapılamaz mı?
- O'nun hoşlanacağı bir şahsiyete sahip olunamaz mı?
- Tüm bunlar bizi neden mutlu etmeye yetmesin?

Karar verme yeteneği

Allah'ın yaratmış olduğu ve her zekâ sahibi yaratıklarına verdiği bu yeteneği, yeryüzündeki bütün organizasyonlar köreltmek, yok etmek, imha etmek için çok büyük uğraş verirler. Şeytanın en nefret ettiği şey, insanın sahip olduğu özgür iradesini ve buna bağlı olarak karar verme yeteneğini kullanmasıdır. Tabii ki doğru kullanmasını kastediyorum. Her yetenekte olduğu gibi, bu yetenek de ancak geliştirilirse başarılı olunur. Aynen beynimiz, kaslarımız gibi. Bunları ne kadar çalıştırmaz ve boş bırakırsak, bir gün gelir ayakta bile duramaz, düşünemeyiz dahi. Vücut geliştiren bir sporcu daima idman yapmalıdır. Hangi yaşta olursa olsun insan kasları daima gelişir ve kullanıldıkça daha da kuvvetlenir. Karar verme yeteneğimizi de buna benzetebiliriz. Çok değerli bir yeteneğimiz olan bu özellik ancak kullanılmayla, alıştırmayla gelişir. Yine tam tersine, bu yeteneğimizi kullanmaz ve çalıştırmazsak, kaç yaşına gelirsek gelelim, aynen bir çocuk, hatta bebek durumuna kadar gerileyebiliriz.

İnsanlık kusurlu (nakâmil) olduğu için muhakkak hatalar, yanlışlıklar da yapacaktır. İyi bir eğitim vermek isteyen eğitimcinin, öğreticinin en önemli hedefi, öğrencisinin kendi başına kararlar vermesini ve mümkünse doğru kararlar vermesini sağlamaktır. Hangi meslekte olursa olsun, bir çırağı düşünün. Çıracak, ustasının ona verdiği eğitim ile bir gün gelip aynı o ustanın yaptıklarını yalnız başına kararlar vererek yapma hedefiyle o mesleğe başlar. Bu doğrusudur ve hatta çırağın muhakkak bir gün gelip o ustayı da geçmesi beklenir. Bu konuda söylenmiş meşhur bir atasözü vardır: "Çıracak ustayı geçmezse, o meslek ölür" diye. Gerçektende böyledir ve de böyle olmalıdır. İnsanlık bilgi ve tecrübelerini bir sonraki kuşağa aktarmayıp, o bilgiler kendileriyle beraber gömülseydi, bugünkü sahip olduğumuz bilim ve teknoloji de olmazdı. Mesela icat edilmiş ne olursa olsun, bu o konuyla bağlantılı yüzlerce senedir birikmiş bilgiler yardımıyla gerçekleşmiştir. Edison ampulü icat etti ise, bunu geçmişteki birçok buluşlar ve de bilgilerle birleştirerek yaptı. Ya da bir araba motoru için gerekli olan bilgiler, prensipler ve lüzumlu daha birçok şeylerin bilerek ya da bilmeyerek ön hazırlığı yine yüzlerce sene önce yapılmıştır. Uzaya gönderilen füzeler, birçok bilim adamının tek tek bulduğu, keşfettiği, hesabı yapılabilir, ispatlanmış bilgilerin birleştirilmesiyle gerçekleşmiştir. Fizik, kimya, matematik, biyoloji dalında yapılmış birçok araştırmalar, deneyler sonucunda ortaya çıkan bu bilgiler kullanılmıştır. Bütün bunları uygun bir şekilde birleştirip de bir şey meydana getirmek, marifet, yetenek; evet, en önemlisi de karar vermek ister. Çünkü bunlar karar veremeyen insanların başaracağı şeyler değildir.

Yaşadığımız şu son yüz sene içerisinde, ardı ardına gelen icatların her birini insan saymakla bitiremez. Binlerce senedir insanlığın en çok gücünden faydalandığı hayvanların yerini makineler almıştır. Bazen yıllar sürebilen haber alıp verme işi, zamanımızda saniyeler içinde gerçekleşebiliyor. Dünyanın bir ucundan öbür ucuna, hani "anında" denilebilen haber alıp verme iletişim sistemine sahibiz, hem de görüntüyle. İnsan öldürmek ve yok etmekteki teknolojiyi hiç anlatmayayım. Birkaç düğmeye basmayla, dünyayı defalarca yok edebilecek silahları yine insan icat etmiş. Bunun yanında tıp ve insan sağlığı için bulunan yenilikler de korkunçtur. Hafızaları durdurabilir. Ben bu konuların detayına giremem. En basit her gün kullandığımız bir radyo yapmayı bile bilmiyorum. Patates enerjisinden faydalanarak, radyo yapıp çalıştıran insanların kitapları var. Benimkisi tembellik mi, ya da ilgisizlik mi bilmiyorum, bir türlü merak edip de bunları okumadım. Okumadığım, bilmediğim daha milyonlarca şeyler var. Ayrıca, insan ömrünün kısa olmasından dolayı, her şeyi de bilmemiz mümkün değil. Hem sırf bilgiden ziyade, öğrenmek istediğimiz şeylerle sevinç de duymalıyız.

Kısacası bu konular hakkında bahsedişimin nedeni karar vermekle ilgili. Bu da bilimsel, teknik bir konudan ziyade, ruhsal, zihinsel, irade, disiplin gibi kavramları içeriyor. Dediğim gibi, insanın en önemli yeteneklerinden biri. Yoksa yukarıda sadece bir zerresinden bahsettiğim tüm bu gelişmeler mümkün olmazdı. Ayrıca «gelişme» derken, insanlığı yok eden şeyleri de mi kastediyorum? Evet. Ben onları gelişme olarak görmüyorum, fakat arkasında yatan zekâdan bahsetmek istiyorum. Bir atom bombası birçok canlıyı yok etse de, o atom bombasını icat eden zekâ küçümsenemez. Bir takım şeyler birleştirilip, ya da eksiltilerek sonunda o kötüye kullanılmıştır; bu apayrı bir konu. İşin aslına bakacak olursak, o "ilerledik" diyerek insanlığın yaptığı çok şeyler, insanlığa hayat verici değil, aslında insanlığı yok edici olduğu da kesin bir gerçektir. Benim gelişme adı altında kastettiğim şeyler, yalnız insanlığı yok edici buluşlar, atom bombaları, savaş malzemeleri falan değil tabii. Onların çöpleriyle, denizlerin, havanın, yeryüzünün kirliliğini hâlâ bilmeyen var mıdır? Bunlar benim bahsetmek istediğim konuyla ilgili olmasa da, ne halde olduğumuzu belirtmeden de geçemiyor insan.

Demek ki insan gelişen ve gelişme gösteren bir yaratık. Anlatmak istediğim bu. Yaşadığı ömrünün çok kısa olması nedeniyle, sahip olduğu bilgilerini, icatlarını, tecrübelerini de başkalarına vermesi onun en önemli görevlerinden biridir. Elde edilmesi binlerce yıl sürmüş bir bilgiyi, bazen çok kısa bir zaman içerisinde, hatta birkaç cümleyle bile insan anlatabilir. Mesela dünyanın yuvarlak olduğunu basit bir örnek olarak verecek olursak, bunu insanlık binlerce yıl anlayamadı ve de bilmedi. Hatta isminden ara sıra bahsettiğim Galileo bunu söylediği zaman hayatını tehlikeye düşürdü. Adam öne sürdüğü bu bilgiyi korkup geri aldı da, başını kurtarmış oldu. Kısa bir zaman içerisinde aldığımız bu bilgiler ile bir yerde hazır konuyoruz. Aynı zamanda da sorumluluk yükleniyoruz. Aslında sahip olduğumuz o bilgileri kullanıp, ustasını geçen çırak gibi olma hedefinde koşmalıyız. Bu "geçmek" kelimesi bizi kendini beğenmişliğe teşvik etmek şeklinde anlaşılmasın. "Bak ben ustamı geçtim, ondan daha büyük ve de akıllıyım" demek, en büyük akılsızlıktır. O ustanın verdiği bilgiler ile sen onu geçtin. Onun yerinde sen olsaydın ustanda çırak, o zaman o seni geçecekti. İnsanlar bütün izzeti kendilerine almaya bayılırlar. Hele bir de: "Ben başkalarından çok daha üstünüm" demek için yırtınırlar. Yeryüzümüzdeki yarışmaların en büyük amacı budur. Gelin bu bilgi konusunu kiloya benzeterек örnek verelim. Örneğin o usta 10 kiloluk bilgiyle usta oldu ve üzerine belki kendinden de iki kilo daha koydu. Çırağını ise 12 kiloluk bir bilgiyle yetiştirdiyse, o çırağında bir gün gelip 15 kiloluk bir kapasiteye sahip olması normaldir ve daha da iyisi olmalıdır. Bu yüzden büyüklenmek, başkalarını küçümsemek aptallıktır.

Ben burada binlerce senedir insanlığın gösterdiği gelişmelerin ancak bir kaçına değindim. İnsanlık binlerce senelik var olma tarihinde sayısız hem gerilemeler, hem de gelişmeler kaydetmiştir. Gelişmeyi de gerilemeyi de, Allah'ın yaratılışımızda biz insanlığa verdiği değerleri kullanarak gerçekleştirdik. Bunları kasten ya kötüye kullandık, ya da sırf kendimizin veya insanlığın faydasına. Ne olursa olsun bu değerlerin içinde karar vermek, çok önemli bir yeteneğimizdir.

Yine bir öğrenciyi ya da çırağı düşünecek olursak; onların öğretmeninden, ustasından aldığı eğitim esnasında ilk edinecekleri tecrübe «hata yapmaları» olacaktır. Muhakkak o çırak hatalar yaparak mesleğini öğrenecektir. Bunu zamanında usta da yapmıştır, onun ustası da, onun da ustası muhakkak hatalar yaparak öğrenmiştir. Bu hatanın üzerine gitme tepkisi muhakkak her ustanın ya da eğiticinin farklıdır. Bazıları bir hatanın üzerine çok şiddetle giderken, bazıları daha yumuşak ve anlayışlı davranabilir. Aslında iyi ve tecrübeli bir usta, çırağının yeteneklerini tartabilen ve onu tanımaya uğraşan biridir. İster okulda olsun, ister işyerinde olsun, ya da daha başka hangi eğitim ve öğretim alanında olursa olsun; hata muhakkak yapılacaktır. Bu hatanın bir bedeli de kesinlikle olacaktır. Bu ya kötü bir not olabilir, azarlanmak olabilir, ya da başka

bir sürü disiplin cezası da olabilir. Bununla kişinin bilinci altına yerleştirmeye uğraşılan şey, hatanın bedelidir. Bir hatanın bedelini bazen insan bir ömür boyu ödemek zorunda dahi bırakılabilir. İlle de başkalarına karşı yaptığımız ya da yapacağımız hataları düşünmeyelim. Bizzat kendimize karşı yapacağımız bir hata, kaza sonucu, işin içinde ömür boyu sakat kalmak da vardır. Bu bilgiler bizde otomatik olarak korkuyu geliştirir. Hata yapmaktan ister istemez korkmaya başlarız.

İsmi üstünde hata, kasıt değil ki bu. Yani insan bilmeden, farkında olmadan yapıyor. Aldığımız eğitim ve öğretim, o şeyi ne kadar sevip sevmediğimiz, kendi kendimizi disiplin etmemiz, yeteneklerimiz, çevremiz falan muhakkak bu konuda rol oynayacaktır. Hata yapmaktan korkmak sağlıklı olduğu kadar, bu o korkunun derecesine de bağlıdır. Aşırı bir korku bizi çok pasif ve başarısız yapar. Korkunun da sonu yoktur. Her şeyi insan hata yaparak öğrenmiştir. İnsan bisiklete binmeyi öğrenir, sayısız kere düşer ve canını yakar. Araba sürmesini öğrenir, yine muhakkak az ya da çok hatalar ve kazalar yaparak. Motosiklet merakı var ise durum yine aynıdır. Bu gerçeği kim bilmez? Kim: "Ben bu işte hiç hata ve kaza yapmayacağım" diye iddia edebilir? Ederse de öylelerine ukala, kendini beğenmiş, cahil denir. Peki, bu hata ve kaza yapma gerçeğini kabul eden birinin de korkması; korktuğu için de o işten elini eteğini çekmesi yerinde değil midir?

İki tip korku var. Biri sağlıklı ve bizi koruyan, öbürü sağlıksız, yersiz ve bizi rahatsız edip hasta bile edebilen. Hatta bunlar psikolojide fobi olarak niteleniyor. Mesela bazılarında yükseklik fobisi vardır dendiği zaman, bu kişi yüksekten korkuyor anlamındadır. Bazılarında uçağa binme fobisi vardır. Ödleri kopar uçaktan. Araba kullanmaktan korkan kadın da az değildir. Yıllarca şoförlük yapanlarda bile, trafikte sıkışıp da kalacağım fobisi varmış. Bilinçaltında hep bu stresle arabayı kullanıyorlarmış. Bazı ev kadınlarının ise her gün "ne yemek yapacağım" korkusuyla yaşamaları da az değilmiş. Ne yapacağını bilmemekten korkuyor. Karanlıktan, fareden, örümcekten, denizden, sudan korkan insanların sayısı da yine az değildir. Konumuzdaki örneklerle, imtihan olmaktan, hata yapmaktan korkan insanlar yerine, korkmayı var mıdır demek daha doğru olur. Bence yoktur.

Düşmana karşı seferde bulunduğu bir zamanda, Napolyon'un çadırına aniden askeri gelip onu uyandırmış. "Komutanım bütün her tarafımız düşman işgalinde ve bizi kuşattılar" diye heyecan ile konuşan askerine uykulu uykulu: "Hay Allah, bende imtihan olacağız diye korkmuştum" demiş. Bu hikâyeyi bize böyle anlatmışlardı. Adam düşmandan, ölmekten değil de, imtihandan korkuyor. Demek ki askeri okuldayken onları bu imtihanlardan nasıl korkutmuşlar siz düşünün. Bunlar herkesin az ya da çok hissettiği tip korkulardır.

Sağlıklı korku ise bizleri koruyor. Damda dolaşmaktan korkarız, çok süratli araba, motosiklet kullanmaktan korkarız. İlk defa bir bıçkı aletinin önünde olmaktan, bir toplumun huzurunu bozmaktan dolayı polisten, radara yakalanmaktan, bulaşıcı hastalıklı birinin yanında bulunmaktan vs. korkmamız bize bir korumadır. Bu duygu bizleri tehlikelere karşı uyarıcı, sakındırıcı etki yapar. Bir buçuk yaşındaki bir çocuğu apartman damının üstüne koyun hiç korkmaz. Eğer öyle bırakırsanız da, emekleye emekleye damdan aşağı kendini atar. Düşerken de içi kaydığında, bir de güler! Çünkü bu duygular onda daha gelişmemiştir. Bu gibi sağlıklı korkuları aslında bize verilmiş bir hediye olarak görmeliyiz. Daha başka tür korkularda var tabii. Mesela Mukaddes Kitapta Allah korkusunu hediye olarak algılamamız gerektiğini, İşaya ya da Yeşaya peygamber bir duasında şöyle belirtiyor:

Çünkü babamız sensin, İbrahim bizi bilmez, İsrail (Yakup) bizi tanımazsa da, sen, ya Rab, Babamızsın; ezelden beri Kurtarıcımız senin ismidir. Ya Rab, kendi yollarından bizi niçin saptırıyorsun, ve niçin senden korkmayalım diye yüreğimizi katılaştırıyorsun?...İşaya 63:16-17

Demek ki Allah kendisinden korkmayı, ancak isteyenlere bir hediye olarak veriyor, zorla değil. Bunun için aslında daima dua etmemiz, bu korkuyu Allah'tan dilememiz lazım. Bizlere ise şimdiye kadar öğretilen Allah

korkusu, sağlıklı bir korku değildi. Yani Allah'ı bir cellât, bir öcü gibi, daima bizim hatalarımızı kollayan ve ceza vermek için hazır bekleyen biri olarak bilinçaltımıza yerleştirdiler. Bu sağlıklı, hatta yıkıcı bir korkudur. Hâlbuki tam tersine, Allah ile iyi bir ilişkimizin bozulmasından, O'nu sevdiğimiz için günah işlemekten korkmalıyız. Bunlar bizi insanlara karşı kötülükten, kin ve nefretlerden, ölç almaktan, manasız arzu ve isteklerden korur. Yani insanı geliştirici korku türüdür. Bunları uygulamakla duyulan vicdani huzurumuzun bozulmasından korkmak, bina edici, dolayısıyla sağlıklıdır. Sağlıksız dediğimiz korkular ise insanı geriye götürüp, gelişmesini, başarısını önler ve ayrıca kişinin ruhsal ve fiziksel sağlığını da bozacak derecede kötü etkilere sahiptir.

Kısacası hata yapacağım ve bedeli de var diye hiç bir şey yapmamakta saçmalaktır. O zaman ne bir taşıta binelim, ne ehliyet kursuna gidip araba alalım. Bazen diz boyu yükseklikteki nehirde bile boğulanlar var diye, balık bile tutmayalım. Bu zihniyetle yola çıkacak olursak, evin kapısından sokağa bile çıkmak tehlikelidir. Kaldı ki büyük miktarda güncel kazaların evin içinde olduğu gerçeğini de unutmazsak. Hata yaparım korkusu bizleri daima engelleyecektir. Hâlbuki o korktuğumuz konuda ne kadar kendimizi eğitir ve pratikte alıştıırırsak, bir o kadar da az hatalı ve hatta yüzde yüz olmasa bile, hiç hatasız olma yolunda gidebiliriz. Demek ki duygularımızı kontrol altında tutmak, disiplin etmek, bize hem fayda getirecek, hem de mutluluk verecektir. Çok şeyler görüp, çok tecrübeler yaşama mutluluğunu tadacağız. Ayrıca gelişme gösterdiğimiz yeteneklerimizin farkına vardıkça, bu bize zevk verecektir.

Bir çocuğa oyuncak aldığınızı düşünün. Hani birbirlerine geçirilerek bina edilen, meydana getirilen şeyler gibi bir oyuncuğu düşünelim. Çocuk sevinçle oyuncuğu açıp bir şeyler yapmaya çalışacaktır. Başında durup: "Yok o öyle olmuyor, çekil kenara" deyip de figürleri biz birleştirerek ne yaparsak yapalım, o çocuğun mutluluğu ne kadar olur? Tam tersine, çocuğun oynayarak, bizzat kendisinin yaptığı ya da bozduğu şeyden aldığı zevk çok daha büyüktür. Hele bir de kendi başına, hiç yardım görmeksizin meydana çıkardığı şekiller ile o çocuğun duyduğu mutluluğu, aslında her yaştaki insan, hayatı boyunca daima duymuyor mudur? Bu duygular dediğimiz gibi Allah'ın bize verdiği üstün özellikler, yeteneklerdir. Bu gibi mutlulukları tadanlar yazdıklarımı da muhakkak anlayacaklardır. Yine bir çocuğun, ilk defa kimse tutmadan iki tekerlekli bisiklete binmeyi öğrendiği günkü mutluluğunu düşünün. Başarmak ve başarabilme mutluluğu bir yana, bir de o şeyin tadını çıkarma mutluluğu daha da büyüktür.

Tüm bu örneklerden de anlayacağımız gibi, insan hata yapar ve yapacaktır. Ta ki bir gün gelip kusursuzluğa dönene kadar bunun böyle olacağını Kutsal Yazılar da belirtiyor. İnsanın hatalı olduğu gerçeği, "her şeyden elini çekip, hiç bir şey yapmasın" deme anlamını çıkartmak, bizi ister istemez: "Bu ancak korkaklara mahsus bir düşünce tarzıdır" dedirtmez mi? İnsan ne kadar alıştırılır ve eğitilirse, o konudaki yetenekleri de bir o kadar gelişir. Karar vermenin, hatta bazı kararları vermenin ne kadar zor olduğunu bilmeyen mi vardır? Elbise almaktan tutunda, yemek yapmaya, hangi arabayı, hangi bilgisayarı satın almaya, hangi işe girmeye, hangi okula yazılmaya, hangi dalı seçmeye kadar, karar vermek gerçekten de bazen çok zor olmuyor mu? Lokantada elindeki yemek listesini sanki ezberlemek amacıyla tutan insanlara çok rastlamışızdır. Hangi yemeği seçeceğine karar vermekte zorlanır. Bu karar verme işini zamanımızın tekniği ve şartları daha da zorlaştırıyor. Çok çok düşünülerek alınan elektronik bir aletin fiyatının, bir ay sonra yarıya kadar indiğini görmek, hiç kimseyi mutlu etmez. Ya da aynı fiyata, yeni bir tekniğe sahip, çok daha üstün başka bir modelini görmek de aynı şeydir. Bir dükkândan alınan malın, birkaç metre ilerdeki dükkânda fiyatının daha az olduğunu görmek ise daha bir başkadır. Bu gibi tecrübeleri yaşadıkça, karar vermekte daha da bir zorlanıyoruz. Benim bu kitabımın ağırlık konusu dinlerle ilgili olduğuna göre, dünyamızdaki hangi dinin doğru, hangisinin yanlış olduğuna gelin de siz karar verin! Kolay değil. Hem karar vermekle korku birbirine bağlantılı olan şeyler. Korkuyor, çünkü her hatanın bedeli var ve ödenmeli. Bedelini

ödeme korkusu, karar vermesine engel oluyor. Bazen de vermiş olduğu kararın yanlışlığını gördüğü halde, hemen dönmekten korkuyor. Hâlbuki "zararın neresinden dönülürse kârdır" denildiği gibi davranmıyor. Korku, kişinin gelişmesini, karar vermesini, hatta doğru kararlar vermesini dahi önlüyor. Korku geliştikçe, şüphe etme duygularımız da gelişiyor. Tüm bu karışıklıklar ise boşuna değil. Açıkça Şeytanın büyük bir başarısıdır. Biz ne kadar korkarsak, ne kadar kararsızlığa itilirse, doğru olan şeye de ne kadar çok şüpheyle bakarsak, bununla da Şeytanı bir o kadar memnun etmiş oluruz. Öyle ya, "bunlarla Allah memnun oluyor" diyemeyiz.

Bir de sorumluluktan kaçmak, insanı bir şeyler yapmaktan, ilerlemekten alıkoyar. Karar verememekte en büyük bir etkide sorumluluk almaktan korkmaktır. Sorumluluğun yükümlülük getireceğini bildiği için, kaçmak, uzak durmak; ya da hiç çit çıkarmadan, iyi olsun kötü olsun o emri yerine getirmek, bu yüzden de kaynaklanır. Karar vermemiz ise gereklidir. Aslında bundan ne kadar uzak durmak, kaçmak istesek de, doğru kararlar vermemiz gerektiğini bizim vicdanımız, zihnimiz, duygularımız da bize söyler ve de destekler.

Hitler Almanya'sında doktorların insanlar üzerinde yaptıkları deneylerde; yaşlıları, sakatları, Yahudileri, Çingeneleri en ucuz metotlarla nasıl öldürelim araştırmalarını ve de öldürdüklerini, savaş sonu mahkemelerinde bu insanlar kendilerini şöyle savundular: "Bize emredildi, biz de uymak zorundaydık, yoksa biz öldürülecektik". Fakat mahkemenin aldığı karar onları idam edilmekten kurtarmadı. Karar, aşağı yukarı aynen şöyleydi: "**İnsan öldürmek, katletmek için, «emre itaat ettim» bir bahane olamaz**" adaleti ve mantığıyla o insanlar idam edildi. Onların «itaat eşekleri oldukları» bahanesi kendilerini kurtaramadı. Çok suçsuz insanların canlarını alıp yaktılar; karşılığında ise bir kendi canlarını verdiler! Gerçi, onu yirmisi idam edildiyse de, on binlercesine, milyonlarcasına hiçbir şey yapılmadı. Şimdi de durum farklı değil. Almanya'da emekli olan nüfus çok arttı, kasalarda para kalmadı diye, bu o doktorların kongrelerinde konuşulur. Baştaki yöneticiler onlara bu durumu öyle ya da böyle ima ederler. Zaten leb demeden leblebiyi anlayan kişiler de hastanelerde baş olur. Öbürleri hep kışık olarak kalır. Bu bilgilerle ve Almanın tipik vicdanına göre olan vatan sevgisinden ötürü, hastanelerde de ölüm oranları gittikçe artar. Çoğu zaman sakat kalan hastalar sayesinde, hastaneye de kazanç sağlamak o baş doktorların hedefidir. Bu yüzden bir sürü gereksiz ve üst üste lauballice ameliyatlar yapılır. Kimin yaşayıp yaşamaması gerektiğini oradaki şef doktorun vicdanı tayin eder. Yaşlı, işsizsen, emekli olduysan veya olmana az kaldıysa, Türk veya onun sevmediği başka bir yabancıysan, paran olmayıp sosyal yardım alıyorsan, hayatın kaydı demektir. Bu hayat kaydırma metotları üzerinde de durmak istemiyorum. Bu sebeplerden ötürü doktorlar hastaya hastalığıyla ilgisi olmayan bir sürü özel sorular sorarlar. Bu sorularla insanların da sıkıldığını bildiklerinden, yeni bir icatla her sigortalının kartına tüm bu bilgiler yüklenir. Sözde hep bunlarla sana hizmet ediyorum pozisyonundadırlar. Hâlbuki şimdi Hitler falan da onları zorlamıyordur. Bu seferki bahaneleri vatan sevgileri! Tüm bunlarla da ülkede doktorlara karşı halkın hiçbir gücü yoktur. Kanunları buna fırsat bile tanımaz. Bu insanlar da bir şeylere karar veriyorlar. Tabii ki iğrenç ve korkunç, ama onlar bunu çok da rahat bir vicdanla, "vatanımı kurtarıyorum" düşüncesiyle yapıyor. Onlar ne kadar böyle şeyler yaptıkça, durumları da bir o kadar daha kötüye gidiyor. Mukaddes Kitabın tarihinde de bu gibi olaylar geçer. Allah İsrail'i günahları yüzünden düşmanlarının eline verip de onları yok etmeden önce, suçları hakkında şu satırlar yazıyor:

...İsrail oğulları önünden Rabbin kovmuş olduğu milletlerin kanunlarında ve İsrail krallarının yaptıkları kanunlarda yürümüşlerdi. Ve İsrail oğulları doğru olmayan işleri gizlice yaptılar. 2.Krallar 17:8-9

Bu ayetler ile Allah, o ulusun kendi kralları tarafından saptırılmış olduğu gerçeğini de vurguluyor. Hâlbuki kralın sözüne karşı gelebilir? O İsrail krallarına olan bu baş eğme, canını kaybetmekten korktuğu için olan

bu itaat, onları kurtarabildi mi? Hayır. Yanlış şeylere boyun eğmekle, belki İsrail krallarının eliyle değil de, düşmanlarının eliyle yok edilmiş oldular. Hem de Allah'ı öfkeliendirerek. Daniel peygamber ve arkadaşlarının kralın emrinden öte geçip de aslanlar çukuruna atılmaları, ateşli fırında yanmaya mahkûm olmaları, onları korkutmadı. Onlar doğru kararlar verdiler, Allah da onları, canları pahasına da olsa doğru kararlar verdiklerini göstermek için ölümden kurtardı. (Lütfen, bu konuları Mukaddes Kitabın çok kısa olan Daniel bölümünde yerinden okuyun. Bir solukta heyecanla okunacak konulardır) Kurtarılmışlardı bile ki, ilk yüzyılda ve daha sonraları İsa'yı, Muhammedi takip eden birçok imanlı insanların katledilmesi; onların yanlış kararlar aldıklarını göstermez. Bu davranış tarzı ile onlar bir şey kaybetmediler, tam tersine Allah'ın indinde kazandılar.

Demek ki ölüm korkusu ve buna bağlı olarak gösterilen itaat insanı kurtaramıyor ise, kaldı ki dinlere, teşkilatlara, politikacılara bedava eşek olan o insanlar, nasıl kurtulacaklarını umabilirler! Açıkça da onların yamuk yumuk şeylerini gördükleri, yaşadıkları, şahit oldukları halde. İnsanlar çoğu zaman sorumluluktan kaçmak ile kafalarını kuma sokan deve kuşlarına benzerler. Bu yolla kendisini tehlikeden kurtarabileceğini mi sanır?

Her gün irili ufaklı kararlar vermemiz gerektiğini kabul etmeliyiz. Sabah ayağımıza giyeceğimiz hangi renk çoraptan tutun da, otobüste, trende, vapurda bulduğumuz hangi boş yere oturacağımıza kadar bu böyle. Ciddi kararlar vermek zorunda da bırakılıyoruz. En sıkı bir idarede, her şeyde neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair kuralları olan bir yönetim, organizasyon veya askeri ordu da dahi, bizim durumumuz bizzat vereceğimiz kararlara bağlıdır. Bununla ya daha iyi bir durumda, ya da daha kötü bir durumda olmamız da işten bile değildir. Takınacağımız tavır ve davranışların şekline kadar, biz nasıl karar verdiksek, öylede etkiler görürüz. Kısacası, "ben hiçbir konuda karar vermem gerekmez" diyemeyiz. Her şeyin emre, kurala ve düzene bağlı olduğu yerde bile, zaman zaman mecburen bizzat bizim kararlar vermemiz hayati bile olabilir. Mademki karar vermek bu kadar önemli bir özellik olup, yanlış kararların da bedelini göz önünde bulunduracak olursak; o halde ne yapmamız gereklidir? Karar vermede kendi ayaklarımız üzerinde durmayı öğrenmek için ne yapmalıyız? Bir de ne olursa olsun hata yapmadan kararlar vermenin sırrı ney?

Konunun en başında da dediğim gibi, bir sporcu ne kadar idman yaparsa, o kadar başarılı olur. Bir öğrenci öğrendiği şey hakkında ne kadar çok alıştırsa, o kadar iyi zihnine girer ve de becerisi artar. Müzikle uğraşan kişilerin o konuda daima gece ve gündüz demeden alıştırma yapmaları gereklidir. Başarı elde etmek istiyorsak, bunların mecburen yerine getirilmesi gereken kurallar olduğunu her öğretmen, eğitici, anne baba, sporcu, asker, tecrübeli öğrenci vs. bilir. Mademki bizim daima gelişmemiz için gerçekler, o şeyler üzerinde alıştırma yapmamızı, çalışmamızı, öğrenmemizi gerektiriyorsa; karar verme konusunda bu neden farklı olsun? Problem hata yapmamız ise; ne kadar tecrübeli olursak olalım, ne kadar bilgili de olursak olalım, bunu yapmamız kaçınılmazdır. Eğer amacımız hatasız olmak ise, o zaman her şeyden vazgeçelim. Çünkü imkânsız bir şey istiyoruz demektir. Fakat hataları minimuma indirmek istiyorsak, bu çok iyi bir yürek tutumu ve de doğru bir düşünüş tarzıdır. İdeal olanı tabii ki hiç hata yapmamaktır, fakat bu gerçekçi bir beklenti olmaz.

Her konu kendi dalında uzman olan kişilere danışılması mantıklıdır. Bir kişinin uzman olduğu daldaki bilgisiyle, o konuda hiç bilgisiz olan biri kıyaslanamaz. Dediğim gibi ben hayatım boyu radyo dinlerim ve bu aleti kullanırım. Çeşit çeşit radyolar kullanıp görmüş olmam başkadır, bir radyo yapma bilgisi bambaşkadır. A dan z ye radyo yapımı bilgisine ve tecrübesine sahip biri ile, benim bu konudaki bilgim kıyas edilemez tabii. Her ikimize de aynı bozukluğa sahip bir radyo getirildiğinde, bırakın benim ne yapacağıma karar vermeyi, belki içini bile kırmadan açana kadar canım çıkar. Bu konuda tecrübeli uzman kişi, yapacağı şeyler hakkında elini

şakağına koyup da düşünmez bile. Torna vidayı kullanması, o aletin içini açması, sanki hiç düşünmüyormuş gibi bir süratle yapması, gereken şeylere karar vermesi, hem de doğru kararlar verme hızı ile benim radyo tamirciliğim arasında kıyaslama yapmak saçmalık olur. Bunun yanında eğer ben de bu işin eğitimini alırsam, bu konuda alıştırtarak tecrübe ve bilgi sahibi olursam, bir gün gelip benim de usta bir radyo tamircisi ve yapıcısı olmam da imkânsız değildir.

Bütün bu örnekler ile artık konumuzun odak noktasına gelelim. Kitabımın temel konusu Allah ile insanlar arasındaki ilişkiler olduğuna göre, aradaki bu dinler de yukarıdaki açıklamalar vasıtasıyla demezler mi: "İşte tam böyle olduğu için, Allah hakkında uzman ve bilgili kişiler lazım olduğundan dolayı; dinlere ve onların üzerinde olan yöneticilere itaat etmeliyiz"? Bırakın derler miyi, diyorlar da. Hatta gelin, bu işi onların tarafını tutarak örneklerle savunalım. Yazdığım yazı doğrultusunda onları haklı çıkarmaya uğraşalım.

Hasta olduğunuzu düşünün. Kime gidersiniz? "Tabii ki Doktora" denir. Diyelim ki bu problemlili yeriniz de dişiniz olsun. Bir diş doktoruna gitmek yerine, o işi kendiniz başarabilir misiniz? Ya da o probleminizi halledebilir misiniz? Çok zor şartlar altında insanlar doktorsuz kaldığında, bu işi berberler, nalbantlar yapmış. Bu tedavi işinde bazen çok acılı ölümler dahi olmuş. Dişi iltihap yapmış, dişi sökerken sinirler zedelenmiş, dudağının, yanağının, gözün kasları çalışmaz olmuş vs. Çekilen acılar da cabası olarak, bir diş çekti diye hayatından olanlar bile çok olmuş. Bunu zamanımızda herkes biliyor. Bu yüzden de tanısın tanınmasın, kişi sadece etiketine, levhadaki "Dr." Yazısına bakarak kendisini o insanın eline teslim etmesi, işte bu yüzdendir. Bunu yapma nedeni çok basittir. Yukarıda verdiğim örneklerde olduğu gibi, bu konuda uzman olan bir kişinin bilgisi, tecrübesi ve yetenekleri, bir berberden, nalbanttan ve kendimizden çok daha üstündür. Kaldı ki biz bizzat diş doktoru olsak bile, yine de o işi bir başka meslektaşına yaptırmamız, kendi başımıza yapmamızdan çok daha kolay ve başarılı olur. Çünkü o meslektaşımız bu işi yaparken pozisyon itibarıyla bizden daha avantajlı durumdadır.

Gittiğimiz o doktor hakkında: Ne kadar yalancı mı değil mi? Zina ediyor mu etmiyor mu? Kumar oynar mı oynamaz mı? Adil midir yoksa adaletsiz mi? Gaddar ya da merhametli midir? Alkol ve sigara çok mu içer? Ya da kaç karısı ve de metresi vardır? gibi özel bir tahkikat sorusu kim yapar? Ben böyle birine rastlamadım. Fakat o doktorun ilk etapta araştıracağımız yanı, mesleği ile ilgili alandaki başarısı, ya da başarısızlığıdır. Eli hafif midir, çok mu acıtır, sonradan bir problemle karşılaşmak büyük bir ihtimal midir, gibi temel sorular her normal hastanın merakıdır. Belki ardından son olarak da, "sempatik ve cana yakın biri midir?" diye de sorulabilir. Yine bütün bunlar da, eğer vaktimiz ve imkânımız müsaade ediyor ise yapılabilir. Yoksa hiç tanımadığımız bir çevrede, müşkül kaldığımız bir durumda, ilk önümüze çıkan diş doktoruna kendimizi teslim etmemiz de çok normaldir. Bütün bunları neden yaparız? Çünkü o kişi ne kadar kötü dahi olsa, bu konuda bizden daha bilgili, tecrübeli ve de yeteneklidir de ondan. Aynı zamanda kendi canımız söz konusudur, bu yüzden de bir uzmana ihtiyacımız vardır.

Gelelim din ve Allah konusuna. Hayatında sadece kulaktan duyduğu, kutsal dediği kitabın bırakın içini açmayı, eline dahi almamış bir kişi mi daha bilgili ve bu konuda uzmandır; yoksa yıllarca bu konuda insanlarla tecrübesi olan, neredeyse bu kitapları da ezbere bilen biri mi? Bizlerin yaptığı bütün bu açıklamalardan, otomatik olarak tabii ki yine uzman olan diyoruz. Hem bu örneklerle biz onların tarafını tutmak istemiyor muyuz? Bütün konumuzla ilgili olarak problem de zaten burada başlıyor. İnsanlar nasıl ki her meslekte bir uzman kişinin varlığını kabul etmişler ise, din konusunda da aynı şeyi yapmışlardır. Başlarına kendi heveslerine, kültürlerine, inanmak istedikleri şeylere göre birilerini getirip, "İşte Allah adına sen bize uzmanlık yap. Sen bu konuda hepimizden bilgili ve de

tecrübelisin" demişler. Bizlerden de bu işi en iyi yaparsın mantığını öbür meslekler hakkında zaten söylemedik mi? Bunun farkına varan o dinciler de fırsatı değerlendirmişler tabii. Yalnız dinciler mi? Almanya'daki doktorlardan da bahsetmedik mi? Mesleğini, uzmanlık alanını kötüye kullanmamış bir insan var mıdır? Vardır muhakkak, çünkü hiç yoktur demek yanlış olur.

Hiç unutmam, bir keresinde Bernd anlatmıştı, bir papazla mesleği konusunda konuşurken, papazın kendisi şöyle söylemiş: "Nasıl ki insan kasap, marangoz, oto tamircisi olursa, ben de papaz oldum, bu mesleği seçtim" demesi, aslında çok samimice bir gerçeği vurgulamıştı. Nasıl ki doktora canımızı teslim ediyorsak ki, biz sadece diş dedik, bunun çok daha önemli alanda olanları da var. Kalp, ciğer, böbrek, beyin ve daha birçok hastalıklar konusunda, bizi ameliyat edecek şahısların yüzünü ameliyattan önce çok kısa, belki bir kez ya görürüz ya da hiç görmeyiz veya gördüğümüzün farkında bile olmayız. Buna rağmen canımızı tümüyle, hem de yapılabilecek hataları da göz önünde bulunduran belgeleri imzalayarak onlara teslim ederiz. Canımızı, hayatımızı teslim etmekten bahsediyoruz; bu basit bir güven olarak nitelenebilir mi? Açıkça hayır diyoruz.

Mademki o insanların hata yapabileceklerini kabul edip ve onları bizzat hiç tanımadan böyle sözleşmelerin altına imza atıyorsak, neden din konusunda, Allah ile olan ilişkide ben kılı kırk yarıyorum? Bir de açıkça, "bütün bu dinlerin hiç birine güven olmaz" diyerek. Şimdiye kadar ben daha bu işin ruhi tarafına bakarak ele almadım, sadece mesleki ve uzmanlık açısından bakarak böyle yazmaya çalıştım. Gelelim bir de bu açıdan bakmaya.

Tüm mesleklerde bir çırağın hedefi usta olmaktır dedik. Hatta o dalda ustasını geçmesi dahi beklenebilir diye bahsettik. Bu konuda Allah ne diyor? İsa Mesih şöyle söyledi:

"Öğrenci öğretmeninden, köle efendisinden üstün değildir. Öğrencinin öğretmeni gibi, kölenin de efendisi gibi olması yeterlidir." Matta 10:24-25

Demek ki bu mantığı peygamberleri vasıtasıyla Allah da destekliyor. Fakat dinlere baktığımız zaman tam ters bir tavır ve davranış görüyoruz. Onlar, bırakın çırağa ilerleyip usta olmasını destekleyen eğitimi ve öğretimi vermeyi, daha çok o kitapları okumaya ve anlamaya çalışmayı dahi yasaklarlar. Eskiden diri diri yakıyorlarmış. Bu kitapları anlasınlar diye kendi dillerinde tercüme edenlere yapmadıkları adilikler kalmamıştır. İslam âlemi de bu konuda üç aşağı beş yukarı aynı tecrübeleri yaşadı ve yaşıyor! Hâlâ, "Kuran Arapça okunsun" diyenler ve bu konuda baskı yapanlar hiç de azınlıkta değildir. Onların aralarındaki Yehova Şahitleri, ellerinde Mukaddes Kitap ile kapı kapı gidip: "Bu kitabı okuyun" demeleri sizleri aldatmasın. Bu sadece içlerine çekmek için uyguladıkları, özgürlük ve araştırma hissi veren bir tuzaktır, bir yemdir.

Yine bahsettiğim, bir zamanlar aralarında 40 sene tam vakitle hizmet edip ve en üst kademe denilen yönetim kuruluna kadar yükselmiş olan Raymond Franz da kitabında bu gerçeğe değinerek şöyle yazıyor: "Başlangıçta, Mukaddes Kitap hakkında ilk bir yılda edinilen bilgiyi, kişi ilerde yıllarca aynı teşkilatta, o kadar yoğun bir eğitimde dahi edinemez" demektedir. Yine devam edip: "Çünkü teşkilat o kişilerin daima hakikatte çocuk olarak kalmalarını ve büyümelerini amaçlar" diye yazıyor. Buna tecrübelerimden dolayı ben de, "kesinlikle böyledir ve de böyle gördüm" diyorum. Hatta benim ilk üç ayda Mukaddes Kitap hakkında edindiğim bilgileri, yıllarca doğma büyüme Yehova Şahidi olan 40 yaşlarındaki bir ihtiyarda görememem, o zamanlar beni çok şaşırtıyor, anlam veremiyordum. Bu kişiler ise hemen hemen her bölge ve çevre kongrelerinde bizzat 45 dakikalık konuşmalar da verdikleri halde. Teşkilatın, bu insanların Allah bilgisi konusunda büyümesine özellikle engel olduklarının farkına yıllar sonra varacaktım. Şahitlerin yayınları, Mezmurlar (Zebur) kitabında yazan "salihin ışığı git gide parlar" sözünü desteklemek amacıyla, ellerindeki ardı arkası kesilmeyen milyonlarca tirajlı yayınlarını gösterirler. Çıkardıkları, üyelerinin daima öğrenmelerini istedikleri o yayınlar, can sıkıcı bir biçimde yıllarca hep aynı konular üzerinde dönüp durmaktadır. Elinize on beş, otuz sene önceki onların bir kaç yayını alıp, sonra da

çıkardıkları yeni yayınlardan bir kaçını okuyun. Resimler, renkler değişik olabilir, konular ise üç aşağı beş yukarı hep aynıdır. "Mukaddes Kitap değişiyor mu da bunlardan değişiklik bekleyelim" diyeceksiniz. Mukaddes Kitap binlerce yıldır hep aynı Mukaddes Kitaptır da, bizim konumuz bunların git gide parlayan ışığıydı! Hatta tam tersine, çok önceden zaten kabul edilmiş şeyleri bunlar yasaklayıp ve yıllar sonra da tekrar müsaade edince: "Salihin ışığı git gide parlar" diyerek övünürler. Eğer bu bir ışıkta, zaten çok eskiden beri yanıyordu. O ışığı karartan kendileri oldu. Sonradan yine yakmakla, hiç olmayan bir şeyi mi aydınlığa çıkarmış ya da anlamış oldular?!

Örneğin organ naklini bunlar yıllarca yasaklamışlardı. Sonra serbest bırakıp, vicdan meselesi dendi. Kan tümüyle yasaktı ve kanı sadece yere, toprağa akıtmak gerekliydi. Şimdi ise kanın birçok faktörleri serbest ve çok az bir zaman içerisinde tümü serbest olup, "vicdan meselesi" denirse de şaşırmanın. Bir korkuları, o kadar öldürdükleri insanların yakınlarına ne diyecekler. Bunu düşündükleri için müsaadeleri yavaş yavaş, tek tek, yayınlarında önemsiz gibi, anlaşılmaz bir şekilde yazarak ilan ediyorlar. Çünkü bir gün gelip de biri kafa tutarsa, üyelere verilecek cevap hazır: "Biz böyle bir yasak koymadık, yine sizler bizim önümüze geçmeye çalışıp, kafanıza göre hatalar yapmışsınız" diyecekler. Ya da bu iş "vicdan meselesidir" diyerek, "biz taraftar değiliz ama karışmıyoruz da" demekle öldürdükleri insanların yakınlarına karşı teselli verici bir tutuma girdiklerini sanacaklar. Bu entrikamsı konular saymakla bitmez. Metotları, vatanını çok seven Alman doktorlarındaki örneklere de çok benzer. Sözüm ona yaptığı pisliği tereyağından kıl çeker gibi yapacak. Ağarlık noktam dinler olduğu için, ben bu konuda dinlerin bilgiden ve insanları bilgilendirmekten neden kaçtıklarını anlamanıza yardımcı olmak için yazacağım.

"Oku" dedikleri o Mukaddes Kitabı, kendilerinin anladıkları ve anlaşılmasını istediklerinden başka şekilde inanılmasına, tartışılmasına dahi hiçbir zaman müsaade ve müsamaha bile göstermezler. Okursan dahi, onlar gibi anlayacak, onlar gibi inanacak, onların yaptığı gibi değil ama onların istediği gibi davranacaksın! Kendilerinin vaaz edin, toplantılara, kitap araştırmalarına eksiksiz gelin diyen o yönetim kurulu üyelerinin bizzat kendileri, bazen yılda bir ya da iki kere böyle toplantılara katılırmışlar. Hatta Raymond Franz'ın kitabında yazdığına göre, içlerindeki bir başkanları, hayatında hiç ama hiç vaaz etmeye bile gitmemiş.

Her meslek dalında olan insanlar, eğitip bilgi verme konusunda kendine düşen görevi az ya da çok ile yerine getirirken; dindar olanlar, Allah'a kulluk ediyoruz iddiasıyla, hatta çok gayretli gözükeler, tam tersine bütün bu konuda olan bilgileri bloke edip, kimsenin de bilmesinden yana olmamışlardır. Yalnız şimdiki Yehova Şahitleri, ortaçağdaki kilise, İslam âlemi değil; bu kuralı dinciler hiç bozmadan sadık bir biçimde daima yerine getirdiklerini yine İsa'nın sözlerinden anlıyoruz. İsa, Musa'nın kürsüsünde oturup, şeraiti halka öğretmekle görevli olan o zamanın dincilerini şu gerçeklerle suçladı:

"Vay halinize ey yasa uzmanları! Bilgi kapısının anahtarını alıp götürdünüz. Kendiniz bu kapıdan girmediniz, girmek isteyenlere de engel oldunuz." Luka 11:52

Hâlbuki tam tersi olması gerekmez miydi? Her meslekte bu böyleyken neden Allah konusunda, bu işle uğraşanlar bu kuralı tam ters bir şekilde uyguluyorlar? Evet, insanlarda kıskançlık, çekememezlik gibi egoistçe duygular daima vardır. Hatta Almanlar: "Bilgi hâkimiyettir, kudrettir" der. Yoksa da bunlar din konusunda, Allah konusundaki bilgiyi, hâkimiyeti ellerinde tutmak için mi saklıyorlar? Başka mesleklerde de bu bilgi öyle hemen verilmez. Başından beri biz hep iyi bir eğitmenen, iyi bir ustadan bahsettik. Her usta, her eğitici ve öğretici de iyi midir? Tabii ki "Evet" diyemiyoruz. Onlar da bilgilerini herkese kolay kolay vermezler. Zaten bizim de amacımız, neden bu dindarların öğrencilerini eğitmediklerini anlamaya çalışmak. Demek ki onlar da iyi eğitici, öğretici değiller.

Bilgiden kaçmalarına sebep olan en büyük neden; kendilerinin ne mal olduklarının farkına varılmasından sonra, dolayısıyla da hâkimiyetin, kudretin elden gideceği korkusudur. Tüm dünyadaki dinlere ve onların üyelerine bakın. En meşhur şu üç dini: «Musevilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlığı» ele alacak olursak, bu insanlar kendi kitaplarındaki yazan gerçekler hakkında hemen hemen hiç bir şey bilmezler. Eğer biri biliyorsa da, bu sadece onun kendi başarısı, isteği ve gayretiyle olmuştur. Ne okullarda, ne evlerde, ne televizyon ya da radyolarda, ne de ibadet yerlerinde doğru dürüst bir şey öğretmezler. Bunlar sahte asılsız suçlamalar değil, yaşadığımız gerçeklerdir. Yüzlerce TV kanalları, çanak antenler sayesinde 24 saat oynayan televizyonlarda, seks, açık saçıklık, şiddet ve ipe sapa gelmeyen sonsuz diziler ve müzikli şıkıdım programları, süper starları arama yarışmaları en başlı temel konulardır. Meşhur herkesin severek seyrettiği o «aile dizilerinin» senaryoları, bitmek tükenmek bilmeyen entrikalar, can sıkıcı ve tekrar tekrar elde edilemeyen aşk konularıyla doludur. Allah ve din hakkında işlenen konularda bina edici değil, ancak alay ettirici ve zamanımızda özellikle belden aşağıyla ilgili sorular, dini sohbetlerin temel konuları olmuştur. İnsanlar en çok donlarının içinde olanı merak ediyorlar. Yürek ve zihinleri sadece bunlarla dolu. Yine belirteyim bu konuda Şahitler yalnız değildir. Tüm dinler bilgiye karşı olup, Allah bilgisinde uzman yapma konusunda insanların bir ömür boyu, -o da en fazlasından- çirak olarak kalmalarını amaçlar. Hem İsa'nın dediği gibi, onların kendileri uzmanlık kapısından içeri girmemişler ki başkalarını soksunlar! Onların uzman oldukları dal ancak ezmek, sömürmek, düşmanlık ekme, savaşmak, acı vermek, yalana inandırmak, tehdit etmek, bedavacılık, sahtekârlık, gizlilik, pislik, para hırsı, bencillik, kendini beğenmişlik gibi konular üzerindedir.

Şimdiye kadar olaya yinede derinlemesine bakmadan, Allah hakkında kendilerini temsilci olarak öne sürmüş olan bu dinciler ile güncel yaşamdaki meslekler ve onların izledikleri eğitim ve öğretim programlarıyla kıyasladım. O mesleklerin yanında din örgütleri, üyelerini eğitmekte çok ama çok kötü öğretmenler, öğretmenler oldukları apaçık ortadadır. Bir uzmana duyulan ihtiyaçtan bahsedip; kim olursa olsun bakmaksızın ona güvenmez miyiz dedik. Mesela doktorlardan örnek vererek, "canımızı onların eline teslim etmiyor muyuz" demedik mi? Yine "Bu doktor ne kadar kötü bir eğitici de olsa, ne kadar adaletsiz olup, bir o kadar da bozuk karakteri olsa bile, biz bunların hiç biriyle ilgilenmez, canımızı rahatlatıp, bizi acılardan kurtarmasını ve gerekirse hayatımızı da kurtarmasını bekleriz" de dedim. Kimi vatan sevgisi, kimi para sevgisi, kimi bilmem ne sevgisi yüzünden her ne kadar durumumuz onlarla zor olsa bile.

Olabilir, bu insanlar da bazen iyi bir eğitmeni olmadığı gibi, birçok konularda da sıfırırlar. Neden böylelerine hayatımızı, canımızı emanet ediyoruz da, kitabımda devamlı bahsettiğim gibi Allah konusunda, din konusunda bu işle görevli insanlardan çok üstün nitelikler, meziyetler bekliyoruz? Aslında ikisinde de canımız söz konusu değil midir? Biri, bu hayat için, öbürü de gelecekte ebedi hayat ve cennet için.

Uygulamaya bakıldığında, insanlık bu konuda bir doktora bile gösterdiği araştırmayı, maalesef kendi dininde olan bir yöneticisine, o dinin uygulayıcılarına göstermiyor. "Cennetin kapısından ancak bizim vasıtamızla girilir" diyenlerin hiç mi hiç yüzünü bile görmeden peşlerinden gidiyorlar. Ne onları tanıyıp, ne de onların hakkında bir şey biliyorlar. Onlar hayallerinde canlandırdıkları efsaneler. Yeri gelir bir doktora bile güvenmez ama onlara hem de gözü kapalı, anlamadan ve de tanımadan güvenerek; "onlar bizi cennete götürecek" diye inanırlar. "Onlar bizim adımıza Allah'a hesap verecekler" diyerek, adeta Allah ile olan ilişkimizdeki sorumluluğa ait umumi vekâleti onlara verirler. Hem de: "Siz ne isterseniz bize emredin, biz yaparız" diyerek. İnsan gibi değil, maalesef hem de eşek gibi! Onlar da zaten bunu bekler. Hâlbuki işin aslına bakıldığında, ne içinde buldukları din ne de Allah onları o kadar da ilgilendirmiyordur. O dinler onlar için taşıdıkları bir maskot, ya da uğur böceği gibidir. Fakat bu uğurda savaşırırlar, ölürler, gerekirse de hiç çekinmeden öldürürler.

Mukaddes Kitapta zaman zaman hayvanların özellikleri insanlarla kıyaslanır. Mesela inanan ve inat edip inanmayanlar, koyun misali ve keçi misali insanlar diye iki tip hayvan cinsine benzetilir. (Matta 25:32-33 ; Markos 6:34 ; Yuhanna 10:1-15) Bunlar o zamanki insanların haşır neşir oldukları hayvan türüydü. Koyun yumuşak huylu olup çobanı, hem de iyi bir çobanı tanırken; keçiler kolay kolay söz dinlemeyen ve yaradılış itibarıyla koyundan çok çevik olduklarından, hâkim olunması da zor bir hayvan türüdür. "On tane keçi güdeceğime yüz tane koyun güderim daha kolaydır" diyen çobanlar da vardır. Bu örnekler ile bu hayvanlar kötülenmiyor, onların özellikleri örnek alınarak kıyaslamalar yapılıyor. Allah'ın önünde koyun gibi yumuşak huylu özellikler gösterirsek, ancak bize fayda olacağı vurgulanırken, keçi gibi inatçı, bir orada bir burada sürüden ve çobanın koruma etkisi altından kaçmakla da, yine kendimize zarar vereceğimiz vurgulanır. Bunlar sadece örnekler ile anlatımı zenginleştirmektir. Yalnız dikkat ederseniz her iki tip hayvan da kimsenin yükünü çekmez ve yaradılış itibarıyla çekemez de. Hiç sırtında eyer olan koyuna rastladınız mı? Ya da istisnalar hariç sırtında sahibini taşıyan keçiye? Bunu ancak eşek, at, deve yapabilir. Bu da o hayvanları küçültmez. Benim kitabımda eşek kelimesi ile anlatmak istediğim şey, ya da benzetmek istediğim insan tipi, düşünemeyen ve sadece yük taşımaya yarayan özelliklere sahip olma anlamında. Mesela eşek at gibi korkusuzca kılıcın, mızrağın, düşmanın üstüne giden bir kahraman da değildir. Deve gibi faydalı, koskoca bir çölü günlerce yemeden ve içmeden, kolay kolay hasta olmadan geçen bir hayvan hiç değildir. Hayretler uyandıracak özellikleri varmış devenin. Bir at, devenin yanında çok narin ve daha az dayanılır olduğu halde, prestij açısından yine de at tercih ediliyordu. Bu iki tip hayvan ile eşek arasında olan farklı yan, at ile devenin daha çok yönlü olmalarından dolayıdır. Deve olsun at olsun hem yük çekip, hem süratli oldukları kadar, bir savaşta her türlü silahın önüne de korkmadan cesurca koşarlar. Bunların yanında eşek, ancak o da uygun şartlar altında, sadece yük çekebilir. Bir de anlamsız inadı da tuttu mu sormayın keyfi! Bu konuda bizzat Allah Eyüp ile konuşurken at hakkında çok daha enteresan bilgiler veriyor. Okumak isterseniz bu konu Eyüp kitabınının 39:19-25 ayetlerinde yazar.

Kısacası, benim eşeğe benzettiğim insanları, aslında bu dinciler o hale getirmeye uğraşırlar. Onlar ne koyun ne de keçi misali insanları sever ve ister. Onlara yüklerini çekecek eşekler lazımdır. Düşünmeden, soru sormadan, korkarak ve de mümkünse hiç inatçılık yapmadan. Çok inatçıları zaten hemen aralarından keser atarlar. Eşeği çok sevdiğim halde, insanın eşek olmasından nefret ve acıma duyulur. İnsan bu duruma inmeye layık değildir. Ben bu yazılarımı "lütfen eşeklikten kurtulun", diye yazıyorum. Allah da yanına eşekleri değil, düşünebilen ve üstün bir yaratılışa sahip, kendi benzerliğinde (suretinde) yarattığı insanları çağırıyor. Bu yüzden bu konuda bizi yetiştirecek eğer bir uzman, bir öğretmen, bir usta, tecrübeli olan birini arıyorsa; eğitim ve de öğretimde en büyük yardımcı bizzat Allah'tır. O, İsa Mesih'e göklerde ve kendi yanında olarak krallık görevini verdi. (Resullerin-Elçilerin İşleri 17:31 Daniel 2:44 Maide suresi 4:158) Bir fiskeyle bile faydada bulunmayan o dindarların yanında, bizlerin günahları için canını vermiş olan böyle bir kralımız var. Allah binlerce senelik insanların yaşantılarını ve tecrübelerini Kutsal Kitap ve Kuranda da tekrarlayarak, onaylayarak kaleme alınmasını sağlamıştır. Bu kitaplar o insanların tecrübeleri hakkında yaşanan olaylardan ne öğreneceğimiz konusunda ders almak için de yazıldı.

Ve bu şeyler misal olarak onlara vaki oluyordu; devirlerin sonuna yetişmiş olan bizlere nasihat olmak için yazıldı der 1.Korintoslular 10:11

Her işin bir uzmanı vardır dedim. Peki, Allah konusunda hangi uzmanlara gitmeliyiz? Kime güvenebiliriz? Yoksa Allah, -her meslekte olduğu gibi- bu konuyu da kim meslek olarak seçmişse ona mı danışın diyor? Dincilerin hemen hemen hepsi açıkça söylemese de, bu görevi yaşarken geçimini sağlamak için seçilen bir meslek gibi görüyor. Her konuda bilgi sahibi uzmanlar olmamız, en azından yaşadığımız ömrün kısalığı sebebiyle zaten mümkün olmaz demiştim. Evet, bu doğru, ama Allah'ı tanıma hakkında da mı bu böyle

olmalı? Bir kişi kendi yaratıcısı hakkında O'nu tanımak için, bunu iş, para kazanmak için meslek haline getirebilir mi? Hiç görmediğimiz anne babamızı tanımak, aramak, mümkünse bulmak için neler yaparız? Çok insan "her şeyi" diyor. Allah hakkında neden: "O'nu tanımak için de her şeyi yaparım" demiyoruz?

Aslında Allah kendisi hakkında, bizim her birimizin çok iyi yetişmiş ustalar, öğretmenler, uzmanlar olmamızı istiyor. Bu belki hiç bir konu hakkında mecburi değilse de ama bu konu hakkında ille de, yarattığı her insanın ulaşmasını istediği bir noktadır. Allah: "Başınıza gidip öğretmenler atayıp, onların peşinden gidin" diye emretmiş olup, "Ben sizin adınıza sadece onlardan hesap soracağım" demiş olsaydı, o zaman problem yoktu. Eşekliğe devam edelim derdim. Fakat bakın O ne diyor:

„...Allah'ın Rabbi bütün yüreğinle, ve bütün canınla ve bütün kuvvetinle seveceksin. Bugün sana emretmekte olduğum bu sözler senin yüreğinde olacaklar; ve onları oğullarının zihnine iyice koyacaksın, ve evinde oturduğun, ve yolda yürüdüğün, yattığın ve kalktığın zaman bunlar hakkında konuşacaksın.” Tesniye-Yasanın tekrarı 6:5-7

Çok insan, "bu sözleri Allah o zamanki İsrail için söyledi, bize değil" derler. Hâlbuki yine aynı kitabın sonlarına doğru bakın ne yazıyor:

Ve Ben bu ahdi ve bu yemini yalnız sizinle değil, fakat bugün burada Allah'ımız Rabbin önünde bizimle duranla, ve bugün bizimle beraber burada olmayanla da yapıyorum. Tesniye-Yasanın tekrarı 29:14-15.....**Vaki olmasın ki, bu yeminin sözlerini işittiği zaman: Yüreğimin inadında ne kadar yürürsem bana selamet (iyilik) olacak, diyerek kuru ile yaşı bir arada yok etmek üzere yüreğinde kendisini tebrik etmesin. Rab ona başışlamak istemeyecektir, fakat o zaman Rabbin öfkesi ve kıskançlığı o adama karşı tütecek, ve bu kitapta yazılmış olan lanetin hepsi onun üzerine konacak, ve Rab onun adını göklerin altından silecek.** Tesniye-Yasanın tekrarı 29:19-20

Demek ki o kitaplarda geçen anlaşmayı ve hayat için gerekli olan sözleri Allah tüm insanlığa vermiştir. Bütün bu kitaplardaki yaşanmış olaylar ve tecrübeler vasıtasıyla Allah kullarını en iyi bir biçimde eğitmek, öğretmek ile her birimizi bu konuda uzman yapmak istiyor. Eğer cahilce, inatçılıkla, tembellikten ötürü hâlâ biz: "Bu kitaplar değiştirildi, bu kitaplar yerine bizim kitabımız var" gibi sapmalara, Allah'ın sözlerini partiler, futbol takımları gibi ayırmaya kalkmazsak. Bunlarla hiçbir zaman eşeklikten kurtulamadığımız gibi, Allah'ın hükmünden de kaçamayacağız demektir. Kimi memnun etmek ve kimden kurtuluş bekliyor isek, ona doğru koşalım.

Gelelim verdiğim şu meşhur örnek olan, kendimizi, hayatımızı herhangi bir doktora teslim etme durumuna. Bir kere hastalar doktora, doktordan ders almaya, ondan o mesleği öğrenmeye gitmezler. Doktorların bizi o konuda uzman olarak yetiştirmesini bekleyemeyiz. Eğer bu konuda uzman olmak istiyorsak, tıp fakülteleri bir başlangıç olabilir. Bizim doktordan beklediğimiz şey, öğrenmiş olduğu ve tatbik ettiği tecrübesinden, ücret karşılığı bir fayda görmektir. Peki, o insanlara canımızı emanet etmeye ne demeli?

Bu gibi güven duygusu, bazen sık sık duyduğumuz ve bildiğimiz gibi hayatımızı kaybetmek demekte olabilir. Risk faktörünün olduğunu zamanımızda artık kim bilmiyor? Elimizde başka daha iyi bir seçenek varsa, onu muhakkak kullanalım. Mesela ben Erdoğan Bey hükümeti zamanında sağlık problemlerimi genelde hep Türkiye'de hallediyorum. Ondan önce Türkiye bu konuda şimdiki Almanya'dan daha beterd. Onların derdi ise vatan kurtarmak değil de paraydı, imkânsızlıklardı, düzendi. Ama seçeneğimiz ve bu gibi şeylerin üzerinde hâkimiyetimiz yok ise, boynumuzu bükmekten başka çaremiz var mı? Hem söz konusu olan sadece hayatımızı mı kaybetmek? Hangimiz bu dünyada ebedi yaşayacağız? Mademki ölüm sanki cebimizde zaten hazır ise, nasıl öleceğimize ziyade, ne gibi bir hayat sürerek yaşadığımız daha önemli değil midir? Yaşarken nasıl ve neler yaptığımız, insanlarla olan ilişkilerimiz, Allah'a ve onun emirlerine karşı olan ilgimiz, onları

uygulama arzumuz, işte asıl önemli olan şeyler bunlardır. Yoksa bir kaza, hastalık, ecel, umulmadık doğa felaketi sonucu ölmemiz o kadar önemli değildir. Kimse ölmek istemez, bunu Allah da biliyor ve insanlığın ölmesi O'nun amacı değil. (Vaiz 3:11) Bu yüzden de Allah her birimizi tekrar dirilteceğine dair de söz veriyor. (Daniel 12:2; Yuhanna 5:28-29 ; İsrâ, sure 17:49-51 ; Hac, sure 22:7)

Din adına, Allah'tan çok uzak bir eğitim vasıtasıyla insana kul olmak ve bu yolla ancak Allah'ın öfkesini kazanmak ve sonunda ölmek başka bir şey; bir doktora güvenmek, doktorun da hatası, tecrübesizliği veya vatan sevgisi yüzünden ameliyat masasında kalmak başka bir şey. Allah neye önem veriyor? Uzun yaşayanlara mı; kısa yaşayanlara mı? Yoksa bunlara hiç önem vermiyor mu? Mutlak yaşam ve ölüm zaten Allah'ın elinde olan şeyler değil midir? Bu yüzden, Allah bizim elimizde olmayan nedenlere değil, daha çok özgür irademiz vasıtasıyla bizim elimizde olan, düşündüğümüz, konuştuğumuz, yaptığımız şeylere ve yüreğimize bakıyor. Kısacası her meslekle ilgili az çok ilişkilerimiz vardır. Yine arabamız bozulduğunda tamirciye gitmekle, o tamircinin bizi bu konuda uzman olarak yetiştirmesini bekleyemeyiz. Fakat orada çalışan bir çırağın bunu beklemesi hakkıdır. O çırak o meslek dalında uzman olmak için oraya girmiştir. Fakat bir müşterinin beklentisi farklıdır. Amaç zaten müşterileri değil, eğitimimiz altında olan kişileri uzman yapmaktır.

Peki, bir dine ait kişi o dinden ne bekleyebilir? O girdiği kuruluşun kendisini Allah konusunda birer öğretmen, uzman yapmasını değil mi? Yoksa o dindarlar bir müşteri gibi, sadece ziyaret amacıyla mı oraya girip çıkıyor? Uzman yapmak her meslek dalı için geçerliyen, dini konuda neden yanlış olsun? Hem ille de her uzman olacak kişinin para mı kazanması gerekir? Dini kuruluşların görevi de üyelerinin kendi adına, Allah hakkında doğru kararlar verebilecek bilgiye, yeteneklere ve tecrübeye sahip olmasını neden amaç edinmesin? Yoksa din demek, her Cuma yat yat kalk demek değildir ki! Her pazar kilise çanıyla ilahi okumaya gitmek demek de değildir! Toplantılarda Allah adına imiş gibi boş vaazlar veren o kadar çok kuruluşlar, organizasyonlar var ki. İnsanlar artık dinlemekten, yoruldu, bıktı, kulakları ağırlaştı ve kustular. Bu yüzden gerçeği bile duyamaz oldular. Amaç zaten onları sağar yapmak, gerçeği duymamalarını sağlamak ve insanları bıktırıp, Allah'a ait her şeyden nefret ettirmektir. Şeytan bunu amaçladı. Bu yüzden İncil'in en son kitabı olan Vahiyde, bütün bu dinlerin hepsinin bir günde yok olacağına dair peygamberlik var. (Vahiy 17. ve 18. bölümlerin tümü) Sözü geçen Babil, bütün dinleri sembolize ediyor. Okuyunca zaten özelliklerinden anlaşılıyor. Gelin sesi, güvey sesi demekle, yine dini kuruluşlar kastediliyor. Genelde Hıristiyanlar kiliselerde evlenirler. İslam âleminin yöntemi farklı gibi gözükse de, onlar da dini nikâha önem verirler. Bu ayetler ile o yerler kast ediliyor.) Bu dünyanın tüm dinlerinin kirli çamaşırlarının bir bir sahneleneceği zaman çok yakındır. Aynı zamanda bu Allah'ın da iradesidir. Bakın tüm bu peygamberlikler gerçekleştiğinde, o milletlere, dinlere karşı olan Allah'ın sözleri ne kadar yerindedir:

Ve eğer yüreğinde: "Niçin bunlar başıma geldi?" dersen; fesadının çokluğundan eteklerin açıldı ve topukların zorlandı. Habeş kendi derisini yahut kaplan kendi beneklerini değiştirebilir mi? O zaman kötülük etmeğe alışmış olan sizler de iyilik edebilirsiniz. Bundan ötürü onları çöl yeli ile götürülen saman ufağı gibi dağıtacağım. Sana düşen kura, benim sana ölçtüğüm pay budur, Rab diyor; çünkü beni unuttun, ve yalana güvendin. Bundan ötürü Ben de senin yüzüne eteklerini kaldıracağım ve ayıbın görünecek. Yeremya 13:22-26

Bütün bunlar yeryüzündeki dinlerin başına gelecek. Eğer bir zamanlar Allah "kendi kavmım" dediği İsrail'i ve yaptırtmış olduğu Mabedi esirgemedi ise, tüm bu çirkin ve kötülüklerinden ötürü zamanımız dinlerini neden esirgesin? Ayrıca onları hiç seçmedi de. Allah seçtiğini söylediği milleti ve ibadet yerini kökünden söküp, günahları yüzünden yok ediyor ise, seçmediğinin günahına karşılık ne yapmaz?

Gün gelip bu peygamberlikler gerçekleştiği zaman, bunu gören o çok yıllarını vermiş olan fanatik dindarlar, inanıyorum ki Allah adına olan her şeyden nefret edecekler. Kandırılmış, aldatılmış, çalınmış hisleriyle dolarak "neden ben bunlara eşek oldum" diyerek dövüneceklerdir. Bu insanların hayal kırıklığını, nefretini sanki ben şimdiden görüyor gibiyim. Şeytanın bu dinlerle olan amacı da zaten buydu. İnsanları Allah adına imiş gibi kendine çekti, ta ki insanları Allah'a düşman etsin. Her biri sahte paralar gibi. Bazıları öyle basılmış ki, hakikisinden ayırt etmek çok ama çok yıllar süren bilgiyi ve araştırmayı gerektiriyor.

Çok insan da: "Ben dinimden beni uzman falan yapmasını beklemediğim gibi, istemiyorum da" diyecektir. Özgürlük demek, karar vermeyi bilmek, dolayısıyla da sorumluluk demektir. Çok insan da bunun bilincindedir. Bu yüzden insanlar sorumluluktan kaçıp, özgürlüğü bir yük gibi görüyorlar. Ayrıca alınan yanlış kararların sonucunda, bu bedeli kim ödeyecek korkusu da var. Âdem ve Havva durumunda gördük; hiç biri suçu üzerine almak istemedi. Sonunda suçu aslında konuşamayan bir hayvanın, yılanın üstüne attılar. Bununla Şeytanı kastettiklerini de biliyoruz. Çünkü Şeytanın varlığını biliyorlardı. (Tekvin-Yaratılış 3'üncü bölüm; Araf, sure7:22) Bizler istediğimiz kadar sorumluluktan kaçacağız, bedelini ödemek istemiyoruz diye, eşek bile olmaya katlanalım. Sanki bizim sırtımıza binenin daima doğru kararlar mı alacağını sanıyoruz? Onlar hakkında, en iyi niyetle düşünecek olsak bile, bu mümkün değildir. Biz ne kadar hatalıysak, onlar da üç aşağı beş yukarı hatalıdırlar. Bizi bizden hangi insan daha iyi tanıyıp, bizim hakkımızda daha iyi kararlar verebilir? Anlatmak istediğim de başından beri bu ya. Bütün bu dinler ve dinciler kimlerin sayesinde yaşıyor? Bizlerin değil mi? Kimlerin arzu ve isteklerine göre çalışıyor? Yine en sonunda bizlerin değil mi? Hiç kimse dilenciye para atmazsa, memlekette dilenci mi kalır? Biz onlara eşek olmazsak, insanların sırtına binen de kalmaz. Unutmayın, sırta binenin suçu ne kadar büyükse, kendini eşek yapan da aynı derecede suçlu tutulacaktır. "Ben itaat ettim, kandırıldım, hata yapmaktan korktum" gibi bahanelere Allah ne diyecek sanıyorsunuz? Savaş sonrası yapılan mahkemelerde: "Biz emir kuluyduk, yoksa öldürülecektik" diyen savunmalarına karşılık hâkimlerin verdikleri ölüm kararlarını okuduk ve adil de bulduk.

Konuyla ilgili bir keresinde İsa şu örneği veriyor. Göksel egemenliği almak için giderken, kölelerine malını emanet eden bir adama benzetiyor. Hepsi o malla iş, ticaret yapıp kendisine verileni daha da çoğaltmış. Yalnız içlerinden biri korkup o parayı toprağa gömmüş. Sonra da hesap sormaya gelen efendisine şöyle cevap vermiş:

Sonra bir talant alan geldi, "Efendimiz" dedi, "senin sert bir adam olduğunu biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip senin verdiği talantı toprağa gömdüm. İşte, al paranı!" Efendisi ona şu karşılığı verdi: "kötü ve tembel köle! Ekmediğim yerden biçtiğimi, harman savurmadığım yerden devşirdiğimi bildiğine göre paramı faize vermeliydin. Ben de geldiğimde onu faiziyle geri alırdım. Haydi, elindeki talantı alın, on talantı olana verin! Çünkü kimde varsa ona daha çok verilecek, ve o bolluk içinde olacak. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak. Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır".Matta 25:24-30

Burada kastedilen şey, sahip olduğumuz ruhi zenginlik ile neler yaptığımızdır. Bildiğimiz, gördüğümüz gerçeklere karşı tepkimiz nedir. Gördüğümüz, öğrendiğimiz, bildiğimiz şeyleri korkarak saklayıp gömüyor isek, sonumuz da bu tembel ve kötü köle benzetmesinde olduğu gibi olacaktır.

Bizlerin ve bütün insanlığın bu konuda uzman olmasını isteyen, ya da bekleyen kim?

İncil'in İbranilere mektubunda, bu uzmanlık konusunun acaba ne kadar gerekli olduğu hakkında bakın Allah'ın Resulü ne yazıyor:

Şimdiye dek öğretmenler olmanız gerekirken, Tanrı sözlerinin temel ilkelerini size yeni baştan öğretecek birine ihtiyacınız var. Size yine süt gerekli, katı yiyecek değil! Sütle beslenen herkes bebektir ve doğruluk sözünde deneyimsizdir. Katı yiyecek, yetişkinler içindir; onlar duyularını iyi ile kötüyü ayırt etmek üzere alıştırmayla eğitilmiş kişilerdir.
İbraniler 5:11-14

Demek ki Allah'ın insanlıktan istediği, her birinin bu konuda süte muhtaç bebek gibi kalması değil, tam tersine; alıştıırılmış, eğitilmiş, iyi ile kötüyü ayırt etmede kararlar verebilecek uzmanlar olmasıdır. Bu ise keyfe kalmış, zevk, hobi gibi bir şey değildir. Her yaşayan insanın, en azından kendisi için mecburi görevidir. Nasıl ki ameliyat olmayı, dişçiye gitmeyi hobi gibi değil de gerekli görüyorsak, bu da en azından öyle görülmelidir. Fakat yapıp yapmamakta, öyle olup olmamakta serbestiz. Bedelini ise herkes bizzat kendi ödeyecektir.

Ayrıca yukarıdaki ayetlerden de açıkça anlaşılacağı gibi, her iman eden insanın hedefi öğretmen olmak olmalıdır. Öyle olmadıkları için resul o kişileri küçümseyip, bir yerde de azarlıyor. Demek ki bizlere şimdiye kadar öğretildiği ve uygulandığı gibi, bu iş sadece papazların, hocaların, hahamların yönetim kurulunun, ihtiyarların görevidir ve de öyle kalmalıdır deme anlamı yanlış. Mukaddes Kitapta, "başınızda olan ihtiyarlara itaat edin" denmesi zamanla ilgili bir şeydir, daima değil. Kişinin bir gün gelip kendisi bu öğretilerin üzerinde olması beklenir. Hatta yeni Türkçe tercüme bir sonraki ayette şöyle diyor:

"...Mesih ile ilgili öğretileri aşarak, yetkinliğe doğru ilerleyelim. Tanrı izin verirse bunu yapacağız." İbraniler 6:1-2-3. Eski Türkçe tercümede ise: **"Bunun için Mesih hakkında ilk talimi bırakmış olarak kemale doğru ilerleyelim..."** İbraniler 6:1

Tüm bu yazılar açıkça bizlerin daima ilerlemesini teşvik edip, aynı zamanda da emirler verir.

Bir de dinci yöneticilerin en çok kullandıkları, eşek modelini desteklemek amacıyla ispatlamaya çalıştıkları o meşhur ayete gelelim:

Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil- bunun size yararı olmaz- sevinçle yapsınlar. İbraniler 13:17

Burada kastedilen o önder olan kişileri her kesin kendi gönlünden gelerek seçtiği kesin. Otomatik olarak bir önderlik var olsaydı, en büyük suçu yine bu Yehova Şahitleri işlemiş olurdu. Çünkü onlar da bu yola başlamadan önce, her biri başka bir dinin önderliği altındaydılar. Fakat o önderlere başkaldırıp, isyan etmeleri, demek ki onları bir önder olarak kabul etmediklerini gösteriyor. Bu yanlış değildir. İsrail'de kâhinlerin zamanında, onların Allah'tan uzak öğreti ve yaşantılarından ötürü, birçok doğru kişilerin onlardan uzaklaştığını okuduk. Mesela peygamber Yeremya, Hezekiel, İşıya, İsa'nın zamanındaki resuller ve isimsiz on binlerce Mesih'e iman etmiş doğru kişiler, bu kâhinleri kendilerine önder yapmadıkları gibi, onları öyle de görmediler. Hem de bu kâhinlik görevi onlara bizzat Allah tarafından verilmiş olduğu halde. Ayrıca yasa; günahlı kâhin günahsız kâhin ayırımı yapılmasına dair halka bir yetki bile verdirtmiyordu. Bir gerçeği o zamanki İsraililer de biliyordu. Sonunda en büyük ve itaat edilmesi gereken önder ancak Allah idi. O konuda dahi seçme hürriyetimiz var. Ya ölüm demek olan Şeytanın yolunda yürümeyi seçebiliriz; ya da hayat demek olan bizi yaratan ve sahibimiz, dolayısıyla da bizim üzerimizde hakkı ve otoritesi olan Allah'ı seçebiliriz.

Ayetin ikinci cümlesinde, **"onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar"** ne anlamda anlaşılmalı? Çok kişi: "İşte bakın onlar bizim adımıza hesap verecekler" diyerek, kendi sorumluluğundan kurtulduğunu ve onlar ne derse yapmakla suçsuz tutulacaklarını sanırlar. Hâlbuki bu ayetler ile o üzerlerine önderlik görevi almış kişilerin sahip olduğu sorumluluk vurgulanıyor; bizlerin onlara karşı göstermemiz gereken kör bir itaati değil. Hem Mukaddes Kitap sadece önderlerinize değil, anne-babaya,

yönetimlere de itaat edin demiyor mu? Tüm bu insanlar tabii ki almış oldukları, ya da istemeseler de sahip oldukları sorumluluk hakkında hesap vereceklerdir, bu kesin. Peki, ya biz? Bizden hesap sorulmayacak mı? Defalarca dediğim ve Kutsal Yazılardan ispatlamaya uğraştığım gibi, emir kulu olduğum için, itaat ettiğim için, korktuğum için, bilmediğim ve öğrenmediğim için, gibi bahaneler hiç kimseyi şimdiye kadar kurtarmadıysa, bizi de kurtarmayacaktır. Allah bu gibi özürleri kabul etmiyor diye, merhametsiz ve acımasız mı oluyor? Biz insanlar sahip olduğumuz adalete göre, karşımıza çıkan, anlamsız ve gaddarca asmış, kesmiş, işkence yapmış, insanların "ben emir kuluym, mecburdum, korktum" demelerini kabul eder miyiz? Hitler'in askerlerini, subaylarını, doktorlarını, hâkimlerini Amerikalıların kurduğu o savaş sonrası mahkemelerde, bu gibi özürler vasıtasıyla kurtulamadıklarını bildiren kararlarını ne gözle gördük? Aslında hepimiz de onayladık ve "adil kararlardı" dedik, hatta verilen cezaları az bile bulduk. Biz insanlar böyle adil isek, bu adalete ters davranan yine bizleri, en azından kendi adaletimize göre Allah yargılamayacak mı sanırsınız? Kesinlikle yargılayacaktır. Hem de başkalarından değil, kendi ağızımızdan çıkan sözlere göre yargılayacağından da emin olabilirsiniz. (Matta 7:2 ; Markos 4:24)

Gelelim canlarımızı kollayan o önderlere! Birincisi onlar bu görevlerini kötüye kullandılar. Onların görevlerini kötüye kullanmasından dolayı ben onların emri altına girmeyip, onlara karşı itaatsiz olduysam, acaba bu kimin suçudur? Mukaddes Yazılarda geçen bu gibi sözlerin, kendilerine kayıtsız şartsız uygulanmasından yana olan binlerce din var. Bunlardan hangi birine itaat ve sadakat gösterelim? Ben böyle ayetleri kendilerine uygulanmasını isteyen dinlere: "Siz bu emirleri neden uygulamadınız da bulunduğunuz kiliseyi, camiyi, tapınağı, bırakıp, bir de onlara düşman oldunuz? Şimdi ise içinden çıktığınız o dinlerdeki, kendinize benzeyen o sahtekârlar gibi utanmadan aynı şeyleri mi isteyip savunuyorsunuz?" diyorum. Bundan dolayı eğer onların önderlerini önder saymayıp, o toplantıları terk ettiysek, dediğim gibi; bunu yazan resullerin kendileri de buldukları o dinlerini terk etmişlerdi de ondan biz de aynıını yapıyoruz. Demek ki bu insanlar doğruluğa, adalete, gerçeğin bilgisine susamış olarak onların içinden çıktılar. Bunu yapmakla da onlar ancak Allah'ı memnun etmiş oldular. İnat edip, zorla, isteksiz bir biçimde o toplantılara katılmakla, sanki bir dilenciye sadaka atar gibi ibadet ettiğimizi, bir doğruluğa büründüğümüzü sanıyorsak, yanılıyoruz. Bütün dünyanın karşı geldiğimiz dinleri de, onların üyeleri de böyle yapmıyorlar mı? Her birinin din ile Allah ile doğruluk, adalet, komşu sevgisi gibi özelliklerle uzaktan yakından ilişkisi olmadığı halde. Hâlâ, onların arada bir de olsa sanki Allah'a sadaka veriyormuş gibi oraları ziyaret etmelerini Allah ne gözle görüyor ise, bunları yapanlara da o gözle bakacaktır. Kendimizi kandırmayalım. Ayrıca kaldı ki dinlerin insanlardan beklediği böyle kör bir itaate Allah müsaade eder mi? (Resullerin-Elçilerin işleri 4:17-20) Bakın, aslında İncil bu konuda açıkça önder olarak kimi tanımamız gerektiği hakkında neler yazıyor:

„Ama şunu da bilmenizi isterim: Her erkeğin başı Mesih, kadının başı erkek, Mesih'in başı da Tanrı'dır.“ 1.Korintliler 11:3

Bu ayetten de hiç şüphe götürmez bir biçimde anlayacağımız gibi, erkeğin başı bir kilise, bir organizasyon, bir camii, bir sinagog ya da başka bir dini topluluğun olduğu kastedilmeden, bu izzetin sadece Mesih'e, dolayısıyla da Allah'a verilmesi gerektiği vurgulanıyor. Hâlbuki bu kuruluşlar tam bu ayete zıt olarak verdikleri öğretiyi, eğitim ve mesajlarıyla, üyelerini baskıyla kendilerini Mesih yerine önder tanımaya zorlamakla, Allah'ın emrine tam ters bir duruş almış durumdadır. Bunlara inatla itaat edenler, Allah'ın Mesih'i yerine onlar kendi heves ve kafalarına göre başlarına böyle önder ve öğretmenler toplamakla, açıkça Mesih'i ret etmiş oluyorlar. O kuruluşların kendilerini harfi anlamda Mesih yapmalarını beklemeyelim. O kadar da aptal değiller. Bunları onların işlerine ve sözlerine bakarak yazıyorum. Her erkeğin başını onlar Mesih'tir diye mi öğretiyorlar, yoksa önce kendileridir diye mi, hatta zorlayarak?!

İsa da dedi: Sakın saptırılmayınız; zira birçokları: Ben oyum, ve: Vakit yakındır, diye benim isimle geleceklerdir; onların arkasından gitmeyin. (Luka21:8) Bundan daha açık bir uyarı acaba nasıl olur?

Şahitlerin kendileri demiyor mu, "Seçimlerde oy kullanmak demek, bizim başımıza atanmış olan Mesih'in krallığını hiçe saymış olmak demektir" diye! Mademki onlar bu dünyanın politikasına karışmayı, Allah'ın atadığı Mesih'in yerine başka insanlardan medet ummayı yanlış olarak görüyorlar ise ki, bu düşünce ve inanca tümüyle ben de katılıyorum; peki onların başlarındaki yönetim kuruluna, başkanlarına ve daha hangi etikete bürünmüş iseler onlara karşı kayıtsız şartsız bir itaat göstermelerine ne denmeli? Hiç olmazsa öbürleri kendi seçtiğine yarım yamalak itaat ediyor; bunlar ise kayıtsız şartsız itaat ettikleri o insanları seçemiyorlar bile.

„Sizi Mesih'in lütfüyle çağırını bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. Gerçekte başka bir müjde (İncil) yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesini çarpıtmak isteyenler vardır. İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona! Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum: Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun! Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.” Galatyalılar 1:6-10

Bu ayetler ışığında Tanrı'yı, Mesih'i yanlış tanıtan tüm yeryüzündeki dinler, öğretileri ve uygulamalarıyla lanet altında değil midirler?

Bütün bu ikiyüzlülüğü, okuduğumuz ayetlerin ve gerçeklerin ışığında, en çalışkanları dediğimiz, her biri eğitilmiş robotlar olan Yehova Şahitlerinde görmemiz çok normaldir. Onların sizler ile ilişkisinde, ellerindeki Mukaddes Kitaptan yerler açmaları, her istekli insanın üç ila 6 ay içerisinde erişebileceği bir noktadır. Daha sonraki yıllarda öğrendikleri o bilgide, aynı altı aylık bir bebek gibi kalırlar. Bilgide daha fazla istekli olanları belki bir-iki- üç yaşına kadar gelebilir. Fakat bundan sonrada en fazla öyle kalmaları, ilerlememeleri için baskı bile yapılır. O kişinin durduğu yerde kalması, kımıldayamaması için zaten yoğun bir program vardır. Bu programlar dışardan bakan için çok iyi bir eğitim ve ilerleme gibi gözükür. Fakat yıllarca içinde olanlarının bildiği gerçekte, hep aynı teranenin dönüp durduğudur. Yoğun bir program sayesinde kişilerin şahsen araştırmasına, düşünmesine engel olunması amaçlanır. Asıl amaç organizasyona köle yetiştirmektir, ona bağımlı yapmaktır. Her biri sağını ve solunu seçemeyip, daima bunlara muhtaç bir şekilde yaşamalıdır. Kendi kendine karar vermek, hürriyet, tek başına düşünmek gibi kavramlar onlara göre Şeytandan kaynaklanıyordur. Bu yüzden de ruhen ayakta duranın ayaklarını kırıp, eline koltuk değnekleri verirler. "O değnekleri de ancak bizim dediğimizi yaparsan kullanmana müsaade ederiz" diyerek. Hayır diyenin elinden o bastonları da çekip alırlar. Kişinin kırılan ayaklarıyla kastettiğim şey, insanın değerli ve muhakkak geliştirmesi gereken özelliği, karar verme yeteneğidir. Bu da dünyamızda zaten çok zor elde edilen bir özelliktir. Bunlar çocukluktan beri zar zor gelişmiş olan bu özelliği de yok etmekle, kişiyi ruhen topal ve sakat bırakırlar. Koltuklarına verdikleri değnek de, ancak o topluluğun içinde yaşamana müsaadedir. Bu da tüm çevrendekilerle ilişkini yok etmekle başarılır. Her kendilerine hayır deyip onlara katılmayan insanlar, dünyevi ve Şeytandandırlar. O yoğun programın içine bir girildi mi, etrafında başkalarına vaktin dahi olmaz. Onlar eline geçirdiklerini yavaş yavaş, kişi farkına bile varmadan, örümcek ağına tutulmuş bir sinek gibi yıllarca, bir ömür boyu kanını emmek, içini boşaltıp, en sonunda da posasını dışarı atmak hedefindedirler. İçlerinden hiç kimsenin en basit bir konu hakkında dahi kendilerini kritize etmelerine müsaade ve tahammül etmezler. Başımdan geçen bir olayı anlatayım da, kendi başına karar veremeyen insanların ne hale gelebileceğini sizler düşünüp, yine kendiniz karar verin.

Yanılmıyorsam bu kitabı yazmaya başlamadan üç-dört sene önce olacak, bir gün kapımız çalındı. Hava bahardan yaza geçtiğimiz zamandı. İki şahit kapı kapı vaaz etme işindeler. İkisi de yaşlıca adamlar. Tahminen 60 ve biraz üzeri gibi. Ben bunları eve davet ettim. Benim kim ve ne olduğumu bilmiyorlar. Ben zaten bir şey değilim de, ancak Şahitler arasındaki iletişim ve dedikodu korkunçtur. Bunların benim hakkımda bilgileri olsaydı, kapımı bile çalmazlardı, onu vurgulamak istedim. Başka bir dilde, başka bir bölge toplantısına ait olduklarından olacak, bu yüzden beni tanımıyorlardı. Bu durumu ben fark ettim ve de böyle ön yargısız bir ortamda konuşmak, sohbet etmek çok daha zevkli ve bina edici olur diye düşündüm. Ben ne bildiğimi, onları tanıdığımı, yıllarca toplantılara gittiğimi, sonunda beni aralarından uzaklaştırmak için elerinden geleni yaptıklarını falan anlatmadım. Bunlar Allah hakkındaki bilgilerini anlatmaya başladılar. Ben konuyu belli başlı sorularda tutmak istedim. Bildiğim bir gerçeği bunlar üzerinde yine gördüm. Bu insanlar ki biri yaklaşık 40 yıldır şahitmiş ama kendi dinlerinin temel konularda dahi ne öğrettiğini bilemiyorlardı. Biliyorsa da zamanla unutmuştu. Hâlbuki bazı konular çok önemli olup, pek de öyle kolayca yutulacak cinsten değildi. Ben düşündüm ve içimden şöyle bir plan yaptım. Şimdi ben bu adamlara ne dersem diyeyim, bu onların organizasyonlarının öğretileriyle çatışıyorsa, bunlar o konuyu bilsin bilmesin, anlasın anlansın, otomatik olarak organizasyonun öğretisini savunacaklardı. Ben de işi tam ters yaparım ve öyle anlatırım dedim. Yani onların organizasyonun öğretisini kendi inancım, düşüncemmiş gibi savunup, benim Mukaddes Kitaptan ve Kurandan öğrendiğim bilgiyi de sanki organizasyonları öğretiyormuş da ben de bir türlü anlayamıyormuşum, karşı geliyormuşum gibi bir tiyatro oynayacaktım. Konunun temeli de Allah'ın geleceği görüp görmediği hakkındaydı. Şahitlerin organizasyonları bunu reddeder. Geçen konulardan hatırladıysanız, Bernd'in bu konudaki mektubunu olduğu gibi yayınlamıştım. Hatta bu konu yüzünden de bilindiği gibi Bernd'i sonunda aralarından da attılar. Evet, gelelim bizim eve gelen biraderlere! Ben onlara sorumu sormaya başladım. Olduğu gibi Şahitlerin inançları ve öğretileri olan şeyi savunmaya başlayarak anlatıyordum. Daha başında, "Allah her şeyi görür mü?" diye sormama karşılık onlar, "tabii görür" demişlerdi. Onların bu tabii olan düşüncelerini Şahitlerin öğretileriyle çürütmeye çalışacaktım. Fakat bunlar savunduğum konuyu benim kendi düşüncem sandılar. Hayret edeceğim sözler duyuyordum. Bu adamların ikisi de aslında benim gerçekten inandığım şeyleri savunmaya başladılar. Ben içimden çok memnun bir şekilde, belli etmeden onlara karşıymışım gibi dinliyordum. Şahitlerin bu konudaki yazılarından, onların en iyi kozlarını da kullanarak ben bunlara hâlâ karşı gelmekte direttim. İkisi de aynı benim yıllarca yaptığım gibi, hem de Mukaddes Kitaptan ispatlar ile bana Allah'ın her şeyi önceden gördüğünü anlatmaya çalıştılar. Ben bu iki garibana o kadar acıdım ki. Çünkü bu adamlar tabiatıyla, ellerindeki okumuş oldukları o kitaptan başka bir mesaj anlamı çıkaramıyorlardı. Aynı benim gibi. Fakat ait oldukları organizasyonlarının bozuk ruhları, tutum ve davranışları yüzünden, bu gerçek saptırılıyordu. O sapık ve içinden çıkılmaz mantıktaki öğretileri de bu yüzden kaynaklanıyordu. Ben ikisine de şöyle bakıp: "Sıkı durun ama bana da lütfen kızmayın" dedim. Çünkü yapmış olduğum şey bana göre bir yerde dürüst değildi, ama onların ne durumda olduklarını anlatmak için de başka bir çare düşünememiştim. Bu benim için en iyi ve açık bir ispat yöntemiydi. Yoksa şahsen o adamlarla alay etmek, onları küçültmek aklımın en küçücük bir yerinden geçtiyse, bu konuda Allah'ın bana hükmedeceğine ve yine kimseye yalan da söylemeye bir borcum olmadığına inanıyorum.

"Evet, sizlerin tüm bu anlattıklarınıza ben de aynen öyle inanıyorum" dedim. "O zaman problem kalmadı" dediler ama şaşkın ve bu adam da ne demek istiyor gibisinden yüzüme de bakarak. "Benim için problem yok da, sizler bu şekilde inandığınızı, o gittiğiniz, yıllarca bir arada olduğunuz toplantılarda falan anlatırsanız, sizlerin problemi olup, gerekirse de bu yüzden bunlar sizleri aralarından atarlar, bunu da bilin" dedim. İkisi de inanmadan güldü. Benim onlara savunduğum, kendilerinin de karşı geldikleri şeyin kendi organizasyonlarının öğretileri olduğuna inanmadılar. Ele

aldığım bu konu, Almancası «Unterredungen» Türkçesi de «Mukaddes Kitap sohbet konuları» kitabında geçiyordu. Bu konu Şahitlerin çıkardığı kahverengi küçük bir kitapçıkta, Âdem ve Havva ile ilgili konunun altında işlenir. Açıp önlerine koydum. İkisi de şöyle bir bakıp, sonra birbirlerine baktılar. Ben durumu kurtarmaya başladım. “Benim de kendilerinin anlattığı gibi inandığım ve buna benzer birçok konularında olması nedeniyle hiçbir zaman Şahitlerden biri olmadığımı ve bu sizlerle konuştuğum konularla ilgili benimle konuşanları aralarından attıklarını” söyledim. Bu garibanlar kızardı bozardı ama bir türlü de böyle, tam benim anlattığım gibi bir şeyin de olabileceğine inanamıyorlardı. Biri: “Bizim bu konularda o kadar bilgimiz yok, ben yanıma birini alıp tekrar gelebilir miyiz?” dedi. Altmış yaşın üstünde, kırk seneye yakın Şahitler ile beraber, “bu konuda” dediği konu, Allah’ın geleceği daima görmesiyle ilgili ama yeterli bilgisi olmadığını vurguluyordu. Hâlbuki ben Şahitlerin yayınlarını gösterene kadar, onun bu konudaki bilgisi yeterde artardı bile. Fakat o insanların sahip oldukları bu gerçeklere ağızlarını kapatan şey organizasyonun baskısıydı. Bu durumu tabii ki organizasyonları sevinçle selamlıyor. Onlar ne kadar bilgisiz ve cahil kalıp, gerçeklere de ağızlarını kaparlar ise, bunlar sahnede o kadar daha rahat dans edip, meydanda da atlarını daha serbest koşturacaklar demektir. Ben “gelin tabii” dedim, ne diyeyim! Gün yapıp, randevulaştık.

Bu sefer o şakacı olan, karısı yıllardır ama kendisi üç beş yıldır Şahit olmuş adam yoktu. O kırk seneye yakın Şahit olan birader, söylediği günde, yanında bilgili dediği biriyle geldi. Uzun boylu, o da onların yaşında, kendini beğenmiş biri. İçeri alıp, oturduk. Bu devamlı konuşuyor ve beni hiç konuşturmuyordu. Ama öyle mübalağa değil bu söyledğim. Hâlbuki yanındaki de benim konuşmamı, o beraber konuştuğumuz konuyu açmamı istiyor ama mümkün değil. Ben bu adamla bunun imkânsız olduğunu anladım. O uzun konuyu açacağıma ben önce en basit bir konu üzerinde durmayı amaçladım. O da bunların iki büyük ciltten oluşan, Almancası ‘Einsichten’ kitabının ikinci cildinde, ‘Nebukadnessar’ ismi altında sayfa 442 de, sol paragrafın en altındaki konuda işleniyor. Orada, Mukaddes Kitapta Daniel kitabının hemen 2.bölümünün birinci ayetinde: “Nebukadnessar’ın ikinci yılında” diye geçen yeri bunlar, “büyük ihtimalle yirminci yılı olması gerekir” diyerek, öğretileriyle Mukaddes Kitabın bu konuda yanlış yazıldığını vurgulamak isterler. Hâlbuki tüm tercümelerde, kendi Mukaddes Kitap tercümelerinde bile, her dilde bu ayet «ikinci yılı» diye geçer. Bu konuyu ise ispatlamak çok kolaydı. Mukaddes Kitaptaki bu gerçeği destekleyen başka bir sürü ayetler var. Hatta ben bu konunun kronolojik cetvelini çıkarıp, Internet sayfalarında, <http://mesias.de> kronoloji linki altında yayınladım. Bu adam ise hep kendi konuşuyor ve benim bildiğim, Şahitlerden yıllarca dinlemekten kustuğum aynı konuları noktasız anlatıyordu. Ben bunları biliyorum, istersen bana beş dakika, ama harfi beş dakika müsaade et ben de konuşayım dedikçe bu: “Yok biz zaten şimdi gideceğiz, başka zaman gelince” diyor. Ben saate bakıyorum, aradan bir- bir buçuk saat daha geçiyor, bu yine çene halinde. Şahitlerin çıkardıkları, Gözcü Kulesi yayını gibi bir adam. Bu dergileri ilk okuyan belki heyecanlanır da, yıllarca aynı şeyi duyan için, korkunç sıkıcı ve uyku verici konulardır. Ben belki en az beş kere, “lütfen beş dakika ver, ben konuşayım, bak sen geldiğinden beri biz gideceğiz diyorsun, altı buçuk saat geçti, bir beş dakika bile vermezsen, buna sohbet falan denmez ki” dedim. Hem yüzsüz hem de çok pişkin biriydi. Ayrıca bir o kadar da kendini beğenmiş. Hatta tam beş dakika olacağına inansınlar diye, “süreölçer saati var, onu da getireyim ve beş dakika dolunca susacağım” dememe rağmen yok, olmadı. “Biz yine geleceğiz” diyor.

Bu adam yıllarca başka ülkelerde misyonerlik yapmış. Toplantılarında belli ki bu en büyük ve saygıdeğer biri! O gariban eşeklere kök söktürdüğünü de tahmin edebiliyordum. Anlamak için peygamber olmak gerekmezdi. O yanındaki bize ilk gelen gariban da küçüldükçe küçüldü, ezildi büzüldü, masanın önünde yüzü kıpkırmızı pancar gibi oldu. Sıkıldığı belliydi. Bir de o benim gibi özgür de değil. Ben de sözüm ona özgürüm, ayıp olmasın diye o çene makinesini altı buçuk saat dinlemiştim! Benim yaşında o zaman kırk, öyle on yaşında falan değilim. Gerçi on yaşındaki çocuk hiç tahammül etmez ya

neyse. Yine bunlar bir randevu yapıp, benimle bir kitapçık hakkında araştırma yapmak amacıyla olduklarını söylediler. "Yalnız beni beş dakika dinlemezseniz ben hiç bir şey yapmam" dedim. Ne yapayım, adamlar saat dolduracak, rapor yazacak, rahat ve temiz bir ortamda vaaz ettim diyecek. Hem de kaç saat! Bizim evde de saat doldurmaya Şahitler çok bayılır. Gerçi benim de bir aptallık sınıırım vardır. O aşılınca, bu sefer insanlar benden nefret ediyorlar!

Neyse bunlar o gün geldi. Sabahın da saat sekiz, sekiz buçuğunda. O beyefendi öyle istedi! Sanki fabrikada vardiya değiştireceğiz. Ben de bir gün önce hazırlığımı yaptım, söylediği mecmuayı buldum ve özellikle yukarıdaki odada bırakıp aşağıya indim. Evimiz içerden çıkmalı, küçük iki katlı tip bir ev. Kronometre saatini de masanın üstüne koydum. Çaylarını, kahvelerini, sularını da hazırladım ki devamlı kalkmam gerekmesin. Masaya oturdum, bu yine başladı konuşmaya. "Aman!" dedim "şu geçen seferki altı buçuk saatte bana bir beş dakika vermemiştin, yine aynı şey olmasın" diyerek, utanarak da espri şeklinde hatırlatıyorum. Onun yamukluğunu, saygısızlığını hatırlatmaya ben utanıyorum! "Sen neyi ispatlayacaksın" dedi. "Sizlerin yapmış olduğu çok basit bir hatayı" dedim. Gel istersen soruşturmaya girmeden, bu konuda istediğim şu beş dakikayı ver artık" dedim. Anladım ki bu sefer de sırf kendini dinletecek. Gerçekten de bu adamlar eşek arıyor, insan değil. Tamam dedi, demek zorunda kaldı. Yanındaki de "ne olur o Âdem ve Allah'ın geleceği bilme konusunu aç" diyor. Ben o konuyu beş dakikaya sığdıramayacağımı bildiğim gibi, bu konudan ona bahsettikleri de kesin. Saçmalayıp konuyu dağıtacak ve bizim iş suya düşecek. Bir de yanındaki o 60 yaşındaki çocuğun Allah'ın geleceği görmeyle ilgili konudaki bilgisini alt üst edecek! En önce bunun önüne basit bir matematik konusunu süreyim, bakalım ne yapacak dedim. Çünkü bu iki yıl mı, yirmi yıl mı konusu, her rakam saymayı ve birazcıkta toplama çıkarma yapmayı bilen ilkokul çocuğunun anlayıp çözebileceği gibi bir konuydu. Ben bu adamın tepkisini görmek istiyordum. Daha doğrusu yanındakine onun tepkisini göstermek niyetindeyim. Önceleri konuşmam için "saat tutmak falan saçmalık" dediyse de, ben konuşmaya başlayınca, "süreölçer saatini de çalıştır" demez mi! Nefes aldirmeden bir kerede altı saatten fazla konuşan bu adam, karşısındakinin beş dakikalık konuşmasında süreölçer saatinin çalışmasını istiyor! İstesin, teklifi bilerek yapan benim. Saati çalıştırıp ben Mukaddes Kitapta yazılı olan bu iki yılın doğru olup, Şahitlerin şüphe uyandırdıkları gibi yirmi yıl olamayacağını ayetlerle açarak gösterdim. Beş dakika sonra "sorunuz varsa tabii bu ayrı bir zaman tutar" dedim. Bizim savaşıma bakın! Beş dakika bile konuşup, onun üstüne çıkmak gerekirse de uzun uzun müsaadeler almam gerekiyor. Hem de kendi evimde. Bu yolla uyguladıkları taktikle de sözüm ona bana «hakikati» öğretmeye uğraşıyorlar! Benim konuşmam bittikten sonra bu adam bir hiddetlendi bir hiddetlendi ki: "Sen kimsin de Mukaddes Kitabı anlayabilesin?" diye çıkışıyor. "Sen kimsen, ben de oyum" dedim. "Bunu anlayan için kim sana yetki veriyor" diye çıkışmaya devam etti. "Ben dahi anlayamam, ancak bizim organizasyonumuzdaki sadık ve basiretli köle anlar ve sadece onlar açıklama yetkisine sahiptir. Sen kimden aldın bu yetkiyi?" dedikçe, "Allah bu yetkiyi tüm insanlığa, kullarına veriyor, ayrıca Allah'ın sözü hiç kimsenin tekelinde olan bir şey değildir" diyorum. Ama artık benim de kafam attı ve: "Bak yanındaki şu adamı görüyor musun? Ondan çok şeyler öğrenebilirsin, mesela alçak gönüllüğü" dedim. O zaman yine o: "Senin daha ben içeri geldiğimde söylediğim kitabı masaya getirmediğinden, hazırlık yapmadığından, boş bir adam olduğunu anlamıştım" demez mi! Ben de: "Bak ben o kitabı yukarıda hazırladım ve gel istersen göstereyim, ama özellikle aşağıya indirmedim" dememi bile duymadan bu ayağa kalkmış gidecek, "neden sormuyorsun aşağıya getirmediğimi" diye de sormaya devam ettim. "Neden?" dedi. Çünkü senin kendini beğenmiş, hay Hitler gibi bir emir komutu meraklısı olduğunu fark ettiğim için, özellikle yapmadım bunu. Bak yanındaki birader efendilikle bir konu açmamı istiyor ki, ben sana bebekmişsin gibi süt vermeye çalıştım, sen onu dahi yutamıyorsun, öbür konuyu nasıl açayım, ya da anlatayım" diye de yanındakinin yüzüne baktım. O uzun boylu 60 yaşındaki çocuk "Ben bir daha buraya hiç gelmeyeceğim" diyerek kızıp gitti! Belli ki o 60'lık çocuğu

küstürdüm. "Kendi gittiğin toplantıda herkesin gözünde ne kadar büyük olsan da, bu kapıdan içeri girdin mi hepimiz insanız; sana katlanıp da yetki verenler düşünsün" demeden de duramadım. Bu fırladı gitti, ama o yanındaki garibanın zaten bacağında da özrü vardı, bir türlü ayakkabısını giyemiyor, yüzü kıpkırmızı, utanç içinde o da arkasından gitti. Elini sıktım, "şimdi benim ne demek istediğimi anladınız mı?" dedim. Ama o hiç konuşamıyordu bile. Kafasını çok hafif bir evet der gibi sallayıp gitti.

Bir zaman sonra bu ayağından özürlü olanı yine bana geldi. Ama sadece terasta oturup bir limonata içti. Hiç bu konulara girmedim. Ben de hiçbir şey olmamış gibi davrandım, o da. Çok kısa havadan, çiçeklerden, sudan konuştuk ve gitti. Bir daha onu hiç görmedim. Efendi bir insandı. Yanındaki terbiyesizin tarafında olmadığını, onu onaylamadığını mı belirtmek için belki de bana öyle kısa bir uğradı, bilinmez. Fakat o da kendini o organizasyondan kurtaramadı. Hâlbuki yanındaki o kendini beğenmiş olanı ne kadar terbiyeli ya da terbiyesiz biriydi bilmem, ama aslında o sadece organizasyonun kurallarını bilip, onları uyguluyordu. Öbürü ise kendi inisiyatifini, insanlığını, sevgisini kullanmakla, bilmeden bu pislik olan organizasyonun ekmeğine ancak yağ sürüyordu. Bu organizasyonların ayakta durmasının en büyük nedeni de; aralarında kölesi olmuş olan bu iyi niyetli, üstün nitelikler kullanan insanların varlığı sayesinde. O kendini beğenmiş adam gibi eğer organizasyonun dediklerini tam ve noksansız yerine getirmek isterler ise, çok kısa bir zamanda hepside yok olur. Hâlbuki bu korkunç bir şey. Bu pisliğin farkında olan o kişiler, organizasyonun adına leke gelmesin diye onların değil de, kendi vicdanlarından doğru bildikleri insani şeyleri yaparak, benim gibi insanları yalancı çıkartma uğraşı içindeler. Hâlbuki o kişilerin organizasyon ne diyor ise onu noksansız olarak yapmaları gerekmez mi? Oysa kendi iyi inisiyatifleriyle kötü olan bir şeye "iyidir bu" dedirtme uğraşı vermekle, onlar Allah'ın söylediği aynen şu kategoriye giriyorlar:

Kötüye iyi, ve iyiye kötü diyenlerin; karanlığı ışık yerine, ve ışığı karanlık yerine koyanların; acıyı tatlı yerine, ve tatlıyı acı yerine koyanların vay başına. Kendi gözlerinde hikmetli olanların, ve kendilerini bilge görenlerin vay başına! İşıya-Yeşaya 5:20-21

Bu anlattığım olay benim Şahitlerle olan binlerce sohbetlerimden sadece biriydi. Karımın adıyla Şahitlerin yönetim kuruluna gönderdiğimiz mektupta da başka yaşanmış bir olaydan bahsetmiştik. O yaşanmış örnek de, Amerika'da bir toplantıda ihtiyarlar bir problemle karşı karşıya kalıyorlar ve bu konuda yönetim kurullarından yardım etmeleri için mektupla öğüt istiyorlar. Aralarından attıkları ama hâlâ toplantılara katılan bir kadının, o toplantıya katılmak için dik merdivenleri tek başına çıkarken, bebek arabasını tutup anneye yardım edip etmemekte karar veremeyip, Amerika'daki yönetim kuruluna: "Anneye yardım edelim mi etmeyelim mi?" diye soru soruyorlar! Dini organizasyonların yetişkin insanları ne hale getirdiğini siz düşünün. Böyle basit şeylerde dahi bu insanlar tek başlarına karar veremiyorlar! Çünkü verdirtmiyorlar. Bu mektubu da kitabımda yayınladım. «Organizasyona giden mektup» adı altında ilerdeki konularda okuyacaksınız.

Karar verme özelliği bizleri ayakta tutuyor ise, buna sahip olma arzusuna de karar vermeliyiz. Yani karar vermek için de karar vermemiz gerekiyor. Ruhi anlamda ayakta, kendi ayaklarımız üzerinde yaşamaya, yürümeye, koşmaya, gülüp eğlenmeye mi karar vereceğiz; yoksa yatalak, aynen bir kötürüm olmak için direktip, daima ayak kaslarımızı kullanmayıp, başkalarına muhtaç olmaya mı karar vereceğiz? Allah'a ait doğru bir iman konusunda bizim adımıza onlar mı yürüyecek, biz mi? Onlar yürüyebilirse bile, biz bastonlar ile onların arkasından nasıl koşacağız? Dini organizasyonlar senin hiçbir zaman gelişmeni istemezler ki. Organizasyon olarak onlar ancak kendilerini geliştirmek ister. Onlar için gelişmek demekte, önce kendi rahatları, sonra sayı, para, varlık, meşhur olmak demektir. İsa Mesih kendisine iman edenler hakkında, akıllıların ve akılsız olanları vurgulamak için, düğüne gelip damadı karşılamakta bekleyen insanlarla ilgili güzel bir

örnek verdi. Hazırlıklı olanlar akıllı, hazırlık yapmayanlar ise akılsızdılar.

Bizi uyuşukluğa ve sonunda da bizleri bir hiç yapmaya uğraşan o dini organizasyonlardan, muhakkak uzaklaşalım. Karar verme özelliğimizi tekrar geliştirmeye, kendimizi buna hazırlamak üzere süratle eğitmeye başlayalım. İsa'nın meselinde anlattığı gibi, geç gelenler ise akılsızlardı, unutmayalım! (Matta 25:1-13'de geçen bu benzetmeyi lütfen yerinden okuyun.)

Sorumluluktan korkuyoruz diye başkalarının bizim zihnimize, imanımıza, yaşantı tarzımıza, harfi organlarımıza, kanımıza kadar hâkim olmasına mı müsaade edeceğiz? Hem de asılsız, sadece insan emirleri olan, Allah'tan uzak şeylerle. Hatta ısrarla bu organizasyonlara, dinlere, yöneticilere yetkiler verip, "artık bizim yerimize onlar kararlar verecek" diyerek, karar vermekten kurtulduğumuzu mu sanacağız? Evet, belki karar vermekten kurtulacağız, fakat bizim adımıza karar verenler, başımıza gelecek belalardan bizleri kurtarabilecek mi? Onun için ben bu «karar verme yeteneğini geliştirmeyi» çok ciddi olarak düşünmemiz gereken hayati konulardan biridir diyorum.

En başında da dediğim gibi, muhakkak hatalar da yapacağız. Bu bizim cesaretimizi kırmasın. Bir çocuk da yürümeye başladığı zaman, sayısız kere yere düşer de kalkar da. Bu yüzden biz ona yürümeyi yasaklar mıyız? Kaldı ki yetişkin bizler dahi, hâlâ hiç düşmüyor muyuz? Buluşlarından faydalandığımız nice bilim adamları, hatta o insanların ilkokuldaki öğretmenleri, bazılarının hakkında: "Sen hiçbir işe yaramazsın" diyerek okuldan kovdukları Edison bu konuda çok güzel bir örnektir. Kovdukları Edison'un bütün ömründe 3 aylık bir okul hayatı varmış. Herhalde Amerikalılar eğitim sistemlerine leke gelecek diye bu gerçeği devamlı gizliyorlar. Demiryollarına girdiği işte, yaptığı deneyler sonucunda kaldığı tren vagonunu havaya uçurunca, iş yerinden de kovulmuş. Fakat onlar yine de kararlı ve ne yaptığını bilen insanlardı. Onların cesaretini hiç bir şey kıramadı. İnsanlık onlar gibi insanların sayesinde harfi aydınlığa kavuştu. Böyle biri yaklaşık 1300 kadar patent bildirmiş. Bizler Edison'u sadece ampulü buldu diye biliriz. Hâlbuki kullandığımız telefonda, faksa, kameradan, ampule kadar yine yaklaşık 2000'e yakın öncülüğünü yaptığı değerli buluşları olan biri. Eğer onlar korkup, sorumluluktan kaçsaydılar, bu şeyleri yapabilirler miydi? Araştırdığı şeylere yasaklar koyulsaydı, engellenseydi, Edison gelişebilir miydi? Gelişse dahi, belki de yüzde birlik bir başarı elde etmesi dahi zor, hatta imkânsız olurdu. Ben binlerce tecrübelerden ve kişilerden birer tane örnek verdim. Bir de ruhi konularda, iman, Allah sevgisi, gerçeğin uğrunda ki, Şahitlerin ağızından düşmeyen, ağızlarına sakız yaptıkları "hakikat" yolunda yürüyen insanların örnekleri hakkında Mukaddes Kitapta bakın neler yazıyor:

Habil'in Tanrıya Kain'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu. Bu konuda iki kardeşle kendi adlarına kararlar vererek Allah'a bir şeyler sundular. Allah birininkini kabul edip, öbürününkine bakmadı. Çünkü onun işleri kötüydü.

İman sayesinde Nuh, henüz olmamış olaylarla ilgili olarak Tanrı tarafından uyarılınca, Tanrı korkusuyla ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu. Sadece Allah'a güvendi ve bu yolda bütün yeryüzünde ailesiyle tek başınaydı. Karar verip itaat etti ve gemiyi yaptı.

İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağırılınca, Tanrı'nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı. O da karar vermek zorundaydı. Bu yolda, ailesi hariç tek başınaydı.

Bu kişilerin hepsi imanlı olarak öldüler. Vaat edilenlere kavuşamadılarsa da bunları uzaktan görüp selamladılar, yeryüzünde yabancı ve konuk olduklarını açıkça kabul ettiler. Böyle konuşanlar bir vatan aradıklarını gösteriyorlar. Ayrıldıkları ülkeyi düşünselerdi, geri dönmeye fırsatları

olurdu. Ama onlar daha iyisini, yani göksel olanı arzu ediyorlardı. Bunun için Tanrı onların Tanrısı olarak anılmaktan utanmıyor. Bu insanlar karar vermek zorundaydılar ve verdiler. Aldıkları kararlar ile Allah'ın kitaplarında bu takdir dolu sözlerle anılıyorlar.

İbrahim sınıdığı zaman imanla İshak'ı kurban olarak sundu. Vaatleri almış olan İbrahim biricik oğlunu kurban etmek üzereydi. Oysa Tanrı ona, "senin soyun İshak'ta çağırılacaktır" demişti. İbrahim Tanrı'nın ölüleri bile diriltilebileceğini düşündü; nitekim İshak'ı simgesel şekilde ölümden geri aldı. İbrahim bu kararları hiçbir organizasyon ve yönetici emri altında olmaksızın verdi. Evet, Allah emretti, o da bu emre uymaya karar verdi. Bazıları ise uymamaya karar veriyor. Allah çağırıyor diye kimse O'na otomatik kurulu robotlar gibi gidiyor sanmayın. Allah daima insanların kendisine gelmeleri için özgür iradeleriyle kararlar vermelerini istiyor.

Musa doğduğu zaman annesiyle babası onu üç ay gizlediler. Çünkü çocuğun güzel olduğunu gördüler ve kralın fermanından korkmadılar. (Çünkü o zaman Mısır'da doğan İsraili erkek çocuklar öldürülmeliydi) Bu karı kocanın da arkasında kimse yoktu. Ne kavmi İsrail ki onların çocukları da öldürülüyordu, kim kime ne diyebilirdi. Ne de başka bir organizasyon adına onlar bu cesareti gösterdiler. Bu sevgiden kaynaklanan cesarete bizzat kendileri karar verdi.

Daha ne diyeyim? Gidyon, Barak, Şimşon, Yiftah, Davud, Samuel ve peygamberlerle ilgili olanları anlatsam, zaman yetmeyecek. Bunlar iman sayesinde ülkeler ele geçirdiler, adaleti sağladılar, vaat edilenlere kavuştular, aslanların ağzını kapadılar. Kızgın ateşi söndürdüler, kılıcın ağzından kaçıp kurtuldular. Güçsüzlükle kuvvet buldular, savaşta güçlendiler, yabancı orduları bozguna uğrattılar. Kadınlar dirilen ölülerini geri aldılar. Başkalarıysa salıverilmeyi reddederek dirilip daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere katlandılar. Daha başkaları alaya alınıp kamçılıandı, hatta zincire vurulup hapsedildi. Taşlandılar, testereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya onlara layık değildi. Çöllerde, dağlarda, mağaralarda, yer altı oyuklarında dolanıp durdular. İman sayesinde bunların hepsi Tanrı'nın beğenisini kazandıkları halde, hiçbiri vaat edilene kavuşmadı. İman konusunda teşvik edici bütün yukarıdaki ayetler İncil'in İbraniler kitabının 11. bölümünden yer yer alınmıştır. İman etmeye de karar vermenin gerekli olduğunu vurgulamak için yazdım bunları. Ayetlerin tümünü sizler de yerinden açıp okuyabilirsiniz.

Tüm bu insanlar, Nuh, İbrahim, Musa, Davut, İsa, Muhammed ve adları geçen ve geçmeyen saymadığımız onca insanlar hep tek başlarına başladılar. Tek başlarına önce iman edip sonra da karar vermek zorundaydılar ve doğru kararlar verdiler. Çoğunluğa bakıp korkmadılar. Alay da edilse, işkence de edilse, kılıçta kovalasa, onlar iman edip, kararlılıkta sabit kaldılar. Onlar inatçı, söz dinlemeyen, her şeye karşı gelen, asi insanlar değildiler. Tam tersine Musa hakkındaki yazıda:

"Yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçak gönüllüydü." (Çölde sayım-Sayılar 12:3) diye bahseder. Bu insanlar tek başlarına başlattılar, karşı gelip, boyun eğmeyip ölüme dahi katlandılar ise, inatçı olduklarından değil, YarATICILARINI, doğruluğu, adaleti, gerçeği sevdiklerinden dolayı, o yolda yürümeye **KARAR VERDİKLERİ** için öyle davrandılar. Ne mutlu onlara, ne mutlu kendi ayakları üzerinde durmaya karar verenlere. Ne mutlu koyun misali alçak gönüllü kişilere. Ne mutlu eşeklikten, yük çekmekten, başkalarının pisliğini taşımaktan kurtulmaya karar verenlere. Ne mutlu gerçeği bilmekte ve o taşıdığı canın asıl sahibi olan Allah hakkında bilgi edinmede, yaşamda karar vermekte uzmanlığa, yetkinliğe, olgunluğa, kusursuzluğa doğru ilerlemeyi hedef edinmeye **karar verenlere**.

Atatürk'ün vatan millet uğrunda söylediği çok güzel, idealist sözleri vardır. Hatta bu sözler yalnız Türkiye'de değil, birçok ülkelerin

ordularında teşvik olması için atasözü olarak duvarlarında yazılıdır demiştim. Dinciler Atatürk'ü hiç sevmez. Samimi, doğru, dürüst, idealist bir insan olduğu için mi, yoksa dinlere, dincilere karşı geldiği için mi? Ben bu konuların hiç birine girmeden, konumuzla ilgili Atatürk'ün sözlerinden bir gerçeği vurgulamaya çalışacağım. Meşhur nutkunu hepimiz biliriz, ya da duyduk. Orada kısa olarak; bir ülkenin düşmanlar tarafından işgal edildiğinden, ordularının dağıtıldığından, silah ve gerekli her türlü malzemenin yok olduğundan, ülkenin tüm kuruluşlarına düşmanın hâkim olduğundan bahseder. Aslında insan bu nutku kendini vererek okuduğu ve anlamaya çalıştığı zaman içinden: "Hiçbir kurtuluş yolu kalmamış" der. Atatürk bunun böyle olduğunu bildiği için, teşvik edici, cesaretlendirici bir çözüm yolu gösteriyor. **"Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur"** diyerek. Allah'ın bizlere verdiği özgür irade ki, bu karar vermeye bağlıdır, bu özelliğimizi kullanıp geliştirmek için elimizden geleni yapalım. Başkalarının üzerimize hâkim olmasını, yönetmesini, hatta bizleri öldürmesini bile engelleyemeyiz. Allah bazen o yönetimlere itaat dahi etmemiz gerektiğini söylüyor. Bütün bunlar bazen çok zor da olsa kabullenilebilir. Fakat imanımız, Allah'a olan sevgimiz, bu konuda yürüyeceğimiz yol hakkında karar vermek için, ne olursa olsun korkmayalım. Herkeste asil bir kan var mıdır yok mudur bilmiyorum, fakat bu karar verme konusunda muhtaç olduğumuz kudreti Allah her insanın yaratılışına vermiştir. Onu geliştirirsek, ancak o zaman doğru kararlar vermekteki ihtimalleri de yükseltmiş olacağız.

Uzman olmak istediğimiz bu konuda belkide çevremizde bizi eğitecek hiçbir önderi bulamayacağız. Bu da bir gerçek. Benim sizlere, muhtaç olduğumuz kudretin yaratılışımızda var olduğunu söylerken, bir şeyler yapmamız gerektiğini vurguladım. Nasıl ki aldığımız besinleri enerjiye döndürmek bizim elimizde olan bir şey ise, bizde duran gücü, yetenekleri de ancak biz kullanarak açığa çıkarabiliriz. Ya o besinlerle bütün gün yatar, göbek, yağ yaparız; ya da spor yapıp, o enerjiyle sağlıklı bir vücut geliştirir, ya da çalışır o enerjiyi işe dönüştürürüz. Yetenek geliştirmek de buna benzer. Oturup başkalarının bizim adımıza yapacağı şeyleri beklemektense, bizler kendi adımıza bilgi edinip, karar vermekte uzman olmaya doğru ilerleyebiliriz. Zamanımızda en basit elektronik cihaz olan radyo hakkındaki örnekte, kendimle bir uzmanı kıyaslamıştım. Bunlarla uzman olmanın önemi hakkında durmak istedim. Yoksa radyonun nasıl yapıldığını bilip bilmemek mecburi veya hayati değildir. Ama Allah'ın her insandan beklediği karar verme özelliğini geliştirmeyi ise mecburi görelim. Bunu yapmakla sadece kendimizi kurtarmakla kalmayıp, birçoklarını da kurtuluşa götüren bilgi ve teşvikleri vermiş olacağız. Yapayalnız bunu yapmak mümkün müdür? Aslında zordur, ama imkânsız değildir. Bütün o peygamberler ve bilim adamları, yaptıkları, keşfettikleri şeylerde çoğu zaman yalnızdılar. Hatta engeller ve birçok muhalefetle mücadele etmeleri gerekliydi. Allah sevgisini ve O'nun prensiplerini izlemenin bedelinin ise çoğu zaman daha büyük olduğunu yine kutsal yazılardan okuyoruz. Bunun yanında zamanımızdaki bilgi edinme kolaylığını, dünyamız hiçbir devrinde yaşamamış ve görmemiştir. Bu imkânlara da sıradan dediğimiz insanların birçoğu sahip. Bu yüzden bize verilen şu sözlerle cesaret bulalım:

Ben size şunu söyleyeyim: dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılır.

Aranızda hangi baba, ekmeğe isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse ona balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir?

Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi? Luka 11:9-13

Bu sözlerin verdiği cesaret ile kendimizi şimdiye kadar hissettiğimiz gibi sahipsiz görmeyelim. Hangimiz Allah ve O'nun iradesini tam bir yürek ve sadelikle, samimi ve içtenlikle, doğruluk ve gerçek ile arar da; bilgi, anlayış konusunda bir çıkmaza girdiği zaman yalvarırsa, Allah da: "Oh şimdi köşeye sıkıştı, bilgisizlikte yok olsun" der?! Yapar mı Allah böyle bir şeyi? Yukarıdaki ayetler bize bunun tersini gösteriyor. Ayrıca bozuk,

yalan, yanlış olan bir çoğunluk yerine, doğru, dürüst ve içten olan tek başınalık daha bina edici ve gerçeği bulmakta kolaylık sağlayıcıdır. Dinlerin öğretisi bu konuda tam terstir. Onlar yine dediğim gibi utanmadan: "Tek başıma doğru olanı yapacağıma, organizasyon, ya da kendi dinim ile birlikte yanlış olanı yaparım, daha iyidir" derler. Bir yerde herkes neyi seçtiğine kendi şahadet ediyor.

Burada bir ayırım yapma zorunluluğunda olduğumuzu kabul etmeliyiz. Hangisini seçeceğimiz herkesin kendi bileceği bir şey. Biri ebedi hayata, biri de ebedi nefrete, utanca ve ölüme götürüyor. (Tesniye- Yasanın Tekrarı 30:19-20)

Kitabımdaki karar vermekle ilgili konuyu burada bitti diye görmeyin. Kitabın tümü bu doğrultudaki düşünceyi de desteklemek amacıyla yazıldı. Tabii ki iyi olana karar vermenizde sizleri teşvik etmek isterim. Ancak "teşvik" diyorum "sizler adına karar veririm" demiyorum. Sizler istemedikten sonra sizler adına sizden başka kimse karar veremez. Verirse de, bu Allah'ın sizlerle olan ilişkisini etkilemez. Onlar kötülük yapıyor diye siz de aynı şeyi yaparsanız Allahın gözünde kötü olursunuz. Onlar iyilik yapıyor diye de iyilik yaparsanız, bunun Allah'ın gözünde pek bir değeri olmayacaktır. Bu mantık doğrultusunda bakın Allah ne diyor?

Her şeye egemen Rab diyor ki: "Bir kimse elbisesinin eteğinde mukaddes et taşır, ve eteğiyle ekmeğe, çorbaya, şaraba, yağa, yahut her hangi bir yiyeceğe dokunursa, o mukaddes olur mu?" diye şimdi kâhinden şeraiti sor. Ve kâhinler cevap verip: "Hayır" dediler. Ve Haggay dedi: Leşten ötürü murdar olmuş bir kimse bu şeylerden birine dokunursa, o murdar olur mu? Ve kâhinler cevap verip: Murdar olur dediler. Ve Haggay cevap verip dedi: "Rab: "Bu kavım böyledir ve benim önümde bu millet böyledir ve ellerinin her işi böyledir ve orada takdim ettikleri şey murdardır" diyor. Haggay 2:11-14

AH ŞU ONLAR!

<http://mesias.de> de yayınlandı

12 Mayıs 2004 Salı

Eğer sen Allah'ın önünde duruyor olsan, Allah da sana bir soru sorsa: "Şunu ya da bunu neden böyle yaptın, niye böyle inandın?" diye. Bu soruya: "**Onlar** böyle istediği için ben onu öyle yaptım; sadece **Onlar** benden öyle istediği için" mi derdin? Bazıları kısaca durup hemen cevap verir: "Bazen evet, sadece **Onlar** için yaptım" diye. Zaten insanlarla konuşmamızdan da anladığımız gibi, "ne olursa olsun sen sana denileni yap kurtulursun, başın derde girmez, başka şansın da yok" demek isterler. İster Katolik, Protestan, Müslüman, Musevi, Yehova Şahidi, komutan, başkan, başbakan, yönetici vs. olsun bütün dinlerin de, devletlerin de, orduların da parolası aynıdır. Buradaki aşarlık vereceğim konu, insanların dinlerle olan ilişkisi ve dinlerin başındaki o yöneticiler, yani **Onlar**.

Sen, ben, o, herkes nakâmil, hatalı, günahkâr ama o herkesin başındakiler sadece lafta evet, ama uygulama da sanki hiçbir kusur işlemezler. Adeta ilahtırlar. Kusur bile işleseler **Onlar** haklıdır. Kimse de **Onları** tanımadan, hiç yüzlerini dahi görmeden, yazdıklarını da anlamadan; hele hele o yazılanlara zaman zaman da hiç inanamayan insanlar bunlar. Sadece **Onlar** dedi diye, gerekirse ölüme bile dahi giderler. Ölürken de Allah'a kulluk ettiklerini sanırlar. Acaba hangi Allah'a? Kimdir bu **Onlar!**? Bir **Onlar Onlar** diye tutturmuş insanlık gidiyor ama gerçekten kim bunlar?

Kimi Kürtlerin lideri Öcalan için **Onlar**'dan emir alır, kendini bile yakar. Çünkü **Onlar** öyle söylemiştir. "Bu mitingimizde bazılarımız kendini yaksın" diye emir vermişlerdir. Bazı garibanlar da yapmıştır. Kimi Marks için, kimi Lenin, kimi Hitler, kimi Elvis, kimi Napolyon, kimi Papa, kimi yönetim kurulları, kimi de bilmem neyin başkanı, kralı, başbakanı için severek veya sevmeyerek de olsa ölüme gider. İnsanlar her zaman kendi gibi olan insana ilahmış gibi davranmaya bayılmışlardır. Kaldı ki ne kadar çok ilahlar varsa da tek bir Allah vardır. (İncil-1.Korintoslular 8:5 Galatyalılar 1:8 Vahiy 22:9) Mukaddes Kitapta bu konu hakkında, İsrailîlileri Allah yönettiği halde, üzerlerine baş olsun diye ille de onların bir kral istemeleri ilginç bir örnektir. Tevrat'ın 1.Samuel 8:5-7 ayetlerinde halk peygamber Samuel'e bu konu hakkında şöyle der:

"Bak sen yaşlandın, oğulların da senin yolunda yürümüyor. Şimdi öteki uluslarda olduğu gibi bizi yönetecek bir kral ata." Ne var ki bizi yönetecek bir kral ata demeleri Samuel'in hiç hoşuna gitmedi. Samuel Rabbe yakardı. Rab, Samuel'e şu karşılığı verdi: "Halkın sana bütün söylediklerini dinle. Çünkü reddettikleri sen değilsin; kralları olarak beni reddettiler."

Geçmiş konularda bahsettiğim konular ve bu konuyla da çok ilgisi olan bu yerleri tekrar ve tekrar yazmak zorunda kalıyorum. Evet, bu konuda Allah peygamberi vasıtasıyla açıkça ayrıntılı olarak o kralların İsrailîlilerin başına ne dertler getireceğini söylediği halde onlar yine de: "Biz ille de başımıza kral isteriz" derler.1.Samuel 8:20

Aslında bu olaydan açıkça anlaşılacağı gibi, bu **Onları** başımıza getirmeyi hep biz insanlar istemişizdir. Hem de o kadar ki, **Onlarsız** artık yapamaz olmuşuz. Halka açık bir tuvalet dahi yapılsa, onun başına bir yönetici atamışız ve kendimizi bu **Onlara** yönettirmişiz. İnsanlar bir zaman gelmiş demokrasi demokrasi, halk idaresi diye bağırılmışlar. Seçim zamanı birbirinden beter iki ya da ikiden fazla kişiyi koyup, seçin demişler. Bu vasıtayla insanların ağızlarını kapamışlar. İşler ters gidip altında ezilince, o zaman da birbirlerine, "sen seçtin kardeşim deyip" susturmuşlar. Biz politikadaki **Onlar** konusuna girmeden, yine sözümüzü din adına, Allah adına, sömürülen, kullanılan, köle edilen insanlarda

sınırlayalım. Çünkü amacım insanların Allah ile ve O'nun hakikatiyle olan ilişkilerini dile getirmek. Konumuza devam ederken dincilerin çok sevip kullandıkları bir ayeti de vurgulayalım. İncil Matta 10:40 da İsa şöyle der:

Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden beni göndereni kabul etmiş olur. Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan ödül alacaktır.

Dinciler bu ayete bayılırlar. Çünkü hepsi: "İşte burada yazılanlar biziz" derler. "Bizi böyle kabul edin ki karşılığınız büyük olsun"! Fakat kendilerine karşı kesinlikle kullanılmamasından hoşlanmadıkları şu ayeti de yazmak zorundayım. Yine İncil de Matta 7:15-16 ve 21 ayetlerinde şöyle der:

Sahte peygamberlerden sakının! Onlar size kuzu postuna bürünerek yaklaşırlar, ama özde yırtıcı kurtlardır. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız...Bana, ya Rab ya Rab! diye seslenen herkes göklerin egemenliğine girmeyecek. Ancak göklerdeki babamın istediğini yerine getiren girecektir.

Başkalarının emri diye, hatta anlamadan ve inanmadan itaat ettikleri için cennete, refaha girmeyi umanlara, insanlığın atası Âdem'den başlayarak örneklerle anlatmaya çalışıyorum. Kutsal yazılarda Âdem'in günah işledikten sonra hemen suçu nasıl Havva'ya attığını, bu suçu Hava'nın da yılanı attığını, ama bu bahanelerle kurtulamadıklarını açıkça okuyoruz. Daha nice örneklerle; peygamberlerin bile, hatta kendisi gibi peygamber kardeşinin ölümüne neden olacak yanlış davranışlarını, Mukaddes Kitaplardan örnekler vererek gösteriyoruz. (1.Krallar 14'de lütfen okuyun). Yine Allah'ın sözlerinden göstererek Hz. Davut'un ve başka kralların da yanlış ve bozuk davranışları ile bir sürü insanı nasıl peşinden ölüme sürüklediklerini. (2.Samuel 24.babın tümünü tekrar lütfen okuyun). Allah'ı temsil eden Kâhinlerin ise halkı Allah'tan nasıl saptırdıkları da gizli değil. Kısacası, sen ne kadar çok "başkasının dediği için yaptım" desen de bu senin için bir özür olmayacak.

"Tanrının olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla sev"
İncil-Matta 22:37

Allah insanlardan bütün bir yürek ve istekli bir can ile akıllarını kullanarak kendisine gelmelerini bekliyor. Bu sözlerle İsa, insanların başlarına bir yönetici atayarak bu amaca kavuşabileceklerini kastetmedi. Tarih boyunca insanlar sanki Allah'ın bu emrini hiç yapılamayacak bir şey olarak gördükleri için, başlarına getirdikleri kişilere verdikleri yetkilerle, bu sorumluluktan kurtulduklarını sandılar. İnsanlar Allah'a gösterilmesi gereken bu sevgiyi, sadece **Onların** taşınması gereken bir yük olarak gördüler. Hâlâ da aynı kafayla ve tutumla Allah'a bu şekilde yaklaşmakta direniyorlar. Kendilerinin ancak yok olmasına neden olmuş, acılarıyla dolu bir uzun tarih belgelerinden de ders almadan. Çoğu zaman bu durumdan nefret etseler bile yine de, "bizi sizler yönetin, bizi Allah'a sizler yaklaştırın" demişler ve de hâlâ da diyorlar. Hikmetli Süleyman ise Allah'ın ruhuyla esinlenerek bu konuya uygun olarak şöyle der:

Zaman olur ki bir adamın diğer adam üzerine hâkimiyeti kendi zararınadır.
Vaiz 8:9

O yönetici olan "**Onlar**" da bunu bildiklerinden, emirleri altına aldıkları insanlara korku vererek, işkenceyle, her türlü baskıyla onları adeta köleleştirmişlerdir. İnsanlar da hakikati bilmediklerinden değil; hakikatin bedelini ödeyemeyeceklerinden ötürü hakikatten nefret ediyorlar. En büyük neden de korktukları, utandıkları için hakikati içlerinde boğuyorlar.

İnsanlığın korkusu ise boşuna değil tabii. Çünkü bu **Onlar** ne olursa olsun kendilerine kayıtsız şartsız itaat isterler. "Hayır" kelimesi en nefret ettikleri bir sözcüktür. Bu yüzden çevrelerindeki insanları korkutmak,

Onlar için bir başarıdır. "Başka türlü bu akılsız halk yönetilemez" diye düşünürler. Yani ne kadar korkuturlar ise o kadar da başarılıdırlar. Ne kadar ezerler ise o kadar iyi yapıyorlardır. Ne kadar çok yok ederler ise de, bir o kadar da güçlüdürler demektir. Bu yok etme işini de bizzat kendileri yapmaz o "**Onların**". Çünkü pis bir iştir. Kendi gözlerinde küçülürler. O işi başkalarına yaptırırlar. Çok ilginçtir, Hitler Yahudilerin büyük bir bölümünü yine zorla Yahudilerin eliyle öldürtüp, onlara hayatı birbirlerinin eliyle acı etmiştir. Dinlerde de durum aynıdır. O temiz ellerini hiç kirletmez **Onlar**. Biri mi yok edilecek, afroz edilecek ya da ilişkisi kesilecek, kafası uçurulacak; kendileri hep masum ve temiz kalsınlar diye bu işleri başkalarına yaptırırlar! **Onlar** genelde emrederler, görmek bile istemezler. Midesi bulanır! Öbürleri de kendi gibi olan yoldaşlarının infaz işini bizzat kendileri, hem de zevkle çekerler. **Onlara** yaranmak, bir müddet daha rahat yaşamak için.

Temiz bir vicdan denilen şeyin bilgisi bile yok artık insanlarda. Resul Pavlus Allah'a olan hizmetinde bu temiz ve lekesiz vicdana çok dikkat etmiş. Pavlus:

"Allah'ın önünde hakikati söylüyorum ve yalan söylemiyorum; TEMİZ BİR VİCDANLA kendisine kulluk ettiğim Allah..." diyerek devam ediyor mektubuna. Evet, "yaptığım her şeyi temiz bir vicdanla, Allah'ım seni sevdiğim için, doğru olduğu için yaptım" diyebilmeli insan. Ne olursa olsun, şunun dediği için, bunun dediği için hakikat değişilmemeli. Birbirimiz için, yine Pavlus'un dediği gibi, hatta karılarımızı memnun etmek için kaygı çekeriz. Fakat başkalarını memnun edeceğim diyerek hakikati fırlatıp doğruluktan sapmak, kendimizi satmak demektir. İstemediğimiz, boş olan çok şeyler yaparız. Karşımızdakini memnun etmek için, o kişiyi kazanalım diye birçok saçmalıklara bile katlanırlar. Fakat Allah nasıl bırakılır! Aslında O'nun isteklerinin, sadece kendi menfaatimize olduğunu bildiğimiz halde.

Bir devlet ya da bir komutan, başkan, din örgütü, başbakan, ya da bir idol, şeref, izzet, maddiyat, korku cesaret, yükseklik, alçaklık, gökteki şeyler, yerdeki şeyler, ya da yerin altındaki şeyler bizi Allah'tan ayırtabilirse, o zaman biz O'na ait değiliz demektir, bu kadar basit. Bunu kafamızdan mı uyduruyoruz? İncilin Romalılar kitabında 8:35 ve 38-39 ayetlerin de:

„Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırtacaktır? Elem mi, yahut sıkıntı mı, yahut eza mı, yahut kıtlık mı, yahut çıplaklık mı, yahut tehlike mi, yahut kılıç mı?...Zira eminim ki, ne ölüm, ne hayat, ne melekler, ne reislikler, ne şimdiki şeyler, ne gelecek şeyler, ne kudretler, ne yükseklik, ne derinlik, ne başka bir mahluk Rabbimiz Mesih İsa'da olan Allah'ın sevgisinden bizi ayırtmaya kadir olacaktır."

Yukarıdaki sözleri kim söyledi? Bizler gibi günahkâr bir insan. Eğer o bunu söyleyip yaptıysa; Allah onun vasıtasıyla bize: "SİZ DE YAPIN" demiyor mu? Maalesef biz insanlar iyi şeyler uğruna gayret gösteremiyoruz. Genelde kolay, çirkin ve kısa yolu seçiyoruz. Boşu boşuna, "olsun ben bunu **Onlar** için yaptım" diyerek ölüyoruz, öldürüyoruz. Bunlarla kendimizi, yanlış eğittiğimiz vicdanımızla rahatlattığımızı sanıyoruz. Unutmayalım, bu vicdan az önce Allah'ın resulünün bahsettiği vicdanla aynı değil. Ne acınacak bir duruma düştüğümüzün farkına varamıyoruz. İlle de "birine yapışalım da bizi nereye götürürse götürsün" mü demek en doğrusu?! Hayatımıza **Onlar** şekil veriyor. Hele bir de, "bunlar **Onların** sorumluluğu, **Onlar** bunun hesabını verecek" diyerek öyle rahat ki, hiç sormayın! Doğru **Onlar** kendi adlarına muhakkak hesap verecekler. Peki, biz kimin adına hesap vereceğiz? **Onlar** adına mı? Hayır. Kendi adımıza mı? Evet.

Evlenirken hocaya mı sorarız kimle, hangisiyle evleneyim diye? İşe girerken papaza mı danışırız, hangi işe gireyim diye?! Araba alırken hangi renk ve model araba alacağız diye hahama (Yahudilerin din adamı) hele hiç gitmeyiz.

Fakat Allah konusunda **Onların** sözünden dışarı çıkmaya ödümüz kopar! Çünkü bu **Onlara** karşı çok büyük bir ihanet olur!!!

Muhakkak tüm bunlarla da her yönetici kötüdür demek istemiyoruz. İyi niyetli ne kadar yöneticiler de gelmiş geçmiştir. Mesela Zebur kitabının bir kısmını yazan Hz. Davut ve onun oğlu Süleyman da kraldı. Allah ile bütün yürekli olup, hataları ve günahlarıyla birlikte nice kralların da gelmiş olduğu Mukaddes Kitapta geçer. O kitaplarda kaleme alınmamış iyi yöneticilerin de yaşadığını kabul etmeliyiz. Bir zamanlar Meksika devrimcisi Emilyano Zabata da, belki de Allah'ın çok önceden söylediği bir şeyin farkında oldu. O çoğu okuma yazma bile bilmeyen, çiftçilikle, topraktan geçinen halkına benzeri şu sözleri söyledi: "Kendi kendinizi yönetmeyi öğrenin". Vaiz 8:9 ayetleri de bu düşünceyi destekler.

Yöneticilik çok zor bir şey olduğu gibi, yönetmeye bayılanlar da sadece kendi adlarına değil, yönetmeye bayıldıkları insanlar adına da hesap vereceklerini unutmamaları!

Örnek mi almak istiyoruz? Allah bunu insanlığa vermedi mi? Birinin peşinden mi gitmek istiyoruz? Mukaddes Yazılarda yok mu örnek alınacak kişiler ve onların işleri? Hem de denenmiş ve Allah'ın mührünü bastığı kişiler. Daha ne istiyoruz ki? Nasıl yaşamamız, "Tanrıyı nasıl hoşnut etmemiz gerekir?" sorusuna yine İncilin 1.Selanıklıler 4:1-3 deki ayetinden şu cevabı okuyoruz:

"...Tanrının isteği şudur: Mukaddes olun..."

Ne demek mukaddes olmak? Günde beş kere abdest almak, ömür boyu bekâr kalmak, günlerce oruç tutup kendimize cezalar vermek, ezbere anlamadığımız sureleri sayısızca kereler tekrarlamak, körü körüne adaletten uzak insan emirlerine itaat etmek, ayda şu kadar saat kapı kapı vaaza mı gitmek demek mukaddes olmak? Bunun anlamını eğer bilmiyorsak, Allah'ın sözünden, peygamberleri vasıtasıyla yazdırdığı kitaplarından neden öğrenmeye çalışmıyoruz? Doğru olan şeyi yapmamız gerekirken, korkmayı, tembelliği, sahteciliği, ikiyüzlülüğü, bencilliği, zina ruhunu, para sevgisini ve bunlara benzer daha ne var ise üzerimizden neden atmıyoruz? (İncil'de Koloseliler 3 :5-9 Ayetlerine bakın lütfen) Zihnimizi sadece, her ne pahasına olursa olsun menfaatlerimi nasıl elde ederim demeye ayırmayalım. Kendi kendimizi imtihan edelim. Kendimize: "Bütün gün zihnimden geçen ve de yaptıklarım ne?" diye soru soralım. Çünkü Allah Nuh'un günlerindeki insanlığı yok etmeden önce, onların zihinlerine dikkatle bakan bir Allah olduğunu okuyoruz. Orada:

"Rab baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte idi." der, Tevrat'ın Tekvin ya da Yaradılış kitabının 6:5 ayetlerinde:

O zamanki yeryüzünde yaşayanları Rab yok ettiği gibi, aynı Allah şimdi neden yok etmesin? Biz o zamanki dünyadan, insanlardan daha mı iyiyiz? Size derim ki hayır, tam tersine daha da kötüyüz. Allah'ın da kötülükleri yok edeceğinden kesin keşif emin olabilirsiniz. Çünkü durum çok kişilerin sandığı ve arzuladığı gibi değildir. «**Rab uyumaz ve unutmaz**». «**Gözü yaratan kör değildir, kulağı yaratan sağır değildir**». Peki, yeryüzümüzdeki gördüğü, işittiği şeyler için Allah'ı hep susacak mı sanıyorsunuz? Yine hayır demek zorundayım. İncil de Allah resul Petrus'a vahiy ettiği gibi:

"Bazılarının gecikmek zannettikleri gibi Rab vaadi hakkında gecikmez, fakat bazılarının yok olmalarını istemeyerek ancak bütün insanlar tövbeye dönsünler diye sizin hakkınızda tahammül ediyor". 2.Petrus 3:9

Dikkatinizi çekmek isterim, "geciyecek" demiyor, "tahammül ediyor" diyor. Bizler ise o tahammülün sonlarında yaşıyoruz. Amacımız ne olmalı? Yaşamdan, kısacık geçirdiğimiz bir ömürden beklentilerimiz ne olmalı? Bizler için hangi şeyler hedeftir?

Tövbe edip günahlarımızdan dönelim. Dedikodu, başkalarını çekiştirmeyi, düşmanlıkları, zorbalıkları, her türlü bozuklukları üstümüzden atalım. **Onları**, yönetimleri, yöneticileri, dinleri, kuruluşları kısacası dünyayı değiştirmek değil; amacımız kendimizi değiştirmek olmalı. Allah bize dünyayı değiştirme görevini vermiyor, fakat: "kendinizi değiştirin" diye emrediyor. Kime, kimlere diyor bunu? Bize, herkese, tüm insanlığa, "**çünkü hepsi günah işledi**" diye yazıyor. (Romalıları 5:12) Son olarak hepinizi şu ayetlerle teşvik etmek isterim. Allah'tan aldığı yetkiyle İsa Mesih İncil-Vahiy 22 :11-12'de :

"... Çünkü beklenen zaman yakındır. Kötülük yapan, yine kötülük yapsın. Kirli olan, kirli işlerini sürdürsün. Doğru olan, yine doğruyu yapsın. Kutsal olan kutsal kalsın. İşte tez geliyorum! Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese yaptığığının karşılığını vereceğim" diyor.

Organizasyona giden mektup!

<http://mesias.de> de yayınlandı

Aşağıda yayınlayacağım, Yehova Şahitlerinin Yönetim Kurullarına gönderdiğimiz bu mektubu, karım adına, onun da onayıyla yazdım. Mektuba Bernd'in de yardımıyla bazı düşünceler eklendi. Mukaddes Kitapta: "En az iki şahit olmadan o konu hakkında hükmetmeyin" diye geçer. (1.Timoteos 5:19) Bu yüzden de İncil'de İsa Mesih'in hayatı hakkında Matta, Markos, Luka, Yuhanna olmak üzere dört şahidin ifadesi geçiyordur. Bazı insanlara göre bu anlamsız tekrarlardır. Hâlbuki bu insanlar Mesih hakkında, gördükleri, yaşadıkları gerçeklere şahittirler ve tanıklıkta bulundular. Ayrıca olaylara bakış yönü her birinin farklıdır. Bazı olaylar hakkında dördünün şahadeti vasıtasıyla daha açık ve net bilgiler elde edilmektedir. Biri bir olayı anlatırken, öbürü o konudaki olayı başka ayrıntılara girerek anlatmıştır.

Bu yüzden biz de bu mektubu üç tanığın imzası ile destekledik. Tüm bunlar böyledir demek istedik. Karımın bir Yehova Şahidi olması için onu ben oraya itmişim. Amacım onun da belki benim gibi gayrete gelip, araştırmasını, Allah hakkında bilgi edinmesini sağlamaktı. O zamanki düşüncelerimde, bilgimde, tecrübelerimde ham ve deneyimsizdim. Allah hakkında bize verilen genel bilginin sıfır olduğunu herkes kabul etmelidir. Ben de bu yüzden, "eğer karım bilgi sahibi olursa, Allah'ı da sever" düşüncesi ve hedefiyle, onun bir Yehova Şahidi olmasında teşviklerim oldu. Fakat bütün bu bilgilerden ve gerçeklerden sonra onun orada kalmasına da en azından benim vicdanımın, yalnız benim değil karımın da içinin rahat etmediğini gördüm. Şu da bir gerçek ki, karım benim gibi bu konular hakkında aynı gayrete, bilgiye, isteğe sahip değildir ve de olmadı. Bu herkesin kendi bileceği bir şey. Ben ancak teşvik edebilirim. Çocuğum için de aynı şey söz konusu. Kimse bu konularda zorlanmaz ve de zorlanmamalı. Ancak insanlar özendirilip, isteklendirilebilir. Zorlamak genelde nefret uyandırır. İnsanları Allah'ın yoluna nefret ettirmeğe, en azından benim o çorbada tuzum dahi olsun istemem. Bilmeden, akılsızca kimbilir zaten neler yapıyoruz. Bu yüzden "her birimizin bu konuda uzman olması gerekir" dedik. Onu gerçekleştirme yolunda gidersek, hatalarımız da az olacaktır. Bu yazdığımız mektuba şimdiye kadar gelen cevap, "Sen Şahit olarak kalmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?" sorusu oldu. Karım ise: "Biz bu mektup vasıtasıyla soru sorduk, sorumuza cevap istiyoruz. Bu hakkımız değil midir? Bizlere böyle öğreterek, eski sahip olduğumuz dinden çıkmaya teşviklerde bulunmadınız mı?" diye cevap verdi. Bu soruyu soran kişi ise efendi bir Şahit. O da: "Bu senin hakkın" dedi. Dedi ama nedense şimdiye kadar bir türlü cevap vermek için de kimseyi bulup gönderemediler! Ne de lütfedip bir yazı yazdılar.

Ben bu mektubu o ilk tanıştığım, Allah hakkında sorularım olan ve kendisini takdir ettiğim Josef'e de yolladım. Josef yaşlandı ve hastalıkları da var. Hiç ses çıkmayınca, "nasıl mektubumuzu aldınız mı?" diye telefon açıp sordum. "Evet, ama okumadık daha" dediler! Alalı nerdeyse bir haftadan fazla olmuş, okumamışlar! Birbirimizi de yaklaşık yirmi senedir tanıyoruz. Bir ara bize geldiklerinde, bu mektubun içeriği hakkında onlarla konuşmuştum. Bu yüzden, mektubun içeriğini bildiklerinden, günaha girmemek için okumuyorlarmış!!! Bana telefonda Josef: "Biz yaşlı insanlarız, bizi rahat bırak" demesi üzerine de bir daha onları hiç aramadım. Benim onları aramam rahatsızlık veriyor ise, Şahitlerin vaaz etmeleri gibi, açılan kapının arasına ayağımı koyarak kimseyi zorlama niyetinde değilim ve de hiç olmadım. Bu da onların kararı. Fakat telefonda ben Josef'e: "Ne olursa olsun, mektupta ne yazarsa yazsın, yirmi sene tanıdığın bir insanın senelerine değil, en azından tanıdığın o insandaki özelliklere göre o mektubu açıp da okuman gerekmez miydi? Bu hiçbir şey değilse de bir saygıdır. Eğer benim bir yanlışım ve hatam varsa, bunu sen bana göster; eğer sizlerin ait olduğu organizasyonun bir hatası yanlış varsa, sen bu

yanlışı savunmakla onlara iyilik etmiş olmazsın ki" dedim. Okuyacağına söz verdi, ama bir daha da onlardan bir şey duymadık. Kimbilir yine belki bir gün! Bir zaman sonra da onun vefat ettiğini duydum. Umarım dirilişte, yani kıyam etme gününde, Tanrıya göre bütün yürekli ve cesur biri olur. Hâlbuki kendisi doğma büyüme bir Katolik'miş. Gençliğinde Şahit olmak istediği için, sadece onlar doğruyu söylüyor diye inandığından dolayı, ne kadar çok zorluklara katlanıp gayretler göstermiş. Fakat bu doğruluğa ait olan cesaret ve sevgimiz her yaşta denenecek, bunu da hiç birimiz unutmamalı.

Karımın Yehova Şahitlerinin Yönetim Kuruluna gönderdiği Mektubu, aşağıda olduğu gibi yayınlıyorum.

Sevgili Biraderler ve Hemşireler;

10.Ekim.2003

Bu mektupla sizlere yüreğimizde olan ve bizi uzun zamandan beri rahatsız eden bazı önemli şeyleri duyurmak amacındayız. Susmak korkaklıktır, "sevgede ise korku yoktur" der resul Yuhanna.(1.Yuh.4:18) Bizlerin amacı ise sevgiden kaynaklanan bir zorlama. Daha doğrusu bu mektubu sizlere yazmaya, Allah'tan ve Mesih'inden öğrendiğimiz sevgi bizleri zorluyor.

Sizlerden öğrendiğimiz gibi eskiden, içinde bulunduğumuz dini araştırmak ve sorular sorarak hatalarını görmeye çalışmak doğru bir davranıştı. Bizler de aynen öyle yaptık. Bunu sizlere itaatten dolayı değil, doğru olduğu ve Allah'ın iradesi olduğu için yaptık.

Sizler bizlere her türlü yalan söylemenin yanlış olduğunu; rüşvet almayı ve vermeyi, öldürmeyi, yardım etmeyi esirgemek, ikiyüzlülük vesaire gibi şeyleri yapmamayı öğrettiniz. Bu yüzden bunlardan uzak kalmakla hayatımızda değişiklikler yaptık. Bunu sizlere itaat etmek için değil, doğru bulduğumuz için yaptık. İman da ettik ki, Yaraticımız da bu şeyleri böyle istemektedir.

Daima açık ve dürüst olmayı da öğrendik; o kadar açık ve adil ki, hiçbir şeyi saklamadan, utanmadan, gizleme gereği duymadan. Çünkü insanlar utandıkları, sıkıldıkları ve de kötü şeyleri gizli yaparlar. Bunları da tutmaya çalıştık. Yine bunları sadece siz söylediniz, ya da size itaatten ötürü diye değil; çünkü bu şeylerin doğru olduğunu gördüğümüzden dolayı ve Yehova Allah'ın iradesi olduğundan dolayı öyle yazmaya çalıştık.

Yukarda yazdığımız noktalar sadece yüzlerce örneklerden bazılarıydı. Biz mektubumuzu mümkün olduğu kadar kısa tutmak amacındayız. Bunlar bizler için güzel sözler, öğütler ve teşviklerdi. Sizlerle tanışmamız yaklaşık 18 sene önce oldu. Tanışmamızdan üç sene sonrada ailede yalnız ben vaftiz oldum. Maalesef bu zaman zarfında yukarıda belirttiğimiz noktaların uygulamasını, vaaz edildiği gibi pek görmediğimizden; mektubumuzun devamından da anlayacağınız gibi, daha yüzlerce noktadan en popüler olanlarını eşim, ben ve ihtiyar olarak görev yapıp, "Allah geleceği her zaman görür, ara sıra değil" dedi diye aranızdan attığınız bir birader ile kaleme almaya çalıştık.

1988 Yılında Almanya'da yapılan bölge kongresini hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Aynı anda birçok dillere tercümeyle katlı bir otoparkta yapılan bu kongrede, bütün Şahitler topluluğu olarak ayağa kalkmış ve genelde tüm dinlerdeki yapılan ve inanılan yanlışlıklardan tek tek bahsederek, bunlardan nasıl ığrendiğimizi sevinç ve imanla bağırarak haykırmıştık.

Bunlar: yanlış öğretiler, Allah'ın isminden kaçınmak, üçlüğe inanış, ahlaksız yaşantılar vs. idi. Bunları doğru bulmadığımız için öğrendiğimizi vurguladık. Bu gibi şeyler de nakâmillik ile geçiştirilecek tür şeyler değildi.

Tam bu amaçla da sizlere bu mektubu yazıyoruz. Bu, bizlerin sizlerden daha iyi olduğu anlamına gelmez, ya da daha iyi bildiğimiz anlamına da gelmemeli, hele hele sizlerden daha büyük olduğumuz anlamına hiç gelmemeli. Sizlerin sözleriyle diyecek olursak, biz bu mektubu "yukarıdan" değil, "en aşağılardan" birileri olarak yazıyoruz.

Bizler için önemli olan şey Allah'ın insanlıktan neler beklediği idi. Yoksa kimin hangi etikete ya da güce sahip olduğu değil. Ve bizler yine İsa Mesih'ten hepimizin kardeş olduğunu da öğrendik. Yine üzülmek zorundayız ki, uygulamada bunları da görmedik. Açıkçası aslında ne demek istiyoruz? Mektubumuzun devamı bunlarla ne demek istediğimizi açıklayacağına inanıyorum.

Sizlerin içine girdikten sonra soru sormaya yanlış ve de kötü gözle bakıldığını fark ettik. Bu sorular bilgisizlikten ötürü kaynaklanan basit sorular değildi. Böyle soruları büyük bir memnuniyetle karşıladığınızı söylememe gerek yok sanırım. Bizim kastettiğimiz sorular, ciddi bir araştırmadan sonra, ispatlı ve delillere dayanan, Organizasyonun öğretileri hakkında derin düşünmemizi gerektiren sorulardı. Böyle soruları soranlara, genelde cevaptan ziyade kişinin saiki (yürek tutumu), amacı sorulmakla cevap veriliyor. Bununla da, cevabı bir türlü tatmin edici olmayan tutum ve davranışlar ile karşılaşılıyor.

Örneğin: Sonun ne zaman geleceği hakkındaki anlayışlar. (1874-1914-1918-1925-....1975) Hiçbiri gerçekleşmediği halde. Bu tarihlerde yapılan hatalar hiçbir zaman itiraf edilmediği gibi, tam tersine; bu tarihler ve aktüelliğini bir türlü kaybetmeyen 1914 senesi hâlâ savunulmaktadır. Bunlar bizler için şimdi bir önem taşımasa da, fark ettiğimiz korkunç olan şey, bu tarihlere inanmayanları aranızdan atıp, Allah'tan artık uzak ve kurtulamaz ilan etmeniz. Bunu da Allah'tan aldığınız yetkiyle yaptığınızı söylüyorsunuz. Tanrıdan gelen kanal olmanız inancı ise, durumu daha da bir ürkütücü yapıyor! Bunlar sadece rakamlar, tarihler fakat birçoklarının bunlara olan inancı ve o yönde hayatlarında yaptıkları değişiklikler, sonradan o kişilerin çok zor durumlarla hayatlarını sürdürmelerine neden olmuştur. Kimileri son geliyor diye emeklilik sigortalarını peşin ödetmişler, kimileri mal servetlerini satmış, kimileri ise çok iyi işlerinden çıkmakla sonradan işsizlikle karşı karşıya kalmışlar. Bu o kadar ileri gitmiş ki, sandallara binip dünyanın yok edilmesini seyretmek için birkaç günü denizlerde geçirmişler!

Başka bir konu ise, Malevi'deki kardeşlerin durumu bunlardan çok daha acı ve korkunç. Onlar sizlerden aldıkları emre uygun yaşamak için, sadece evlerini, tarlalarını kaybetmekle kalmadılar. Kadınlarının ırzına geçildi, canlı canlı yakıldılar. Tarlaları evleri yağma edildi ve binlercesi kaçmak, her şeylerini arkada bırakmak zorunda kaldılar. Neden? Çünkü onlara «parti kartı» taşımaları dini Organizasyonları tarafından yasak edilmişti. Yani sizler bunu yasak etmiştiniz. Hâlbuki ülkede sadece tek bir parti olup, bu kartı da devletin herkese alması gerekli gördüğü ve çok az bir parayla elde edilen, herkesinde doğal olarak yerine getirmesi gereken bir durumdu. Kimlik kâğıdı yerini tutan bir kart da diyebiliriz. Fakat ülkedeki ihtilaldan sonra başa gelen tek partili yönetime saçma bir nedenle başkaldıran bu Şahitler, o toplumun durup dururken nefretine hedef olduğu için, bunlar onların başlarına geldi.

İşin en öfke verici yanı ise, aynı zamanda Meksika'daki Şahitler rüşvetle kendilerini askerlik eğitimi görmüştür diye bir kart almalarına sizler tarafından rahatlıkla müsaade edilmesi! Bunları Meksika'daki kardeşler yalan, rüşvet ve sahtekârlıkla yaparken, içleri rahat etmiyor ki, bunu

sizlerin oradaki sorumlu kişilerin yönetim kuruluna yazıyorlar: "Biz şimdiye kadar böyle yaptık bundan sonra ne yapalım diye". Cevap: "Bir daha bu konularda bize yazı yazmayın, şimdiye kadar bildiğiniz gibi yapın" deniyor. Bir taraftan Meksika'da rüşvet, yalan, sahtekârlık ve de kanunsuz olan bir şey yapmaya o insanlar müsaade görürken, öbür taraftan Malevi'de kanuni ve hiçbir yalan ve sahtekârlık gerektirmeksizin, kendi karakterlerinden bir şey satmaksızın, kanuni olan Parti kartını, kimlik kartı gibi kullanılmak amacıyla almak yasaklanıyor! Hâlbuki bu kart onları ne oy kullanmaya zorluyor ne de taraf tutmaya. Zaten dediğimiz gibi tek partili bir yönetim. Bunun böyle olmasını kim istiyor? Allah'ın kanalı! Sizlerden tüm bu insanların kan suçunu kim taşıyacak?

Hitler Almanyasındaki durum da pek farklı değil. Diktatör bir deliye yazdığınız mektubu hâlâ övünerek kongrelerinizde okuyorsunuz. Bizzat Hitler'e yazılan mektup! Amerika'daki Yehova'nın Şahitlerinden Hitler'e. Bu mektuplarla da Hitler'e kafa tutuluyor. Hani Türkçe de bir laf vardır: "Uyuyan yılanın kuyruğuna basmak diye" işte aynen öyle bir durum. Ondan sonraki Almanya'da yaşayan Şahitlerin durumunu tahmin etmek pek güç olmasa gerek. Öyle tahrik edici bir mektubu Hitler gibi birine yazarlarken, Amerika'dakilerin sırtı rahattı tabii. Bu mektubun örneği ilk defa kongrede okunurken; daha sonucunu dinlemeden içimden: "Yandı Şahitler orada" demiştim. Gerçektende yandılar. Burada ise Şahitlerin tutumu takdir ediliyor ki, Hitler politikasına karşı yapılabilecek örnek davranışlardı onlar. Bizim anlayamadığımız, sizlerin tahriki. Bize göre şaşırtıcı ve de çok hikmetsizce bir davranış. Birçoklarının kanına mal olan bir davranış. O mektupla neyi düzeltiniz? Hâlâ nesiyle övünüyorsunuz? O zaman ve daha sonra ne gibi bir fayda görüldü? Kafa tutan biri olarak korkusuz olmakla mı övünüyorsunuz? O mektubu Amerika'dan değil de Almanya'da yaşayan biri yazsa bile, yine de cesaret değil ama akılsızlık etmiş diye görürdük. Fakat sizler için ise sadece akılsızlık değil, aynı zamanda birçoklarının kanının dökülmesine ve de o insanların ıstıraplarına adeta yardım etmişsiniz gibi görmekten başka bir şey düşünemiyoruz.

Mektubumuzun başında, "sizlere sorulamaz" diye böyle soruları kastettik. Peki, biz bunları nereden biliyoruz? Çünkü böyle hakikatler sizlerin içinde ancak bir avuç adamın arasında sessizce yok olur gider. Fakat bunu sizlerden biri açıklıyor. Hem de çok yükseklerde oturan birinden. Hayatının 43 senesini sizlere hizmet etmiş ve son 9 yılını yönetim kurulunda geçirmiş, 62 yıllık bir Şahit. Sizlere benzemeyen, değerli biri, Raymond Franz. Kitapları (daha Türkçesi yok) birçok dillerde yayınlanmış. Biri vicdan sorunu, öbürü ise Hıristiyan özgürlüğünü arayış isimli kitaplar.

Yukarıdaki noktada yazdığımız bazı yalan, sahtekârlık, rüşvet konuları ile sıradan sayılan Şahitler arasındaki olağan yalanlardan bahsetmiyoruz. Konumuz, bir Şahidin bilerek ya da bilmeyerek Organizasyona ters düşen bir konudaki sözlerini sonradan korkarak kanun önünde nasıl inkâr ettiği. Ya da Organizasyonu korumak amacıyla hakikat ile ilgisi olmayan şeyler söylemek. Hem de rahat bir vicdanla. Gerekirse de mahkemede. Bunu yapmakla o kişiler Organizasyonları için kendilerini kurban etmiş gibi görüyorlar. Böyle öğretiliyor ve aralarında da bu hava esiyor. Kendilerini savunurken de resul Petrus'un söylediği gibi, O bile zor bir durumda İsa'yı inkâr etmişti demekle kendilerini rahatlatıyorlar. Hâlbuki Petrus bunu planlı bir şekilde yapmamıştı, sizler gibi sistemli bir şekilde de böyle yalanlara başvurmuyordu. Kapı kapı vaaz edilirken fark ettiğim bir şey daha ise, Müslümanların kapısı çalındığında, onlarla bir sohbete başlandığında, Müslüman olan kişinin Şahide: "Sen Kuranı okudun mu?" sorusu üzerine Şahidin de "evet" demesi. Hâlbuki Kurandan sadece bir iki ayet okuduğu satırlarla ev sahibini ancak aldatmaktan başka şeye yaramayan bir ifade ve dil kullanımı. Sözüm ona bu vaaz şekliyle yalan söyleyerek Allah'a hizmet ediliyor!

Bir yerde yayınlarınızda, şimdiye kadar hiçbir Şahidin eline silah alarak

kimseyi öldürmediğiyle övünülürken, öbür taraftan sizlerin emriyle ölüme gönderilen binlerce kişi. Yukarda bahsettiğimiz Malevi'deki olay. Hitler'e ise adeta tehdit edici bir mektupla sözde Şahitler kurtarılmaya çalışılıyor! Bunun yüzünden tüm Avrupa çapındaki on binlerce Şahide yapılan işkenceler, Nazi kamplarındaki eziyetler vs. Hepimizin bildiği konular bunlar. Fakat hiçbir zaman böyle bir akılsızlığı üstünüze almamış olmanız bizleri şaşırtıyor. İlgimizi çeken bir konu da, bunca yıldır yayınlarınızda hiçbir konuda kimseden özür dilememiş olmanızdır. Demek ki "nakâmiliz" demenize rağmen, uygulamada kâmil olduğunuz kanısı ortaya çıkıyor.

Biz sizlerin peygamber olmadığınızı bildiğimiz halde, sizleri sanki bir peygamber değeri vererek karşıladık. Allah'ın kanalı olmadığınız halde, sanki Allah'tan söylüyormuşsunuz gibi dinledik. Ben inanıyorum ki, benim gibi birçokları aynı düşünce ve inançla sizlere yaklaştı. Hâlâ sizlere ama Allah'a değil, hizmet de ediyorlar. Fakat yine de İsa'nın sözleri bizim gibiler için ümit verici. Orada:

"Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru bir adamı, doğru olduğu için kabul eden, doğru adama yaraşan ödül alacaktır" der. İncil-Matta 10:41

Bizler bu düşüncelere sahip olarak sizlerle olan ilişkimizi sürdürdük. Eğer sizler buna layık işler çıkarmıyorsanız, bu sizlerin yükü olacak, size inananların değil. Fakat sizleri de Allah'a yaklaşmakta sanki bir "inanç bastonu" gibi kullanmakta direnenlerin ise; çünkü bunu onlar sadece rahatlarını düşündükleri, ya da korktukları için yapıyorlar, Allah o bastonlarını en kısa zamanda ellerinden alacaktır. Bu halk o zaman nasıl yürüyecek? Siz demiyor musunuz, "son gelmeden önce bütün dinler yasaklanacak" diye? Sağını solunu seçemeyen ve sadece kendinize bağımlı kıldığınız bu halk o zaman ne yapacak?

Hastalığı sebebiyle kesin olarak öleceğini bilen bir birader, Allah'a inanan ve yürekten iman etmiş biri. Bir Yehova Şahidi. Bu kişi sadece ölmeden önce, "çocuklarımı son bir kez daha göreyim de sonra öleyim" diyerek, bir kaç gün daha fazla yaşaması için kan almayı kabul etti diye, hemen daha hastanede onu aranızdaki ilişkinizden kestiğinizi ilan etme süratiniz! Bu sizdeki nasıl bir süratse! O kişi o gün zaten ölüyor. Ölümünden önce O'nu Allah'a artık layık değil ve cehennem oğlu damgasını vurmaktaki bu aceleciliğiniz nedendi? Kan aldı diye mi? Hâlbuki kan almayı büyük bir günah gibi öğretirken, hepiniz dolaylı yoldan kanla ilgili olan her şeyi alıyorsunuz. Nasıl mı? Raymond Franz'ın Christliche Freiheit kitabının (CD) 2.bölümünün 143 ile 158 sayfalarında etraflıca anlatılıyor. Fakat bu konuyu ilerde yine ele alacağız.

Diyelim ki o birader kan aldı diye suç işledi. Değil ya, çünkü eğer o direk kan aldı ise, siz dolaylı yollardan zaten alıyorsunuz. (Misyonerlerinizin olduğu aşının, ya da başışiklikle ilgili aşılardan birinin en az 15 litre kandan elde edildiğini söylememe gerek yok sanırım, bunlar genel bilgiler). Yine biz varsayalım ki o birader günah işledi. Zaten o gece ölecek birine, ilişkimiz kesildi, Allah'ın merhametinden yoksunsun; başka bir deyişle, artık hiç kurtulamayacaksın mı demek lazımdı? Bu mu İsa'yı takip etmek demek? "Ben kurban değil merhamet isterim" diye İsa sizin gibilerine az mı söyledi? Fahişelik yaparken yakalanan kadına nasıl hükmetmişti İsa? "İçinizden kim günahsız ise ilk taşı o atsın" dediğinde bütün Yahudilerin bir bir ayrılarak, o kadını yalnız bıraktıklarını ve de İsa'nın da ona hükmetmediğini okumadınız mı? Sizler mi İsa'nın takipçisi olduğunuzu iddia ediyorsunuz? Bravo, doğrusu. Bu konuda yalnız değilsiniz, yeryüzünde benzer örnekleriniz o kadar çok ki.

Allah'ın kanalıyız ve bu kanal vasıtasıyla öğretiyoruz diye iddia ediyorsunuz. Bu kanaldan öğreti alan ihtiyarlarınız soruyorlar, sizlerin yönetim kurulu olan yere, New York-Brooklyn'e:

Müşareketten (ilişkiden) kesilmiş bir hemşire, ama toplantılara hâlâ

katılıyor. Cemaatteki dik merdiveni, bebek arabasıyla çıkarken yalnız başına arkasını dönüp, arabayı basamaklara tek tek çekerek çıkarıyor. Kimse yardım etmiyor, günaha girmekten korkuyorlar! Fakat yine de dağladığınız vicdanları onları rahatsız etmiş olacak ki sizlere soruyorlar: "Merdivenleri çıkmasına yardımcı olmak için bebek arabasını tutalım mı?" diye. İhtiyarlar bunlar, zavallılar! Ben ise "İsa ne yapardı diye sormadılar mı vicdanlarına" diyorum. Yok ama onlar ise Brooklyn'e "ne yapmamız lazım?" diye soruyorlar. Niçin onlara zavallı dediğimi anlamışsınızdır.

Yeremya vasıtasıyla siz ve sizin gibiler için Rab ne diyor?

Kötülük etmekte hikmetlidirler. Fakat iyilik etmekte ise bilgileri yok.
Yeremya 4:22

Bir kongrenizde konuşmacı nazır eline kahverengi bir Mukaddes Kitap alıp: "Eğer organizasyon 'bu kitap siyah' derse, bu kitap siyahtır" diyen alkış yağmuruna tutuluyorsa, bu halka ne diyelim! Hep Hitler suçluydu, fakat onu alkışlayan Alman halkı neydi? Ben bunları duydukça utanç duyuyorum. O alkışlayanlar ise, onların olacağını İsa önceden zaten söyledi. Bu öğretiler ancak sizlerin asıl yüzünü yansıtmak demek değildir de nedir? Bunları da belki bir yolla sizleri tahrik ederiz de, utanmanızı sağlarız diye yazıyoruz. Belki de bir yolla aranızdan bazılarının hakikati görmelerine yardımcı olmayı amaçlıyoruz. İster dinleyin ister dinlemeyin, fakat Allah'ın günü geldiğinde, "bilmiyorduk" diyememeniz için yazıyoruz. Hem sizler bizleri uyardınız mı? Aynı yolla biz sizleri niye uyarmayalım? Kaldı ki biz bunu bir borç olarak görüyoruz. Hem bu Allah'ın da emri değil mi? Emrederken de kaçınıcı katta olduğumuzu sormaksızın! "Bu mektup en alttan mı geliyor, yoksa en üstten mi?" diye sizler gibi Allah muhakkak bir ayırım yapmayacaktır. (Hezekiel 3:18)

Sizlerden hatanızı kabul etmenizi beklemesek de yine de uyaracağız. Kule ve uyanın dergisi yayınlarınızda artık birazda kendi yanlış ve hatalarınızı kaleme alın. Bir koca yüzyıl hep kendi ağzınız kendinizi övdü. Kilise bile 3-4 yüzyıl sonra bazı komiklikler ile onlar da özür dilediler! (Galileo davası) Yoksa özür dilemek için sizler de mi o kadar zamana ihtiyaç duyuyorsunuz? O zaman sizlere verilecek mi? Sizler onların yanlış ve günahlarına nasıl hükmettiyseniz, sizlere de öyle hükmedilmeyecek mi sanıyorsunuz? Onlar sizlere göre helak oğullarıydı, ya sizler bu işlerinizle ne oğullarısınız?

Yine aranızdaki Organizasyonun baskısı ve üyelerinde şekillendirdikleri vicdan nedeniyle, bunalıma düşüp intihar edenlerin sayısı hiç de az değil. Uyanın dergilerinde ya da Gözcü Kulesi yayınlarında hiçbir zaman rastlayamayacağımız bu tecrübeleri sizin "irtidat edenler" dediklerinizden, gazetelerden okuyoruz, duyuyoruz. Bizlerin yaklaşık 20 yıllık sizlerle olan ilişkisinde ve çok daha önceki geçmişinizin tümünde, tüm yayınlarınızda daima kendi kendini öven bir organizasyon olduğunuz ise gerçekten de başka bir konu. Hâlbuki bu övünme Mukaddes Kitap ruhuna ne kadar ters düşen bir davranıştır. Süleyman'ın Mesellerinde 27:2 de ise:

"Kendi ağzın değil, seni başkası övsün; Kendi dudakların değil, yabancı övsün" der.

Gerektiğinde Musa'nın kanunlarından alıntılarla, Organizasyonun menfaatine ya da öğretisine uydurmak amacıyla ayetlerle Allah'ın sözünü kendi işlerinizi tasdik etmek amacıyla kullanırsınız. Fakat orada: "Suçsuz bir kişinin kanını bütün İsrail'den ararım" dediğini de bilirsiniz. Benzer ayet Tesniye 21:7,8.de geçer. Malevi'de, Hitler Almanya'sında, Meksika'da, bütün bunların yanında aranızdan attığınız; sizlere yıllarca sadakatle hizmet etmiş suçsuz kişiler. Atma nedenleriniz ise, ya biri irtidat etmiş işvereniyle yemek yedi diye (o işverenin irtidat etme nedeni ise, kitap tetkiki sırasında kendisine kule yayınında "neden bu böyle yazıyor" sorusuna, "ya bir yanlışlık yapmışlar ya da bir aptallık" demesi yüzünden), ya da bir başkası arkadaşıyla konuşurken: "Ben de her konuda

organizasyonla aynı fikirde değilim" demesi, sizler için o kişilerin atılmasına neden oluyor. O birader de atıldığı zaman 91 yaşında. Hiç kimseyi artık ona yardım etmeye bırakmadığınız bu adam üç sene sonra ölüyor. Kimisi de: "Allah geleceği ara sıra değil de her zaman görür" demekle atılıyor! Bir başkası, dul bir kadın askeri kıışlada geçimini sağlamak için temizlik işlerinde çalışıyor diye atılıyor. Aynı zamanda o kıışlada bir generalin evinde temizlik işlerinde çalışan bir subayın Şahit olan karısı ise normal gözle görülüyor. Çünkü general parayı kendi cebinden veriyormuş, kıışlada çalışan ise maaşını savunmadan alıyormuş! Kimi bahçıvanlık işinde "Neden kilisenin bahçesindeki otları kestini?" diye atılıyor. Ya da elektrikçi olan bir biradere "Neden kilisenin elektriğini yaptın?" diye toplantılardan uzaklaştırılıyor. Bir yaşlı babaanneye: "Niye ilişkisi kesilmiş torununla konuştun?" diyerek o da müşareketten (ilişkisi) kesiliyor. Anne babalar neden çocukları onları ziyarete geldi diye atılıyorlar. Çünkü çocuklar: "Biz artık Şahit olmak istemiyoruz" diyorlar! Ölmeden önce son bir kez çocuklarımı göreyim diye kan alan babayı da, merhametsizce ölümünden önce nasıl aceleyle attığınızı da biraz önce yazmıştık. Binlerce örnekleri yazmaya kalksam kitaplar almayacak. Hezekiel kitabındaki Rabbin şu sözleri geldi aklımıza:

"İşte ben çobanlara karşıyım, ve onların elinden koyunlarımı arayacağım, ve onların koyunlarımı gütmeye işini sona erdireceğim; ve artık çobanlar kendi kendilerini gütmeyecek; ve onların ağızından koyunlarımı kurtaracağım, ve onlara yiyecek olmayacaklar. Hezekiel 34:10

Bütün dağlarda, ve her yüksek tepe üzerinde koyunlarım avare dolaştılar; ve koyunlarım bütün yeryüzüne dağıldılar; soran yok, arayan da yok. Hezekiel:34;6

Mademki böğürle vuruyorsunuz, ve omuzla itiyorsunuz, ve bütün zayıfları dışarılara dağıtıncaya kadar boynuzlarınızla kakıyorsunuz; bundan dolayı ben sürümü kurtaracağım, ve artık çapul malı olmayacak..." diyor Rab Hezekiel:34;21 de.

Bütün bu insanların kanını Allah sizlerin elinden aramayacak mı sanırsınız? Eski nesillerden aradıysa, sizlerden de arayacaktır. Eskiden kendi İsrail kavmini üzerinden nasıl attıysa, sizi de atacaktır. Kaldı ki onlar bizzat Allah tarafından çağırılmış bir kavim idi. Peki, sizleri kim seçti veya çağırıldı? Kendi kendiniz. Katolik, Protestan, Müslüman ve daha nice dinlerin kanlı ellerinden, bir askere gitmiyorsunuz diye sizin elleriniz daha mı temiz sanıyorsunuz? Hayır diyoruz. Sakın kendi kendinize büyüklenip de: "Allah'ı bizden öğrendin ve şimdi nankörlük yapıyorsun" demeye kalkmayın. Resul Pavlus ki, eğer övünmeyi hak eden biri varsa O olduğu halde, Allah'ın ruhuyla bakın ne diyor:

Apollos kim? Pavlus kim? İman etmenize aracı olmuş birer hizmetkârdır... Tohumu ben ektim Apollos suladı. Ama Tanrı büyüttü. Önemli olan eken ya da sulayan değil, ekileni büyüten Tanrıdır. 1.Korintoslular 3:5-9

Pavlus burada ne ekene ne de sulayana, bütün değerini büyütmeye verilmesini vurguluyor. Bu da ne Pavlus ne de Apollos olmadığına göre, sizlerin göklere çıkarıp da adeta taparcasına bir şekilde yükselttiğiniz "Organizasyonunuz" hiç olamaz. Peki, kim olur? Pavlus'un ne dediğini okuduk O: "Rab" diyor. Var mı sizlerde böyle bir ruh? Biz görmedik. Hangi ruhun kanalı olduğunuzu anlamak ise hiç de zor değil artık.

Kiliseler Meryem'le İsa'ya Allah diye tapar ve yüceltir, Müslümanlar Muhammed'e verirler bu izzeti, Yahudiler Musa'ya, Hindularını, Budistleri saymama gerek yok sanırım. Sizler de Organizasyonunuza Allah'tan ziyade verdiğiniz bu değerle aynı kabın içindesiniz. Bunu kendinizi yeryüzünde tek ve en temiz olarak gördüğünüz için yazıyoruz. Bu mektupla da sizlerde ancak nefret uyandıracığımızı da biliyoruz. Fakat Amos peygamber şöyle diyor:

"Kendilerini kapıda azarlayan adamdan nefret ediyorlar, ve doğrulukla söyleyenden tiksiniyorlar" diye Amos:5;10'da bu sözleri boşuna söylemedi.

İsa Mesih: **"Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez"** dedi. (Yuhanna 14:6) 1.Timoteos 2:5-6 ise : **"Bir Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek**

bir aracı vardır" diye yazar. Sizler ise ebedi hayatı Organizasyona bağlamak ile insanları sinsice hem Rab Allah'ı hem de İsa Mesih'i inkâr etmeye zorlamış oluyorsunuz. Çünkü aracı olmakta, Allah hiç kimseye İsa Mesih'ten başka birine bu yetkinin verilmediğini gösteriyor. Fakat İsa bu konuda insanlığı çok güzel bir şekilde uyardı mı? Luka 21:8 de:

"Sakin sizi saptırmassınlar. Birçokları: "Ben O'yum ve zaman yaklaştı" diyerek benim adımla gelecekler. Onların ardından gitmeyin." (Müjde kitabı yani İncil)

Mukaddes kitabın hiç bir yerinde, Organizasyonun peşinden gidin diyen bir ayet yazıyor mu? Ne yazık ki sizlerinde çok iyi bildiğiniz ve bu konuyu yönetim kurulunda ele aldığınız gibi, Mukaddes Kitabın hiçbir yerinde "Organizasyon" kelimesi geçmiyor dahi, hem de hiçbir şekilde.

Peki, şimdiye kadar bize bu hararetle öğretilen **"sadık ve basiretli köle"** kim? (Matta:24;45-51) İsa bu soruya ışık tutacak bir söz söylüyor:

Kimdir annem, kimdir kardeşlerim? ...Göklerdeki Babamın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim kız kardeşim ve annem odur.

Yeryüzünde bu prensibe uygun kim ise, sadık ve basiretli kölede odur. Fakat o çok sevdiğiniz ayetin alt taraflarını nedense üyelerinize hiç okumazsınız. Gelin bu mektupta olsun biz onu dile getirelim. Belki düşünürsünüz. Çünkü İsa o köleler arasında olacak kötü hizmetçilerden de bahsediyor. Ve aynen şöyle diyor:

Fakat eğer o kötü hizmetçi yüreğinden; Efendim gecikiyor der; kapı yoldaşlarını dövmeye başlarsa, o hizmetçinin efendisi beklemediği bir günde ve bilmediği bir saatte gelecek, ve onu iki parça edecek, onun payını ikiye bölünecek; orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacak. Matta 24:48-51

Mukaddes Kitapta yazılı bütün iyi şeyleri kendinize mal edip, bütün kötü şeyleri de sizle birlikte olmayanlara yakıştırdığınızı da biliriz. Dediğimiz gibi ister dinleyin ister dinlemeyin, biz söylemeye devam edeceğiz. Bunu yapmaya bizi vicdanımız zorluyor. Yukarıdaki bahsedilen konuların ışığında, olsanız olsanız siz ancak bu kötü köle sınıfından olursunuz. Çünkü İsa'nın bu misali peygamberlik ise, size ve işleri sizin gibi olanlara tamı tamına uymuyor mu? Yazdığımız bu mektuba, yazı bölümünde çalıştırdığınız bir robotunuzdan cevap almak amacını taşımıyoruz. Amacımız, sözlerimiz sizin işlerinizden dolayı eğer sert oldu ise; düşünce ve duygularınızı bizlere değil; işlerinize, öğretilerimize, aleti olduğunuz Organizasyonunuzdan nasıl kurtulacağız diye düşünmeye yönlendirin. Mektubumuzu da çok aşağılardan gelen, uyarı niteliğinde değerlendirin, düşman niteliğinde değil. Sizlerin böyle bir şey yapacağınıza inanmasak da, amacımız peygamber Yeremya ya Allah'ın söylediği şu sözler uğrunda:

Belki dinlerler, ve herkes kendi kötü yolundan döner de işlerinin kötülüğü yüzünden üzerlerine getirmeyi düşündüğüm beladan nadim olurum. Yeremya 26;3

Yine sizin dediğiniz gibi Mukaddes Yazıların hiçbir yerinde **toplantılar, ya da cemaatler erkeğin başıdır** diye öğretilmiyor. Kaldı ki yeryüzünde bilmem kaç Hıristiyan din ve mezhebi bunu iddia ederken, yalnız olmadığınızı da vurgulamak isteriz. Fakat resul Pavlus açıkça 1.Korintoslular 11:3 de:

...her erkeğin başı Mesih'tir...der. Toplantılar, cemaatler, organizasyonlar falan demez. Hatta böyle bir baş olma yetkisini ne ihtiyara, ne nazıra, ne de başka bir isim altında alınan rütbelere, insanlara vermiyor. Ancak kısa ve öz olarak **"Mesih'tir"** diyor. **"Başınızdaki ihtiyarlara tabi olun"** denen ayetleri ise, yine bizler **"Başınızdaki yönetimlere tabi olun"** diye yazan ayetteki anlamda anlıyoruz. Allah'ın iradesi dışında olan taleplerinde nasıl ki yönetimlere "hayır" denmesi gerekiyor ise, bu ayetlerden de ihtiyar geçinenlere karşı neden farklı bir yorum çıkarılsın?

Bu, Allah'ın bizler için belirlediği kişiden başka hiç kimseyi üzerimize baş olma yetkisini vermediğini gösteriyor. Ancak o zaman, Allah'ın ruhunun teşvikiyle yürümekte olduğumuz bu yolda yardım bekleyebiliriz.

Başlangıçta bizler de aldandık ve sayenizde aldattık da. Yayınlarınızdaki şişkin sözler, örneğin Almanca yayınlarınızdaki Erwachet 22.Feb.1985 Durch Aufgeschlossenheit Gottes Wohlgefallen dergisinde. Buradaki bahsi geçen mecmuanızda, kişinin samimi, içten, yürekte gelen bir doğrulukla açık olması öğretiliyor. Aslında biz bunu şimdiki gözümüzle insanları kapana yakalamak için koyulan yem olarak değerlendiriyoruz. Yine yüzlerce biri olan Wachtturm 15.Jan.89 tarihli dergi, Bist du für neue Gedanken Aufgeschlossen? Yani, "Sen yeni bir düşünceye açık mısın?" Yine aynı tuzak ve aynı yem. Bunlar dediğimiz gibi yüzlerce, binlerce öğretilerinizden ancak iki örnek. Biz bu yazıları büyük bir sevinçle okuduk ve de aldandık. Bu sözlerle insanları sizlere çekmek için başkalarına vaaz ettik, onları da aldattık! Dediğimiz gibi, sayenizde!

Bir kişiyi kendi içinize alana kadar, bütün bu beklenenleri yapması gerektiğini öğretirsiniz. Mesela: "Kişi kendi dinini araştırmalı, sorular sormalı ve muhakkak cevap da almalı. O dinin tarihini incelemeli vs. vs." diyerek. Fakat aynı prensipler bir Yehova'nın Şahidi için geçerli değildir. Bir Şahit ister doğru ister yanlış olsun, hiçbir yorum ve kendi düşüncesi sorulmaksızın, Organizasyonu ne derse öyle inanmalı, öyle yaşamalı, öyle de ölmelidir. Organizasyon hata mı yaptı, olsun, «tek başına doğru yolda yürüyeceğine, Organizasyon ile beraber yanlış yolda yürü» parolası kulaklarınıza hiç de yabancı gelmemiştir, öyle değil mi?

Hakikat kitabının (Almanca) Wahrheits- Buch) 13'üncü sayfasında, kişinin dinini değiştirmesi için ne yapması gerektiği yazıyor. Orada:

"Biz sadece kendi inandığımız şeyleri değil, doğru mu diye aynı zamanda dinimizin bize öğrettiği şeyleri de araştırmalıyız. Öğretileri tam ve Mukaddes Yazılarla uyum içinde mi, yoksa insan öğretilerine mi dayanıyor? Eğer hakikati seviyor isek böyle bir araştırma yapmaktan korkmamamız lazım. Hepimiz samimiyetle Allah'ın iradesinin ne olduğunu bilmeli ve onu da yapmalıyız" deniyor.

Niçin bu araştırmaya hemen Organizasyonumuzdan başlamayalım? "Geçmiş 100 yıl boyunca olan öğretileri acaba insan öğretilerine mi dayanıyor?" diye. "Söyledikleri peygamberliklerin hiçbiri niye gerçekleşmedi?" diye. "Bu gibi soruları soranları hemen aralarından niye atıyorlar acaba?" diye. Bu gibi sorularla hazırladığınız beyin yıkama programınızla insanları aptal yerine mi koyduğunuzu sanıyorsunuz? "Bu soruları git kendi dine sor ama bana geldikten sonra sakın çıtın çıkmayın" demek de ne demek? Bu sizlerdeki nasıl bir adalet ve doğruluk? Bütün bu yoğun programınızla sadece şimdiye kadar 6 milyon insana siyahın beyaz, gündüzün gece olduğunu değil; bir de bunlar hakkında soru bile sorulmamasını öğretmişsiniz! Aferin size!

Bu mu insanları davet ettiğiniz hakikat? Hakikati kendimiz kabul etmediğimiz gibi, kabul edenlere de müsaade etmemek! İsa sizin gibiler için ne güzel de söyledi:

Göklerin Krallığını insanların yüzlerine kapıyorsunuz; zira kendiniz girmiyorsunuz, girenleri de bırakmıyorsunuz ki girsinler. Vay başınıza, yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Zira bir inanç ortağı yapmak için denizi karayı dolaşırsınız ve olunca, siz onu kendinizden iki kat cehennem oğlu edersiniz. Matta 23:13-15

Ama Gözcü Kulesinin kurucusu C.T. Russel ne diyor: "Yeryüzündeki hiçbir Organizasyon göksel yüceliklere giden pasaport düzenleyemez". (Russel Studium Band) Bu sizlerin eski düşünceleriydi. Şimdi ise tam bambaşka bir öğreti ve rotayla ters yönde gitmeyi gelişme olarak görüp, bunu "salihin güneşi git gide parlar" sözüyle mi açıklamaya kalkıyorsunuz? Çünkü sizlerdeki bu değişiklik iyiye değil, kötüye doğru olan bir değişme. Onun için salihlerle kıyaslanamaz. Işığa değil, bu sizinkini ancak karanlığa gidış olarak niteliyoruz.

Bütün üyelerinizin zihinlerine soktuğunuz: "Çok yakında son gelecek" inancıyla, ne onların bir ev yapmalarını, ne yeni bir şey satın almalarını istersiniz. Hatta sağlık sorunları bile varsa, "nasıl olsa son gelecek"

diyerek, onları bu sorunlarla bir ömür boyu yaşamalarında öncülük etmiş olan sizler. Yeni bir araba alıp ev yaptıran kişiye eğri gözle bakarken; aynı zamanda yapılacak olan Beythel binalarınızın inşaatında çalıştırılacak bedava işçiler toplarsınız! Bu da ana Organizasyonun öğretisi olan: "Sakın sen bizim sözümüzden dışarı çıkma. Bu senin iyiliğin için. Nasıl olsa son gelecek, gelecekle ilgili yükünü at sırtından. Fakat bizim yükümüzü sırtına al, onu taşı !" derken hiç de yüzlerinizin kızarmadığını gördüm. Matta 23:4-5 ve 27 de İsa ne güzel söylüyor:

...Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar. Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp başkalarının omuzlarına koyarlar da, kendileri bu yükleri taşımak için parmaklarını bile kıpırdatmak istemezler. Yaptıklarının tümünü gösteriş için yaparlar..... Vay halinize din bilginleri ferisiler ve ikiyüzlüler! Siz dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz. Dıştan insanlara doğru kişilermiş gibi görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz.

Kendi saçaklarınızı uzatıp, eteklerinizi genişletmekle övünürsünüz. Atalarınız gibi! Fakat övündüğünüz o binaların, modern son teknik en pahalı baskı makinelerinin, kullandığınız son model arabaların ki, bütün bunları bedava elde ettiğiniz gibi, bakımlarını da yine bedava o yüklerinizden soyunun dediğiniz kişilerin sırtına binerek yaptırırsınız. O zavallılar da, Yehova'ya hizmet ediyorum diye güler yüzle severek yaparlar. Bu dünyada Allah'ın ismiyle kendine menfaat ve rahatlık sağlayan yalnız sizler değilsiniz. Fakat kendinizin de ilan ettiği gibi, sonunuz ise çok yakın. O sonda siz kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Size yine hayır diyoruz. Allah'ı da mı kendiniz gibi haydut sandınız?

Bütün bu mekruh işleri yapmak için de gelip isimle çağrılan bu evde önümde duruyor, ve : "kurtulduk, diyorsunuz, öyle mi? İsmimle çağrılan bu ev sizin gözünüzde haydut ini mi oldu? İşte bende gördüm RAB diyor. Yeremya 7:10-11

Bu mektupla Galatyalılara Pavlus'un dediği gibi: **"Şimdi biz insanların mı yoksa Tanrının onayını mı arıyoruz?"** (Gal:1:10)

Organizasyon olarak ayakta kalmak için birliğe ihtiyacınız olduğu kesin. Bu birliği üyelerinizin beynine öyle sokmuşsunuz ki, «ne olursa olsun, Organizasyon bilerek ya da bilmeyerek hata da yapsa, her zaman onun arkasında dur ve savun» parolası sizler için çok normal ve mecburi bir davranış tarzıdır. Eğer bir tarih konusunda dahi, mesela 1914 ile ilgili öğrettiğiniz inanca şüphyle bakını, bu birlik bozulmasın diye aranızdan atarak, o kişiyi helak oğlu ilan ediyor ve herkesin ona selam bile vermesini yasaklıyorsunuz. Önceki konularda bahsettiğimiz gibi. "Allah geleceği ara sıra değil de her zaman görür" diyeni ise irtidat etti damgasıyla atıyorsunuz. Bütün bunları yaparken de "birliğinizin bozulmasından korktuğunuz için gerekliydi" diye öğreterek. Övünerek, kendinizi aynı adımlarla yürüyen askeri ordulara benzetirsiniz. Bir taraftan askerlik ve savaşları Şeytanın bir parçası gibi gösterirken, öbür taraftan da utanmadan, "biz İsa'nın askeriyiz" dersiniz. İsa ne zaman ve kimi askeri bir Roma ordusu disipliniyle inanmadıkları şeye zorladı? İsa kendine gelen kimi kovdu? Ben okumadım, fakat sizler biliyorsanız bizlere söyleyin.

Peki, sorarım sizlere: Hangi yüzle kapı kapı gidip de: "Dininizi araştırın ve onların içinden çıkıp bize gelmezseniz kurtulamazsınız" diyebiliyorsunuz, dedirtiyorsunuz? Siz birliğinizi bozmamak için her fiyatın ödenmesini taraftarlarınıza öğretiyorsunuz da, öbür dinler bunu öğretince niye yanlışı oluyor? Yeryüzündeki bütün dinlerin sayısını bir düşünün. Ondan sonra milyonlarca saat bu zihin ve tutumla ettiğiniz vaazları hesap edin, ve yine ondan sonra da bütün bu dünyadaki dinlerle o övündüğünüz sayınızı kıyaslayın! Bu mu sizin başarı dediğiniz sayı?! O kişiler de kendi dinlerindeki birliği bozmamak için, bütün her akılsızlığa iman ettiklerini söylemek ve arkasında duruş almakla sizden daha mı

akılsız, hissiz, taş kafalı ve kötü yürekli oluyor ve sonunda da Allah'ın gazabını kazanıyorlar? Yine size hayır deriz. İsa Mesih'in: **"Önce kendi gözündeki kalası çıkar ki kardeşinin gözündeki çöpü göresin"** sözünü hatırlatmak gereğini duyuyoruz. Aynı şekilde resul Petrus 2.Mektubunda 2:18-19 da:

"Çünkü yanlış yolda yürüyenlerden henüz kurtulanları, boş ve şişkin sözler söyleyerek... ..Onlara hürriyet vaat ederler, oysa kendileri fesat kölesidirler" diye yazmakla sizler ve zamanımız hakkında ne güzel bir uyarıda bulunmuş olduğunu takdirle anımsıyoruz.

Tekrar kısaca kanla ilgili konuya dönmek istiyoruz. Bu konuda bilgimiz olmadığından, yıllarca sizlerin fanatik ve akılsızca öğretilerinizi biz de hayatımızda uyguladık. Yine bu konuyla etraflıca bir bilgi için birader Raymond Franz'ın Christliche Freiheit kitabının (bu kitabın Almancası şimdilik CD olarak var) II. bandında sayfa 143 den 158 e kadar olan kısımlarında etraflıca, bilimsel olan bilgiyi bulabilirsiniz. Biz ancak kısaca ve anladığımız kadarıyla, kendi sözlerimizden yazmaya çalışacağız. Yoksa amacımız kan hakkında konferans vermek değil. Amacımız Mukaddes Kitap ışığında anladığımızı, sizin uygulamalarınızla birleştirerek, nasıl fanatik olunabileceğini göstermek.

Organ naklini kabul ediyor ve yapıyorsunuz. Organlarda olan aynı madde kanda da var. Kandaki plazmadan ayrılarak elde edilen un gibi madde, zamanımızın salam sosis ve benzeri gıda maddelerine olduğu gibi girmektedir. Üretilmiş o maddenin üzerinde plazma diye yazmazda Almanca "Stabilisator" diye geçer. Hepimizin sofralarından da midemize gitmektedir. Ayrıca bir zamanlar yasak olan ve sonra mecburen müsaade ettiğiniz aşular, sizin misyonerlerinizin yaptırdığı, olağan şeyler. Bu aşular en az 15 litre kandan elde edilmekte olduğunu bizlerden de iyi bildiğinize inanıyoruz. Kızıl haçın Amerika'daki bir eyaletinde bütün yılda elde ettikleri kandan sadece % 6 sının hastanelere tam kan olarak verildiği rapor ediliyor. Bu başka yerlerde de aşağı yukarı aynı olmalı. Geri kalan kanlardan ise dediğimiz gibi, analize edilip bölünerek gerekli ilaçlar elde ediliyor. Bağışıklık, lösemi hastalığı vs. için gibi daha bizlerin bilmediği bir sürü ilaç türleri. Bunların da hepsini alıyoruz, alıyorsunuz. Peki, geriye almadığınız başka ne kaldı?

Franz'ın kitabında geçen bir doktorun sizin hakkınızda dediği gibi: "Kişiye perhiz önerilecek, sandviç yeme denecek, yani ekmek içinde, salam, peynir; o da hepsini içinden çıkarıp ayrı ayrı yiyecek". İşte sizin yaptığınız kan plazması almamak da bu. Sözde kan almıyorsunuz fakat kanda bulunan bütün maddeleri ayrı ayrı kabul ediyorsunuz! Bu da sizin "Organizasyon" mantığınız!

Biz kan almıyoruz, çünkü Allah kandan uzak durun diye, kanamalı bir hastalıktan ölenin başına put gibi bekleyen cemaatlerinizden nöbetçiler koyuyorsunuz. Aman olur ya, bir doktor ya kan verirse! O kişinin ölümüne kadar da başını bekliyorsunuz. Lafta ise bütün bunlar hastayı teselli etmek için. Bununla da sözüm ona Allah'ın önünde büyük bir iş yaptınız. Gelelim mukaddes yazılara; acaba orada gerçekten kan almayın mı diyor; yoksa bu da 1914 ve bir sürü ikiyüzlü öğretilerinizden biri gibi mi?

Allah Nuh tufanından sonra:

Fakat eti onun canı olan kanıyla yemeyeceksiniz. Ve gerçek sizin kanınızı, canlarınız için arayacağım... her kim adam kanı dökerse onun kanı adam eliyle dökülecektir. Tekvin 9:4-6

Putlara kurban edilen şeylerden, kandan ve boğulmuş olanlardan, ve zinadan çekinin. Resullerin İşleri 15:29

Her iki ayette ve Musa'nın kanunlarında kan yemek, içmek, sindirmek amacıyla kullanılmamalı derken; Allah Nuh'a ise insan canının katledilmemesini, suçsuz kanın dökülmesine karşı geldiğini söylüyor. Çünkü onun canı kanındadır diyerek, Allah canın kutsal olduğunu vurguluyor.

Yine İsa kendi zamanındaki aynı fanatik dincilere karşı, sebtle ilgili sorunu nasıl dile getirmişti? "Hanginizin koyunu ya da eşeği bir çukura düşerse onu sebt günü kurtarmaz? Onu kurtarmak için sebt gününü çiğnemez mi?" diye söylemedi mi? Fakat ölmek üzere olan birine, hiç acı çekmeden ve de kendi sağlığından bir şeyler kaybetmeden, mutlulukla kan vererek, o kişinin yaşamını kurtarmak, ya da sağlığını kurtarmak amacıyla yapılan şey sizin gözünüzde yanlış demek, öyle mi? Allah: **"Onun canı kanındadır"** diyerek kişinin canının kutsal olduğunu vurguluyor ise, onu kurtarmak kutsal bir iş değildir de nedir? Koyun mu daha değerli insan canı mı? Eşek mi daha değerli insan canı mı? Koyun ve eşeği kurtarmak için Allah'ın kanunu olan sebt günü çiğneniyor ki, amaç eşek ve koyun ile o insanın ekonomik gücüne zarar vermemeyi amaçlar. Çünkü rastgele kırdan ölmüş bir eşek ya da koyun bir kavmi (ulusu, toplumu) suçlu yapmazken, fakat aynı şekilde belirsiz bir nedenle öldürülmüş bir insan için Allah: **"Bu kanı bütün İsrail'den (ya da o ülkeden) ararım"** demekle yine insan canına verdiği değeri göstermektedir. Allah kanın ancak yiyecek maddesi olarak kullanımına, o da sağlığımızdan dolayı karşı geliyor. İnsanların ise kanının dökülmesinin cezasız olmayacağını ve bununla da katliama karşı geldiğini gösterirken, bizler ne hakla zamanımızdaki bilgi ve teknik imkânlarla, insanın canı eğer söz konusuysa bunu kurtarmak için olan kanı hem de «Allah'ın emridir» diye yasaklayalım?!

Yine İsa'nın bir benzetmesiyle bu konuya ışık tutalım:

Kim mezbah üzerine ant ederse, bir şey değildir, fakat mezbah üstündeki takdime üzerine ant eden borçlu olur dersiniz. Siz ey körler, hangisi daha büyüktür? Takdime mi, yoksa taktimeyi mukaddes kılan mezbah mı? Matta 23:18-19

Aynı bu ters öğretiyi sizlerde de görmek bizleri şaşırtmıyor. Kan demek can demek, Allah da canı mukaddes görüyor ise; kan kaybından ve başka bir hastalıktan dolayı ölümlerle karşı karşıya kalan kişiye kan almayı yasak eden siz ikiyüzlüler. Kan mı kutsal yoksa can mı? Cansız kanın ne kutsallığı olur? Yaratan ikisini birbirine bağlı yaratmadı mı? Sunak mı kutsal yoksa üzerindeki kurban mı? Kurbanı kutsal yapan sunak değil mi? Kanı kutsal yapan can değil mi? Kan kimde olursa olsun, sahibini yaşattığı müddetçe kutsallığını korur. Bizler birbirimize organ veriyor isek, bu da o kişiyi yaşatmaya yardım ediyor ise; çok daha kolay bir yoldan verilen kan niye yanlış oluyor? Tam tersine, kan üzerinde sahip olduğumuz bugünkü bilgiler ile aslında can kurtarmak için kan vermek de Allah'ın bir emridir. Kutsal yazılardan biz sizler gibi başka bir sonuç çıkaramıyoruz.

Fakat sizlerin ataları değil miydi; eli sakat, kurumuş, kör, topal, kötürüm insanları "İsa neden sebt günü iyileştirdi" diye öfkeden kudurtan? Sizler de onlardan farklı değilsiniz. İncil'de Resullerin İşleri bölümünde yazan "kandan uzak durun" ayetini ezberletmediğiniz Şahit yoktur sanırım. Eğer o resuller bunu harfen, kana dokunmak bile yanlıştır anlamında uzak durun dediyse, o zaman ameliyat bile olmamamız gerekir. Buna göre hiçbir et de yiyemeyiz. Çünkü en azından ya da en fazla %3 kan hayvanlarda bulunabilir imkânı Alman kasaplar kanununda geçiyor. Hiç, bir damla bile olmayacak mantığı zaten imkânsız. Bunları eğer sizlerin kafasına göre anlayacak olursak tabii.

Ya morfin için ne denmeli? Sigara bile içmeyen sizler! Hanginiz bir ameliyat sırasında morfin almaz? Canlı canlı kalp ameliyatına neden girmiyorsunuz? Demek ki morfin insana ameliyatta hizmet ederken, keyif aracı olarak kullanıldığında zararlı veya günah oluyor. Fakat bir fanatik çıkıp da morfinden uzak durun diyemez mi? Hem de her türlü şeklinden. Niye demesin, siz kan için o anlamı çıkarmışsınız ya!

Kan almakla yemek arasındaki fark: Yenilen kan sindirim organlarıyla karışarak mecraya (dışarıya) çıkar. Vücuda alınan kan ise vücudun bir parçası olarak kalır, aynı bir organ gibi. Aldığımız organlar da vücudumuzun artık bir parçasıdır, kan gibi. Allah ise kan yenilmesine ve katliama karşıydı. Hayatı, canı kurtarmaya değil.

Hiç unutmam, ameliyat olacağım zaman, sizlerden aldığım eğitim ile aynı rezilliği ben de hastanede kan almamakla ilgili konuda yapmıştım. Hatırladıkça ancak utanç duyuyorum. Allah'ın kulu olarak ölmekten hiç korkmam, ama Allah'ın amacını çarpıtarak, kör bir fanatik olmakla, Allah'ın ismine getireceğim lekeden hep korkmuşumdur. Sayenizde bu fanatikliği de yaptık. Bunları söylemekle kanla ilgili yan tesirleri mi göz ardı ediyoruz? Hangimiz ameliyat öncesi sadece narkozla ilgili yan tesirleri gösteren koca bir sayfa küçücük yazılarla yazılmış, sayısız ölüme götürecektir tehlikeleri kabul edip de imza atmadı? Kanla ilgili durum da farksız değil tabii. En basit gibi gözükse aspirinin yan tesiri yok mu sanki?

1980 senesine kadar organ nakli de sizde yasaktı. Ondan sonra müsaade etmekle, sanki hatanızı kabul mü ettiniz? Hayır. "Bundan sonra organ nakli yapılabilir, ancak bu bir vicdan meselesidir" demekle, aynı buna benzer bir palyaçoluğu kan konusunda da belki yapacaksınız. Fakat yıllardır sizlerin o fanatikliğinizden dolayı ölenler, ilişkisi kesilenler, "artık sen kurtulamaz bir cehennem oğlusun" dedikleriniz, onlar ne olacak?

Bunlarla hem bilginizin ne kadar yüzeysel olduğunu belirtirken, aynı zamanda da ikiyüzlülüğünüzü görüp de söylememek, sizin işlerinize ancak ortak olmak demektir ki, bu bizden uzak olsun. Çünkü sizler bizlerden çok bilgiye sahipsiniz, ama onu kötüye kullandınız ve de kullanıyorsunuz.

Biz sizlerden daha mı salihiz? Hayır. Fakat sizin gibi salih olduğumuzu iddia etmiyoruz. İçinizde çok değerli kişiler de var. Hele sizlerin irtidat etti dedikleriniz ise bizce genelde daha da değerliler. Çünkü onlar korkarak değil, imanla, Allah'a güvenerek yaşadıklarını gösteriyorlar, bir organizasyona değil. İzzeti de Allah'a ve kral olarak Mesih'ine veriyorlar, yine bir organizasyona değil.

Mektubumuz çok uzun oldu. Dediğimiz gibi burada işlenmemiş daha yüzlerce konular ve sizlerin çarpıklıkları var. Başlangıçta da yazdığım gibi, bu mektubu yazmama, beni Şahit olmam için arkamdan ittiren kocam ve de sizlerin "Allah geleceği her zaman görür, ara sıra değil" dediği için irtidat etti diye aranızdan attığınız bir birader yardım ettiler. Yoksa bu kadar çeşitli konuları tek başıma toparlamam mümkün olmayacaktı. Bizler hakikati gördüğümüze kendi adımıza sevinirken, sizler adına ise üzülüyoruz dememiz gerçekten yalan olur. Sizler adına büyük bir üzüntüyle Allah'a yalvarışımız, Organizasyon düşüncesinden kurtulmanız ve Yehova'ya kendi ayaklarınız üzerinde yürüyerek, insana güvenip onu kendinize kuvvet edinmeden yaklaşmanız olacaktır.

Rab şöyle diyor: İnsana güvenen ve insanı kendisine kuvvet edinen ve yüreği Rabden ayrılan adam lanetlidir. Yeremya 17:5

Her türlü Organizasyon düşüncesi kişiyi Allah'tan uzaklaştırır. Bu konuda birader C.Taze Russel'in ve birader Franz'ın çok güzel açıklamaları var. Yehova'nın organizasyona ihtiyacı hiçbir zaman yoktur. Dediğimiz gibi Mukaddes Kitapta bu kelimeye bir kere bile rastlanmaz. Allah İsrail kavminin Musa zamanında verdiği emirlerle ve de kurallarla ancak eğitim amacına sahipti, Mesih gelene kadar bu kanunlar onların öğretmeni olacaktır. (Galatyalılar 3:24) Fakat onları organize etmedi. Organizasyon Şeytanın kullandığı bir yöntemdir. Devletler, milletler, ordular, işyerleri, mafyalar, terörler, okullar organize edilerek yeryüzümüzde işlerler. Fakat cennette bu böyle olmayacaktır. Ne gökteki melekler ne de yeryüzümüz organize edilmeyecektir. Bu da, Allah amacını bütün yaratıklarının yüreklerine ve zihinlerine koyduğundan dolayı böyle olacaktır. Hâlâ anlamıyor musunuz? Eğer Allah İsrail'i organize ettiyse -ki hayır-, onları sadece eğitti. Yine öyle varsayalım, organize etti diyelim. Ne oldu bu organizasyon zamanla? Yok oldu. Yehova'dan daha iyi kim organize edebilir? Kaldı ki Allah organizasyon düşüncesinden bile nefret eder. Çünkü bu organizasyon zihniyeti, mutluluk, ruh, inisiyatif, düşünce, sevgi, merhamet, iman ve daha özgürlük adına ne varsa yok edicidir. Organize edilmiş hiçbir kurumun, toplunun, milletin, dinin, ordunun tek tek

düşüncelerine değer verilmez. Ancak organizasyon altında bulunan kişiler emir alır ve onu yapmak zorundadırlar. İster beğensin ister beğenmesin, ister inansın ister inanmasın, ister sevsin ister sevmesin. Organizasyon, emri yerine getirmeyi amaçlar. Bu nakâmil olan biz insanlık için çok gerekli gibi görünse de, Allah hiçbir zaman bu yöntemi kullanmaz. Allah emretmez anlamında söylemiyoruz. Fakat Organizasyon düşüncesinde köle etmek vardır. Allah ise bizleri özgür olmaya çağırıyor. Hem şimdiki hem de gelecek zamanda. İsa Mesih ölümünden önce şakirtlerine:

Artık size kul demem; çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez; fakat size dost dedim; çünkü Babamdan işittiğim bütün şeyleri size bildirdim. Yuhanna 15:15

Hiç bu sözlerde bir organizasyon düşüncesi ve amacı gözükmüyor mu? Hangi organizasyon İsa Mesih'in sözlerinde olduğu gibi açık ve nettir? Bu organizasyon sistemini ise binlerce yıldır sadece Şeytan kullanıyor. Allah ise nefret ediyor. En güzel örnek de Nuh'un tufanından sonra geçiyor. Düşünceleri, dili ve amaçları bir olan organize edilmiş bütün dünya halkı; siz Şahitlerin ideali olan bu dünya halkı ise ilk BABİL. Onların başlangıcını ve sonunu ve de Allah'ın onlara olan tepkisini, yapmakta oldukları şehri bina edemeden, Allah onların dillerini nasıl karıştırdığını ve dağıldıklarını Mukaddes Kitaptan okuduk. Sizlerin iddia ettiği gibi "her ne pahasına olursa olsun birlik içinde bir organizasyona" karşı olan Allah'ın tepkisini Tekvin 11:1-9 da tekrar ve tekrar okumanızı herkese tavsiye ederiz. İlk yüzyılda, resullerin zamanında var mı bir organizasyon kelimesi diye bir terim? Fakat ne zaman ki üçüncü yüzyılda onlar Roma devlet dini olarak organize edildi, işte ondan sonrada Hıristiyanlık ortaçağlardaki hallerini ve bugünkü ruhi boşluklarına ve iğrençliklerine daldılar. Bunu zaten ancak organizasyonlar başarır.

Hâlbuki "... ALLAH sevinç ile vereni sever" der 2.Korintoslular 9:7'de. Bunu organizasyon zihniyeti başaramaz. Organizasyon sevince, sevgiye, merhamete bakmaz. Onlar rakamlara, istatistiklere, saatlere, kuvvetlerine, sayılarına, gösterişlerine bakarlar. Bütün bunlar ise belli bir zaman sonra sevgiyle değil, ancak baskıyla olur.

Bu konu hakkında yazılacak daha çok şeyler var. Fakat mektubumuz gereğinden fazla uzadığı için ancak bu kadar yazmakla yetindik.

Bizler bu mektupla sizlerin bilmediği şeyleri yazmadık. Mektubumuzda vurguladığımız şeyler, inanıyoruz ki ancak işlerinizin belki de on binde biridir. Ancak bu kadarını bizim de sizler hakkında yaşayarak bildiğimiz, duyduğumuz ve öğrendiğimiz şeyler olduğunu vurgulamak amacıyla yazdık. Bu da bizlere yetti de arttı zaten. Bizler bıraktığımız o eski dinimizi; sizlere gösterdiğimiz itinayı, hoşgörüyü, sadakati göstermeden, o dini bu kadar araştırmadan içlerinden çıkmıştık. Bununla pişmanlık duyduğumuzu değil, fakat sizlerin de onlardan farklı olmadığınızı vurgulamak istiyoruz. Dediğimiz gibi, yazdığımız bu şeyler sizin arkanızda bilmeden, haberiniz olmadan yaşanan olaylar olsaydı; sizi uyarmakla bunları değiştirmenizi, düzeltmenizi, özür dilemenizi bekleyebilirdik. Fakat tam tersine, sizlerin bilerek ve büyük bir gizlilikle yaptığınız bu şeyleri, bizler gibi habersiz olan birçoklarının duyması için yazıyoruz. Ebedi hayata değil ama ölüme götüren bu işlere sahip bir organizasyona sadık kalmakta direnenlerin de "bilmiyordum" dememeleri için bu mektubu yazdık.

Bizlere ayırdığınız zaman için teşekkür ederiz.

Benim ait olduğum cemaat hiç gidemediğim Murrhardt Alman cemaati. Aslında kolaylıkla gidebildiğim ve anlayabildiğim cemaat Neckarsulm-Türk'tü. Anlayamadığım nedenlerden ötürü beni adeta zorla oraya ittiler. (Dolaylı bir şekilde duyduğum neden ise; toplantılara gitmekle ben kocama haber götürüp casusluk görevi yapıyormuşum!!! Orada gizli ne yapılıyor? Ayrıca bunu benim kocam duymakla ne gibi bir tehlike doğar? hâlâ çözemedik !!!)

N. Kiper

I. Kiper

B. Penack

2. Mektup

An
Wachtturm Gesellschaft
19. Ocak 2005
Am Steinfels
65618 Selters /Taunus

Bu mektubu 10 Ekim 2003 tarihinde yazdığım mektuba dikkati çekmek için tekrar yazıyorum. Yazdığımız şeylere karşı sizlerden bir cevap geleceğini zaten beklemiyorduk.

Zamanla da daha iyi anlıyoruz ki, organizasyonlar bizleri hayata değil, tam tersine ölüme götürecek özelliklere sahipler. Allah insanların daima kendi kendilerine özgürce verdiği kararlarla Kendisine kulluk etmemizi istemiştir. (Galatyalılar 5:1) Fakat Allah hiçbir zaman sizlerin planladığı, amaçladığı ve de uyguladığı gibi bir köleci yaklaşımla, bütün insanlık adına düşünen, konuşan ve kararlar veren bir organizasyonu istememiştir ve bu O'nun prensiplerine de aykırıdır. (Luka 12:57) Sizlerin uyguladığı bu sistem ancak bu dünyadan aldığınız bir örnektir. Sizler bile kendinizi bu dünyanın ordularıyla, askeri düzenleriyle kıyaslamıyor musunuz? Hem de o tertip ve düzenin Şeytani sistemin bir parçası olduğunu söylediğiniz halde! Benim, ya da bizim günahlarımız zaten göklere çıkacak kadar büyükken, bir de sizlerinkini nasıl ve neden üstlenelim?!

Geçmişteki kendi dinimi bırakmam, sizlerde gördüğüm, katlandığım şeylere kıyasla çok daha hafif ve de önemsiz sayılacak nedenlerden ötürüydü. Onların günahları belki sizlerinkine nazaran daha büyük ve kötü gibi tarihe geçmişse de (nedeni, onlar asırlardır mevcut oldukları gibi, üyelerinin sayıları da sizlerle kıyas edilemeyecek kadar da çoktur), ben onları sizlerde yaptığım gibi araştırıp, kesin bilgiler edininceye kadar da içlerinde bulunmamıştım. Bununla sizlere gösterdiğimiz sabır, anlayış ve hoşgörüyü o dine göstermediğimizi vurgulamak istiyorum. Bu sözlerle de kendimizi kimsenin üzerine yükseltmek amacıyla değiliz. Ancak biraz önce de belirttiğimiz gibi, başkalarının akılsızca ve planlı günahlarına da ortak olmak niyetinde olmadığımızı vurgulamak istiyoruz.

Bu yüzden de sizlerin organizasyonunun işleriyle hiçbir ilişkim olmasından yana değilim. Sizler gibi düşünüp, bir organizasyonun olması gerektiğine ve eskiden de Allah'ın daima bir organizasyonu olup Allah'ı temsil ettiğine ise hiç inanmıyorum. Ait olunacak bir din olarak sizleri kesin kararlar reddediyorum. Fakat bu sizlere ait olan insanları da yüreklerimizden kesip attığımız anlamına gelmemeli. Hiçbir insanın, derisinin rengine, diline, dinine, milliyetine bakarak ayırım yapmamayı Allah'tan öğrendik. Fakat hiçbir zaman Allah ile benim (ya da şahsen bizzat her insanın) arasında Mesih hariç ille de araçların olması gerektiğine ise Allah'a karşı utanç verici ve de büyük terbiyesizlik olarak niteliyoruz. (1.Timoteos 2.5) Bütün bu nedenlerden ötürü, sizlere ait olduğumu gösteren ismimin her yerden çıkarılmasını önemle rica ediyorum! Lütfen bu dileğimi yerine getirdiğinize dair sizlerden kısaca onaylayıcı bir mektup istememi de çok görmeyin.

Samimi selamlarımızla.

Not: Konunun içeriğini hemen anlayabilmeniz için, ilişikte 10 Ekim 2003 tarihinde yolladığım mektubu da birlikte yolluyorum.

N.Kiper

İ.Kiper

B.Penack

3. ve Son Mektup

An
Wachtturm Gesellschaft
Am Steinfels
65618 Selters /Taunus

14 Temmuz 2005

Kule Yayınları Teşkilatına

Bununla sizlere son mektubumuzu yollamak istiyoruz. Özellikle rica edip iki defa mektup yollamamıza ve kısa ve basit bir cevap, ya da artık sizlere, sizlerin organizasyonuna ait olmadığımı ve hiçbir organizasyon düşüncesini de desteklemediğimizi onaylamanızı yazılı olarak istememize rağmen, bu güne kadar sizlerden ne bir reaksiyon, ne de bir ses bile duymadık. Bu konuda reaksiyon göstermeme nedeninizi anlamamız ise hiç de zor değil. Teşkilatı zaten kendiliğimize bırakmış olmamız, sizlerin bizler üzerindeki tehdit ve oç alma şekli olan cemiyetten atma durumu da tabii ki söz konusu olamıyor. Raymond Franz'ın kitabında da belirttiği gibi, 'Organizasyonun hiçbir zaman tahammül gösteremediği şeylerden biri de, kişinin kendi başına gitmesidir, dolayısıyla da teşkilatın o kişi üzerinde artık hiçbir hakka sahip olamamasıdır' düşüncesini tekrar ve tekrar kendi tecrübelerimizle de ancak onaylıyoruz.

Başından beri emin olduğumuz bir şey de, organizasyona yönelteceğimiz her türlü kritikte sizlerin öfkesini üzerimize çekeceğimizdi. Öbür taraftan da, bütün üyelerinize vermiş olduğunuz bu duygudan ötürü hiçbiri sizleri kritize etme cesaretini bile gösterememekteler. Hâlbuki ellerinde Allah'ın sözü diye taşıdıkları Mukaddes Kitapla kapı kapı giderek vaaz eden insanlardan daha farklı bir davranış tarzı beklenmez miydi? Kritize edildiği zaman Allah'ın peygamberi ve aynı zamanda da o ülkenin yönetici kralı olan Davut nasıl davranmıştı? (2. Samuel 12:1-15) Hiç kimse onun zamanında Davut gibi birini kritize edip de, bu yüzden de öfkesini üzerine çekeceğinden dolayı kendisini eleştirmekten korkar mıydı? Haksız bile olsa?! (2.Samuel 16:5-13) Kral olmasına rağmen onun kimseye bu duyguyu vermediği açıkça ortada. Organizasyonunuzu tanıyıp, içinde bulunduğumuz o kadar yıllar boyunca, hiçbir zaman Davut gibi bir benzeri tutuma sahip olduğunuza, kulaktan bile olsa duyarak şahit olmadık.

Sahip olduğumuz bilgi ve vicdana göre, organizasyonunuzun Mukaddes Kitaptan öğrendiğimiz Allah'ın standart ve moraline hiçbir yönden uymadığını da tekrar belirtmek istiyoruz. Bu yazdığımız mektuba artık bir cevap beklemediğimiz gibi, ancak son olarak almış olduğumuz kararı onayladığımızı duyuruyoruz.

N. Kiper

I. Kiper

B. Penack

Neden Bütün Yürekle Değil de İkiyüzlülük!

<http://mesias.de> de yayınlandı

İnsanın Allah'ı araması ve de bulduğunu sandıktan sonraki ilişkisinde, Allah'ın önemle istediği bir özelliktir bu «bütün yürekli» olmak. Ne demek bu bütün yürekli olma hali? Bir insan nasıl bilecek; bütün yürekle mi Allah'a kulluk edip O'na inanıyor, yoksa da tam tersi mi? Aslında bir sayaç makinesi olsa da yüreklerimize tutsak, o andaki yürek bütünlüğümüzün ne kadar olduğunu ölçüp anlasak! Tabii ki yok böyle bir şey, fakat bunu gören biri var, o da Allah. Kendimizin de muhakkak görmesi, görmeye çalışması gereken bir şey.

Yuvarlak bir pastayı düşünecek olursak, onu da ortadan kesersek, ne deriz? Pastayı ikiye böldük deriz. Bu pastayı bunun gibi birçok parçalara bölebiliriz. Yüreğimiz de aynen buna benzetilebilir. Her şeyden en üstte tuttuğumuz değerler için biz yüreğimizi böleriz. Mesela yüreğimizin bir kısmını zevklerimize, hobilerimize ayırıp, bir kısmını mal mülk edinme çabasına, bir kısmını çocuklarımıza, güzelliğe, karşı cinsten olanlara, arabamıza, yemeye içmeğe, mobilyalarımıza, ya da kariyer yapmaya, kaygılarımıza, fakirliğimize, hastalıklarımız ve vesaire gibi şeylerle yüreklerimizi meşgul eder, böleriz. Eğer hâlâ bir parça yer kalmışsa, o arta kalan bölümü de belki Allah'a, ibadet adı altında, artık şekli ait olduğumuz ülkelere, dinlere göre nasılsa, görev gibi bunu yapmaya ayırırız. Bütün bu ve benzeri şeyler bizim yüreğimizi ne kadar meşgul ediyorsa, o şeylere yüreğimizi ne kadar çok bağlamış isek, işte o kadar da yüreğimizi parçalara ayırdık demektir. Yaratıcımız ise kesin olarak, bütün, hiç bölünmemiş bir yürekle kendisine yaklaşmamızı istiyor.

Eğer yaratıcımız ile iyi bir ilişkide kalmak istiyorsak, kulu Davut'un dediği gibi:

"Ey Allah beni dene ve yüreğimi bil; beni imtihan et ve düşüncelerimi bil. Ve eğer bende kötülük yolu varsa bak" diyebilmeliyiz. (Mezurlar 139:23-24)

Aslında aynen böyle bir yürek tutumuna sahip olmamız, kurtuluşumuz için kaçınılmaz olmalı. Böyle dua etme cesareti gösterecek kaç kişi tanıyor sunuz? Allah'a, "yüreğimi bil, beni imtihan et" diyebilecek kaç kişi var sizce? Ya bizzat siz?

İnsanlar, Allah'ın her şeyi gören bir özelliğe sahip olduğunu duymaya bile tahammül edemiyorlar. "Eğer Allah her şeyi görüyorsa, ben böyle Allah'a inanmam" bile diyenler az değil. Kimileri ise inandığını söylediği Allah'ın her şeyi göreceğinden hiç kuşku yokken, yaşantısı, düşünceleri, yaptıkları ve sözleriyle sanki o inandığı Allah hiç bir şeyi görmüyor gibidir. Görüyorsa da herkesi görüyordur ama bir kendisini değil!

Bu sözleri okuduğumuz zaman, bazen hemen karşı geliriz. Ne yani hiç çalışmayalım mı, yemeyelim mi, eğlenmeyelim mi? Yukarıdaki sayılan örneklerle yüreklerimiz bölünmüş oluyorsa; bu yüzden Allah bizi suçluyor ise, o zaman hiç yaşamayalım dahi. Çünkü her insan bu ve buna benzer şeyleri yapıyordur.

Anlamamız gereken konu da bu zaten. Bu farkı görüp anlayamazsak, bu sözlerin bizim için anlamı olmayacak demektir. Allah'ın kendisine neden bütün yürekle gelmemizi istemesini bir ayetle örneklersem, belki konuyu anlatmam daha kolay olacak. Bakalım o zaman yukarıda bahsettiğim şeyleri yapmakla acaba yüreğimiz her zaman bölünüyor mu yoksa bölünmüyor mu?

İncilin Matta kısmında İsa son günlerden bahsederken: **"Nuh'un günleri nasıl idi ise, İnsanoğlunun (İsa'nın) gelişi de öyle olacaktır. Çünkü Nuh'un gemiye girdiği güne kadar, tufandan evvelki günlerde, insanlar yerler içerler, evlenirler ve kocaya varırlardı; tufan gelip hepsini alıncaya kadar nasıl bilmedilerse, İnsanoğlunun gelişi de öyle olacaktır"** diye uyarmıştır. (Matta 24:37-39)

Şimdi biz kendimize şunu sorabiliriz: "Nuh peygamberin zamanında Allah'ın bütün yeryüzünde yaşayanları günahları yüzünden yok ettiğini duymuştum;

fakat İsa eğer böyle söylemişse ne demek istedi? Çünkü son günlerde, ya da Nuh'un günlerinde İsa: "İnsanlar kötü, zorba, ahlaksız, kendini ve parayı her şeyden çok seven, katil, iftiracı, hırsız, nefesine hâkim olamayan..." vb. gibi örnekler kullansaydı, o zaman anlardım. Ama O insanların "yemesinden, içmesinden, evlenip kocaya varmasından bahsetmiş. Bunlarda ne yanlışlık var, ya da neden günah olsun" gibi sorular zihnimizi kurcalayabilir.

Evet, aslında yemek, içmek, evlenmek günah değildir. Bu özellikleri biz insanlara zaten Allah verdi. Fakat bütün zihnimizi ve yüreğimizi sadece bu şeylere ayırırsak ve Allah'ın bizlerle ilgili amacı neymiş? Neden bir son getirecekmiş? İnsan olarak benden beklediği nedir? gibi konuları hiç umursamazsak, o şeylere yüreğimizde yer vermiyoruz demektir. Kısacası yüreğimizde neye önceliği ilk ön plânda yer verip, Allah'ın iradesi dışında ön planda neyi en önemli tutuyorsak, işte bu doğru değil. Tabii ki yiyeceğiz, içecek ve de evleneceğiz. Fakat bunları her şeyden üstün tutup, Allah'ın iradesinden ziyade en ön yeri o şeylere verirsek, işte o zaman yanlış olur. İsa da bunu bildiği için, son günlerle ilgili bu örneği kullandı. Zamanımız için çok uygun bir örnek. Maalesef insanlar sadece bu şeyleri düşünüyorlar. Zihinlerinde her şey varsa da, Allah yok, O'nun amacını bilmek yok. Bu konular onlar için çok sıkıcı geliyor. Hatta insanların çoğu sahip olduğu üç kuruşluk rahattan dolayı, "benim Allah'a ihtiyacım yok ki" bile diyebiliyor. Zamanımızda böyle küstahlık yapmaya artık ayıptır gözülle bile bakılmıyor. Onlar için Allah, sanki insanları her türlü mutluluktan alıkoyan, sınırlar çizen, cezalandırıcı, can sıkıcı biri demek. Bu yüzden de kutsal olan şeyleri ayaklar altına alıyorlar. Bütün bunların yanında da dindar insanlar yok mu? Yani bütün insanlık hep Allah'tan uzak mı?

Dinin her zaman eli de dili de çok uzunmuş! 2,3 milyara yakın Hıristiyan âlemi, 1,4 milyar Müslüman âlemi, 889 milyondan az ya da çok Hindular ve de daha yeryüzümüzde neler var neler. (*2009 raporuna göre Dünya nüfusu 6,790 milyar insan. CIA (Hrsg.) 2009 -Wikipedia-) Hepsi de Allah'a inandığını söyler. Çoğu bu uğurda göz kırpmadan da ölüme gider. İçlerine girdiğiniz zaman ise istisnalar hariç, hiç biri inandığı kitaptaki sözleri hayatlarında ne yaşarlar, nede öğrenme zahmeti gösterirler. Tam bunların tersine, öğrenmiş, okumuş olanları ise; fanatik, sevgiden yoksun, ikiyüzlü, kendilerini beğenmiş ya da sahte alçakgönüllü tavırlarla milyarlarca insanın kanına girmişlerdir. Hâlbuki Yaraticımız açıkça:

"Rab Allah'ını bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün fikrinle ve bütün kuvvetinle seveceksin" diyor. (İncil-Markos 12:30-31)

Açıkçası bu ayetlerle Allah yarım yamalak bir ilişkiden hoşlanmadığını, hele ikiyüzlülükle asla bizleri kabul etmeyeceğini belirtiyor. Her ne kadar kendilerinin sahtekâr tutumlarından dolayı dinler zamanımızda bu toplumlar üzerinde o kadar sempatiye sahip değilse de, şimdiki bu ahlaksız, sapık, acılarla dolu dünyamızın sorumlularıdır. Din ve dindarlar biz insanlığa gerçek Allah'ı tanıtmadılar. Masallarla, sapık hikâyelerle insanlığı hep kendilerine köle etmek için uğraştılar. Diktatörlere taç giydirip, onların selamını onlara göre verdiler. Politikacılarla işbirliği yapmakla kalmadılar, kendileri politika yapıp, Allah'ın ismini kullanarak koltuk edindiler. İnsanları ezdiler. Güttükleri, korumaları gereken koyunlarına ruhen hiç bir şey vermediler. Ancak ölüm, nefret, soykırımı, ırkçılık, yokluk, bölücülük getirdiler. Çünkü İsa'nın da dediği gibi, hepsi koyun postuyla gelen fakat aslında kapıcı kurttular. Bunlar hakkında hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğundan şüphe edenler için İsa çok kesin bir örnek veriyor:

"Böylece her iyi ağaç iyi meyve verir; fakat çürük ağaç kötü meyve verir. İyi ağaç kötü meyve veremez, çürük ağaç da iyi meyve veremez...Öyle ise siz onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Bana ya Rab ya Rab diyen her adam göklerin krallığına girecek değildir; ancak göklerde olan Babamın (Allah'ın) iradesini yapan girer." (Matta 7:17-21)

Bu dindarlar bütün bunların böyle olduğunu bilmiyor mu? Birinci ve ikinci

dünya savaşları çoğunluğu Hıristiyan âlemi arasında geçmiştir. Papazlar ellerindeki Mukaddes Kitapla yarın cepheye gidecek askerleri bereketlemesi için Allah'a dua ederken; aynı akşam, düşman sayılan başka bir ülkenin papazı, aynı kitapla, başka bir kilisede, yine benzeri bir bereket duasıyla Allah'tan kendi askerlerinin karşı tarafı öldürüp yok etmeleri için yalvarmıştır! Ellerindeki kitapta ise:

"Düşmanlarınızı da sevin, size eza edenler için dua edin ki, siz göklerde olan Babanızın oğulları olasınız" diye okudukları halde! (Matta 5:43-45)

Bu dualara ne denir? Ben ikiyüzlülük diyorum, siz daha iyisini biliyorsanız onu söyleyin.

Düşünün ki eve geliyorsunuz, içerden bir çığlık çağırıyor: "Anneee babaaa bana yardım et, et de kardeşimi öldüreyim!" diye. Bakıyorsunuz ki dehşetli bir manzara, iki kardeşte boğuşuyor, biri altta öbürü üstte, birinin elinde bıçak ama tam sokmak üzere, gücü yetmiyor, zorlanıyor, bunun için de sizin yardımınızı istiyor! İkisi de aynı şekilde bağıyor. "Baba bana yardım et, et de ben öldüreyim" diye. Hangisine yardım edersiniz? "Böyle saçma şey mi olur, hiç birine" mi diyorsunuz? İşte böyle saçma şeyler yaptı bu dindarlar. Milyonları ölüme ittiler. Menfaatleri, çıkarları uğruna, korktukları için. Ellerindeki kitaptan değil, yüreklerindeki bozukluktan çıktı bu dualar. Onların bu yürekleri Allah'a göre bütün müydü? "Hayır" diyoruz. Allah ise onların bu yaptıklarından iğrendi. Peki, bu insanlar geçmişteki bu olaylardan ders aldılar mı? Dünyamıza bakın cevabı yine siz verin.

Amacımız kendimizi bir kenara çekip, başkalarını suçlamak değil, başkalarının suçlarından ders alıp, aynılarını yapmamak. Çünkü bahsettiğimiz olaylarda ilk önce kendimizi görürsek, kendimizi imtihan edersek, Davut peygamber gibi iyi olanı yapmak için eğer kendimizi bina edersek; hiç bölünmemiş bütün yürekle, kayıtsız şartsız Allah'ı ararsak; o zaman her an ne olacağı belirsiz yaşadığımız şu zamanımızda, gerçek Allah'ı bulacağımızdan emin olabilirsiniz. **"Çünkü Allah kendisine gerçek ve hakikatle tapınanları arar"** diye yazılı. (İncil'in Yuhanna kısmından 4:6-26 ayetleri)

Bu kısa yazıyla, Mukaddes Kitaplar diye bilinen Tevrat-Zebur-İncil ve Kur'anı alıp, muhakkak okumaya başlamanız için sizleri teşvik etmek istedim.

Musevilik, Hıristiyanlık, Müslümanlık

<http://mesias.de> de yayınlandı

Tarih boyu bu üç dinde birbirlerine hep düşmandırlar. Gerçi birbirlerine düşman olmayan din yok ya! Hepsisi, "biz doğruyuz sizler yanlışsınız" derler. "Biz Allah'ın kullarıyız, siz Şeytanın; biz iyi ve doğru olanız, sizler yanlış ve kötü olansınız". Bu işin en ilginç yanı da, kendi dininden olmayanların hepsi, hem de o insanların işleri kendilerinden iyi bile olsa, kurtuluş onlara haramdır. Onlar buldukları yerde kalmakta diretirlerse, ne olursa olsun kurtulamayacaktır. Allah onları yok edecektir, cehennemde yakacaktır, zebaniler onları katran kazanlarından çıkarmayacaktır vs. vs. Böyle düşünürler; çocuklarına olsun, okulda olsun, iş yerlerinde olsun böyle öğretirler. Bu konuda içleri hepsinin rahattır. Bu yüzden de hiç bir sıkıntı duymazlar. Doğduklarından beri birbirlerine karşı düşmanlığın yanlış olduğuna dair sıkıntı duyulacak küçük bir bilgi hiç almamışlardır ki! Bunlardan bir tarafın başına bir kötülük geldi mi, öbür taraf hemen sevinir: "İşte Allah belasını verdi, oh iyi oldu" derler. Birbirlerini yok etmek için de ellerinden geleni yaparlar. Ayrıca bununla Allah'a hizmet ettiklerini sanırlar! Çocukluktan beri öyle bir vicdan eğitimi aldılar ya; onun için bu yok etme, ıstırap verme, işkence yapma işini hem de rahat bir vicdanla yerine getirirler. Bu konuda hepsinin yöntemi kendilerine göre ayrıdır.

Bu yazılanları okuyunca "yalan" mı diyorsunuz? Tarihe bakın. Biraz eşeleyin. Pisliklerini ne kadar çok kapamaya çalışmışlarsa da, kokusu yine de duyulmaktadır. Burnu koku almayanlara sözümüz yok! Onlar hakikatten, gerçeklerden hoşlanmazlar. Gerçek olduğu, doğru olduğu için korkarlar! Bir sürü de bahaneleri vardır. Fakat konumuz onlar hakkında değil.

Bu anlattıklarım ayrı dinlerden olanlar içindi. Peki, aynı dine sahip olup da, aynı kitaba inandıklarını söyleyenler ne yaparlar? Yine tarihe, hem de hiç uzağa gitmeden, dinimizin içinde yan yana yaşadığımız, aynı kiliselerde, camilerde, sinagoglarda aynı cemaatleri paylaşan insanlara bakalım. "Birbirlerine ne kadar dostlar, aralarındaki samimi sevgiyi görmemek elde değil, birbirleri için canlarını bile feda edebilirler" diyebilir miyiz? Birinci ve ikinci dünya savaşları, aynı kiliseyi paylaşan, aynı dini kitaba sahip ve de aynı ruhani grubun insanlarından bereket duaları alarak, cephede birbirlerini öldürmeye gittiler demedik mi? Yahudilerin ise birbirlerine olan nefretlerini, birbirleriyle olan savaşlarını kendi kutsal kitaplarından okuyoruz. Bütün Tevrat okunduğunda, bu konuda az tecrübe yaşanmamıştır. Ya Müslümanlar? Yıllarca, sadece birbirlerine olan kin ve nefretten dolayı, birbirleriyle yaptıkları acımasız savaşlar ve katliamlara ne denmeli? Hıristiyanların da onlara karşı, onların da Hıristiyanlara karşı düşmanlıklarını işin içine katarsak, sonsuz bu nefretleri, kinleri acaba kim körüklüyor? Bunun Allah olamadığı kesin. Hâlbuki onlar ise bu işleri hep Allah'ın ismiyle, O'nun adına yapıyorlar mı?

Başlarken, Yahudi-Hıristiyan-Müslüman ve bunların birbirlerine olan düşmanlıklarından bahsettik. Bu arada şunu da belirtelim, sahte pozları lütfen dostluk diye görmeyelim. Bu poz yapma âdeti politikacıların mesleğidir; fakat dinlerin politikacılardan çok daha tehlikeli oluş nedeni; politikacı kendisi ve partisi adına poz yaparken, bu pozu dinciler Allah adına yapar. Poz yapmak, içten gelen samimi duyguların ifadesidir denilmeyeceğine göre! Fakat dindarlar bu poz, aynı politikacı gibi çıkarını, dini adına yapıyor ise de, bütün bu çirkinlikleri yaparken de Allah'ın adını kullanmaları korkunçtur. Bu yüzden de Allah, İncil'de Romalılar kitabının 2. Bap 24 ayetinde:

"...sizin yüzünüzden Milletler arasında Allah'ın ismine küfrediliyor" diye geçen sözleri bütün bu gruplara, dindarlara karşı söyledi.

Konumuzun başlığı olan bu üç dinin enteresan yanı ise; üçünün elindeki kutsal diye kabul ettikleri kitapların hepsi aynı Allah'tan bahseder. Buna göre bir Hıristiyan'ın kutsal kitabında Yahudilerin sahip oldukları kutsal kitap da vardır ve Allah sözü diye kabul de edilmesi gerekir. Müslüman'ın elindeki kutsal kitapta ise, hem Yahudilerin hem de Hıristiyanların kitaplarının Allah sözü olarak kabul edilmesi, hatta "zorunludur" diye yazar. Orada Allah, imanlı olan kişileri Muhammed'e şöyle tarif eder:

"Yine onlar, sana indirilene (Kuran'a) ve senden önce indirilene (Tevrat-Zebur-İncil'e), iman ederler..." Bakara, 2.sure 4.ayet. Bu da birçok ayetten sadece biriydi.

Bu bahsettiğimiz iki kitapta, Yahudilerin kutsal kitaplarından sonra geldikleri için, Yahudiler bunların ikisini de inkâr ederler. Yani bir önceki bir sonradan geleni tanımaz, bir türlü de kabullenemez! Aynı şekilde Hıristiyanlar da Yahudiler gibi, Müslümanların kutsal kitabı ve Muhammed hakkında aynı şeyi söylerler. Bunun yanında bir sonraki kutsal kitaba sahip olan ise: O benim kitabımı niye tanımıyor, vay kâfir diye de birbirlerini yerler dururlar. O: "Senin kitabın yanlış", öbürü: "Yok, sen imansızsın" diye çekişsinler artık. Bu yolda ne kadar kan dökmüşlerdir! Bu savaşlar binlerce sene sürmüştür ve hâlâda en etkili bir şekilde sürmektedir.

Bu mücadelelerin bir çıkış yolu olmadığını görenler ise: "Orası senin burası benim, senin dinin sana benim dinim bana" diye bir özgürlük verme politikasına bürünmüşler. Aslında özgürlük verdi gibi gözüküp, öbür taraftan da her biri "nasıl gözünü oysam" diye birbirlerine karşı fırsat kollarlar. Fırsat bulamasa da fırsat yaratırlar! Hiçbir şey yapamasa bile içinden soğukluk duyar, ya da nefret eder. Hâlbuki Allah bütün insanların birbirlerini sevmelerini emretmiştir. (Matta 5:38-48) Bununla onların hatalarını, yanlışlıklarını, günahlarını sevmemiz kastedilmiyor; fakat insan olarak onları kendimiz gibi sevmek zorundayız. Bu emri hangisi uyguluyor ve yerine getirmeye çalışıyor?

Yine konumuzu kıyaslamalarla sürdürelim. Peki, bu ayrı ayrı zamanlarda gelmiş olan kitaplara sahip olanlar böyle de, aynı kitaba sahip olanlar nasıl? Onlar daha bir enteresan! Aynı kitabı kutsal sayanlar ise, içlerinde birbirleriyle anlaşımadıklarından dolayı binlerce mezheplere, dinlere bölünmüşler. "Senin anladığın değil, benim anladığım doğru" diyerek. Hıristiyanlıkta, Müslümanlıkta ve de Musevilikte de durum aynı. Müslümanlar Müslümanları yemişler, Hıristiyanlar Hıristiyanları, Yahudiler Yahudileri. Birbirlerini binlerce yıl o kadar yemelerine rağmen hâlâ doymamış, hırslarını alamamışlar. Bir de bunlar aynı kiliseyi, aynı camiye, aynı sinagogu kullananlar. Sonra birbirlerinden ayrılıp başka tapınaklar, camiler, kiliseler, sinagoglar, cemaatler, toplantı salonları kurmuşlar. Peki, bu ayrılanlar, ayrı cemaat, ayrı camii, ayrı kilise, ayrı tapınak kuranlara ne olmuş? Buna yine siz kendiniz samimiyetle bir cevap verin. Eğer onlara ait biriyseniz, kendi kendinize "bizim gibisi yok" mu dediniz? Bakın işte yanıldınız. Bir banka reklamı vardı ve kendilerini daima çok farklı görenlere güzel bir misaldir. O reklamda aynen şöyle geçer: "Yok aslında birbirimizden farkımız, ama biz bilmem şu bankasıyız" der ve kendini tanıtır. Bu, tüm yeryüzümüzdeki dinlere ait olup, fakat kendini farklı görenlere çok uygun bir cevap değil midir?

Ayrıntılara girmiyoruz. Şimdiye kadar insanlık tarihteki olaylarla, kitaplarda, romanlarda, gazetelerde, seninki, benimki, onlarınki diye bu ayrıntılara zaten girmiş. Kılı kırk yarmışlar ve hâlâ bir sonuç elde edemedikleri meydanda. Bu yazıları okuyan biri de samimi şekilde şöyle söyleyebilir: "Tamam, bu durumlar böyle, herkes bir yol tutturmuş gidiyor, fakat sonunda o banka reklamında olduğu gibi, bütün yollar aynı yerde birleşmiyor mu? Hem bu konular sanki zenci saçları gibi karışık, içinden çıkılamayacak konular değil midir?"

Aslında hiç bilgisi olmayan biri için dışarıdan durum böyle görünüyor. Bizi yaratan Allah'ımız ise bu işi zannedildiği gibi içinden hiçbir zaman

çıkılamayacak bir şekle dönüştürmemiş. Aslında zannedildiğinden çok daha basit ve de kolay. Tevrat'ın Tesniye ya da Yasanın Tekrarı kitabınının Bap 30:11 den 20 inci ayetine kadar olan yerlerde bu konuya Allah şöyle cevap veriyor:

Bugün sana emretmekte olduğum bu emir senin için güç değildir ve senden uzakta değildir. O göklerde değildir ki, diyesin: "Kim bizim için göklere çıkacak ve bizim için onu alıp getirecek ve bize işittirecek ki, onu yapalım?" O denizden öte değildir ki, diyesin: "Kim bizim için denizin ötesine geçecek ve bizim için onu alıp getirecek ve bize işittirecek ki, onu yapalım? Fakat yapasın diye o söz (kelam) sana çok yakındır, ağzında ve yüreğindedir. (Ben sadece 11-14 ayetlerini yazdım, 15 den 20'ye kadar olan ayetleri lütfen sizler yerinden açıp okuyun.)

Yukarıda bahsedilen konuları her düşünen insan için yazdım. Bu içinden çıkılmaz gibi gözüken soruları her insan kendi kendine sormuştur ve de sormalıdır. Herkesin cevap arama yöntemi belki biraz farklı olur veya olmuştur. Ben şahsen, önce kimseyle düşman ya da dost olmadan, bahsi geçen bu en meşhur üç dinin kitaplarını okumaya başladım. Sonunda korkunç şaşırđım. Ya elimdeki bu kitaplar yanlış yazılmıştı ki,-bunu çok kişi iddia eder-, ya da bu dinler yanlıştı. O dinlerin, dindarlarının elindeki kitapları aldım okudum, aynıydı! Kitaplar yanlış yazılmamıştı. Bazıları değişik tercüme edilmişti, olabilir; değişik fakat aynı anlama gelen kelimeler kullanılmıştı, ama yine de aynıydı. Bir şeyden o kadar eminim ki, eğer bu kitaplar değiştirilmiş olsaydı, bunu her din kendi menfaati ve çıkarı doğrultusunda yapacaktı. Çok aşırıya gidmeden bu gibi basit değişiklikler yapıldı da.

Mesela zamanımızdaki Yehova Şahitleri denilen din, ilk yüzyıldaki Hıristiyanların sahip olduğu cemaatlerdeki sorumlu «ihtiyarlarlık» görevini önce kendileri de içlerinde uyguladı. Sonra o ihtiyarlardan bunlara tehlike gelecek korkusuyla, ihtiyarlık 40 yıl boyunca yasak edildi. Hatta kendilerinin tercüme ettikleri, Mukaddes Kitapta geçen ihtiyar kelimesini saptırmak amacıyla, bu kelimeyi "yaşlı adam" diye tercüme ettiler. Bu kadar sinsice yapılan bu tercümeyle, bir yerde o görevin asıl anlamı bozuluyordu. Onların bu kendi uygulama ve öğretileriyle çelişmesin diye yaptıkları değişikliklerden sadece bir örnek. Daha da var, var da bunları araştırıp bilmeyen de kalmadı. Hıristiyanlığa, Katolik âleminin üçlük konusunda neler yaptıklarına falan girmeyelim. Bu gibi değişiklikler bizleri Allah'tan uzaklaştırmaz. Bu konularda kendi adına uzman olmak isteyen kişi, zamanla bu hataları da muhakkak görecektir. Ben bu kitaplar vasıtasıyla bunları gördüm. Eğer bu kitaplar ciddi bir değişime uğramış olsaydı; benim ya bu dinlerden birine inanmam, ya da bu kitapları çöpe atmam gerekirdi. Benim bu kitabımı okuyup, onlardan biri olmam, ya da bu kitapları çöpe atmam mümkün olmuş mu diye yine sizler karar verin. Ben gerçeği bu kitapların yardımıyla buldum. O dinlerin sapıklığını bu kitapların yardımıyla gördüm. Değiştirilseydi bu mümkün olabilir miydi? O zaman bu kitaplar her değiştirenin öğretisine uygun ve onun tarafını tutan bir kitap şekline bürünmesi gerekirdi.

Gelelim aynı kitaba inananların ve içinde aynı şeyler yazdığı halde, bu kitapla ne gibi çılgınlıklar yaptıklarına. Geçen konuda bahsettiğim aynı örnekte kalarak devam edeyim. Birinci ve ikinci dünya savaşları çoğunluğu Hıristiyan olan ülkeler arasında yapıldı dedik. Bunlar kiliselerinde aynı kitapla, aynı Allah'a dua ettiler. Niçin? "Biz cepheye düşmanlarımızı öldürürken, bize yardım et Allah'ım" diye. Kimi öldüreceklerdi? Aynı dine, aynı Allah'a inananları. Peki, bu duayı edenlerin ellerindeki kutsal kitap ne diyordu? Ben aynen olduğu gibi yerinden yazacağım.

"Sen komşunu sevecek düşmanından nefret edeceksin denildiğini işittiniz. Fakat ben size derim: Düşmanlarınızı da sevin, ve size eziyet edenler için dua edin ki, siz göklerde olan Babanızın oğulları olasınız; zira O güneşini

kötülerin ve iyilerin üzerine doğdurur; ve salih olanla olmayanların üzerine yağmur yağdırır." İncil in Matta Bap 5:43-45 ayetleri.

Bu sözleri İsa peygamber söyledi. İncil kitabı sadece bu gibi sözlerin ışığı altında yazılmıştır. Kendimize tekrar soralım: Savaşa gitmeden önce, bu ruhaniler kiliselerinde ellerindeki bu kitaplarla acaba hangi Allah'a dua ediyorlardı?

Müslümanların, Yahudilerin durumları da farklı değil. Hem durumu sadece savaşa açısından ele almalıyım. Bu dinlere üye insanlar, her türlü işleriyle Allah'tan uzaklaşmış olduklarını yaşantılarında açıkça gösteriyorlar. İncil'de 2.Timoteos kitabının bölüm 3:1-5 de son günlerle, yani zamanımızla ilgili ayetlerinde şöyle yazar:

"Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övünge, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun, uzlaşmaz, iftiracı, özünü denetleyemeyen, azgın, iyilik düşmanı olacaklar. Hain, aceleci, kendini beğenmiş, Tanrı'dan çok eğlenceyi seven, Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler olacaklar. Böylelerinden uzak dur."

Bu yazılan peygamberlikler yalnız Müslümanlar için mi geçerli olacaktır? Veya Hıristiyan? Yoksa Museviler için mi? Hayır, bütün insanlıktan bahsediliyor. Mademki ellerinde hem bu kitaplar var, hem "ona inanıyoruz" deyip, oradaki yazılana uygun davranmıyorlarsa, bu insanlara ne denir? Bunun adı ikiyüzlülük değil mi? Düpedüz ellerindeki yazılara karşı davranmakla, Allah ile aralarındaki anlaşmanın sözlerine karşı geldikleri ortada değil mi? O kitaplar ister doğru ister yanlış olsun, onlar değil mi ki, "biz buna inanıyoruz" diyen ve oradaki sözleri yerine getirmeyenler? En azından bu yüzden suçlular ve hesap verecekler. Böyle ikiyüzlülük, sahtekârlık yapanlara Allah ne gözle bakar? Bahsettiğimiz o Allah, işlerine göre olan karşılığı herkese muhakkak verecektir. (Vahiy:22:11-12)

Bütün bu anlattıklarımın ne demek istediğim? Aslında kıyaslamalarda gördüğümüz gibi, aynı dine sahip olmak, aynı kitaba inanmak, aynı Allah'ı yüceltmek de bir çözüm getirmemiş. Peki ya ayrı ayrı dinlerden olanlar? Onlar da birbirlerinden nefret etmek için, bunlar onlara sadece bir bahane olmuş. İnsanlar çıkarlarını, egoistliklerini, menfaatlerini ve bütün çirkin özelliklerini açıkça söylememiş, ancak bunları bahane etmişler. Çünkü en çok kendilerini sevmiş, nefret etmek için ise bahaneyi çok kolay bulmuşlar. Din farklılığı, dil farklılığı, derisinin rengi, milliyeti, partisi, takımı, sahip olduğu şeyler vs. nefret etme nedeni için insanlığa yetmiş de artmış bile.

Çünkü çok kısa bir zaman daha, yeryüzündeki bütün dinlerin yasaklanacağını, Allah son gelmeden önce bir işaret olarak peygamberleri vasıtasıyla önceden söyledi. (Vahiy Bap 17 ve bap 18 ; Daniel: 8:9-12 ve 11:30-31... 36-38) Sanıyor musunuz ki o zaman insanlar birbirlerini daha çok sevecekler ve problemleri çözülecek? Hayır. Son günlerde insanların nasıl olacağını yukarıda İncilin Timoteos kitabından okuduk. Timoteos'a yazılan mektubun nedenleri içinde nefret etmek için sadece din meselesi yoktu. Böyle bir insanlık mutlu olur mu? Barış içinde yaşayabilir mi? Böyle bir dünya insanlığına Allah ne yapar? En önemlisi, kendi kendimize sormamız gereken bir soru da şu olmalı: «Ben ne yapmalıyım?» Yukarıda yazdığım ayetle bunun çok basit olduğundan bahsettim.

Önce şu din ve etiket hastalığını üzerimizden atalım. Bu kadar önemli bir konuyu da dini önderlerimize bırakmayalım! Allah'ın İsa vasıtasıyla dediği gibi:

"Niçin kendiliğinden doğruyu ayırt etmiyorsunuz?"

Evet, sahidenden de neden bunu yapmıyoruz?

İncil-Luka 12:57'deki bu söze uygun davranışlar göstereyim. Allah'ın ruhuyla İsa Mesih bu soruyla insanlığın kendi kendine karar vermesini,

ruhen kendi ayakları üzerinde durma kabiliyetine sahip olmasını ve bütün bunlarla vicdanen iyi ile kötü arasındaki farkı ayırt etmek için bilgiye sahip olmasını vurguluyor. Şahsiyet sahibi her insana sorulan bir sorudur bu. Şahsiyetsiz, korkak, kendini düşünen, akılsız, karakersiz insanlar için bu sorunun anlamı da yoktur.

Nasrettin Hoca fıkrasında dahi, bizleri hem güldüren hem de düşündüren şu konuyu unutmayalım: «Keramet ne sarıkta, ne cüppede, ya da kendi kendilerini kutsal yapanlardadır».Yukarıda Tevrat'tan lütfen okuyun dediğim ayetlere değinecek olursam, orada özel isminin Yehova (ya da Yahve) olduğunu söyleyen Allah'ın, Musa vasıtasıyla «Tesniye» ya da yeni tercümesi ile «Yasanın Tekrarı» kitabınının 30:11-14 de kısaca:

"...Tanrı sözü size çok yakındır; o söze uymanız, ağızınızda ve yüreğinizdedir" dediğini ve ne demek istediğini derin düşünelim. (Tevrat-Çıkış 3:15 de yeni Türkçe tercümede bu ismin Yahve olabileceği şüphesi uyandırılarak, Allah'ın özel bir isminin olduğunu kabul etmekle birlikte, bu isim bütünüyle tercümelerden ne yazık ki kaldırılmış! Herhalde onlar da Yehova Şahitlerine kızıp böyle bir akılsızlık yapmış olacaklar!)

Allah'ın sözünün ağızımızda ve yüreğimizde olması için, O'nu iradesine, yani amacına uygun dua ve yalvarışlarla Kutsal Kitaplardan araştıralım. Şimdiki zamanda Tanrı bilgisine inanıyorum ki her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Çünkü bu bilgiler bizim kurtuluşumuza, yalnız bizim değil, belki de bizlerin sözleri ve Allah'a uygun yaşam tarzımızla birçoklarının kurtulmasına da neden olabilir.

Peygamberlere bakın. Musa'nın dini neydi? İsa'nın dini neydi? Peki ya Muhammed'in? Onlar yaşadıkları zamanda hiçbir dine ait değildiler. Tam tersine, zamanın dindarları onlardan hep nefret edip, kovaladılar, öldürdüler, hayatı onlara acı ettiler. Bizler de kimlerin izleri ardınca gitmemiz gerektiğini kendi kendimize soralım. O peygamberlere onlar öyle davrandıysalar, bizler eğer onların izleri ardınca gidersek, bizlere de farklı davranmayacaklardır. Fakat kararlı ve gayretli olursak, başımıza ne gelirse gelsin, sonunda ebedi hayata ve ebedi mutluluğa kavuşacağız. Aynen yine Vahiy kitabında yazdığı gibi:

...ve Allah kendisi onlarla olacaktır. Gözlerinden bütün gözyaşlarını silecek; ve artık ölüm olmayacak, ve artık matem, ağlayış ve acı da olmayacak; çünkü evvelki şeyler geçtiler. 21:3-4

İşte, yalan söyleyemeyen Allah'ın insanlara vaadi bu.(Titus1:2) Kim verebilir böyle bir vaadi? Hangi insan, yönetici, ya da din kuruluşu? Bu üç dinin de kutsal kitapları, «Allah'tan başka kimse veremez» diye yazıyor. Sizler de o kitaplarda yazdığı gibi inanın. Artık Allah'a yaklaşmak için kendinizi insanlara, örgütlere, organizasyonlara, dinlere köle etme zincirlerinden kurtarın, o kelepçeleri kırın diye sizleri teşvik etmek istedim. Çünkü Allah'a giden yol bunların hiçbirinden geçmez. Bu yol, ağızınızda ve yüreğinizde olan şeyler kadar size yakındır.

İnanan ve İnanmayanlarla Sohbet

<http://mesias.de> de yayınlandı

Allah'a inandığını söyleyen insanlarla hiç sohbet ettiniz mi? İster Müslüman ister Hıristiyan; bunların hangi mezhebi de olursa olsun, pek fark göremeyeceğiniz, hepsinin ortak özellikleri vardır. Bu insanların bazıları da samimidir. Daha doğrusu kendilerini inanmaya zorlayan kişiler bunlar. Yani gayret ediyorlar. Bu insanlarla sohbet etmek korkunç sıkıcı olur. Neden mi? Konumuz da bu zaten. Çoğu zaman bahsettikleri imanlarının, bilgilerinin hiç bir kaynağı yoktur. Ezbere, kulaktan duyduklarına iman etmişlerdir ve de savunurlar. Hem de büyük hararetle, ağızlarından köpüklü tükürükler saçarak. Anlattıkları ve de savundukları şeyler ise maalesef bir o kadar da saçmalıklarla doludur. Lafı uzatmadan örnekler vereyim ki, yazım daha canlı olsun.

Müslümanlarla sohbet:

Allah Âdem'in önce boyunu 300 m. yaratmış. Sonra Âdem: "Allah'ım ne yaptın, bu boy bana çok uzun, ne olur biraz küçült ki, meyveleri daha rahat toplayıp, yiyebileyim" demiş! Allah ile Âdem arasındaki bu sohbet ve Allah'ın Âdem'i birçok defalardan sonra onu ideal bir ölçüye getirmesi, ancak Âdem'in yalvarmalarıyla olmuştur! Bazı hayvanlar da aynı sorunlarla gelip yalvarır, Allah da onların isteğine göre yapıp onları rahatlatır! Bu da herhalde yaratıkların yaratıcıdan daha akıllı olma mantığına dayanıyor!

Âdem yaratıldıktan bir müddet sonra tuvalet etme ihtiyacı duymuş ve dışkısını merakla elleyip elleyip, vücuduna sürmüş ve sürdüğü yerlerde kıllar çıkmaya başlamış. Kısacası onlara göre Âdem pisliğiyle oynadığından dolayı erkeklerin vücudu kıllıymış!

Bu insanların genelde kadınları sık sık rüyalarında nur yüzlü, aksakallı adamlar görürler! Onlara göre her gördükleri rüyanın ayrıntısının da anlamı vardır! Rüyasında su mu içiyor, tuvalete mi gitti, oturuyor mu, ya da her ne ise hepsinin apayrı anlamları olmalıdır. Bunun için de rüya tabirleri kitapları vardır. Kalın kalın ciltler. Allah'ın sözü olan o kutsal kitapları okumazlar, ama her gün o rüyalarının tabirlerine bakmaya bayılırlar. Eğer sohbetler koyulaşırsa daha neler çıkar neler. Telli babalar, Nafi dedeler, yatırlar, evliyalara, ilahlaştırdıkları din filozofları... Bunlara adaklar adarlar, niyetler tutarlar, paralar atarlar. Hayatlarını, ümitlerini sanki bunlara bağlamışlardır.

İstanbul'un göbeğinde meşhur dükkânların arasında, demir parmaklıkların içinde yeşil kumaşa sarılmış bir tabut vardı. Ben o zamanlar çocuktum. Bir yer diyorum, sirkeciyle mısır çarşısı arasında olan bu yere bir isim bulamadım. Her iş yerinin bir ismi vardı da, bunun hiç bir ismi cismi olmayan demir parmaklıklı, boş, camsız ve odanın içinde de tabut var! Bu anlattığımın da hemen yanında piyango biletçisi, solunda saatçi dükkânları, baklavacılar falan var. Tabutun üzerinde de paralar! Kâğıt ve demir paralar, fakat zaman da demir paranın değerli olduğu zaman. Cam açık, zaten yok ki. Yoldan geçenlerden bazıları içeriye para atıyorlar. Gerçi ben atanı hiç görmedim, ama orada durup beklemedim de. Muhakkak atanlar var ki, o paralar da tabutun üstünü doldurmuş. Fakat arada demir parmaklıklar var. O kadar da aç fakir var ki, yoldan geçen birinin gözü kızar da alıverir o paraları diye belli ki korkuyorlar. Ben bile zor durumlarımda oradaki paralara şöyle bir bakıp da geçmişimdir. Elimi uzattığımda kesinlikle alabilecek olsaydım, belki de alırdım. Tabii bir ben değilim böyle düşünen ki, adamlar demir parmaklıklar yapmışlar. O paraları kim toplardı, hangi amaçla toplanırdı, ne için toplarlardı, devlet nasıl müsaade etmiş, hiç bilmem. Belki hâlâ da orada duruyordur. Yeşil beze sarılı boş tabutlu

dükkân. Ben tabii o zamanki çocuk kafasıyla o tabutun içinde ölü var sanırdım. Yanından üzülererek geçerdim.

Oradaki paraları toplayanı anlamak kolay da, parayı oraya atan neye inanıp da atıyor! Bunu anlamak, işte bu düşündürücü. Fakat yukarıdaki bir bilgiyle yaratıldığına inanan insanın oraya da para atması gayette normal! O yukarıdaki masallara benzer daha ne masallar var da, anlatmaya bütün Internet sayfaları, kitaplar yetmez! Bu inanç da sadece cahil halkın sanmayın. Doktoru, mühendisi, bekçisi, çöpçüsü de üç aşağı beş yukarı aynı inançta. Kuranın Nahl (16.) Suresininin 62. ayetinde:

"Onlar, kendilerinin bile hoşlanmadıkları şeyi Allah'a yüklerler" diye boşuna yazılmamış.

Gelelim Avrupa'nın göbeğindeki **Hıristiyanlarla** sohbetimize:

Allah bir değil de üç taneymiş!

Allah yeryüzüne bakmış ve insanları bir türlü anlayamamış, onun için insan olup yeryüzüne gelmiş! Bu da İsa Mesih'miş! Hâlbuki İsa, Kadiri mutlak Allah Yehova ise; öldürülmeden önce niye Allah'a dua edip: "Benim değil senin iraden olsun" desin? (Matta 26:39) Allah Allah'a dua eder mi? Bunların Hıristiyan inancı denilen masallarına göre eder! Onlara göre her ikisi aynı de, dua «kibarlıktan» ötürüymüş! Hıristiyan mantığında böyle yorum yapanlarını da duymak şaşırtıcı değildir.

Örnekler de veriyorlar. Karınca sürüsüne yardım etmek isteyen bir insana, o küçücük bedenleriyle karıncalar saldırmaya başlamış. Adam düşünmüş, "Hâlbuki ben bunlara yardım etmek istiyorum, ama onlar beni anlamıyor, demek karıncaya yardım etmek için karınca gibi olmak, karınca gibi düşünmek lazım ki, yardım edebilesin!" Böyle düşünen de onlara göre Allah! Onların Allah'ı tanımadaki bilgileri Müslümanların Allah'ından pek farklı değil. Karıncayı insan mı yarattı ki böyle örnekler veriyorlar! Demagoji denir bu açıklamalara. Demagojide amaç, yanlış bir şeyi doğruymuş gibi göstermeye uğraşmaktır. Bu mantığa göre gidersek; insanlar arabayı icat etti, motoru, bujiyi icat etti. Bozulunca tamir etmesi için tamirciye gideriz. Ben şimdiye kadar bujinin bozuk olduğunu anlamak için buji olan bir tamirciye rastlamadım! Ya da motor bozulunca, onu anlamak için motor olan tamirciye! Bunları icat eden zaten nedenini de bilebilirse ki, bunu yapan biz insanlık ve de hiç bir şey Allah ile kıyas olunamaz, bizleri yaratan Allah bizi anlamak için niye insan şekline girsin? Hâlbuki Davut yaratıcımızın bilgi ve yeteneğini mezmurunda (Zebur kitabı) ne kadar açıkça söylüyor. Mezmurlar 139:13;15-16 da:

Çünkü böbreklerimi sen teşkil ettin; anam karnında beni ördün... Gizli yerde yaratıldığım zaman, dünyanın derin yerlerinde şaşılacak surette kurulduğum zaman, bedenim sana gizli değildi. Gözlerin beni cenin iken gördü; ve daha onlardan hiç biri yokken, benim için tayin olunan günlerin hepsi senin kitabında yazılmıştır.

Allah'ın ruhuyla Davut ne hakikatleri dile getiriyor, biz ise nelere inanıyoruz! Bap 139;17 ayetinde devam ediyor:

Düşüncelerin benim için ne değerlidir ey Allah.

Hayreti! Davut Allah'ın bizim hakkımızdaki düşüncelerini değerli bulurken, Hıristiyan âlemi: "Allah insanı anlamak için insan oldu" diye inanıyor. Bu yazdıklarımın inananlar da dinde ilerlemiş bilginleri. Böyle inanıyor ve de inandırıyorlar. Bu ise binlercesinin içinden sadece bir örnekti.

İsa'nın öldürüldüğü zamanı anmak için ki, yine de bunun gerçek anlamını neredeyse hiç biri bilmez; tavşan ile yumurta koyarlar. Hâlâ bu tavşan ile yumurtanın nasıl bir ilişkisi vardır bilinmez. Horoz ile yumurtayı bir araya koysalar, yine zor olsa da bir bağlantı kurulur. Tavşanın yumurtlaması ile İsa'nın ölümü arasındaki bağlantıyı ben 40 sene Hıristiyanların arasındayım, hâlâ öğrenemedim. Kimileri bereket anlamında yorumlarken, bazıları da o mevsimde insan vücudunun yumurtaya ihtiyacı

olduğuna inanıyor. Eğer öyle olsa bile, bunların İsa'nın ölümlü ve Allah'ın iradesiyle ne bağlantıları var? Yine bilinmez!

İsa'nın doğduğu günü ise kırmızı elbiseli, beyaz sakallı adamlarla hediyeler vererek kutlarlar. Süslü çam ağaçlarını da unutmayalım! Hâlbuki İsrail'de İsa doğduğu zaman çam ağacıyla ve O'nun doğum günüyle ilgili İncil'de nasıl bir bağlantı kuruluyor esrarengizdir. İncil'i bin kere de okusanız böyle bir şey bulamazsınız.

Bir de yeryüzündeki kötülükler olurken nedenine: "Allah bizim ne yapacağımızı bilmediği için, öyle bakıyor ve de ne yapacağımızı merak ediyor" muş derler! Böylelikle de Allah bilgi ve tecrübe sahibi oluyormuş! Bu yüzdenmiş kötülüklerin nedeni. Bu ve buna benzer inanca: "Hıristiyan bilgisinde en doğruyuz" diye kabaranları bile sahiptir. Tüm bunlar Allah'a mı ders olması için oluyor, yoksa biz insanlığa mı? Onlara göre en çok Allah'a ders oluyor!

Hâlbuki Eyüp kitabında 36:14 de:

O'nu görmediğini söylediğin zaman bile davan O'nun önündedir bekle... diyor.

İşaya (Yeşaya) 65:24 de yine Allah:

Ve vaki olacak ki onlar çağırmadan önce ben cevap vereceğim; ve daha onlar söylerken ben işiteceğim.

Bu ayetler Allah'ın bizler çağırmadan önce, ne için çağıracağımızı bile önceden gören bir özelliğe sahip olduğunu vurgulamıyor mu? Aslında ne kadar mutlu olmalıyız. O tüm evreni, içindekini ve dışındakini yaratıp, her şeye de kadir olan biri. O'nun gücü her şeye yeter, anlayışa sahip, hikmetin ise kaynağı. Bizler ise masallarımızla çocuklarımıza : "Allah Âdem'i nasıl bozuk yaratmıştı da, bereket versin Âdem akıl verdi de kurtulduk" diye öğretiyoruz! İnsan ile karıncayı kıyaslayıp, karıncayı anlayamayan insanı Allah yerine koyarak benzetmeler yapıyoruz. Allah'ı bahçivana benzetip, değersiz otları da kötü insanlar yerine koyanları da var. Bu yüzden nasıl bir bahçivan o otlardan bir şey bilmek istemezse, Allah da kötü insanları ve her şeyi, her zaman görmezmiş! (Şahitlerin Allah hakkındaki resmi öğretileri. Bernd'i bu yüzden aralarından atmışlardı) Onlara göre kötü insanların da kim olduğu belli. Kendilerine ait olmayan herkes kötü! Çocuklarımızın beynine bu saçmalıkları yerleştiren, "onlara Allah bilgisini verdim" diye de utanmadan vicdanımızı mı rahatlatıyoruz?!

Hele bir de Allah'ın sözlerini okumaya başlarsak! Her okuyup kalktığımızda her şeyden, her hareketten bir alamet ararız. Gizli gizli kendimizi peygamber, evliya, Musa, İsa, Muhammed'in yerindeymiş gibi görmeye başlarız. Artık içlerinden hangisini sempatik buluyorsak. Açıkça söyleyemeyiz, insanların ne diyeceklerini, nasıl alay edeceklerini biliriz de ondan. Fakat yüzde yüz inanacaklarını bilsek, peygamber, resul, ermiş olduğumuzu hemen ilan ediveririz. Allah hakkında bilgi edinmeye başlayıp da bu duygulara sahip olmayan var mıdır? Aslında bir zaman sonra bu duyguları normal olarak görüyoruz. Eğer sınırı aşmazsak tabii. Hem peygamber olmayı istemek kötü bir şey de değil ki. Musa'nın dediği gibi: "**Keşke Rabbin bütün kavmı, herkes peygamber olsa idi**". (Sayılar kitabı, ya da Yeni tercümede: Çölde sayım kitabınının 11 bap 29 ayeti) Bütün bunlar olabilir ve de çoğu durumlarda kötü diyemiyorsak da, fakat yalan söylemek sahtekârlıktır ve Allah'tan değildir diye de belirtmek isterim.

"Bir kimse bir şey değilken kendini bir şeymiş gibi gösterirse, ya da sanırsa kendi kendini aldatır" diyor resul Pavlus İncil de Galatyalılar 6:3 de.

Yalnız Müslüman'ı, Hıristiyan'ı, Yahudi'si değil, Allah'ın hakikatleri hakkında maalesef yeryüzümüz bu gibi saçma bilgilerle dolu. Allah diye tanıttıkları ancak uydurma şeyler. Kendi kafalarına göre yarattıkları ilahlar, ama onlar gerçek Allah değil. Hele bir de Allah adına yaptıkları ibadet denilen işleri ise tam bir rezalet.

Müslümanlar Allah istiyor diye sünnet olurlar. Kuranda hiç bir yerde yazmadığı gibi Muhammed de sünnet olmamıştır. Fakat onlar uydurup "Muhammed doğuştan sünnetliydi" diye Yahudi masallarına uyarlar. Kafalarına göre uydurdıkları bayramlar, törenler de az değildir. Dediğim gibi hepsini yazmaya sayfalar yetmeyecek.

Hıristiyanlar ise daha beter. İsa'nın doğum günü diye uydurdıkları tarih ve o kutlama şekli tam bir saçmalıktır. Yine İncilin hiç bir yerinde İsa: "Benim doğum günümü kutlayın" dememiştir. Bırakın demeyi, ne ayı ne de günü tam olarak belli olmayan ve de yazmayan, bununla birlikte kafalarından uydurdıkları "Noel" diye bilinen 24 Aralık gününe taparcasına bağlanmayı kimin söylediği belirsizdir. Doğumunu kutladıkları kişinin yolunda yürümedikleri kesin. Bir de oy toplamak için partilerinde övünerek "bizler Hıristiyan'ız" derler. Partilerine de o ismi verenler, İsa'nın değil de Şeytanın isteği olan savaşlar için: "Neden biz de ülke olarak o savaşlara katılmıyoruz diye" bas bas bağırırlar! Başa geldiklerinde ise insanlığı birbirine düşman edecek her türlü yola başvururlar.

Evliliği yasaklayıp, "biz Allah'a daha yakın olmak istiyoruz" diyenlerin ellerine Mukaddes Kitapla, bir de günah işledikleri zaman kendi kendini kırbaçasınlar diye kırbaç verip, Hıristiyan olmayanların da kafalarını uçuran misyonerleri tarihte az değildir. O yüksek, kalın duvarlı ortaçağ kiliselerinin kapalı kapılarının ardındaki iğrençlikleri ise artık hiç birimize yabancı değil. Mukaddes Kitabı kendi dilinde okuyor diye o kişileri yakanlar da yine bunlardan çıktı.

Müslüman tarikatlarında ise, kendini şişleyenler mi, fırıl fırıl dönenler mi, ateş üzerinde yürüyenler mi... daha neler neler. Bütün bu dinlere şöyle bir uzaktan bakarsanız, sanki sirke girdiğinizi sanırsınız. Buna da sözüm ona "Allah'a ibadet" derler! İnsanlığın kaç bu şekilde ibadet etti şimdiye kadar diye sorarım sizlere? Hanginiz ateş üstünde yürüyüp, günlerce de topaç gibi dönebilirsiniz? Ya da kılıçları vücudunuza sokup sokup çıkarmak mı Allah'a yakın olmak demek? Böyle biri aranızda hiç yok mu? Bu mantığa göre demek ki biz Allah'a hiç yakın değiliz ve de yaklaşılamayacağız!

Böyle Allah'a kulluk ettiklerini, O'na yaklaştıklarını sanırlar! Bu ibadet şekillerinde modaya göre de değişiklik yaparlar. Zaman geldi, devir değişti, Hıristiyanlıkta o zamana, o devre, daha doğrusu modaya uydu. Bazı yerlerde Hıristiyanlığın ortaçağını yaşayan Müslümanlık da, zamanın değiştiğini gördüğünden, kendini şimdinin modasına uydurmaya çalışıyor. Bir zamanlar uçtu diye Çelebinin kafasını uçuran dinciler, şimdi helâdayken gâvur icadı dedikleri cep telefonu ile konuşuyor! Fakat kaç gerçek yaratıcının isteklerine, beklentilerine ve hakikatine uymayı düşünüyor? Allah'ın bu tip insanlık hakkında söylediği sözlere bir bakalım. Tevrat-Mika 3:5 ve 11-12 ayetleri:

Rab diyor ki, "ey halkımı saptıran peygamberler, sizi doyuranlara esenlik diler, doyurmayanlara savaş açarsınız... Önderleri rüşvetle yönetir, kâhinleri ücretle öğretir, peygamberleri para için falcılık eder, sonra da "Rab bizimle birlikte değil mi? Başımıza bir şey gelmez" diyerek Rabbe dayanmaya kalkışırılar."

Bu sözler bu insanlara uyuyor mu uymuyor mu? Yine ne demek istiyorum? Aslında maksadım kolay anlaşılıyor. Böyle samimi inananlarla konuştuktan sonra, hiç inanmadığını söyleyenler bize daha akıllı başında, daha bir mantıklı, hatta o inananlardan daha doğru ve güvenilir gözüküyorlar. İsa bir keresinde samimi hem de doğru inananlar için uyarı şeklinde bir hakikati vurguladı:

"...Gerçekten bu çağın insanları kendilerine benzer kişilerle ilişkilerinde, ışıpta yürüyenlerden daha akıllı oluyorlar" dedi. (İncil-Luka 16:8b)

Sözlerim samimiyetle Allah'ı ama gerçek Allah'ı, İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un, İsa Mesih'in, Muhammed'in Allah'ını tanımak ve O'nun iradesine göre yaşamak isteyenlere. Masallarla Allah'ı içinizde boşmalarına izin vermeyin. Çünkü onlar şu peygamberliğin yerine gelmesi için çalışıp, insanları saptırmaya uğraşıyorlar.

"Çünkü zaman gelecektir ki, sağlam öğretişe tahammül edemeyecekler. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar" diye geçer 2.Timoteos Bap 4:3-4 de.

Allah'ın peygamberleri vasıtasıyla olan uyarılarını arkamıza atmayalım. Belki biri bize bu masalları Mukaddes Kitaptan okuduğunu iddia edebilir. Konuşan yılanlar ve eşekler, yılan olan sopalar, gökten yağan ekmekler, yarılan denizler, kan olan nehirler, peygamber olan babalarıyla yatan kızlar...vs. (ki her şey Allah'ın iradesi değildi. Mukaddes yazılardaki her olayı Allah'ın desteklediği anlamında okumamalıyız).... Bütün bunlar Allah'ı küçültmez, tam tersine O'nu yüceltir ve onun için kaleme alındı. İnsanların kendi uydurma ilhamlarıyla, akılsızlıklarıyla, bozukluklarıyla anlattıkları şeyler ise Allah'ı küçültücü, suçlayıcı ve de küstahça hakikate uymayan şeyler. Evet, Mukaddes Kitaplardaki yazılan yazıların gerçek anlamını hemen ilk okumada çözeceğiz garantisini yok. Fakat Allah kendisini arayanlara şu garantiyi veriyor:

Eğer gümüş arar gibi O'nu ararsan, ve defineler araştırır gibi O'nu araştırırsan; Rab korkusunu o zaman anlayacaksın ve Allah bilgisini bulacaksın. Süleyman'ın Meselleri Bap 2:4-5

Hangimiz parayı ya da altını kolay elde diyor? Defineler araştırmak kolay mı? Bunların kolay olmadığını yaratıcımız da biliyor. Eğer kendisini arayanların, aynı zahmeti gösterme isteği de olurlarsa, o zaman bulacaklarını da söylüyor. Sadece günlük geçimlerimiz için her gün nasıl işe gittiğimizi ve ne kadar uğraş verdiğimizizi düşünelim. Çoğu ülkede kazancımız zaruri ihtiyaçlarımızdan fazlasına yettiği halde, daha çok istek ve zevklerimiz yerine getirmek, kendimizi garanti altına almak için fazla bile çalışıyoruz. Ölüm ise hepimizin her an sanki cebinde hazır olduğu halde. Bizden hiç bir maddi servet istemeden, ebedi mutlu bir hayat için, yaratıcımız, sahibimiz, Allah'ımız Rabbi tanımak uğrunda araştırma yapmak neden bizlere anlamsız gelsin? En azından insan bunu merak ettiğinden ötürü yapmaz mı? O'nun istediği gibi bir yaşantı şeklinde hayatımızı değiştirmemiz, "bütün bunlar acaba bizim faydamız, mutluluğumuz için mi?" desek bile, yine de en azından denemeye değmez mi? Hayatımızda bu gibi değişiklikleri ne kadar boş, anlamsız ve yanlış şeyler için yapmadık mı? Dinlerden, öğretilerinden ve uygulamalarından az da olsa örnekler verdim, okudunuz. Hatta çoğu zaman onlar bizi hayal kırıklığına uğrattılar. Yukarıdaki konuda belirttiğim dinler, milletler, yeryüzünün tümü ne yaparsa yapsın, biz Allah'ın peygamberi Mika'nın dediği gibi olmak istemeliyiz. Mukaddes Kitapta Mika 4:5'de şöyle yazıyor:

Bütün halklar ilahlarının izinden gitse bile, biz sonsuza dek Tanrımız Rabbin izinden gideceğiz.

Biz Nereye Gidelim?

<http://mesias.de> de yayınlandı

Hemen şunu da sormak isterim: Gittiğimiz yerde neyi ve kimi arayacağız? Bu yazıları okuduktan sonra bu «biz nereye gidelim» sorusu çok kişinin soracağı bir sorudur. Çok insan bir dine veya bir yere ait olmadan kurtulamayacağını sanır. Kim eline kutsal kitaplardan birini alır da okumaya, araştırmaya başlarsa, doğal olarak içinden ibadet etme isteği gelir. Örneğin, eğer doğuştan Hıristiyan biri İncil'i okuyor ise kiliseye, yine doğuştan Müslüman olan birinin Kur'anı okuyorsa camiye gitmek istemesi genelde normaldir. Ayrıca insan paylaşmak isteyen biridir. O konuda da sahip olduğu inancı paylaşmak istemesi kadar doğal ne olabilir? Hem insan kendi kendini tek başına eğitebilir mi? İstisnalar muhakkak var. Genel düşünce ise bir yere ait olma düşüncesidir. İşte ne zaman insan samimiyetle, bütün içtenlikle Allah'ı aramaya başladıysa, problemler de o zaman başlıyor demektir. Çünkü kişinin içindeki o ille de bir yere ait olma hissini âkıbeti, ileride Allah'a, dinlere ve ruhi değerlere soğukluk, hatta nefret etme duygusu bile getirebilir. Ya da o ilk başlangıçtaki samimiyet, içtenlilik, sevgi gider, yerini ikiyüzlülük, bir şeyleri kaybetme korkaklığı ile Allah'tan uzak bambaşka değerler alır. Maalesef ki genelde bu böyle oluyor. "Allah'ı bizim burada bulabilirsiniz" diyen dinler, mezhepler, tarikatlar Allah'a yaklaştırmak yerine, tam tersine Allah'tan uzaklaştırıcı özelliklere sahiptir. Bunun böyle olduğunu bilip kabullenenler ve ses çıkarmadan o yolda devam edenler o kadar çoktur ki. Bunların nedenleri üzerinde durmadan, Allah'ı memnun etmek için **"biz nereye gitmeliyiz?"** sorusunu, gelin bizzat Allah'ın kendi sözlerinden araştıralım.

Öğrencilerinin büyük bir çoğunluğunun sürçmelerine neden olan sözlerinden dolayı İsa'yı terk ettiklerinde, geriye kalan 12 resulüne İsa: "Siz de mi gitmek istiyorsunuz?" diye sorması üzerine Petrus: **"Rab, biz kime gidelim?"** diyor. Soruyu sorarken devam ediyor ve hemen cevabını da hemen kendi veriyor: **"Sonsuz yaşamın sözleri sendedir. İman ediyor ve biliyoruz ki, sen Tanrı'nın Kutsalısın."** Yuhanna 6:68-69.

O zamanki resuller bu sözlerle bir gerçeği vurguluyorlar. Onların yaşadıkları toplum, İsrail oğulları, İbrahim'in soyu olup, bizzat da Allah'ın seçmiş olduğu kavimdi. Yeryüzünde Allah'ı temsil eden kâhinlik görevine sadece bunlar sahipti. Millet olarak Allah onları seçmiş, kâhinlik görevini de vermiş olduğu halde onlar, "biz nereye gidelim" demekle, aslında tüm bunların hiçbirinde kurtuluş olmadığını vurgulamış oldular. Çünkü bu adamlar millet olarak Allah'tan aldıkları kâhinlik rütbesini ve seçilmişliği, otomatik olarak bir kurtuluş diye görmediler. Bu açıkçası, o zamanın resullerinin gözünde, onları sonsuz yaşama, en önemlisi de Tanrı'ya götürebilecek başka hiçbir yerin olmadığı anlamına geliyordu. Yine onlara göre ne koskoca Kudüs'teki mabet, ne her köyde ve şehirlerdeki sayısız sinagoglar, ne tapınaklar, ne de Yahudi din âlimleri ve farklı mezhepler bu sonsuz yaşama götüren sözlerle sahip değildi. Bu resuller tüm bunları niye hiç saymadı? Peşinden gittikleri kişi, yani İsa Mesih çok mu gösterişliydi? «Hayır» diye yazıyor Yeşaya (İşaya) kitabının 53. bölümünde. Onlar tek bir şey arıyorlardı, hakiki gerçek Allah'ın iradesini ve O'nun sözlerini. Bunu da o saydığımız yerlerde bulamadıkları kesindi.

Şimdi zamanımızda durum farklı mı? Aslında değişen ancak teknik konular oldu, ruhi konularda insanlık kör kalmayı daima sevdi ve de sevmiş. O kör düzene de ayak uydurmuş. Bakalım o zamanki resuller İsa gelene kadar ne yapıyorlardı? Çok dindar olup, gece gündüz mabetlerde, tapınaklarda habire talim mi ediyorlardı? Hayır. Kimileri balıkçı, vergi görevlisi, tarımla uğraşan, sıradan insanlardı bunlar. Fakat hepsinin içinde Allah'a ve gerçeği bilmeye karşı büyük bir sevginin var olduğu kesindi. Bu bazen kendilerinin bile fark etmedikleri bir sevgi potansiyeliydi. Evet, bu gibi kişilerin bir şeyler aradıklarını anlamamız zor olmuyor. Onlar ikiyüzlülükten, sahtekârlıktan, Allah adına insanları ezen, yiyen, sömüren,

gerekli gördüklerinde şiddetle yok edenlerden nefret etmişlerdi. Onlar İncil'in İbraniler kitabının 11'inci babında geçen ayetlerin tümüne uygun özelliklere sahip olan insanlardı. O ayetler bu insanların bir vatan aradıklarını gösteriyor. Onun için onlar bu dünyada garipler, misafirler, mahkûmlar; hatta dağlarda mağaralarda avareydiler. Dünya onlara layık değildi. (Lütfen İncil'in İbraniler kitabında 11. bölümünde geçen bu ayetleri açıp da yerinden okuyun.)

Önce bir şeyi açıkça belirtmek gerek. Bütün kutsal kitapları okuyan bir insan, şunun da farkına varmalıdır:

Hiçbir yer Allah'ın evi diye belirlenemez. İsa bir dul kadınla konuşurken: Allah'a tapınılması gereken yerin ne Kudüs'de (Yeruşalim), ne de başka bir yerde olacağını söyledi. O: **"Fakat gerçekten tapınanların Allah'a ruhta ve hakikatle tapınmalarını ve Allah'ın kendisine böyle tapınanları aradığını"** belirtti, belli bir yer söylemedi. (Yuhanna 4:21-.24)

Bu konuyla ilgili Allah'tan aldığı ilhamla, resul Pavlus da ilginç hakikatleri dile getirdi. 2.Korintoslular Bap 6:16 da : **"...biz hay olan Allah'ın mabediyiz; nitekim Allah demiştir 'aralarında oturacağım ve yürüyeceğim; ve onların Allah'ı olacağım, ve onlar bana kavm olacaklar' "**.

Bu sözlerden Allah'ın, ille de şurada olun, bu yerde durun, bana kulluk etmeniz için buraya ya da şuraya ait olun dediği anlamı çıkmıyor. Fakat tam tersine, bütün o yerlerden çıkmamız için Allah emrediyor ve de diyor: **"Onların ortasından çıkın ve ayrılın. Murdara dokunmayın, Ben sizi kabul edeceğim"** (2. Korintoslular 6:17) diyerek, hatta garanti veriyor. Demek ki Allah yaşantımızla, işlerimizle, yürek tutumumuzla, zihnimizden geçenler ile kendisine makbul bir ev gibi olmamızı istiyor. Yani bizzat biz, kendimiz Allah'ın aradığı evin özelliklerine sahip olmalıyız. Allah taş duvarlar, binalar, yapılar, organize edilmiş kuruluşlardan ziyade, bizzat şahsen, tek tek bizlere dikkat edip, önem veriyor. Şunu da muhakkak vurgulamak istiyorum: Allah birliğe karşı olan bir Allah değildir. Fakat birliğe muhtaç olan bir Allah ise hiç değildir. O'nun iradesine göre olan her şey O'nun makbulüdür. Fakat her türlü işleri ve öğretileriyle Allah'a karşı olan bu, "birlik" adı altındaki dinler, **"bizzat hiçbir şey olmaz"** diye düşünüyorlar ise de, yazılarım ile onların korkunç bir yanılmaya düştüklerini vurgulamaya çalışacağım. Kendilerinden önce onların kardeşleri İsrailîliler de böyle düşünmüşlerdi! Onların Allah'tan gördükleri tepkileri ve sonuçlarını Mukaddes Kitapta ve Kuranda okuyoruz. Zamanımızdakiler de başka bir karşılığa lâayık sayılmayacaktır.

Hâlbuki tüm insanlık ve biz, doğuştan aldığımız dinimizi bırakmaktan ödümüz kopar. Paniğe kapılırız ve de böyle bir şeyi düşünemeyiz bile. Hiç ne camiye, ne kiliseye, ne toplantılara ya da başka bir ibadet yerlerine gitmesek, onlarla bir araya gelmesek dahi, kolay kolay biz size ait değiliz diyemeyiz. Esrar iç, eroin al, kadın ticareti yap, ister erkek ister kadın olarak kendini sat; bakın bunların hepsi zararsız görülür. O kadar tehlikeli değildir. "Vah vah" derler, sözüm ona yardım etmeye çalışırlar. Teselliler edip, anlayış gösterirler. Fakat onların anlattıkları masallardaki Allah'ı değil de, bizzat Allah'ın sözlerinden, hakiki Allah'ı aramaya başladın mı, bu teselli edenlerin, anlayış gösterenlerin, etrafınızdan hemen yok olduklarını fark edersiniz. Kendi kafanıza göre değil de yaratıcımızın arzusuna göre olan bir bilgiye sarılmaya başladınız mı; işte o zaman onların asıl nefretleri de su yüzüne çıkar. Tehditlerle üzerinize yürürler, suratınıza tükürürler, her yerde ilan ederler: "Bu falan artık bizim kardeşimiz değil" diye. O işitenlere de nedenini söylemezler. Olur ya belki bulaşır! Hem ya onlar da aynı hastalığa yakalanırlarsa! Saçaklarını daha da uzatmak isteyen bu dinciler o zaman ne yaparlar! İşitenler de o kişi hakkında artık düşünsünler, "kimbilir ne nane yedi" diye. "Ne yamukluk yaptı? Acaba hırsızlık mı yaptı, yoksa zinamı ediyor? Katil falandı da haberimiz mi olmadı? Kimleri dolandırmış? Belki de cinsel sapıktır, ya da din, Allah düşmanı ateist olmuştur! Hâlbuki ne de efendi duruyordu, hiç beklemezdim doğrusu". İşte o kişi hakkında böyle düşünmeye başladı mı onların bu koyunları, o çobanlar da artık rahat rahat uyurlar!

Haklarında böyle düşünülmesini istedikleri zat ne yapmıştır? Mesela olur ya, Müslümanlara demiştir ki: "Bizler niye sünnet olalım? İnsanlar sünnet olsa da bunu Allah adına yapmaya hakkımız yok. Çünkü Allah'ın bizden Kuranın hiçbir yerinde böyle bir şey istediği yazmıyor." Onlar ise hemen: "Vaaay sen kimsin ki bize ve de çükümüze karışıyorsun! Atın bu zındığı kâfiri dışarı, vurun yok edin, hem de sevaptır!"

Hıristiyanlık daha bir güzel:

İçlerinden biri doğruyu söyleyip de derki: "İncil'de üç tane diye bir Allah yok ki, İsa da doğum günümü kutlayın demedi ve o gün hele hiç doğmadı. Ölümünü anmak için ise tavşanla yumurta dağıtın hiç demedi. (Bunlar genel Hıristiyanların uygulamalarıdır) Allah ise geleceği her zaman görür; Allah'ın geleceği görmesi televizyon, radyo kanalına benzetilemez... (Bu da Yehova Şahitlerinin inancı) Yani ben dua ederken şimdi Allah başka kanala mı geçti? Bunu ben nereden bileceğim? Bu öğretileriniz ancak saçmalık, başka bir şey değil. Bunlar ancak sizin yüreklerinizden uydurduğunuz putlar. Bu sizlerin anlattıkları gerçek Allah değil."

"Vaaay sen misin bize akıl veren. Hemen aforoz edin, ilişkisini kesin, kimse onunla konuşmasın, selam vermeyin sakın." Bunlar daha tırnakları uzun olmayanların aldıkları önlemler. Tırnakları uzun olanlar ise: "Vurun bir köşede, yok edin, kırbaçlayın, kellesini uçurun, toplum dışına atın. Elindeki Mukaddes Kitabı boynuna takıp canlı canlı yakın" derler. Tüm bunların hepsini insanlık tarihi yaşadı ve de hâlâ yaşamakta. Anlattıklarım masal, abartı, espri falan değil.

O hakikati söyleyenler böyle karşılık görmüşlerdir. Böyle olması da aslında çok iyi değil mi? Bir farkın olması gerekmez mi? Bunlardan mutlu mu olmalıyız? Bir yerde evet, hem de ne kadar çok. Çünkü bunların böyle olacağını Allah önceden söyledi. Yuhanna bap 16:2-3 de:

"Sizi havralardan kovacaklar; evet öyle bir saat geliyor ki, sizi öldüren her adam Allah'a hizmet ediyor sanacak. Bu şeyleri edecekler, çünkü ne Babayı ne de beni tanıdılar" diyor İsa Mesih.

Aslında tek bir Allah ve tek bir din olması gerekmez mi? Bu soruya karşılık sanki kulağıma bir sürü sesler geliyor. Bütün dinler bağırıyorlar, hep birlikte aynı ağızdan: "eveeeeet!" diye! Tabii ki hepsi yine aynı şekilde birbirlerine: "Sizler hepiniz sahneden çekilin de sırf bizler oynayalım" diyerek! Bu konuda Kuranda kısa fakat apaçık bir gerçek var. Enbiya suresi (21) 92 ve 93 ayetleri aynen şöyle der:

Gerçekten dininiz bir tek dindir; ben de sizin Tanrınızım, ancak Bana kulluk edin. Onlarsa birliklerini dağıtıp ayrıldılar...

Ne kadar mantıklı, kısa ve öz bir düşünce. Ardındaki hakikat ise hepimizin bildiği binlerce ayrılmış dinler, tırnakları uzamış, boynuzları kabarmış, tos vurmak için aranıyorlar. Tırnaklarının içi insan etleriyle, kanlarıyla dolmuş. Boynuzlarında; yaraladıkları, öldürdükleri, yeryüzüne dağıttıkları insanların izleri var. Yine Kuran devam ederek bu konuya ışık tutuyor ve Şura suresi(42) ayet13 de diyor ki:

O, (Allah) dinden Nuh'a emrettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya, İsa'ya söylediğimizi size tutulacak yol kıldı. Dine bağlanın, ondan ayrılığa düşmeyin... (Osman Nebioğlu tercümesi)

Hangi Müslüman dini ya da mezhebi bu hakikati uygular ve de kabul eder? Ayetteki İbrahim, Musa, İsa'dan bahseden bu kitaplar, Mukaddes Kitap adı altında bir araya toplanmış. Hangi Müslüman bu kitapları alır da okur? Eğer okursa, bunu sahip olduğu o din selamlar mı? Çünkü onlara göre bu kitaplar gâvurların kitabıdır. Yine bu ayete göre aslında inkâr ettikleri

ellerindeki Kuran'dır. Sanmasınlar ki onları Musa ya da İsa suçlu çıkaracak. Aslında onları güvendikleri Muhammed suçlu çıkaracaktır. İsa'nın Yahudilere dediği gibi (Yuhanna 5:45-47):

Sanmayın ki ben sizi Babanın önünde suçlu çıkaracağım; sizi suçlu çıkaran kendisine ümit bağladığınız Musa'dır. Çünkü eğer siz Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman ederdiniz; zira o benim için yazmıştır. Fakat eğer onun yazılarına iman etmiyorsanız, benim sözlerime nasıl iman edersiniz?

Aynen yukarıdaki bu sözleri, Muhammed de Müslüman geçinenlere söylemeyecek mi? Onların ittirip, gâvurlara ait dedikleri kitabı doğrulayan, onaylayan Kuran'a göre söyleyeceğinden de emin olabiliriz.

Bu yukarıda yazdıklarımız gibi düşünen ve de inanan yeryüzümüze dağılmış birçok insan var. Bunun böyle olduğunu Peygamber Hezekiel vasıtasıyla Bap 34'de Allah çok güzel dile getiriyor. Allah bu sözleri o zamanki İsrail'in dini önderlerine söylemiş gibi gözüküyor ise de, Allah'ın adını temsil ettiğini sanan bütün dini yöneticilere hitap ettiği de kesin. Aynı zamanda yine dünyanın, yani bu sisteminin sonuna kadar olan bir zamanı içerdiği de belli oluyor. Lütfen Mukaddes Kitabı açıp o yerleri okuyarak, bu yazılanların doğruluğunu kendiniz tartın. Çünkü aşağıda yazacağım yazıların büyük bir bölümü Mukaddes Kitapta geçen Hezekiel peygambere ait. Allah o peygamberi vasıtasıyla şunları söylüyor:

Dini yöneticilerin yaptıkları:

Âdem oğlu, İsrail Çobanlarına karşı peygamberlik et, ve onlara, o çobanlara de: Kendi kendilerini gütmekte olan İsrail çobanlarınının vay başına! Çobanların güdeceği koyunlar değil midir? Yağı yiyiyorsunuz, ve yünü giyiyorsunuz, semizleri boğazlıyorsunuz; ve koyunları gütmüyorsunuz. Zayıfları kuvvetlendirmediniz, hasta olanı iyi etmediniz, kırık olanı sarmadınız ve sürülmüş olanı geri getirmediniz, kaybolanı aramadınız; ancak kuvvetle ve şiddetle onlara hâkim oldunuz. Ve çoban olmadığı için dağıldılar; ve kırım bütün canavarlarına yiyecek oldular, ve dağıldılar. Bütün dağlarda, ve her yüksek tepe üzerinde koyunlarım avare dolaştılar; ve koyunlarım bütün yeryüzüne dağıldılar, soran da yok arayan da yok. **Hezekiel 34:1-6**

Allah'ın dini önderlere olan hükmü:

Bundan dolayı, ey çobanlar, Rabbin sözünü dinleyin: Varlığım hakkı için, Rab Yehova'nın sözü, gerçek, mademki çoban olmadığı için koyunlarım yağma edildiler, ve koyunlarım kırım bütün canavarlarına yiyecek oldular, ve çobanlarım koyunlarımı aramadılar, ve çobanlar koyunlarımı gütmедiler de, ancak kendilerini güttüler; bundan dolayı ey çobanlar, Rabbin sözünü dinleyin: Rab Yehova şöyle diyor: İşte ben çobanlara karşıyım, ve onların elinden koyunlarımı arayacağım, ve onların koyunlarımı gütmе işini sona erdireceğim; ve artık çobanlar kendi kendilerini gütmeyecekler; ve onların ağızından koyunlarımı kurtaracağım, ve onlara yiyecek olmayacaklar. **Hezekiel 34:7-10**

Allah'ın, «hiçbir yere ait olmayanlara» verdiği ümit:

Çünkü Rab Yehova şöyle diyor: İşte ben, koyunlarımı ben sorup onları araştıracağım. Dağılmış koyunlarının arasında bulunduğu gün, çoban sürüsünü nasıl araştırırsa, ben de koyunlarımı öyle araştıracağım, bulutlu ve karanlık günde dağılmış oldukları yerlerin hepsinden onları kurtaracağım. Ve onları kavmlardan çıkaracağım, onları memleketlerden toplayacağım, onları kendi topraklarına getireceğim; İsrail'in dağları üzerinde, vadilerde, ve memleketin bütün oturulan yerlerinde onları güdeceğim. Onları iyi otlakta güdeceğim... **Hezekiel 34:11-14**

Allah o kaybolanlara sevgiyle ve adaletle hükmedecek:

Koyunlarımı ben güdeceğim, ve onları ben yatıracağım, Rab Yehova'nın sözü. Kaybolanı arayacağım, ve sürülmüş olanı geri getireceğim, kırık olanı saracağım; hasta olanı kuvvetlendireceğim, fakat semizi ve kuvvetliyi helak edeceğim; onları adaletle güdeceğim. **Hezekiel 34:15-16**

Bozuk, çarpıtılmış öğretilerden bahsederek Allah şöyle der:

İyi otlakta otlanmanız size az mı geliyor da artakalanı ayaklarınızla çiğniyorsunuz? Ve duru sular içmeniz size az mı geliyor da artakalanı ayaklarınızla bulandırıyorunuz? Ve koyunlarım ise, ayaklarınızla çiğnenmiş olanı yiyorlar, ve ayaklarınızla bulandırılmış olanı içiyorlar. **Hezekiel 34:18-19**

Allah'ın bahsettiği bu koyunlar kim?

Ve siz, koyunlarım, otlağımın koyunları, insansınız, ve ben Allah'ınızım, Rab Yehova'nın sözü. **Hezekiel 34:31**

O halde biz nereye gidelim?

Bütün bu ayetler bize belli bir dine, mezhebe, ya da herhangi bir kuruluşa ait olmamızın bizi kurtarmayacağını açıkça gösteriyor. O kuruluşlardan yardım, kurtuluş bekleyenlere ise, Allah'ın Hezekiel peygamberi vasıtasıyla yazdırdıklarını okuduk. Allah onların gerçek yüzlerini nasıl ifade ettiğini açıkça gördük. Bunlardan insana yardım gelir mi? Tam tersine, onlar bizim için ölüm olabilir. Fakat nereden teşvik alacağız? Kim bizi destekleyecek? Bir sıkıntımızda kim bizim yardımımıza koşacak? Hem boş olan günlerimizde nerelerde vakit geçireceğiz? Bütün bu soruları Allah'ın sözüyle cevaplayalım.

-Allah'ın o dini önderler hakkında yazdırdıklarına göre, yeryüzümüz bütün bu dindarların işleriyle bu haldeyken biz bunlardan mı teşvik arayacağız? **İsa: Onları bırakın; onlar körlerin kör kılavuzlarıdır, eğer kör köre yol gösterirse her ikisi de çukura düşer"** dediğini unutmayalım. (Matta 15.14)

-Hezekiel 34:11 de Allah'ın : **"...koyunlarımı ben sorup araştıracağım"** dediğini de okuduk. Musa'nın yerine gelen Yeşu'yu Allah şu sözlerle destekliyor: **Bu kanun kitabı senin ağızından ayrılmayacak, ve onda yazılmış olanın hepsine göre yapmağa dikkat edesin diye gece gündüz onu düşüneceksin; çünkü o zaman yolunu açacaksın, ve o zaman muvaffak olacaksın. Sana emretmedim mi? Kuvvetli ol ve yürekli ol; korkma ve yılgınlığa düşme; çünkü yürüyeceğin her yerde Allah'ın Rab seninle beraberdir.** Yeşu 1:8-9 da geçen bu sözler ile Allah biz insanlığa yeterli bir güvence vermemiş midir?

-Bir sıkıntımızda ise yardımımıza yine kendisinin iradesi doğrultusunda Allah yardım da edecektir. Yalnız kimse Allah'ı bir şey yapmaya zorlayamaz. Ancak yaptığı şeyler bize hediyesidir. İki sayfa kutsal kitaplardan okuduk diye, ellerimizi açıp öfkelendiğimiz birinin belası için olan dualarımız karşılıksız kalacaktır, bunları da unutmayalım. Fakat Mukaddes Kitabın 2.Tarihler 16:9 ayetinde: **"Çünkü RABBİN gözleri, yürekleri kendisi ile bütün olanlar uğrunda kuvvetli olduğunu göstermek için bütün yeryüzünde fırlanır."** diye geçer. Bazılarının iddia ettiği gibi, Allah biz insanları yeryüzünde sahipsiz bırakacak bir amaçla yaratmadı. O insanı her an saçlarının sayısına kadar bilecek bir ilgiyle yarattı. (Matta 10:30)

Eğlenmek, gülmek bunlar hoş şeyler. Bazı din gruplarında piknikler yapmak, geziler düzenlemek, ziyaretlere gitmek de hoş gelebilir. Bomboş bir kafa ve

de yürekle bunlardan zevk alacağımıza, şimdiye kadar belki de hiç yapmadığımız, ya da çok az yaptığımız Allah bilgisini edinmeye bakalım. "Fırsatı satın alın" diyor Allah, çünkü zaman kötüdür. Her zaman bu fırsat elimize geçmeyecek, bundan emin olun. Onun için elinizden geldiğince gerçekleri içeren Allah bilgisiyle dolmaya bakın. Zevklerimiz için zaten gereğinden bile çok fazlasını yapıyoruz. İsa ise göğe alınmadan önce çok önemli bir emir verdi:

"...Siz gidin bütün milletleri öğrenci yapın... size emrettiğim her şeyi tutmalarını onlara öğretin; ve işte ben dünyanın sonuna kadar, sizinle beraberim." Matta 28:19-20. Bu emir hepimizin öğretmen olmasını ister. Evet, öğrenin ki öğretebilesiniz. Bunu da bazı dinler gibi saat doldurmak, rapor yazmak için kapı kapı dolaşarak yapmayın. Allah'ın hoşuna gidecek bir biçimde, sevgiyle yapın. İsa'nın dediği gibi değerli olanları araştırın. (Matta 10:11; Luka 10:3.16) Kim olduğunuzu soranlara, "etiketinizin olmadığını ve bu yaptığınız şeyi de yalnız Allah emrettiği için değil, insanlara karşı sevgiden ötürü ve doğru olduğu için de yaptığınızı" söyleyin. Kimseden de yardım toplamaya çıkmayın, tam tersine yapabiliyorsanız siz yardım edin.

Hakikat yeryüzüne dağılmış duruyor. Sizin işiniz onları bir araya getirip toplamak olsun. Herkesi dinleyin, ama her ruha inanmayın. Yuhanna'nın dediği gibi, Allah'tan mıdır diye öğretileri imtihan edin. (1.Yuhanna 4:1) İmtihan etmek için ise tam bir bilgiye ihtiyacınız olduğunu unutmayın. Başımıza ne geldiyse o tükürük hocalarından, papazlardan, bilgisizlikten de geldi. Biz onlar gibi olmayalım. Her zaman başkalarına bir şeyler verebilecek bir ruha sahip olalım. Bazılarının ve dünyanın yaptığı gibi daima biz başkalarından beklemeyelim. Kendimizde İsa'nın: **"Vermek almaktan iyidir"** sözüne uygun bir ruh geliştirelim.

Eğer sahip olduğum tarih bilgisi ve anlayışım doğru ise ki, yanılıyor da olabilirim, 2005 senesinin Eylül ya da Ekim ayında İsa göklerde bizlerin gözle göremeyeceği bir şekilde kral olmuş olabilir. Bu konuya ilerde nedenlerine değinerek yazacağım. İnternet'te linklerde bu konuyu ve kronolojik ispatı zaten yayınladım. Eğer tarihler konusunda yanılmıyorsam ki, yanıldığımı da görüyorum, fakat belirtilen peygamberliklerin gerçekleşmesinden belli bir zaman sonra bütün dinler yeryüzünden kalkacaktır. Allah bunun böyle olacağını Daniel kitabında Bap11:28-40 ve Vahiy kitabında 16 ve17. Baplarında bahseder. (Orada bahsi geçen fahişe ya da Babil, dinlerdir) Bunlardan başka Allah daha birçok peygamberliklerde de bunun böyle olacağını açıkça gösteriyor.

Son olarak İncil'de Pavlus'un Koloselilere yazdığı, yine tekrar ve tekrar bahsettiğim şu ayetlerin sözleriyle kendimizi teşvik ve teselli edelim. Koloseliler 3:22-25:

...insanı hoşnut edenler gibi değil, fakat yürek sadeliğiyle Rabden korkarak itaat edin. Rabden miras mükafatını alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlara değil, Rabbe yapar gibi candan işleyin; ...Çünkü haksızlık eden ettiği haksızlığı alacaktır; ve şahsa itibar yoktur.

Çünkü bugün sana emretmekte olduğum bu emir senin için güç değildir, ve senden uzak değildir. O göklerde değildir ki, diyessin: Kim bizim için göklere çıkacak ve bizim için onu alıp getirecek ve bize işittirecek ki, onu alıp yapalım? Ve denizden öte değildir ki, diyessin: Kim bizim için denizin ötesine geçecek, ve bizim için onu alıp getirecek, ve bize işittirecek ki, onu yapalım? Fakat yapasın diye o söz sana çok yakındır, ağzında ve yüreğindedir. Tevrat; Tesniye (Yasanın tekrarı) 30:11-14.

Güven ve Emniyet mi, Mutluluk mu?

18 Mayıs 2004 Salı

Tüm bu kitabı okuyan bir insanda belki de şu imaj uyanabilir: "Hiçbir dine ait olmamak, özgür olmak, kimsenin boyunduruğunu da taşımamak". Ben özgür olmayı, gereksiz yüklerden soyunmayı, hangi din olursa olsun onlara ait olan köleliğe boyun eğmemeyi savunuyorsam da, bunların kökenini araştırmaz, nedenlerini bilmezsek, bu yazılanların kelime anlamları ancak palavra ve şişkin sözler olarak kalır. Şunu da unutmamalıyım ki, özgür olma mesajını dünyada ilk ben vermiyorum. Birçok insan bu uğurda ölmüş, her şeyini bu uğurda feda etmiş, bu konuda çok romanlar, şiirler, makaleler yazılıp, atasözleri söylenmiş, filmler çevrilmiştir. Bu yüzden insanları hapselere atmışlar, zindanlarda çürütmüşler, işkenceler etmişler, kısacası özgürlüklerini ellerinden almak için her şeyi yapmışlardır. Boyun eğmek insanlığın hiç sevmediği bir şey olduğu halde, insanlar boyun eğdirmeye bayılmışlardır. Başkalarını kendilerinin nefret ettiği şeyi yapmaya zorlamışlardır. Bu gibi insanlar sevgiye nedense hiç değer vermemişler. Başkalarının kendilerinden nefret etmelerini görmeleri ise, onları pek o kadar rahatsız etmemiş. Hiç nefret nedir bilmeyen insanların karşılıklarına, kendilerinden nefret ettirecek işlerle çıkararak, yaptıkları şeylerden ötürü o insanları adeta nefret etmeye zorlamışlardır. Her ne kadar yeryüzünde birilerinden nefret etmeyen insan hiç olmasa da, fakat onlar bu işleriyle nefret edecek insan tipini adeta yaratmışlardır. Bu insanlar acaba düşmanlarından mı kurtulmak istemiş; yoksa düşman yaratmak mı? Aslında mantıkla bakıldığında, böyle yol izleyen hangi kuruluş, organizasyon, devlet, din, ulus, işyeri, aile olursa olsun, izlediği bu politika ile ancak düşman ve nefret kazanır diyoruz. Bunların böyle olduğunu kim bilmiyor? Neden insanlar böyle şeyler yaparlar? Nefret, gurur, kin, kendini beğenmişlik, menfaat ve daha aşağılık her türlü buna benzer hisler, insana böyle şeyleri neden yaptırır? Kimi insanlar nefret edilmekten hiç rahatsızlık duymadıkları gibi, bir de bunu gücün eseri olarak, sanki şeref armasını gibi algılar.

Bazı insanlar ise sahip olmak istedikleri şeyleri sevgiyle elde etmeyi, daha büyük bir başarı olarak görmüşler. Onlar da menfaatlerini düşünmüş, sahtekârlık yapmış, yalan söyleyip, birbirlerini, halkı kandırıp, insan katletmişler. Öyle de olsa, karşılıklarındaki gözlerin onlara nefretle bakmalarından çok rahatsızlık duyup, onların sevgisini kazanmayı başarı ve bu sevgiyi kaybetmeyi ise başarısızlık olarak nitelendirmişler. Birinci tip insan nefret kazanmayı hiç umursamayıp, onlar için sevgi bir zayıflık alametiyken, ikinci bahsettiğim insan tipi ise sevgiye değer vermiş. Sevilmek için uğraşmış ve birinciye kıyasla tam tersine nefret edilmeyi bir zayıflık ve yenilgi olarak görmüş. Dediğim gibi, onlar da bu sevgiyi çoğu zaman sahtekârlıkla, gizlilikle, suçsuz kan dökerek, yani layık olmadan elde etmişlerse de, onlar sevginin değerini nefretten üstün tutmuşlar. Halk ve insanlar tarafından sevilen bir kral mı güçlüdür, yoksa nefret edilen mi? Bir de bunların mutluluğunu, iç huzurlarını düşünecek olursak; hangisi daha huzurlu ve mutludur?

Her ne kadar biri sevgiye değer verse de, ben burada temelde bozuk niteliklere sahip her iki insan tipini de ele aldım. Bir de bunların içinden ayrı olarak başka bir insan tipini düşünün. Sevgiyi içten gelen dostlukla ve doğrulukla; yani hakkıyla kazananı. Onun mutluluğu öbür her iki tip insandan da kıyas edilemez şekilde farklıdır. O, insanların sevgisini doğrulukla, dürüstlikle, hakkıyla ve layık olduğu bir biçimde kazanıyordu.

Yine başka bir örnekle üç tip sporcuyu düşünün. Üçü de altın madalya almış olsun. Onlara verilen bu ödül, kendilerinden beklenilenin en iyisini yaptığı anlamına gelir. Varsayalım ki bir sporcu bu işi her seferinde kendini zorlayarak, nefret ve korku duyarak yapıyor. Anasının, babasının, ya da başka birilerinin zoru altında. Yine o anası, babası ya da başkaları bunun başarılı olması için ona hep baskı yaptıklarını düşünün. Hatta jüriyi bile etkilemeye uğraştıklarını varsayalım. Kişi o sporu hiç sevmiyor olsa bile, elindeki imkânlar, korku, gurur, gayret ve hırs, jürinin de ittirilmesiyle, onu sonunda altın madalyaya götürdü diyelim.

Öbür tip sporcuyu, fazla disiplini sevmeyip, gayreti olmayan biri olarak ele alalım. Herkes gibi eğlenceyi, zevki, yaşamayı seven biri olsun. Hem de o spor dalında ille de başarılı olmak için gerekirse doping ve daha başka sahtekârlıklar da yapabilecek karaktere sahip. Bütün bu negatif özelliklerine rağmen, doğuştan beri sahip olduğu üstün yeteneği ve bir takım şanslı tesadüfler ile o da yarışmada altın madalya alsın.

Gelelim üçüncü tip sporcumuza. O hem bu sporu sevinçle yaptığı gibi, hayatında onun bütün sevinci neredeyse sadece bu spor olduğunu düşünelim. Başarısı ise ne hırsa bağlı ne de altın madalyaya. Duyduğu sevgisinden, aldığı zevkten ötürü, daima yaptığı alıştırmalar, deneyler, buluşlar ile o spordan mutluluk duyuyor, hepsi bu. Onun bu başarısını görenler, "ille de kendini göster" diye onu da yarışmaya sokmuşlar, o da altın madalya almış. Aslında o bu işi sadece ve sadece korkunç derecede duyduğu zevkten ötürü yapıyor. İster altın madalya alsın, isterse almasın; onun bu sporu yapma nedeni bunlara bağlı değil. Madalya alırsa seviniyor ama almazsa da üzülüyor.

Lütfen kendi kendinize sorun, bu üç tip sporcu hakkında hangisi için "en mutlu o" dersiniz?

Buradaki örnekte altın madalya her sporcuya mutluluk verdiği gibi, genelde o sporcuya güven de verir. Üç sporcu da altın madalya almıştır. Fark, içlerinden sadece biri o madalyaya güvenmiyordur. Herkes için hedef altın madalyayken, o birinin hedefi altın madalya değil mutlu olmaktır. Öbür ikisi için o madalya bir etikettir, şandır, şöhrettir, zengin bir gelecektir ve bunlara bağlı olarak da güven duygusu verir. Fakat bu işi zevk ve mutlulukla yapan biri için, o madalya ancak bir hediyedir, kendine güven duyması değil. Böyle bir sporcu var mıdır, bilinmez. Varsa da dünyamız insanı onun bu duygularını bozmadan durabilmiş midir, o da bilinmez.

Bir devlet, bir din, bir ordu, herhangi bir kuruluş, ya da bir insan; ne kadar çok şeye sahip olduğunu sanıp, kendinin ne kadar çok güçlü olduğuna inanıyorsa, bu onun görüş açısını, insanlara davranış ve bakışını da bir o kadar değiştirir demektir. Bu ne gibi bir değişikliktir? Bu değişikliğin sebebi olarak birçok şeyler sayılabilirse de, en önemli temel neden sahip olduğu güven duygusudur. Yani, "Bana hiçbir şey olmaz, hiç kimseye ihtiyacım yok, en güçlü benim" duygusudur. İnsanlar bu tip güven duygusunu kişiye rahatlık, mutluluk verir sanıyorlar. Bu uğurda da ellerinden geleni yapıyorlar. Şans oyunlarında çok para kazanma tutkusu, zengin olma arzusu, insanların para için her türlü değerleri satmaya hazır olmaları... Bedenini, kişiliğini, çoluğunu çocuğunu, hatta ruhunu bile satması, çoğu zaman bu yüzdendir. Sırf bu yüzden kadınlar daima zengin bir erkek ararlar. Koca ararlar demiyorum, çünkü onlar karı koca ilişkisi denilen bir aileden ziyade, serbest ve güven dolu bir hayatı daha çok seviyorlar. Bu da onlara göre sadece parayla oluyor. Ordular çoğaltmak, askeri güç, binalar satın almak ve biriktirmek, sigortalar, hayat sigortası, iş sigortası, yangın, su baskını, doğal felaket, işsizlik... vs. sigortaları; hep bunlar güven içinde yaşamak için icat edilmiş şeylerdir. Hani bir yerde insanlar mutluluktan ziyade güven duymayı daha çok yeğliyorlar dersek, yalan da olmaz sanırım. Onlar sahip olunacak güvenin, otomatik olarak da mutluluğu peşinden getireceğine inanıyorlar.

Güven duygusuna zıt olan şeyler ise: güvensizlik, şüphecilik, ne olacağı belirsiz, sallantıda, tehlike, korku, perişanlık, sürünmek, yokluk, acı, karamsarlık ve sonu ölüm. Kim ister bunları? Kimse istemez. Fakat durum acaba böyle mi değil mi? Yoksa insanlık olarak güven ve emniyet duygusunu çok değişik ve yanlış yerlerde arayıp, bunu elde etme yöntemlerimiz ise çok mu akılsızca? Gelin bunun araştırmasını yapalım.

Altın, gümüş, servet; yeryüzü ve onun doluluğu, tüm bunlar kimin? İnanmasa da birçok kişi bu soruya "Allah'ın" diye cevap verecektir. Bizler ise inanarak Allah'ın diyoruz. Bu yüzden bu konuda da O'nun hikmetine başvurma isteğimiz, en akıllıca bir davranış olacaktır. Hiçbir psikolog, gelmiş geçmiş en iyi ruh doktorları, tarih boyunca insanlar üzerinde araştırma yapmış hiç kimse, insanlığı Allah kadar iyi tanıyamaz ve O'nun kadar sevemez. Çünkü tüm bizler O'nun elinin işiyiz. Bu yüzden güven ve emniyet konusunda da O'nun fikirlerini almamız, bence çok yerinde ve hikmetlice bir davranış tarzıdır.

İsrail halkının kendileri için kral isteyeceklerini çok önceden bilen Allah, kralın yapması gereken şeyler hakkında, Musa vasıtasıyla önceden şu emirleri veriyor:

Kendisi için atlar çoğaltmayacak, ve at çoğaltmak için kavmı Mısıra geri göndermeyecektir; çünkü Rab size: 'Artık bu yoldan bir daha dönmeyeceksiniz' demiştir. Yüreği sapmasın diye kendisi için karılar çoğaltmayacak; ve kendisi için fazla gümüş ve altın çoğaltmayacak.

Vaki olacak ki, krallığının tahtı üzerine oturduğu zaman, kâhinlerin, Levililer'in önünde olandan bu şeriatın bir kopyasını bir kitaba yazacak; ve yanında olacak, hayatının bütün günlerinde ondan okuyacak, ta ki, Allah'ı Rabden korkmağı, bu şeraitin bütün sözlerini ve bu kanunları yapmak üzere onları tutmağı öğrensin; kardeşleri üzerine yüreği yükselmesin, emirden sağa ve sola sapmasın; ta ki kendisi ve oğulları, İsrail'in ortasında, ülkesinde çok yaşasınlar. Tesniye-Yasanın Tekrarı 17:16-20

At eskiden askeri bir güç, çok kadın ise aşırı zevk demektir. Altın, gümüş ise zenginlik anlamında. Allah ise bütün bunlara bağlı olan yaşantıyı, kişinin yüreğinin yükselmesine doğru atılmış kesin adımlar olarak görüyor. Hayret, biz insanlık ise sadece bu şeylerin peşinden koşuyoruz. Bizim peşinden koştuğumuz şeyleri ise Allah yasak ediyor! Acaba neden? Hâlbuki tüm bunlar bize zevk, güven ve emniyet duygusu vermiyor mu? Güven elde edeceğiz diyerek aslında bütün bunlara sahip olmak için uğraşmıyor muyuz? Güç, zevk, kuralsızlık, insanlığın peşinden koştuğu şeyler değil midir? Bütün bunları ise Allah neden istemiyor?

Başka bir yerde, Musa ölmeden önce, onun vasıtasıyla İsrail halkına Allah bakın neler diyor:

Bugün sana emretmekte olduğum O'nun emirlerini, hükümlerini ve kanunlarını tutmaya bak Allah'ın Rabbi unutmaktan sakın; ta ki, yiyip doyduğun ve iyi evler bina edip içinde oturduğun, ve sığırların ve sürülerin çoğaldığı, ve senin gümüşün ve altının çoğaldığı, ve her şeyin çoğaldığı zaman; yüreğin yükselmesin, ve seni Mısır diyarından kölelik evinden çıkararak, içinde yakıcı yılanlar ve akrepler ve susuz, kurak toprak bulunan büyük ve korkunç çölde seni yürüten, sert kayadan senin için su çıkararak, ve seni alçaltsın, ve sonunda sana iyilik etmek için seni denesin diye, atalarının bilmedikleri manı* çölde sana yediren Allah'ı Rabbi unutmayasın; ve ta ki, yüreğinde: 'benim için bu serveti yapan kendi kudretim ve kuvvetli elimdir', demeyesin. Tesniye-Yasanın Tekrarı 8:11-17 (man*: Allah'ın o zaman 40 sene gökten yağdırdığı, iri tohum taneleri gibi olan, ballı yufkamsı bir besin)

Demek ki bu yüreğin yükselmesi, kendini beğenmişlik duygusu, insanın sahip olduğu zenginliğe ve dolayısıyla duyduğu güvene bağlı olan bir şey. Bu yüzden de Allah insanları devamlı bu konuda uyarıyor. Hatta bazen öyle şeyler oluyor ki, insan şaşırıyor. Mesela bir örnek de, Allah İsrail'i Mısır'daki kölelikten kurtardıktan sonra, onlara tutmaları gereken emirler, kanunlar veriyor. Bu kanunların birinde, «6 gün çalışıp 7'inci gün

istirahat etmek» vardı. Buna da «sebt veya sebat» günü deniyor. Hayvan olsun, köle olsun, insan olsun, kimse o gün iş yapmayı, istirahat etmeliydi. (Çıkış 20:8-11) Sebt günü çalışılmak yasak olduğundan, altıncı günde iki kat toplanmışlardı. Ta ki bir sonraki gün kimse çalışmasın, istirahat etsin. Allah öyle mucizeler yapıyor ki, iki gün yetecek kadar topladıkları o man sıcakta hiç bozulmadan iki gün boyunca dururken; eğer bunu normal bir zamanda yaptıklarında, man bir günde sabaha kadar durunca kurtlanıp bozuluyordu. Bununla da Allah emirlerinin tutulabileceği hakkında teminat verip ispatlamış oluyor. (Çıkış 16:14-36) Bu mucizeleri insan mantığı almaz. Ancak güvenden, imandan dolayı Allah'a itaat etmesi beklenir. Fakat o insanlar tüm bunlara rağmen söz dinlemeyip, ya bir günlük toplamaları gerekirken iki günlük topluyor ve man kurtlanıp bozuluyordu, ya da toplamamaları gerekirken dışarıya çıkıp man arıyorlardı. Veya sebt günü odun toplamaya çıkıp, çalışılmaması gereken günde çalışmakla canlarından olacak suçlar işliyorlardı. (Çıkış 31:14-16 ve Sayılar 15:32-36) İstirahat etmeyip, kendilerinin menfaatine olan bu emri çiğnemekle, neden bu insanlar canları pahasına da olsa böyle itaatsiz oluyorlardı? Neden aslında hep güven içinde yaşamak. İnsan biriktirmeyi çok seviyor, niye? Aman bir gün ihtiyaç içinde olursam kullanırım diye. Muhtaç olmaktan çok korkuyoruz. İnsana muhtaçlık gerçekten de çoğu zaman korkunçtur. Allah'a olan muhtaçlıkta mı böyle de bu insanlar hep biriktirme telaşında? İnsanlık biriktirme telaşına düştükçe, Allah da onların bu hislerine karşılık tam tersine, yiyecekleri yemeği hep gününde veriyor. Sadece bir günlük toplayacaksın, yarın yine vereceğim diyor. Hiç aç olup, yoklukta kalan oldu mu? Hayır, hiç biri aç ve yoklukta kalmadı. Kırk yıl çölde yürüdükleri halde çarıkları, yani ayakkabıları bile eskimedi. Kırk yıl dayanabilecek ayakkabı var mıdır? Hatta zamanımızda bile böyle bir ayakkabı yapılına bilir mi? Hadi ayakkabı yapılabilir diyelim, ya öyle bir ayakkabı? Bakın bu konuda neler yazıyor aynen okuyalım:

Bu kırk yıl, üzerinde elbisen eskimedi, ve ayağın şişmedi. Tesniye-Yasanın Tekrarı 8:4

Bu insanların 40 yıl yürüdükleri o çöl sıcağında ne ayakları şişti, ne de elbiseleri eskidi. Zaman zaman Allah onları yoklukta bırakıp, alçalttı ise de, bu onları eğitmek içindi. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 8:2-6) Tüm bunları okuyan bizler ne diyoruz? Onlar aslında Allah'ı tanımadıkları için O'na güvenmiyorlardı diye düşünüyoruz. Yaptıkları şeyler Allahın emrine itaatsizlik de olsa, kendilerine güven sağlamak içindi. İki, üç günlük toplayacak ki, belki yarın ya hasta olursa, ya çalışamazsa veya Allah ile arası açılırsa ne yapar? Bir iki gün kâr mı eder? Şimdi zamanımızda çok milletlerin evlerinde yine bir dilim ekmek yokken, yine çok milletlerin evlerinde aylarca yetecek kadar yiyecek birikimine sahipler. Yalnız yiyecek birikimi mi? Giyecek, mal, para birikimleri yanında, çöp denemek şeyleri bile atamayıp biriktirecek kadar hasta olan insanlar var. Evet, bütün bunların nedeni güven ve emniyet duygusu elde etmek. Bu biriktirme hırsı zenginlerde daha da fazla oluyor. Fakir kişiler paylaşmakta zorluk çekmezken, zengin kişilerin en büyük problemleri paylaşmak oluyor.

Oğlum gittiği okuldaki arkadaşlarıyla olan tecrübesini şöyle anlatıyor: "Birbirimize borç para verdiğimiz oluyor, yine getirip veriyorlar. Ya da biri arkadaşıyla paylaştığı yiyecek, içecek gibi şeyleri aslında normal halli insanlar yaparlarken, çok zengin olan arkadaşlarımız, yediği şeyleri başkalarından ya gizli gizli yiyor, ya da hiç gereği yokken gizliyor. Kendisi ödünç para alınca vermediği gibi; normal bir öğrencinin bir ayda alamadığı cep harçlığına her hafta sahipken, kimseye de en küçük bir miktar parayı hiç ödünç bile vermiyor". Bu özelliklere sahip zengin, emniyet ve güven içinde olan bir çocuk, ya da yetişkin, mutlu mudur? "O da böyle yapmaktan mutlu oluyor" mu diyeceksiniz? O insan bir şeylerden, kaybetmekten, enayi yerine koyulmaktan ve belki akla gelmeyecek daha ne varsa onlardan korktuğu için böyle yapıyor. Normal her insan gibi davranmıyor. Bu duygulara sahip biri, anlamsızca duyduğu böyle korkular ile mutlu mudur?

Zengin çevrelere girince sokaklara bir bakın; ya da zengin ülke sokaklarına bir bakın. Sokakta çocuk sesi pek duyamaz ve de çocuk göremezsiniz. Hâlbuki fakir muhitlerin çocukları, aç ve çıplak insanların çocukları bir arada oynarlar, koşuşur, bağırışırken; zengin, varlıklı ülkelerin çocuklarında bu durum neden yoktur? Sokakta oynamak çok terbiyesizlik, akılsızlık olduğu için mi? Hayır, terbiyesizlikle, akılsızlıkla bir ilgisi yine yok. Asıl neden, varlıklı insanların yüreği yüksekte, yani kendini beğenmiş oluyor da ondan. Problem her arkadaş arasında olacaktır ve olur da. Kavga, dövüşte olur. Fakat varlıklı kişilerin çocukları başka çocuklarla olan ilişkide, en küçücük bir problemde ikisi de birbirinden kopar, evlerine giderler. Evlerinde bilgisayarlı oyuncakları, tankları, tüfekleri, müzik setleri, konuşan bebekleri, video, DVD film albümleri, resim çeken ve faturalarını hiç ödemedikleri cep telefonları ve daha akla bile gelmeyecek her türlü şeyleri vardır. O küçücük problemde birbirlerine gösterdikleri kapris, başışlayamama, bencillik, kendini beğenmişlik bu yüzdendir. Çünkü ihtiyacı yoktur, bu yüzden de güven duyarak evine gider. Fakir ülkede, yoklukta büyüyen aile çocuğu muhtaçtır. İnsana, arkadaşına, beraberliğe muhtaçtır. Onun oyuncağı da, mutluluğu da, bütün her şeyi de o arkadaşlarıdır. Her biri için durum böyledir. Ben yatılı okulda ve askerlikte edinilen arkadaşlıkların bambaşka olduğunu gördüm. Bazıları için "hapishane arkadaşlığı da bambaşkadır" denir, neden? Hepsi aynı yokluk ve zor şartlar altındadırlar da ondan. Bu yüzden de hepsi birbirine muhtaçtır. Bu muhtaçlığın ille de maddi olması gerekmez. Varlık insanı daha bir sıkı, daha bir cimri yapıyor, yokluk ise cömert! Bu yokluk konusunda aynı olan insanlar birbirlerini başışlarlar, korurlar, duygularını paylaşıp, birbirlerini dinlerler. Onlar üzüntülerinde birlikte ağlayıp, sevinçlerinde de birlikte gülerler. Paylaşırlar ve bundan mutluluk duyarlar. Peki, ne zamana kadar? Ne zaman ki bu insanlar da bahsedilen o güven duygusunu elde ederse, işte o zamana kadar. İnsanın içine güven ve emniyet duygusu girdi mi, o insan adeta çıldırır. Bütün dostluğu, sevgisi, paylaşma mutluluğu gider. O artık ağlayanlarla ağlayan, sevinenlerle sevinen biri değildir. Neden? Çünkü bundan sonra onun kimseye ihtiyacı yoktur! Çünkü onun da artık her şeyi vardır!

Fakat bu bahsettiğimiz insanlar nelere sahip olurlarsa olsunlar, odalar dolusu elektronik oyuncakları da olsa, en lüks evleri, arabaları, yatları da olsa, bir insanın beraberliğinden duyduğu ya da aldığı zevki bu cansız şeylerin hiç birinden alamaz. İnsanlarla olan ilişkisinde duyabileceği en büyük rahatsızlık, "aman benden bir şey geçmesin, malıma da zarar vermesin" duygusudur. Neredeyse bütün rahatsızlığı buradadır. Bir de her insanla olan ilişkisinde, "o insanlar sırf bunun varlığı için konuşuyordur" zihniyetine sahiptirler. Genelde de bu yalan değildir. Zaten ya fakir diye çirkin görür istemez, karşısındaki de varlık içindeyse, bu sefer de kıskandığı için çekemez. Bunların detayına girmeden, söylemek istediğim şey, varlık bu ilişkilerde negatif etki yapıp, sahibini mutsuz ediyordur. Hâlbuki sıradan, hatta fakir bir insana güler yüzle birinin selam vermesi dahi, o kişiyi çok mutlu edip, hiç aklından negatif şeyler geçirtmezken; varlıklı kişi korkudan o selama karşı suratını bir o kadar daha ciddi ve asık tutmaya çalışır. Daima: "Aman benden bir şey istemesinler, aman bana bulaşmasınlar" düşüncesi ve korkusu vardır içinde. Bu yüzden de güler yüzlü, sempatik, alçak gönüllü insanlara zengin toplumlarda korkuyla bakılır. Bu: "Aman beni nasıl kazıklayıp, benden ne isteyecek" korkusudur. Böyle toplumlarda asık suratlı olmak, o insanların selam bile vermemek için mümkün olduğunca çevresini bile görmezlikten gelmeleri, gerekirse hatta hiç kimsenin suratına bakmadan direk yürümeleri, hep bu varlığın, etiketin, kendi aklınca sahip olduğu güven duygusunun eseridir. Bu artık çocukluktan beri alınan bir eğitim, bir kural olmuştur. Onlar varlıklıdır, kimseye de ihtiyaçları yoktur, bu yüzden kimseyle de işleri yoktur.

Bunun yanında gerçekten de güler yüzlü olanları, genelde bunu muhakkak bir şey bekleyerek yapar. Ya bir şey satıyordu, ya sigortacıdır, ya da başka bitmek bilmeyen beklentileri vardır. Mahalleye gelen yeni komşu böyle özelliklere sahip ise, herkesten bir şeyler isteyen, dertli, bedavacı biri

de olabilir. Samimiyetle, içten gelerek, insanlara değer verdiğiinden ötürü, hiçbir menfaat beklemeden, bu özelliklere sahip sempatik insanlara rastlamak ise, piyangodan en büyük ikramiye çıkması gibidir. Böyle durumları toplumların yaşadıkları sistemler, en çok da insanın kendi bu hale getirmiştir. Sadece bazılarımız değil, hepimiz üç aşağı beş yukarı aynı özelliklere sahibiz. Çoğu zaman şartlar ve durumlar bizleri farklı kılıyor o kadar.

İnsanlar yalan söylüyorlar, ölüyorlar, öldürüyorlar, korkuyorlar, ikiyüzlülük yapıp, "doğruya eğri, eğriye doğru, karanlığa ışık, ışığa karanlık" diyorlar. Kaybetmekten korktukları şeyin altında daima sahip olduğu, ya da elde edeceği güveni yitirme korkusu var. Evi var, arabası var, işi, karısı, çocukları var. Bütün bunlar ona güven veriyor. Bir ülkesi, bir dini var, çevresi, arkadaşları, etiketi var; bunları kaybetmekten korkuyor. Bütün bunlar ona güven veriyor da ondan. Bunlar da yetmiyor, sigorta yaptırıyor. Kendini, evini, arabasını, geleceğini, yaşlılığını, hastalığında yalnız kalacağı odaya kadar düşünüyor. Çünkü bunlarla güven ve rahatlık duyuyor ve bu duygularla yaşıyor.

Elde edilmesi zor olan ve arzu olunan şeyleri elde etmek için insanlar, "işte sadece bunlarla mutlu olunur" diye düşünüyorlar ve de inanıyorlar. Acaba insanlar büyük bir hararetle bu şeylere sahip olduktan sonra gerçekten de mutlu olabildiler mi? Bunlara sahip olanların bizzat kendileri, "hayır" diyorlar. Demek ki emniyet ve güven içinde olmak insanı mutlu etmek için yeterli olmuyor. Kaldı ki bu "emniyet ve güven" diye insanların sarıldıkları şeylerin sabun köpüğüne benzediğini gördükçe, bu tutkuların çok yanlış yer ve kaynaklarda aranmış olduğunu anlamak hiç de zor olmuyor. İnsanlık için aslında güven ve emniyet duygusunun en son erişilebilecek noktası, kişinin zevk içinde, sınırsız ve sorumsuz yaşantısı anlamında. Onlar için bu "zirveye erişmek" demek. En büyük hedef, hiç kimseye muhtaç olmadan, rahat, korkusuz yaşamaktır. Biri: "Bunların nesi yanlış?" diyebilir. Ben de korkusuz, rahat, mümkünse insanlara muhtaç olmadan yaşamanın kötü duygular olduğunu savunmuyorum; ancak insanlığın bunları elde etme yöntemlerinin yanlış olduğunu söylemeye çalışıyorum. İnsanlar kendilerine emin bir yaşantı sağlamak için, şereflerini, haysiyetlerini, karakterlerini, mutluluklarını ayaklar altına almışlar. Bunun yanında da emin ve rahat bir hayat sağlayabilmişler mi? Yeryüzü kurulup, insan günahın içine girdiğinden beri böyle bir garanti hiç olmamış. Gerçeği söylemek gerekir ise, insanlığın çılgınlıklarına, birbirlerini top yekûn yok etmelerine engel olan tek neden Allah'tır.

Eski toplumlar da şimdiki insanlık gibi sırf rahatına, zevklerine, varlık içinde olmaya bakmışlar. Bazılarının kafaları çalıştığı için, kendilerini engelleyen hiçbir şeyin yükünü de sırtlarına almamışlar. Bir kralın, yöneticinin, askeri orduların, onları bu amaca ulaştırmakta korkunç bir engel oluşturacağını biliyorlarmış. Bunun farkında olan insan toplumları da varmış ve tarihte yaşamış. Yani onlar askeri emniyetin getireceği güvenden ziyade mutlu olmaya uğraşmışlar. Kalın kalın duvarlı kaleler, birçok ordular, silah ve at çoğaltmamışlar. Başlarına ne bir kral ne de bir yönetici atamışlar. Onlar kendilerini sıkıştıracak her şeyi başlarından uzaklaştırmışlar. Yaşadıkları yerde ise dünyada olan şeylerden hiçbiri eksik değilmiş. Kimseye ne iyilik yapmışlar ne de kötülük. Yani kimseyle ilişkileri yokmuş. Bunlar kendilerini emniyet, güven ve zevk içinde hisseden insanların da en büyük özellikleridir. Onlar kimseden bir şey istemezler ve kimseye de bir şey vermezler. "Rahat bırakın beni, ya da bizi" derler. Mukaddes Kitabın «Hakimler» kitabında geçen bu Laişlilerle ilgili konuyu çok kişiler yanlış bir yorum yaparak, yanlış da bir anlam çıkarmışlardır. Bu Laiş halkının ismi, İsrail'in daha başlarında kralları olmadığı bir dönemde, hakimlerin yaşadığı zamanda geçiyor. Bakın onlar hakkında Mukaddes Kitapta ne yazıyor:

Böylece beş adam yola çıkıp Laiş'e vardılar. Kent halkının Saydalılar gibi kaygıdan uzak, esenlik ve güvenlik içinde yaşadığını gördüler. Yörede

onlara egemen olan, baskı yapan kimse yoktu. Saydalılar'dan uzaktaydılar, başka kimseyle de ilişkileri yoktu. Hakimler 18: 7

Hatta bazı Almanca tercümelerde, onların zengin olup, hiçbir şeyde de ihtiyaçta olmadıklarını yazıyor ki, bu ilerdeki ayetlerde geçen o beş adamın ifadelerine de uyuyor. Burada sözü geçen o beş adam İsrail'in bir oymağı olan Dan oğullarına ait. Amaçları da, Mısırdan çıktıklarından epiğice bir zaman sonra Allah'ın kendilerine verdiği toprakları elde etmek ve orada yaşamak. Bu yüzden önceden ele geçirecekleri ülkeye adamlar gönderiyorlar ki, sonradan bir zorlukla karşılaşmasınlar. Şimdiki zamanımızda casus ya da ajan dedikleri bu adamlara, eski Türkçe Mukaddes Kitap tercümesinde «çaşııt» deniyor.

Yukarıdaki ayetleri okuyan biri, gözünde, masum, kendi hallerinde, kötülük etmekten uzak bir halkı canlandırır. Aslında bu insanlar sahip oldukları özelliklerden, verdiğim örnekte de olduğu gibi zengin ülkenin varlıklı çocuklarına benziyorlar. O halkın benim bu kitapta yazdığım özgürlüğü de kısmen yaşayan zekâda oldukları da kesin. Onlar başlarına ne bir kral, ne bir yönetici, ne de başka bir emir veren birini atayıp, kendilerini eşek yapmaktan korumuşlar. Askeri güç edinmeye de hiç önem vermemişler. Böyle yol izleyen bir halkın çok kısa zamanda zenginliğe ve bolluğa kavuşması da normaldir. Öbür bütün ülkelerde olduğu gibi bir kralın başlarında olmaması, hiç vergi denilen şeyi bilmediklerini de gösteriyor. Ne de askeri bir yatırımları var. Rüşvet için onları sıkıştıran ne bir amir, ne de bürokrasi uğrunda, "şunu ver bunu yap" diyen memurlar var. Kısacası organizasyon dediğimiz, ahtapot gibi bir sürü kolları ve şekilleri olan, Şeytanın düzen ve sistemindeki baskının farkında oldukları belli ve bunlardan uzak gibi gözüküyorlar. Uzak kalmaları, organizasyonu Şeytanın kullandığı bir yöntem olarak reddetmek istediklerinden dolayı değil, sadece kendi menfaatlerinden, bencil çıkarlarından ötürü. Mukaddes Kitabın tarihi bu milletin uzun asırlar boyu varlığını sürdürdüğü yazmıyor. Nereden geldikleri, kimlerden türedikleri hakkında da bir bilgimiz yok. Fakat şu kesin ki, bazı imparatorluklar gibi çok uzun bir zaman var oldukları söylenemez. İzledikleri yoldan da bunun imkânsız olacağı zaten anlaşılıyor. Aslında onların yok olmasına neden, başlarında bir yönetici, bir kralın olmaması değildi. Çünkü aynı şekilde o zamanlar İsrail'de de bir kral, bir yönetici ve kendilerini sıkıştıran emir sahipleri yoktu. Evet, zaman zaman günahları yüzünden Allah onları korumayıp, düşmanlarının eline veriyorduydu da, buna neden olan şey kralsız, yöneticisiz olmaları değil, dediğim gibi kendi akılsızlıklarından kaynaklanan günahlarıydı. On günlerde İsrail ulusu hakkında da o şöyle yazıyor:

O günlerde İsrail'de kral yoktu; herkes gözünde doğru olanı yapardı. Hakimler 17:6

Demek ki Laişliler'in yok olmasına neden olan şey, başlarında bir kralın, yöneticinin olmaması değildi. Onlar muhakkak akıllı insanlar olup, kısa zamanda sahip oldukları imkânlardan dolayı da çok çabuk varlık sahibi, yani zengin olmuşlardı. Fakat zengin olmuş, varlık içinde olan insanlar nasıl olursa, zamanla bunlar da muhakkak öyle olmuşlardı.

Sizleri biraz sıkıp, bu konuyu biraz daha uzatıp, varlık içinde olan insanların ne anlamda öyle olduklarını örneklerle açıklamaya çalışayım. Ben yaşadığım ülkeden edindiğim tecrübeye göre Alman halkını örnek vereceğim. Fakat sakın bunu sadece Alman halkı diye değil, aynı durumda olan bütün insanlar olarak algılayın. Her ne kadar doğu batı birleşmesi onları her türlü yönden bozduysa da, bazı durumlarda Almanlar birçok milletlerden daha üstün özelliklere sahiptir. Daha doğrusu bu eskiden öyleydi. Muhakkak bu değişimlerin da nedenleri var. Yoksa Alman olmayla, ya da ırkla ilgili bir mesele değil. Bütün insanlar, şartlar ve durumlar gereği gelişmeler gösterir. Aynı şartlar ve durumlar altında yetişen hangi insan olursa olsun, hangi ırktan gelirse gelsin, aynı ya da benzeri özelliklere onlar da sahip olur. Olay Alman, Laişli, İngiliz, Amerikalı olma durumu değil, zaten

insan olarak hepimiz bir kandan geliyoruz. O da Âdem ve Havva. Mukaddes Kitapta açıkça şöyle yazar.

...insanların her milletini bir kandan yarattı... Resullerin-Elçilerin İşleri 17:26. Bunun böyle olduğunu, gururuna, kibrine, sahip olduğu varlığına ve almış olduğu eğitimden dolayı, hatta derisinden, saçının rengine kadar kendisine yediremeyen, örümcek kafalı milyarlarca insan var. Neyse, daha lafı çok uzatmadan gelelim örneğimize. Politikacılar seçimlerden önce Alman halkına yabancıları, bütün her kötülüğün bir nedeni olarak göstermeyi çok severler. Yapılan yardımlarda, başka ülkelerle olan ilişkilerinde, eskiden Almanların hep en üst sıralarda yer aldıkları da bir gerçektir. Doğu batı birleşince kendi dertlerine düştüler o başka. Yine de Avrupa'da en büyük miktardaki desteği, sık sık Almanların sağladığını duyardık. Fakat işsizliğin, kanunsuzluğun ve ülkedeki problemlerin birçoğuna, politikacılara ve basit halka göre hep yabancılar neden olmaktadır. Bu da bilhassa onlara göre Türklerdir. Onlar bir araya geldiklerinde hiç muhalefet görmeden, özellikle Türkleri kötülemeyi çok severler. Hepsi sanki o andan itibaren birlik içinde oluverir. İnsan onların konuşmalarını dinleyecek olursa, aslında Türkler bunların başında bir problemse, Türkler olmadığı zaman ya da olmasa, bu adamların sanki hiç problemleri kalmayacakmış gibi bir anlam ortaya çıkarır. Bir vakitler de Yahudiler için aynı düşüncede toplanmışlar. Onlara nedense şimdiki Türklere olduğu gibi "entegre olmalısınız" diye nasihatler vermeye de gerek duymamışlar. Avrupa'da girdikleri her ülkede oranın vatandaşları olan Yahudileri arayıp bulmuşlar ve diri diri yakmışlar. Türk işçilerinden önce İtalyanlara, ondan önce de İspanyollara karşı bu tutumları takınmış bunlar. Kafa ve ruh hep aynı yolda, sadece zamanlar ve isimler farklı.

Almanlar, doğu Almanya'nın komünist olduğu zamanda, doğudan gelen her insana yüz mark hediye verirlerdi. Bu parayı alan o Almanların kaç tanesi hemen yıllar önce kaybettiği yakınına, kardeşini, dostunu aramaya, görmeye gitti? Bildiğimiz kadarıyla hepsi doğru alışveriş merkezlerine yığıldı. Hatta o süper marketlerin kapıları belli zamanlar kapanıp, kuyruklar oluşturulup tekrar belli miktarda insanlar içeriye alınarak tekrar kapanıyordu ki ancak alışveriş yapılanabilsin. Yoksa insan kalabalığından o dev mağazalarda kol oynatmak mümkün olmazdı. Bunun yanında yapılan hırsızlıklar, pislikler, kanunsuzluklar hep gizlendi ve duyurulmadı. Fakat Türk "zırt" dese Bild gazetesi baş sayfaya koydu, o da ayrı bir mesele. Ben yıllar boyu kaldığım Almanya'da kimse bana yüz mark hediye verip de "alışverişe git" demedi. Hem neden desin? O hediye edilen yüz marklar komünist bloğu yıkmak için soğuk savaş içinmiş. Yani insanlar hediye parayı bile bir şeylerle savaşıma zihniyetiyle yapıyor! Bu soğuk savaşın planını programını çok iyi yapmışlar da, savaşı yenerlerse ondan sonra dünyanın halinin ne olacağını anlaşılan hiç biri düşünmemiş!

Bunları o politikacılar örümcek kafalarıyla istedikleri gibi yönlendirir, bu konumuzu çok aşar. Bir insan Alman halkına sorsa, "bütün bu yabancıların hepsini, özellikle Türkleri kendi ülkelerine göndermeye ne dersiniz?" diye; hepsi inanıyorum ki "hurra" diye sevinçle bağırır. Onları o kadar iyi anlıyorum ki. Sahip oldukları bilgileriyle sanki bütün problemleri o zaman bitecek. Aslında onlar hiç kimseyle de ilişkileri olmasın istiyorlar. İlişki derken, her merhaba diyen kendilerinden bir şey isteyecek diye onların sahip oldukları korkudan bahsediyorum. Fakat kendi arabalarını, makinelerini, tank ve silahlarını dışarıdaki pazarlarda satsınlar. Ama Japon, Fransız arabası ve malı ülkelere hiç girmesin. Karpuzdan, patlıcana, kividan, çikita muza, kakaodan, kahveye, etlisinden sütlüsüne kadar da o ülkeler bunlara mal yetiştirsin.

Almanya'da eskiden patlıcanın, zeytinin, karpuzun, kavunun ne olduğunu bilen çok az insan vardı. Böyle şeyleri kim sevmez ve faydasını inkâr eder? Yine bu bütün dünyanın kaymağını yiyip, aman sapını, çöpünü bana bırakma mantığından kaynaklanır. Sap çöp denilenler de insan. Ne kadar adide olsalar, kendileri gibi Âdem ve Havva'dan, aynı soydan gelen kişiler. Kiliseleri muhakkak: "Onlar başka bir gezegenden gelmiştir; ya da biz onların soyundan değiliz" diye mi öğretiler bilinmez! O muzları, karpuzları, kahveleri, en sevdikleri çikolataların kakaolarını yapan,

yetiştiren insanlar bunlar. En iyi iş yerlerinde kendileri çalışıp, en pis yerlere ittirdikleri, "kafasız" diyerek istemedikleri, kendi tabirleriyle o "pis yabancılar!". Daima, mümkün oldukça her yerde engeller koyarak ayaklarını kaydırmaya uğraştıkları o insanlar. O memlekette doğmuş, büyümüş, artık vatandaşı olmuş kişiler. Aslında Almanların hayâl dünyasında bu insanlardan istedikleri: Onlar bütün bu pis işleri yapsınlar, gece saat on ikide bedava fiyata karnını doyurduğu yabancıların lokantasından geçinsin, pazar günü tren istasyonlarında taze broçin, francala, sıcak tavuk ve her türlü yemeği yesin ki, buralarda yüzde doksandan fazla çalışan işçisi sadece yabancıldır, tüm bunlar Almanya'nın ve Almanların hayalinde mi vardı? Bu işleri onlar yapacak ama onların hiç yüzlerini bile görmeğe tahammülleri olmayacak. Git diyince gidecek, gel diyince gelecek, kalk diyince kalkacak, hôt deyince kaçacak. Onların hayallerindeki bu isteklerini köpek yapar mı?

Bu onların halkının hayali dedik. Kanunları daha bu kadar basit ve çirkin değildi demek isterdim ama onlar da sırf yazıda kalıyor. Ayrıca kilise imamının kızı doğudan gelme Merkel'i başlarına getirdiklerinden beri, kanunları da uygulamaları da ancak insan haklarını ayaklar altında çiğneyici bir şekle girdi. Yıkılan doğu Almanya batıya taşındı. Yıkımına neden oldukları o çirkin şeyleri de tüm Batı Almanya'da uygulamak kaydıyla. Eskiden sahip oldukları bereket, az da olsa o kanunlarının insancıl olmasından kaynaklanıyordu. Fakat o kanunlar da artık eskisi gibi adil ve insancıl uygulanmıyor. Ben dediğim gibi Almanları örnek verdim, orada yaşıyor ve onları tanıyorum da ondan. İngiltere'de olsaydım orayı örnek verirdim, Amerika da olsam orayı, Türkiye'de olsaydım Türkiye'yi. Yine diyorum biz Türkler Alman, Almanlar da Türk olsaydı, o zaman ne olacaktı? Onların geçmiştiki zamanlarda olan olgunluğunu, efendiliğini belki mumla arar ve de bulamazdık. Çok kişi bilmez bunları, bilmek de istemez. Hep tek taraflı düşünmek isterler. Fakat ister Türk ister Alman, ister Amerikalı, istersek de ne olursak olalım, yaptığımız her şey için bir gün gelip muhakkak ama muhakkak hepimizden hesap sorulacak.

Gelelim yine varlıktan ötürü bir toplumun ne hale geleceğine. Laişliler gibi olma durumuna. Kimseyi istemez Laişli, kimseyle işi yoktur, kimseye de faydası yoktur. Laişli'nin bütün bildiği kendi zevki, kendi sınırsızlığı, kendi menfaati, kendi edindiği güven. Sanmayın ki Laiş'li de bu varlığı başka bir insandan hediye almıştır. Hayır, o da kendi elleriyle çalışıp, ne elde ettiyse kendi etmiştir.

Peki, bu Laiş halkının Allah ile ilişkileri nasıldı? Sıfırdı. Bunu nereden biliyoruz? İsrail'in alması gereken ülkedeki bütün o bölge halkları, aslında yaşantıları ve uygulamalarıyla Allah'ın lanetini kazanmışlardı. İsrail bu işte Allah'ın hükmünü yerine getirecek olan infaz memuru gibiydi. Bununla da Allah'ın İsrail halkına ihtiyacı olduğu anlamı çıkarılmamalı. Çünkü birçok savaşlarda Allah'ın öldürdüğü insan sayısı, onların öldürdüklerinden çoktu. Yeşu kitabında şöyle yazar:

Ve vaki oldu ki, İsrail önünden kaçtıkları zaman, Beyt-Horon inişinde iken Azeka'ya kadar Rab onların üzerine göklerden büyük taşlar attı, ve öldüler; dolu taşları ile ölenler, İsrail oğullarının kılıçla öldürdüklerinden daha çoktu. Yeşu 10:11 Buna benzer birçok başka ayetler de var. Bununla o savaşları Allah'ın onayladığını ve o milletlerin gerçektende her türlü pis ve mekruh olan işleriyle yok olmayı hak ettiklerini yazıyor. Bunların içinde Laişliler de vardı. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 9:4-5; Levililer 20:1-23)

Tüm bunlara rağmen bu kavimlerin arasından bir tanesi çıkıyor. Allah'tan korktuklarından, canları uğruna İsraililer ile barış yapmak için yalan söylüyorlar. Onlardan söz alıp, antlaşma yapıyorlar. (Yeşu 9:3-27) O halkta bu şekilde kurtulmuş oluyor. Allah'tan ve O'nun kararından korkup, seçtiği kavim ile barış yapmaya gelen bu kavime, Allah'ın da canlarını bağışladığını görüyoruz. Hâlbuki bu kavim ise o bölgenin içinde en cesur olanlarıydı. (Yeşu 10:1-2) Öbürleri ise korkak ve zayıf oldukları halde, Allah ile bir yerde savaşa kalkıyorlar. Ancak bir tane de olsa, pişmanlık gösteren kavim çıkıyor. Demek ki tövbe etmek, yürek meselesiymiş. Bu iş

güce, kuvvete, cesarete bakmıyor. Bütün bu olayları takip eden o milletlerin yanında Laiş halkı ise kaygısız, hiç kimseyle ilişkisi olmayan, sırf kendisi, zevki, rahatı için yaşar bir halde. Onlar bu rahatı aslında kimin sayesinde tadıyorlar? Zevk alıp menfaatini düşünen bu ulusu yaratan kim? Yeryüzü ve onun doluluğu kimin? Onlar yaşasaydı bu soruları muhakkak kibirle cevaplarlardı. "Bütün bunları bizim ellerimiz yaptı. Biz herkesten daha akıllıyız. En üstün ırk biziz" gibi sözlerle artık anlatırlardı da anlatırlardı! Hâlbuki aynen böyle, buna benzer bayağı düşünceler düşünmesinler diye Allah İsrail halkına ne emretmişti, gelin yerinden okuyalım:

"Salahımdan dolayı bu diyarı mülk olarak almak için Rab beni içeri getirdi, diye söyleme; ancak bu milletlerin kötülüğünden dolayı onları senin önünden kovuyor. Onların diyarını mülk olarak almak için senin içeriye girmekliğinin salahından (doğruluğundan) dolayı değil, ve yüreğinin doğruluğundan dolayı değildir; ancak bu milletlerin kötülüğünden dolayı..." Tesniye-Yasanın Tekrarı 9:4-5

Bu sözler Allah'ın hükmünü yerine getirmesi gereken İsraililer içindi. Ve yine ne okumuştuk:

"ve ta ki, yüreğinde: 'benim için bu serveti yapan kendi kudretim ve kuvvetli elimdir', demeyesin." Tesniye- Yasanın Tekrarı 8:11-17

Evet, Laişliler böyle düşündüler. Onlar kendi ellerinin işlerine güvendi. Zevklerine göre cenneti kurduklarını sandılar. Onların bu bencil, sadece kendilerini düşünen çıkarıcı tavırları Allah'tan uzaktı. Kibirli bir ulus olmuşlardı. Varlıklı ve kaprisli zenginlerin eğitimindeki çocuklara, onların anne babalarına benziyorlardı. Genellikle her zenginlik ve varlık, beraberinde mağrur yürek ve kibir getirir diye önceden söylemiştik. Laişlilerde de bu yürek tutumu gelişmişti. Onların ahlâki moral durumları da öbür uluslardan farklı olmasa gerek. Allah bu ulusların birçok iğrençliklerinin yanında, onların hayvanlarla bile cinsel ilişki kurarak kendilerini nasıl alçalttıklarını da yazıyor.

Gelelim bahsedip yarım bıraktığımız şimdiki Türk-Alman ilişkilerine. Yaşar Nuri Öztürk'ün "Cevap Veriyorum" adlı kitabında yazdığı, Türkiye hakkındaki görüşlerine katılmayan mı var. Rüşvet, sahtekârlık, parayı her şeyden ziyade seven, doğruluğu sevmedikleri gibi, doğru insanlara da düşman oldukları yüzünden Allah onları bütün dünyaya dağıtmadı mı? Hâlâ akıllandılar mı? Hayır, yine Türk'ün en büyük düşmanı Türk'ün kendisidir. Elllerinden gelen kötülüğü birbirlerine yapmaktan adeta zevk alırlar. Eğer Almanlar ve daha başka birçok ülke halkları Türklerden nefret ediyor ise, muhakkak her nefretlerinde haklıdırlar demiyorum, ama haklı oldukları yanlar da yok demek beni sahtekâr ve yalancı yapmaz mı? Bu satırları yazışımın nedeni belki utanırlarda birbirlerine ve insanlığa yaptıkları, alçalmış ve hor görülmüş bu hallerinden ders alırlar. Anlamak ve ders almak için, doğru ve alçak gönüllü yürek ister. Öbür yandan da Türk de Kürt de böyle olabilir ve hissesine düşeni Allah'tan alacaktır ya da almıştır. Ya Alman halkı? Onlar da denemiyor mu? Bu denemelerden onlar da hisselerine düşen payı alacaklarından emin olabilirler. Her millet ve ulus, tek tek her fert Allah'tan hissesine düşeni alacaktır. Laişlilerin sonu ne oldu? Nasıl yazıyor okuyalım:

Dan oğulları yollarına gittiler...ve Laiş'e sakin ve emin bir kavma geldiler, ve onları kılıçtan geçirdiler; ve şehri ateşe verdiler. Kurtaran yoktu; çünkü o Sayda'dan uzaktı, ve kimse ile işleri yoktu. (Hakimler 18.26-28)

Bu ayetlerin sözleri, o milletlerin işlerine karşı Allah'ın verdiği cezayı dile getiriyor. Çünkü onların işleri kötüydü. Yattıkları ve kaktıkları zaman dahi daima zihinlerinde ve kuruntularıyla sadece kötülük, kendini düşünme, sapık zevk, nefret gibi duygular vardı. Bu özellikleriyle, sahip oldukları zenginlik ve refahla, onlar sakin ve emindiler! Ta ki üzerlerine Allah'ın hükmü gelinceye kadar.

Ben bu Laişliler hakkındaki yazıyı, bu kitabı okuduktan sonra, özgürlük hakkında tam Laişliler ruhunda bir anlam çıkarabilecek insanların varlığından korktuğum için de yazdım. Çok kişi özgürlüğün anlamını anlamıyor. Özgürlüğü sınırsızlık olarak görüyorlar. Hâlbuki özgürlük

sınırsızlık değil, tam tersine çok sınırlı, başkasına, hatta kendine bile zarar verdiği anda biten bir şeydir. Özgürlük ise yine sorumsuzluk demek hiç değildir. Sadece kendini düşünen, bencil, egoist, sadist, kötülük etmekten zevk alan biri özgür müdür? Aslında o kişi bütün bu duygularının esiri ve aynı zamanda da kölesidir. İsa Mesih şöyle söylüyor. **"Günah işleyen herkes günahın kölesidir"**. (Yuhanna 8:34) Resul Petrus ise: **"Onlara özgürlük vaat ederler, oysa kendileri yozlaşmışlığın kölesidirler. Çünkü insan neye yenilirse onun kölesi olur"**. 2.Petrus 2:19

Özgürlüğü herkes sevdiğini söylüyor. Fakat dünyamıza bakıldığı zaman insanlığın gittiği yol tam bir günaha ait köle etme ve olma şeklinde. Söylenilen ve hasreti çekilen şeylerden ziyade, o şeyleri zihnimizde nasıl canlandırıp, samimiyetle ne beklediğimiz önemlidir. Bazıları özgür olmaktan kast edilen şeyi, herkesin kendilerinden korkması olarak görüyor ve de bekliyor. Bazıları ise, "özgürlük, demokrasi" derken, "ama sadece benim istediğim parti başa gelirse demokrasi iyidir" diyor. Daha başkaları, - mesela Yehova Şahitleri- kendilerine karşı gelen her türlü düşünce ve inançtan nefretle bahseder ve üyelerine onlarla konuşmayı, selam vermeyi dahi yasak ederlerken; kendi yaydıkları bütün öğreti ve uygulamalara karşı dünyada özgürlük verilmesinden yana olduklarını bağırırılar. Kendi içinde kimseye özgürlük vermeyen organizasyonların, kuruluşların: "Bize özgürlük verin" diye seslerini yükseltmelerini, bu sebeple devlet mahkemelerine başvurmalarını görmek, dünyamızda şaşılacak bir manzara değildir.

Bir film vardı The Beach diye. Plaj demek. Belki Türkiye'de de oynamıştır. Yanılmıyorsam 1996 yapımı olmalı. Başrolünü Leonardo Di Caprio oynuyor. Filmin konusu:

Çoğunluğu Amerikalı, sırt çantasıyla dolaşan turistlerin, Tayland'daki hiç kimsenin bilmediği, boş bir bölgede keşfettikleri, cennet manzaralı bir yerde geçer. Bu turistlerin orada yaşamalarına, tarlada uyuşturucu ekimiyle uğraşan mafyamsı çiftçiler, istemeseler de müsaade etmişlerdir. Bir şartları, kimseye bu yeri söylemeyecekler ve kimse de bilmeyecektir. Yoksa bu onların oradaki sonu olacaktır. Macera meraklısı her milletten oluşan bu turistler, sayıları 20-30 kişi kadar küçük bir grup şeklinde orada yaşarlar. Onlar bu yeri hayallerindeki cennetmiş gibi görürler. Ama, onların hayallerindeki cennet! Çünkü gerçek cennetin onların sahip olduğu karakterli insanlardan oluşmayacağı çok kesin. Bütün filmi anlatmayacağım. Onlar yaşadıkları bu adada ortaya çıkan bir problemde, kendi rahatlarını düşündükleri için, bir anda her türlü insanlıktan yoksun tavırlara bürünürler. İçlerinden birini köpekbabalığı öldürür ve öbürünü ağır yaralar. Yerleri belki belli olacak diye, yaralı olanın doktora götürülmesine bile müsaade etmezler. Aslında bütün bunlara hep oradaki söz sahibi bir kadın karar verir. O yaralananı göz göre göre günlerce acılar içinde ölüme terk ederler. Hatta adam acılar içinde bağırıyor diye, hiç biri bu sese dayanamayıp, onu yattıkları evden de dışarı atarlar. Ancak içlerinden bir kişi daima onun tarafında duruş alır, o kadar. Nitekim o ağır yaralı adam da günler sonra ölür. O yapmacık cennette kıskançlık, birbirlerini aldatmak, çekememezlik vs. gibi daha başka problemler de vardır. Bardağı taşıran son damla da, oraya gelmeden önce içlerinden biri o yerin haritasını başkalarına da vermiştir. Bu insanlar o yerin varlığına inanmamışlarsa da, hiç beklenmedik bir zamanda geliverirler. Tabii çiftçiler de bu duruma artık göz yummaz.

Başlangıçta o insanlar sahip oldukları rahatı ve cennet manzaralı o yeri büyük bir ikramiye gibi görürler. Bu ayrıcalığa herkesin sahip olmaması ve gizli tutulması, o yerin cazibesini bir kat daha arttırır. Hiçbir kanun ve kural neredeyse yok gibidir. En önemli kanun, gizlilik kuralının bozulmamasıdır. Öbür kurallar da buna bağlıdır. Gizli tutulması gereken bu birliğin bozulmaması için, onlar her şeyi yapmaya hazırdır. Bu kuralı çiğneyen kim olursa, onu gerekirse göz kırpmadan öldürmeye bile hazırdırlar. İnsanları organize eden kuruluşların da başlangıcı böyledir. İlk görünüşte amaç ve hedef kişilerin menfaatine, mutluluğuna, rahatına ve

en çok da geleceğine hitap eder bir şekildedir. Zamanla bir bakarsınız ki, kişiler bu amaca hizmet etmekten ziyade, aman bu organizasyon yıkılmasın, dağılmasın, zarar görmesin diye sadece kendi koydukları kurallara hizmetçi ve de köle olmuşlardır. Çünkü insan ne kadar iyi planlasa da, o kurallarda göremedikleri bir sürü hatalar, yanlışlıklar, boşluklar ve hesaplayamadıkları sürprizler vardır. Organizasyonda da problem ne kadar çoğalırsa, yöneticilerin gözleri bir o kadar organizasyonun problemlerine dikilir. Artık kanun üstüne kanun kural üstüne kurallar koymaya başlarlar. Yani her ne pahasına olursa olsun ayakta durması, yıkılmaması gereken o organizasyondur. Hedef artık başlangıçtaki hayallerden çok farklı bir yöne sapmıştır. İlk en ön planda gelen artık insan değil, organizasyon olmuştur. Bu yüzden her organizasyon kendi yıkımını, o üyelerinin de yıkımı gibi göstermek için çok çaba sarf eder. Tüm üyelerinden bunların birbirinden ayrılmaz bağlanmış gibi görmelerini beklerler. En önemli hedefi onları buna kesin kez inandırmaktır. Eğer hepsi son nefeslerine kadar o organizasyonun menfaatini savunacağı diye uğraşırsa, aralarında nefes alacak bir kişi bile kalmaz. Böyle bir sonuç ise sadece zaman meselesidir.

Bu filmin kitabı da var. Ben bu filmi seyrettiğimde aklıma Laişliler geldi. Muhakkak onların durumu belki tam aynı değildi, fakat yürek tutumları maalesef aynıydı. Laişlilere benzeyen çok millet, ulus, din ve insanlar var. İnsanların aynı o Laişliler gibi peşinden koştukları rahat, zevk, ayrıcalık, emniyet ve güvene sahip olmak için yaptıkları şeyler mutluluğa değil, tam tersine mutsuzluğa götürücü nitelikte. Güven ve emniyeti yanlış yer ve şeylerde arıyorlar. Bu yüzden de mutluluğu bulamıyorlar. Ancak hayatı birbirlerine acı edip, Allah'ı öfkeliendirmekten başka bir şey de yapmış oluyordular.

İnsanların zenginliğe, servete, güce, kuvvete, etikete karşı güven ve emniyet duygusu duymalarının boş olduğunu belirtmek için Allah birçok örnekler verdi. Bunların yanında tarih de çok güzel bir örnektir. Geçen yazımda da bahsettiğim o çok şanlı, şöhretli Mısırlılar, Babilliler, Asurlular, Metler, Persler, Büyük İskender, Roma, nerede bunlar? Ya o büyük adamlar, onlar da mı ebedi yaşarlar? O ürkütücü krallar nerede? Her biri şimdiki dünyamızın koştuğu şeylerin ardınca koşarak yaşamış bütün insanlık nesli, nerede onlar? "Yaşadılar ve mutlu bir şekilde öldüler" mi diyeceksiniz? Tarih hiç de öyle olduğunu yazmıyor. Bazıları böyle şanslı olduysa da, bu onların her gününün mutlu ve huzur içinde geçtiği anlamına yine gelmez. Yalnız bu dünyada da değil, onlar hüküm gününde de hesap vermeleri gereken çok şeyler yaptılar. O günden ise kimse kurtulmayacak. Allah şimdiye kadar söylediği her şeyi yerine getirdi. Son günlerle ve hüküm günüyle ilgili konuda da söylediğini muhakkak yerine getirecektir.

Aslında insanlık ne bir dirilmeye ne de bir hüküm gününe inanıyor, ya da inanmak istiyor. Onlar yaşayacakları bu dünyadaki ömürlerini iyi geçirmek istiyorlar, o kadar. Bunu da her ne pahasına olursa olsun en zevkli bir şekilde yapmaya kararlılar. Konu da bu ya. Öyle bile olsa, sonunda beni gerçekten mutlu etmeyecek bir şey için, neden bu kadar zahmetli bir yol kat edeyim? Çünkü her şeyin bir bedeli vardır dedik, o bedel ödenmeli. Eğer sabun köpüğüne benzeyen aldatıcı bir emniyet ve güven kurmak istiyorsak, bütün dünya da bunun peşinde koşuyorsa, onu bile elde etmek kolay olmayacaktır. Bunun ödenmesi gereken bedeli için ise «değer mi?» diye düşünülmesinden yanayım. Sonucunda erişmek istediğimiz şey ne? Mutlu olmak için mi uğraş vermeliyiz, emniyet ve güven sağlamak için mi? "Bunlar zaten birbirlerine bağlı şeyler" mi diyorsunuz? "Güven içinde olmayan bir insan nasıl mutlu olabilir" mi diyorsunuz? Tabii ki güven de emniyet de istemek yanlış bir şey değildir. Fakat dünyamızın onları nasıl ve hangi şekilde elde etmeye çalışması çok gülünç ve de çirkindir.

Yine gelin önce şu kendini güven içinde hissedip, yaptıklarıyla övünenler hakkında konuşalım. Zamanın dünya hâkimi rolünde olan Babil kralı Nebukadnessar, Babil'in en parlak bir döneminde Sarayının damında gezerken, yüreğinden şöyle geçiriyor:

... "İşte onurum ve yüceliğim için üstün gücümle krallığının başkenti olarak kurduğum büyük Babil!" dedi. Daha sözünü bitirmeden gökten bir ses duyuldu: "Ey kral Nebukadnessar, krallık senden alındı. İnsanlar arasından kovulacak, yabani hayvanlarla yaşayacaksın. Öküz gibi otla besleneceksin. Yüce Olan'ın insan krallıkları üzerinde egemenlik sürdüğünü ve krallığı dilediği kişiye verdiğini anlayınca dek yedi vakit geçecek." Daniel 4:29-32

Ayetlerin devamını okuyacak olursanız, bu şeylerin hemen yerine geldiği de yazıyor. Bütün bu olayları da ilerde o kralın bizzat kendisi yazıp, tüm dünyada ilan ediyor. Daniel kitabının 4'üncü bölümünde, olduğu gibi bu kralın sözleri geçer. Demek ki bu adam bazı şeyleri anlamış. Tarihte bu adam hakkında çok başarılı bir kral olduğu yazar. Daha çocuk denecek yaşta babasından ayrı ordusu olup, fetihler yapıp, ülkeler ele geçirmiş. Yaklaşık 21 yaşlarında tahta geçtiği sene Yeruşalim'e karşı savaşıyor ve esirler alıp götürüyor. Peygamber Daniel de o zaman Babil'e sürgüne gidiyor. Bu kralın başarı üstüne başarıları ardı ardına takip ediyor. Başarılar çoğalınca, zenginlik, güç artınca; emniyet ve güven duygusu da geliyor. Kendi gözünde artık hiç kimse ona bir şey yapamaz ve en büyük yine kendisi. Ayrıca hiç kimseye de ihtiyacı yok onun!

"Kırgından önce kibir ve düşmeden önce mağrur (gururlu) ruh gelir" diye yazıyor **Süleyman'ın Meselleri 16:18'**de.

Fakat bu kralın çok iyi bir özelliği var. Hatasını suçunu anladığı zaman, o suçundan ve günahından hemen dönüyor. Sakın Mukaddes Kitapta geçen her kralın böyle olduğunu sanmayın. Tam tersine, krallara suçları gösterildiği zaman, onlar bir o kadar daha kudurmuş, bir o kadar daha pislik olmuşlardır. Ben burada Nebukadnessar ile Mısır kralı Firavun'u karşılaştırmak istiyorum. Musa'nın Firavuna gidip de önünde nasıl mucizeler yaptığı, bütün Mısır üzerine gelen belalarda Firavun yüreğini nasıl katılaştırdığı, sonunda da serbest bırakmak zorunda kaldığı İsraili kölelerin hikâyesi Mukaddes Kitapta geçiyor. Daha sonra yine verdiği karara pişman olup da İsraililerin peşine düşen, onları yok etmek için adeta Allah ile savaşa kalkan bu adam ile Nebukadnessar arasında korkunç fark var. İkisi de aynı benzer pozisyonlarda. İkisi de zamanının dünya hâkimi rolünde. İkisinin de güçlerine karşı durabilecek rakip yeryüzünde yok. Fakat bu iki insanın yürek tutumları birbirinden çok farklı. Aynı hataları Nebukadnessar da yapıyor. Aynı inatçılığı o da gösteriyor. Fakat Allah'ın yaptığı mucizeler karşısında hemen boyun eğip, o gururlu, kibirli hali üzerinden atıveriyor. Bir de yaptığı bu hataları anlayıp, bütün dünyada da ilan ettiriyor! Hangi kral, başkan, yönetici bu alçakgönüllülüğü gösterir? "Ben Allah'ın önünde şöyle ya da böyle akılsızlıklar yaptım" diye bir de bütün dünyada ilan ettirir? Evet, İsrail'de, en çok da Yahuda'da zaman zaman böyle krallar çıkmış. Yalnız dikkati çeken bir nokta, bu iki kralın gerçek Allah'ı tanımadıkları gibi, çocukluktan beri almış oldukları dini eğitimin, inancın, hakiki Allah'tan çok uzak olmasıdır. Yani bu iki kral da İsraililer gibi değildi. Öyle olduğu halde ikisinin de tepkisi çok farklıydı. Biri o Allah'a savaş açtı, öbürü severek kendini O'nun önünde alçaltdı.

Ne mutlu Nebukadnessar gibi olan krallara. Yanlışlık, gurur, kibir, kendini beğenmişlik gibi hataları hepimiz yapıyoruz. Varlığın içine girip, bizleri yükselttikleri zaman, kendimizi güven ve emniyette hissettiğimiz andan itibaren, işte o zaman gurur, kibir, kendini beğenmişlik, acımasız davranışlar ya da benzeri bu gibi duygular bizde süratle gelişmeye başlıyor. Bu tehlikenin farkında olan peygamberler Allah'a şöyle dua ettiler:

Sahteliği ve yalan sözü benden uzaklaştır; bana ne fakirlik ve ne zenginlik ver; payıma düşen ekmekle beni besle; ta ki, tok olup da: RAB kimdir? diye seni inkâr etmeyeyim;

Ta ki, fakir olup da çalmayayım, ve Allahımın ismini boş yere ağzıma almayayım. Süleyman'ın Özdeyişleri-Meselleri 30:8-9

Zenginliğin ve servetin güç olduğunu kimse inkâr etmiyor. Bunun böyle olduğunu Allah da biliyor. İnsanlar: "Paranın açamayacağı ya da kapayamayacağı kapı yoktur" diyorlar. Para hakkında söylenmiş, onun gücü ve kudreti hakkında yazılmış çok sözler var. Mukaddes Kitapta ise çok anlamlı şu ayetler yazar:

Zenginliğine güvenen düşer; fakat doğrular yeşil yaprak gibi tazelenir. Süleyman'ın Mes. 11:28

Gazap gününde mal işe yaramaz; fakat doğruluk ölümden kurtarır. Süleyman'ın Mes. 11:22

Çünkü hikmet siperdir, gümüş de siperdir; fakat bilginin üstünlüğü şudur ki, hikmet kendi sahibini yaşatır. Vaiz 7:12

Aslına bakıldığı zaman, para, mal, zenginlik, şan-şöhret, birlik gibi ve daha sayacağımız birçok insanların arzu ettiği şeyler mutluluğu sağlayamamış. Yalnız mutluluğu değil, aynı zamanda beklenen, ümit edilen güveni de sağlayamamış. Yıllarca ülkelerinde bir aslan olan krallar, bir günde gelen tehlike karşısında canları için kaçacak, saklanacak delik bulamamışlar. Hem de bu onların başına bir anda gelmiş. Onların bankalardaki milyarları, sarayları, orduları, şöhretleri kendilerini kurtarabilmiş mi? Hiç sarsılmaz gibi gözükümlerin başına bu gelirse, sıradan olan bizleri siz düşünün!

İnsanlar birbirlerini aldatmak için ne iğrenç yollara başvuruyorlar. Kadınlar, kızlar zengin bir kocayla ilk evliliğini yapıp, büyük bir servetle de boşanmayı, daha o kocayı bulmadan önce planlıyor. Böyle bir yürek tutumu ile olan aile kuruyorlar. Çocuk yapmak, Avrupa ve Amerika gibi ülkelerin o kadınlarının gözünde sadece para ağacı diye gözüküyor. O çocuk sayesinde büyük miktarda nafakalar alındığını, artık günlük gazetelerde okumak çok normal. İnsanlar amaçlarını gizlemiyorlar. Ne yapmak istiyorlar ise açık açık yapıyorlar. Eskiden yüz kızartıcı şeyler için şimdi insanlar, "hakkımız" diye mahkemelere koşuyorlar. Mahkemeler de onlara hak veriyor. Zengin, medeni denilen ülkelerdeki erkeklerin kadınlar önündeki durumu aynen bir rezalet. Neredeyse bütün haklar kadınlara verilmiş. Amaç ne kadını ne de çocuğu korumak, asıl amaç insanlığı çirkefe bulaştırmak. Kanunlarını da bu doğrultuda düzenleyerek ancak bunu başarmaya çalışıyorlar.

Erkekler ise her fırsatta sadece cinsel zevklerini düşünüyorlar. İş yeri mi kurdu, ilk işe alacağı kişi kadın oluyor. İster o kadının elinden iş gelsin, ister gelmesin. Beraberliğinden dahi cinsi zevk alıyor. Eskiden kadın iş aramaya gittiğinde ona, "sen git kocan gelsin" denirdi. Şimdi ise erkek iş aramaya gittiğinde, "sen git karın gelsin" diyor. Benim ablam, Yehova Şahitleri ve neredeyse bütün dünya hâlâ kadınların haklarını savunmaktalar! Şahitlerin karıları kocalarını döverler, o gariplerin çıtı bile çıkmaz. Utanır, söyleyemez de. Fakat o erkek sıkıysa kadına bir tokat atsın! Şahitlerin içlerindeyken bu yirmi yıl boyunca çıkardıkları dergilerde, kitaplarda, kadınların ezilmesinden başka bir tane yayın geçmedi elime. Bütün verilen imaj bu. Avrupa ve medeni dedikleri ülkelerde erkek olmak, Arabistan ve böyle ülkelerde de kadın olmak; ikisi de korkunç ve insanlık dışı. İnsanları bütün bunlara zorlayan da, dediğim gibi onların kanunları. Bu iki zıt toplumlar da gücünü kanunlardan alıyor. Kanunu da sokakta başıboş dolaşan eşekler, köpekler yapmıyor ya! Onların kendi kanunları bunlar, kendileri yapmış. Mukaddes Kitapta geçen Ester'in zamanındaki krallar yaşamıyor artık. "Vaştilerle" "İzabellerle" doldu yeryüzü! (Konuyla ilgili ayetler, Mukaddes Kitaptan Ester'in 1'inci bölümünün tümü ve 1.Krallar 18:4, 21:25 ve 2.Krallar 9:7) Ya da Nabal tipi erkeklerle. Öyle kötü denilen erkeklerin bile yanında yaşayan kadınların eksiği olmadığını da belirtmek lazım. (1.Samuel 25:2-38) Aklımdan bütün Mukaddes Kitabı şöyle bir geçirdim; karısına işkence edip, hayatı ona zehir eden, onu şerefsizliğe, ahlaksızlığa, hatta ölüme teşvik eden kaç erkek var diye düşündüm. Tam tersine kocasını ölüme sürükleyen çok kadın var da, en kötü diyebileceğim erkek bu Nabal'dan başkası benim aklıma gelmedi. Öyleyken dahi ne karısını sahtekârlığa teşvik etmiştir, ne de o kadını Allah önünde ölüme götürecekt suça itmiştir. Dediğim gibi, o adamın bile

yanında yaşayan kadının eksik olan şeyleri ancak ruhidir. Bu kadın o eksikliği Davut gibi bir erkeğin yanında da hissetmiş olamaz mı? Böyle eksiklik ise neredeyse kadınların hepsinde var! Belki de ben mi yanılıyorum? Mukaddes Yazılar çok değerli kadınlarla çok değerli erkeklerden de bahseder. Yine o yazılarda karı koca arasındaki ilişkide, kocalarını Allah'ın önünde suça düşürüp, kötü olana teşvik etmede, nedense kadınların rolü erkeklerden çok daha büyük olmuştur.

Son 60 yılda kadınların özgürlük elde edeceğim diyerek çalışmaları, genelde babasız çocuklarla aileyi geçindirme sorumluluğu, bütün bunlarla birlikte o kadınların üzerlerine binen yük... Allah ne söylediye bizler hep tam tersini yapmaya uğraşıyoruz. Korkunç acılar ile hâlâ da uğraşmaktayız. Ben erkeği mi tutuyorum, kadını mı kötülüyorum? Ne erkeği tutuyorum, ne de kadını övüyorum. Bütün insanlık olarak onların yanlış ve kötülüğe ait olan gayretlerini dile getiriyorum. Erkek-kadın arasındaki eşitlik savaşını vermek için uğraşanlara, bunun gibi daha birçok şeyleri değiştirmek için uğraş verenlere baktığımda, en iyisini dahi -kabına zarar veren sirkeye-benzetiyorum. Bu sözü de "keskin sirkenin küpünedir zararı" denilen atasözünden aldım. İnsanlık sivri zekâlarıyla: "Allah'tan ne kadar uzak olursak, O'nun söylediklerinin tersini ne kadar yaparsak, bize bir o kadar daha iyilik olacak" diyerek yaptıklarıyla, kendilerini ve çevrelerini mutsuz edip, hayatlarını da acı ediyorlar. Lütfen bu konuyla ve bütün insanlığın gittiği yol ile ilgili, Tesniye, yeni Türkçesi Yasanın Tekrarı kitabınının 28'inci bölümün tümünü düşünerek okuyun. Bütün orada yazılmış olan sözler, bu neslin üzerine de gelecektir. Orada ise kadın erkek ayrımı yapılmıyor.

Evet, konumuz sadece kadınların mı yanlışlıkları? Ulusları oluşturan toplulukların en küçüğüne aile denirmiş. Daha aile düzeni bu şekilde güvenilir olmazsa, o toplumdan, o ulustan, o dünyadan ne beklenir? Yaşadığı, yediği, içtiği, sığındığı çatının altında insanlar birbirlerinin gözlerini oymaya bakıyorlar ise, dışarıdakine nasıl sevgi dolu baksın? Kaç aile sevgiyle bina edilip birleştiriliyor? Sevgi kelimesi artık filmlerde dahi konu edilmiyor. Cinsellik, kendi zevkleri, gösteriş, bunlar dünyamızın arzu ettiği şeyler. Eskiden de böyle değil miydi? Evet, ama bu kadar yaygın ve apaçık değildi. O filmler, medya, okullar, çevre, aile eğitimi, politikacılar, en önemlisi de o ikiyüzlü dindarlar sayesinde bütün insanlığın aldığı eğitim ancak bir sona, yok olmaya hazırlık oldu. Hani başka çare bıraktırmıyor denir ya, insanlık da kendilerinin yok olmasından başka bir çare bırakmayacak bir yolda hızla, ama emin bir şekilde ilerliyorlar. (Süleyman'ın Meselleri 8:36, Vaiz 8:11) Bu insanlığın ortak amaçları da sözüm ona «emniyet ve güven» içinde yaşamak!!!

Bütün bu konuyu bir de dini çevrelere bakarak ele alalım. Biraz önce "insanlar güven ve emniyet elde etmek için paranın, servetin, menfaatin peşinde koşarak, bütün değerleri ayaklar altında çiğnerler" demiştim. Dindarlar kendilerinden olmayan insanlara «dünyevi» derler. Peki, bu Allah'a inanan dinciler kimin ve neyin peşinde koşarak bir güven duygusu ararlar? Ben bu kadar yıllık tecrübemle, bütün yüreğiyle sadece Allah'a güvenen bir insan görmedim, gördüysem de farkında olmadım! Öyle insanlar varsa da, zaten onlar büyük bir hararetle kendilerinin reklamını yapıp, her yerde en önde oturamazlar ki göreyim. Bunun böyle olduğunu yine kendi görüş açımına göre söylüyorum. Hiç zannetmesem de, umarım bu konuda ben çok ama çok yanılıyorumdur. O çok şahane konuşma verip, mangalda kül bırakmayanlar, yıllarca bir ömür boyu bütün gücünü neredeyse dinine ayırmış olanlara bakarak edindiğim tecrübeler daha korkunç ve şaşırtıcıydı. Para konusundaki en büyük zaafı ve hırsı bu dindarlar gösterir. İstisnalar hariç, hiç birinde tam bir doğruluk ve gerçeğe değer verme yoktur. Çoğu zaman insanların kendileri bile bu durumun farkında değildir. Farkına varanlar onları eleştirmeye kalkarsa, o zaman o kişi hakkında: "Şeytan bu, sakın onunla konuşmayın, çok tehlikelidir, selam bile vermeyin, sakın onların yazdığı kitapları da okumayın" derler. Eğer bir Şeytan var ise, o şahıs sadece bir insanın içinde mi yaşıyor da sen de o insandan kaçırıyorsun?! Bu

Şeytan belli etiket sahiplerine dokunmuyor da, sadece başkalarının mı içine giriyor? O dokunulmazlık etiketine de sadece sen mi sahipsindir de o Şeytan sana giremiyor olsun? Dediğim gibi en samimi doğrularıyla konuştuğumda dahi, gerçeği tehlikeymiş gibi görüp, korkunç bir korku paniğiyle kaçmışlardır. İnanır mısınız, sadece karılarından korktukları için Yehova Şahidi olanlar veya orada kalanlar vardır. O kişi karısının baskısından ve belki de onu terk etmesinden korktuğu için boyun eğmekle, Allah'a mı kulluk ettiğini sanır? Ya da sadece organizasyonundan, dininden, çevreden korktuğu için, atılırsa nereye gideceğini bilemediğinden duyduğu kaygıdan dolayı mı boyun eğer? Sahip olduğu şeyleri kaybetmekten korkanlar da var. Biri o yolda kariyer yapmış ise, hem de ne zahmetlerle oraya geldiğini bir kendi bilir, "bütün bunlar bir elin tersiyle atılır mı" diyerek korkanlar o kadar çoktur ki. Orada kalmak onlara emniyet ve güven duygusu verir. O karı-kocalar da, yalnız Allah'a karşı değil, birbirlerine karşı da, sevgisiz, güvensiz, menfaatlere dayalı ikiyüzlülüğün üzerine bina edilmiş aynı evlerde otururlar. Bu mu onlara güven ve emniyet duygusu veriyor? Bu mu güven dolu emin dedikleri hayat? Organizasyonuna bağlı kalmayı, ait olduğu dine hayır dememeyi büyük bir sadakat olarak görüp; onların yamukluklarına, ahlâksızlıklarına, yalanlarına karşı gelip terk etmeyi ise ihanet etmek olarak algılıyorlar. Bahaneleri de, yine rahatları ve menfaat sandıkları şeyler.

Arkadaş olduğum birinin kendisi ve ailesiyle araştırma yapıyor, elimden geldiğince onları Kutsal Kitapları okumaya, araştırmaya teşvik etmeye çalışıyordum. Bir gün o arkadaş: "Senin dediklerini, ya da bu kitaplarda yazılanları yapmaya kalkarsak, hiç kimse bize bir daha gelmez ve selam da vermez" demişti. Bu söylediğim kişinin nüfus kâğıdında Müslüman diye yazıyordu. Ayrıca bu arkadaş, hiç gerçek bir dostunun da olmadığını söylüyordu. Evime gelmez, selam vermez dediği kişiler ise, açıkçası pek de o kadar sevmediği kişilerdi. Öyle olduğu halde, onlar buna korku veriyordu. O sevmediği, bazılarının varlığına bile tahammül edemediği çevrede, ona bu nasıl bir güven duygusu veriyordu, bilinmez. Bu arkadaş dediğim kişinin, ne bir dinle ne de dindarlıkla sıkı bir ilişkisi vardı. Yine herkes, ya da büyük bir insanlık çoğunluğu gibi, sahip olduğu din ise sadece nüfus kâğıdında yazıyordu. Bana sorarsanız, bu insanlar bir bahane arıyorlar. Yürekleri Allah'a karşı sevgiye alıştırmamış ve bilgisiz, aynı zamanda da isteksiz. Kişi başından beri yüreğini Allah'tan başka her şeyle meşgul etmiş. Allah'ın adı sadece belli yerlerde, belli adetler, kurallar ve korkular altında ağza alınmış. Karşısındaki haklı çıkmak için, "Allah böyle emrediyor" diyerek onların ağızlarını kapayıp susturmuş. Çünkü işin içine bu kelime girdi mi, gel de itiraz et! Bu vasıta ile çok insanlar bilinçaltında Allah'ı hep sadece emir veren, yasaklar koyan, cezalandırıcı biri olarak görmüştür. Böyle bir Allah'ı artık kim sever! Ya da böyle bir Allah'a kim güven duyar? İnsanlık güveni gerçekten nerede arıyor ve o emniyeti nerede buluyor? Dinle falan alakası olmayanların birbirleriyle olan insan ilişkileri nasıl? Allah adına sevgiyi öğrenen insanlar, zorla bu yazdığım örneklerdeki kadar işler çıkarabiliyorsa, öbürlerini siz düşünün.

Açıkça şunu söylemek istiyorum, Allah'tan başka hiçbir yerde mutlak bir güven bulunamaz, ancak O'nun yanına sığınan insan emniyettedir. Gerçek mutluluk ise başka hiçbir şeye değil, sadece buna bağlıdır. Çünkü her şeyin sahibi ve bizleri yaratan kendisi olduğundan, ne ile mutlu olup, ne ile mutsuz olacağımızı da en iyi bilen yine kendisidir. Bunu duyan insanlar, karşı gelmek amacıyla hemen, "aç kal da mutlu olur musun, görürüz" derler. Hâlbuki Allah sevgisiyle aç ya da muhtaç bir durumda kalmanın ne ilgisi vardır? Eğer ben: "Bana bir şeyler verirse Allah'ı severim, vermezse sevmem" diyebiliyorsa, bu zaten sevgi değildir. Ekmekle de kastedilen şey, insanların maddiyat uğrunda kendilerini nasıl sattıklarıdır. Böyle şeylerin eksikliğinden korkup, yaşantılarında daima güvensizlik duymuşlardır. Elde etmek istedikleri şeyler uğrunda gayretleriyle ancak Allah'tan uzak yaşantıları olmuş. Bunları çok iyi bilen İsa Mesih, o zamanki halka ve bütün insanlığa şu sözleri söylüyor:

"Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacak.

"Bedenin ışığı gözdür. Gözünüz sağlamsa, tüm bedeniniz aydınlık olur. Gözünüz bozursa, tüm bedeniniz karanlık olur. Buna göre, içinizdeki 'ışık' karanlıksa, o karanlık ne korkunçtur!

"Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz.

"Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyip ne içeceğiz?' diye canınız için, ya da 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de yiyecekten daha önemli değil mi? Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?

Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Yiyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey imanı kıt olanlar?

"Öyleyse, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz?' diyerek kaygılanmayın.

Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız tüm bunları gereksindiğinizi bilir. Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir.

O halde yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter. Matta 6:19-34. Paralel ayetler Luka 12:22-31'de de yazıyor.

Allah'ın yeryüzüne gönderdiği, kendi adına konuşması için yetki verdiği bu kişi, yani İsa Mesih neyin peşinde gayretle koşmamız gerektiğini açıkça söylemiyor mu? Kendimize şunu soralım, "kim daha iyisini biliyor?" Kendini kandırmak isteyen kandırsın. Peşinden koştuğumuz kim ve ne ise, ancak ondan güven ve emniyet bekleyebiliriz. Mutluluğu ise, bütün bu zenginlerin kendileri de çocukları da bulamadıklarını söylüyorlar. Dinlerde, mezheplere ait insanlarda ise intihar rakamları diğer başka her kuruluşlardan çok daha yükseklerde. (Bu gerçek, Fransız devlet mahkemelerinde Yehova Şahitliğini din olarak ret edilmesinde en büyük faktör olarak gösterildi) Haydi geçici de olsa, sahte de olsa, güven ve rahat içinde olduğumuzu var sayalım; ya mutluluğu, gerçek ve ebedi mutluluğu bize kim verebilir? Kimin verebileceği konusunda Kuranın bir tercümesi bu konuda bir ipucu veriyor. Orada kısaca şöyle yazıyor:

O'dur Mutlu Arş'ın Tanrısı. Mümin, sure 23:116

Gerçi bu 'mutlu' kelimesi sadece Osman Nebioğlu tercümesinde geçse de, Allah'ın mutlu biri olduğu ve bu duyguyu insana kendisinin verdiğini anlamamız zor olmuyor. Mezmurlarda yazan: "**Kulağı yaratan işitmez mi? Gözü yapan görmez mi?**" mantığıyla yola çıkarsak, «mutluluğu veren de mutluluk nedir bilmez mi?» dememiz çok yerindedir. İnsanın mutlu olmasını, sevinmesini isteyen Allah'tır. Musa kanunları diye bilinen yazılarda, Allah'ın tutmalarını istediği bir bayram hakkında açıkça yine şöyle yazar:

İlk gün meyve ağaçlarının güzel meyvelerini, hurma dallarını, sık yapraklı ağaç dallarını, vadi kavaklarını toplayıp Tanrınız RAB'bin önünde yedi gün şenlik yapacaksınız. Levililer 23:40

Bunun gibi Allah'ın emrettiği bayramlar vardı. Amaç o insanlara sevinç vermektir, kurallarla onları sıkılamak, bunalıma sokmak değil.

Hikmetin, adaletin, kudretin, sevginin olduğu gibi mutluluğun da kaynağı Allah'ın kendisidir. Eğer bu kaynakta mutluluğu ararsak, bulacağımıza muhakkak inanıyorum. Dinlerden, organizasyonlardan, mezheplerden uzak durmamız, gerçek Allah'a yaklaşmakta bize çok büyük kolaylıklar sağlayacaktır. Çünkü bu kuruluşlar bütün mutluluğunuzu varsa da elinizden

alırlar. Sonra da sahip olduğumuz veya olacağımız mutsuzluğu lütfen Allah'a mal etmeyelim.

Aranızdaki kavga ve çekişmelerin kaynağı nedir? Bedenlerinizin üyelerinde savaşılan tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyorsunuz, ama elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, ama isteğinize erişemeyince çekişiyor ve kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğrunda kullanmak için diliyorsunuz. Siz ey vefasızlar, dünya ile dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünya ile dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder. Yakup 4:1-4

Allah: "Sevgili oğlum" diye adlandırdığı kişinin ahırda doğmasını sağlıyor. Onu ineklerin, eşeklerin yemliği içinde yatırıyor. İncil'de geçen ve bütün insanlığın günahı için kurban ya da fidiye olarak canını veren İsa Mesih böyle doğdu. (Luka 2'inci bölüm; Markos 1:11; Matta 3:17) Altınlar, gümüşler, yakutlar ve bütün yeryüzü Allah'ın olduğuna göre, O'na güvenenler neden bu şeylerin yokluğunu çekmediler? Cevap sorunun içinde, çünkü O'na güvendiler. Altın, servet, mal güven sağlayamaz, onlar cansız şeylerdir, mutluluk da getirmez. Hem herkes bu şeylerin arkasında koşuyor diye, bu ille de o şeylerin güven sağlayıp mutluluk getireceğini ispatlamaz ki. İnsanlık hep liderlerin peşinde koşmuş, ne istediklerini bilmeden, onlar istiyor diye ölüme gitmişler. Coşkuyla onları yüceltip, yerlere kadar önlerinde eğilmişler. Bunu gören herkes aynı şeyi yapmış. O kendi gibi olan insanı ilahlaştırmış. Cansız kâğıt parayı, altını, malı, serveti putlaştırmış. İnsanlığın zihni ancak eğlence dedikleri düşünlerle, danslarla, partilerle, dedikoduyla, kıskançlıkla, çekemezlikle dolmuş. Birbirlerine sevgiyle değil, ikiyüzlülükle, düşmanlıkla yaşamışlar. Binlerce senedir bunların arkasında koşan bu insanlık sonra ne olmuş? Kendiniz cevap verin. O şeylerin ardında gitmek için hâlâ inatla oralarda mutluluk ve güven arayacağını uman; en azından Allah'tan bir şey ummasın. Allah'ı neyin yerine koyuyorsak, o şeyi putlaştırıyoruz demektir. Bu para olabilir, insan olabilir, zevklerimiz ve biraz önce değindiğim gibi her şey olabilir. Tekrar söylüyorum, Allah'tan beklenecek şeyleri kimden ve nereden umarsak, Allah'a değil putlara tapıyoruz demektir. İlle de put denilen şeyin, eskiden olan şekiller, tahta totemler, büyük anıtlar gibi olması gerekmez. «En üst seviyede tutup, değer verdiğimiz şey ne ise, o bizim için Allah demektir». En değer verdiğimiz şey ya da şeyler ne ise, onu yüreğimizde ve zihnimizde taşırız. Bununla tüm hayatımız onu ya da onları elde etmek için geçecektir. Kişi o şeyin asıl değerini, beklentilerinden ne kadar aşağıda ve değersiz olduğunu, ancak sahip olduktan sonra anlar. Bu konuda fazla şişkin sözler söylemek istemiyorum. Bahsettiğim şeyler zaten herkesin bildiği, fakat gerektiği gibi davranmadığı şeyler. Ancak kendimizi kandırmayalım. Allah'ı seviyorum diyor isek, resul Yuhanna'nın şu sözlerini düşünelim:

Çünkü Allah sevgisi şudur ki O'nun emirlerini tutalım; ve O'nun emirleri ağır değildirler. Çünkü Allah'tan doğmuş olan herkes dünyayı yener; ve dünyayı yenmiş olan zafer budur, yani imanımızdır. İsa'nın Allah'ın oğlu (Müslümanların ve Hıristiyanların anladığı bir şekilde değil) olduğuna iman edenden başka, dünyayı yenen kimdir? 1.Yuhanna 5:3-5

Bu ayetleri özellikle yazıyorum. Şimdiye kadar Müslüman âlemi, «Allah'ın oğlu» kelimesini Hıristiyan âleminin inandığı şekilde anladı. O yüzden bu söze tahammül bile edemiyorlar. Fakat onlar Tanrı'nın sözlerini bizzat kendileri okumayıp, okunulmasına da teşvik etmedikleri gibi, İncil ve tümüyle Mukaddes Kitap sanki Hıristiyan âleminin tekelinde olan bir şeymiş gibi kabul edildi. Gâvura kızıp oruç bozmak bu demektir. Allah'ın sözünü kim tekeline alabilir? Onlar da Hıristiyan âlemine bakıp, zaten işleriyle uzak oldukları Allah'tan bir o kadar daha uzaklaştılar.

Dünyayı yenmek istiyorsak, eski kişiliğimizde ve bu dünyanın bize vermek istediği benlikte ölüp; Allah'a göre yaratılmış olan yeni kişilikte doğarsak, ayette dediği gibi, o zaman da bu dünyayı yeneriz. Yani eski kişiliği üzerimizden atıp, yeni bir şahsiyet giymek için uğraşmalıyız. Bu

ise sadece bizim elimizde olan bir şeydir. (Yuhanna 3:1-21 ve Efesoslular yeni Türkçesi Efesliler 4:17-31)

Bu dünyanın serveti için, Allah'tan uzak her türlü çabayı gösterip de başarılı olanlar, aldanıp da kendilerini tebrik etmesinler. Bakın Kuran bu konuda ne diyor:

Kim bu dünyayı dilerse, Biz istediklerimize dilediğimizi çarçabuk veririz; sonra ona cehennemi durak kılarız; o da oraya kınanmış ve kovulmuş olarak girer. Kim de Ahireti (ebedi hayat ve cenneti) diler ve ona ermek için yapılması gerektiği şekilde çalışır ve inanırsa, bunlar da mükâfatlarını görürler. İsra, sure 17:18-19

Tüm bu konu altında bahsettiğim şeyler, muhakkak çoklarının canını sıkacak, bilinen eski vaazlar türünden. Gerçekten de konumun başlığında belirttiğim gibi, insanlar güven ve mutluluğu tam tersine, güvensizlik ve mutsuzluk getirecek yerlerde aradılar ve hâlâ da oralarda arıyorlar. En canlı örnekler bizlerin beklentilerinde, ideallerinde, sahip olmak istediğimiz şeylerde. O değerleri şimdiye kadar bize dünyamızın gidişi vermeye çalıştı. Dünyamızın da hali ortada! Ben bu yazıyla daldan dala konarak, birçok örneklerle, bildiğiniz şeyleri tekrar hatırlatmaya çalıştım.

Şöyle ki, "Yaşamdan zevk almak ve iyi günler görmek isteyen, dilini kötülükten, dudaklarını hileli sözlerden uzak tutsun. Kötülükten sakınsın ve iyilik etsin. Esenliği arayıp onun ardınca gitsin. Çünkü Rabbin gözleri doğru kişilerin üzerindedir. Kulakları onların yalvarışını işitir. Ama Rab kötülük yapanlara karşı durur." 1.Petrus 3:10-1

Muhammed peygamberlerin sonuncusu mu?

İslam âlemi Muhammed'in sonuncu peygamber olduğunu ve ondan başka bir peygamberin daha gelmeyeceğini öğretir. Fakat Kuran'ı okuyup da dikkatlice araştıran bir insan, başka bir sonuca varacaktır. Önce peygamber ne demektir onun hakkında kısa bir tarif yapalım.

Peygamber hakkında sözlükte şöyle bir tarif var: "Tanrı tarafından haber getiren, tanrı buyruklarını insanlara haber veren kimse." (Osmanlıca Türkçe Sözlük-Bilgi Yayınevi) Eş anlamı nebi, resul.

Belki bu sözlük anlama biraz eklemeler de yapılabilir. Allah'ın yalnız buyruklarını değil, "uyarılarını, gelecekte olacak şeyleri ve öğütlerini de söyleyen kişi" dersek, sanırım açıklama biraz daha etraflıca olacak. Erkek olsun kadın olsun, isterse de çocuk olsun, Allah'ın doğrudan ya da bir melek aracılığıyla konuştuğu bu kişilere, kısaca «peygamber» deniyor. Bu konuşma bir sohbet şeklinden ziyade, Allah insanlar ile belli amaçlar üzerinde konuşarak, o kişilere görevler vermiştir. İlle de o kişilerin söylediği bu sözlerin kitaplara yazılması da gerekmez. Yaşadıkları zamanda, kalabalık, toplu bir halde peygamberlik eden insanlar da olmuş. Demek ki Allah o insanlarla da konuşmuş. Ya da ruhu vasıtasıyla söylemiş. O insanlar da aynen o söylenenleri çevrelerindeki duyurmuşlar. Ayrıca peygamber olan bir kişinin yine kusursuz, hiç hata yapmayan, yalan söylemeyen biri de olması gerekmez, çünkü böyle bir insan yok. Kişi peygamber diye bu onun yüzde yüz kurtulacağını da göstermez. Başlangıçta iyi olan biri, peygamber olarak Allah'ın sözlerini halka duyurmuştur. Bu insanlar Allah tarafından kullanılıp, kendi iradeleri olmayan robotlar da olmadığından, isterler ise günah da işlerler ve Allah'tan uzaklaşabilirler. Ayrıca bir peygamber, yani Allah'ın bizzat kendisiyle konuştuğu bu kişi, Allah'ın hoşuna gitmeyen şeyler de yapmış olabilir. Hatta o kişi ölümü dahi hak etmiştir. Bu yazdıklarım hakkında yaşanmış bazı olaylardan örnekler vererek anlatacağım.

Çoğu zaman bizlere öğrettikleri peygamberler hakkındaki tarif ve peygamber hakkındaki bilinçaltımıza yerleştirilen düşüncelerin, bilgilerin neredeyse gerçeğe hiç ama hiç ilgisi bile yoktur. Bu üç saydığımız dinler; Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık, kendilerine bir peygamber seçip, en çok da o peygamberi yüceltmişlerdir. O kadar çok yüceltmişlerdir ki, adeta Allah yerine ona tapmışlardır. Ona Allah'tan çok izzet vermişlerdir. Mahalle çocukları gibi birbirleriyle bu konuda kavga ederek, "senin peygamberin küçük benimkisi daha büyük" diyerek de birbirlerinden nefret etmiş, bu yüzden birbirlerine savaşlar açmışlardır. Sanki peygamber olan o kişileri bir türlü paylaşamamışlar. Sonunda bu üç din de onları yalnız ilahlaştırmakla kalmayıp, dediğim gibi Allah'a verilecek izzeti o peygamberlere vermekle, aslında o kişileri putlaştırmışlardır. Bu izzeti de Yahudiler Musa'ya, Hıristiyanlar İsa'ya, Müslümanlar Muhammed'e verirler. Bunu dahi sadece lafta yaparak, o kişilerin yaptıklarını yapmakla, onların iyi işlerini örnek almakla değil.

Bu konudaki onların ikiyüzlülüklerini, Allah adına birbirleriyle savaşlarını konuma almak istemiyorum. Hem geçen konularda tekrar ve tekrar yazdığım için, hem de hiç anlamsız ve saçmalık olduğu için. Gelin o insanları kendi nefretleri, düşmanlıkları, çekememezlikleri ile baş başa bırakıp, biz asıl konumuza gelelim.

Peygamber hakkında "ister erkek olsun isterse de kadın olsun" dedim. Evet, duyanların şaşıracağı bir şeydir bu, "kadın da peygamber mi olurmuş!" derler. Allah'ın kadın olan peygamberi de varmış. Mukaddes Kitabın hâkimler kitabında benim bildiğim ismiyle geçen bir kadın var adı Debora (Hakimler 4:4) 2.Kralları 22:14 de geçen bir kadın daha var onun da ismi Hulda. Daha sonra İsa'nın zamanlarında Anna isminde bir peygamber daha vardı. Bu da Luka'nın 2:36 ayetinde geçiyor. Yine, Resullerin zamanında bir adamın peygamberlik eden, evlenmemiş dört kızından bahseder. İncil'de bunların

isimleri yazmıyor.(Resullerin- Elçilerin işleri 21:9) Fakat bu bahsedilen kadınların açıkça Allah'ın peygamberleri olduğu yazıyor. Yine Allah'ın ruhu vasıtasıyla peygamberlik eden başka kadınlar da olmuş. Mesela İsa'nın annesi Meryem, Yahya'nın annesi Elizabet, Musa'nın ablası Nebiye Miryam, İbrahim'in cariyesi İsmail'in annesi Hacar. (Luka 1:26-45; Çıkış 15:20-21; Sayılar 12:1-2; Tekvin 21:17-18) Onlar hakkında yazılarda "peygamberdi" diye geçmez, ama onlar da peygamberlikte bulundular. Peygamberliği «sadece gelecekte olacak şeyleri bildirmek» anlamında kullananlar da var. Bir kişi gelecek hakkında, şu şöyle bu böyle olacak dedi mi, "peygamberlikte bulunuyor" derler. Fakat peygamberlerin görevi sadece gelecek olaylar hakkında bildiri yapmak da değildir.

Kuranın Nahl suresi(16) 43.üçüncü ayetinde: "**Senden önce kendilerine vahiy indirdiklerimiz, erkeklerdi; bilmiyorsanız kitap sahiplerine sorun.**" diye geçer. Enbiya suresi 7'inci ayetinde de aynı sözler geçmektedir. Bu ayetlerden kadın peygamberin olmadığı anlamını çıkaranlar var ki, bu da Kuranın içeriğine uymaz. Çünkü İsa'nın annesi hakkında açıkça melek vasıtasıyla vahiy aldığından bahseder.(Meryem Suresi) Zaten ayeti dikkatlice okuyacak olursak, orada sırf erkeklerdi denmiyor. Bir keresinde de İsa Mesih, "**Benden evvel gelenlerin hepsi hırsız ve haydutturlar...**" (Yuhanna 10:8) demekle kendisinden önce gelmiş geçmiş tüm peygamberleri hırsız ve haydut yapmak istemedi. Fakat kendisini **Mesih** ilan edenlerin hepsi gerçekten de hayduttu. İsa bunu demek istedi. Yine bununla da Davut peygamber, Saul ve tüm İsrail kralların mesh edilmeleri kastedilmiyor. Kısacası Kuranda geçen o sözlerdeki kasıt, hiçbir kadına erkek peygamberler gibi bir sorumluluk verilmediğidir.

Yine her peygamberin Allaha'tan aldıkları vahiyleri, ille de bizzat kendilerinin kaleme alması gerekmez. Hatta içlerinden bazıları o sözleri bizzat kendileri kaleme almamıştır. Mesela Muhammed peygamber Kuranın tek bir kelimesini bile bizzat kendi yazmamıştır. Ölümünden sonra, Arapların birçoğunun ezberinde olan Kurani resul Osman kaleme alıp, bu sözlerin korunmasını amaçlıyor. O zaman da yazı yazmak için hayvan derileri, ağaç, taş gibi şeyler kullanılıyormuş. Bitkiden elde edilen papirüs kâğıdını da unutmamak lazım. Birçok işlemlerden sonra zor elde edilen bir kâğıt türü olduğundan, Araplar hayvan derilerini tercih etmiş olmalı. Kısacası şu ya da bu şekilde bu sözler korunmuş ve zamanımıza kadar da gelmiş. Yeremya peygamber Allah'tan aldığı vahiylerin sözlerini Baruk isimli biri vasıtasıyla kaleme aldırıyor. (Yeremya 45:1) Mesela Eyüp hakkındaki olayları Eyüp'ün kendisi değil de Musa peygamber kaleme almış. Ya da Âdem, Havva, Nuh, İbrahim, İshak, Yakup hakkındaki peygamberlerin sözlerini ve başlarından geçen olayları, Allah Musa peygambere yazdırtmış. Kuranda geçen bu ayet yüzünden, en azından benim şimdiye kadar konuştuğum bütün Müslümanlar, "kadın peygamber olur muymuş!" gibi bir şaşkınlığa düşüyorlar. Hâlbuki ayette: "Hiç kadın peygamber olamaz" denmiyor. Ayetleri anlamak için dikkatlice, bazen kelimelerin üzerinde durarak okuyup anlamaya çalışmamız gerekiyor. Bir de anlayışımız tüm Kuranın verdiği mesajla da uyum içinde olmalı, yoksa muhakkak bir yanlışlık yapıyoruz demektir.

Bunların yanında zaman zaman peygamber olan topluca insan grupları da var demiştim. (1.Krallar 18:13; 2.Krallar 2:15) Bütün bu saydığımız bahsi geçen kişiler gerçek Allah'ın peygamberleriymiş. Çünkü tarihte birçok sahte peygamberler de çıkmış. Zamanımızda da durum farklı değil. Benim bahsettiğim peygamberler ise sahte değil.

Bunların yanında Allah'ın ruhuyla peygamberlik etmiş kötü insanlar da olmuş. Bu insanlar zamanımızdaki birçok insanlardan daha kötü olmasa da, Allah onlardan ve işlerinden razı olmamış. Böyle olduğu halde, Allah özel bir durumda ruhunu o kişinin üzerinde etkili kılmış. Mesela kral Saul. 1.Samuel 10:11-13 ya da peygamber Balam. Etraflıca bilgi için Sayılar Kitabından 22, 23, 24 bölümlerinin tümünü, 31:8'i; 2. Petrus 2:14-15; Vahiy-Esinleme 2:14'ü okuyabilirsiniz. Bu insanlar iyi bir başlangıç

yapmışlar, o zaman Allah onlardan razı olmuş. Fakat sadık kalmamışlar, akılsızlık yapmışlar. Allah da elini onların üzerinden çekmiş.

Ciddi yalanlar söyleyen peygamberler de yaşamış. Onlar bu yalanı çok iyi niyetle söylemişlerse de, bu gereksiz yere can kaybına ve Allah'ın öfkesine neden olmuş. Hatta bu konuda enteresan bir örnek vardır. Ben bu ayetleri çoğu zaman Yehova Şahitlerine karşı kullanmışımdır. Onlar bendeki samimiyeti gördüklerinden mi, ya da doğru olan şeylerin farkına vardıklarından mı nedir bilmiyorum; içlerinde samimi, iyi niyetli olanları bana şöyle derlerdi: "Sen bize katıl, bu senin söylediğin şeyler doğruysa Allah bunu bizim yönetim kurulumuza zamanla muhakkak açacaktır, ama doğru değilse hiç olmazsa bize gelmekle canını kurtarmış olursun!" Çünkü ben o zamanlar Şahitleri: "En iyi meyveleri, yani işleri olan bir din" diye savunuyordum. Bu yüzden de onlar, "madem biz en iyi bir dinsek, bize gel, bu kendi düşünce, inanç ve bilgilerini dondur" anlamında bana yardımcı olmaya çalışıyorlardı! Ben de Mukaddes Kitapta geçen, yalan söyleyen bu peygamberi onlara örnek olarak veriyordum.

Kısaca orada şöyle bir olay yaşanır. Allah bir kişiyi görevlendirip, "İsrail kralına git ve onun kötü işleri hakkında peygamberlik et" der. Yalnız, "gittiğin yoldan geri dönmeyeceksin, orada bir şey yiyip içmeyeceksin" diye de tembih eder. Bu peygamber görevini bitirdikten sonra, o günahkâr kral gördüğü mucize sayesinde etkilenip bunu evine, yemeğe içmeye davet ettiyse de gitmez ve ona Allah'ın kendisine „yeme, içme“ diye emrettiği sözü söyler. Nitekim peygamber yemeden içmeden, geldiği yoldan geri dönmeden de oradan gider.

Herkes peygamberin bu tutumuna muhakkak anlayış gösterir. Fakat bu olayı duyan başka bir peygamber: "O Allah adamı nereye gitti?" diye oğullarına sorar. Eşeğiyle hemen arkasından gider ve onu bir ağacın altında otururken bulur. O da bu peygamberi evine davet eder. Yine o peygamber Allah'ın ona, "orada yemek yemeyeceksin ve su içmeyeceksin" dediğini tekrarlar. Fakat bu ikinci peygamber yalan söyleyerek, "ben de senin gibi peygamberim, Allah bana, 'git, onu çağır, evinde yedir içir', dedi" der. O adamın Allah'ın peygamberi olduğu doğrudur da, Allah'ın ona, "çağır da, yedir içir" dediği yanlış ve yalandır. Birinci peygamber inanır ve o ikinci yalan söyleyen peygamberin evine gider. Bunlar tam yer içerlerken, o ikinci yalan söyleyen peygambere Allah'ın şu sözleri gelir:

...Böylece Tanrı adamı onunla birlikte geri döndü ve evinde yiyip içmeye başladı.

Sofrada otururlarken, RAB, Tanrı adamını yolundan döndüren peygambere seslendi.

O da Yahuda'dan gelen Tanrı adamına şöyle dedi: «RAB diyor ki: 'Madem RAB' bin sözünü dinlemedin, Tanrının RAB'bin sana verdiği buyruğa uymayıp yolundan döndün; sana yiyip içme dediği yerde yiyip içtin, cesedin atalarının mezarlığına gömülmeyecek.'»

Tanrı adamı yiyip içtikten sonra yaşlı peygamber onun için eşeği hazırladı. Tanrı adamı giderken yolda bir aslanla karşılaştı. Aslan onu oracıkta öldürdü. Eşekle aslan yere serilen cesedin yanında duruyordu... 1Krallar.13: 19-24

Bu sözler ile Allah, iyi niyetle de olsa bir peygamberin bile insanî, kusurlu ne gibi hatalar yapabileceğini, nasıl yalan söylediğini kaleme aldırıyor. Yalnız dikkat edelim, burada Allah yalana inanmanın bedeli olduğunu da gösteriyor. Ölen o peygamber de, rahatı için ne kadar da çabuk kanmak istemiş! Bizlere göre basit görünen bir şey ama o peygamberin düşmesi için yeterli olmuş. Gerçeğe sarılıp yıkılmamamda bu ayetler bana çok teselli ve teşvik kaynağı olmuştur. Her ne kadar tam başaramadıysam da, ben de böyle tuzaklara zaman zaman düşmüşümdür. Allah da bu gibi olayları kaleme aldırdı ki, bizler ders alalım. "Ne olursa olsun, ben dinime, organizasyonuma sadık kalacağım" diyenlere karşı, Allah'ın verdiği cevap da aynen bu peygamberde olduğu şekilde gerçekleşecektir. Sadık kalmak istediğimiz o kişiler kim olursa olsun. Resul Pavlus'un dediği gibi,

isterse melek olup göklerde de yaşasa, gerçeği saptırıyor ise, onlara inanmamak, onların yolunda yürümek gerek.(Galatyalılar 1:6-10) Gerçek sevgi de bunu gerektirir. Bakın Allah Peygamber Hezekiel'e ne diyor:

Kötü kişiye, "Kesinlikle öleceksin" dediğim zaman onu uyarmaz, yaşamını kurtarmak amacıyla onu kötü yolundan döndürmek için konuşmazsan, o kişi günahı içinde ölecek; ama onun kanından seni sorumlu tutacağım.

Ancak kötü kişiyi uyardığın halde kötülüğünden ve kötü yolundan dönmezse, o günahı içinde ölecek. Ama sen canını kurtarmış olacaksın.

"Doğru kişi doğruluğundan döner de kötülük yaparsa, onu yıkıma uğratacağım, o da ölecek. Onu uyarmadığın için günahı içinde ölecek, yaptığı doğru işler anılmayacak.

Ancak onun kanından seni sorumlu tutacağım. Hezekiel.3:18-20

Eğer biz o kişileri sevdiğimizi söylüyor, fakat kızacaklar, öfkelenecekler diye onların yalanlarına, sahtekârlıklarına, despotça diktatörlüklerine, ne olursa olsun "âmin" diyorsak, onlar da yaptıkları kötülüklerden daha çok cesaret bulmazlar mı? Fakat doğru olan şeyde herkes duruş alır da, "kabul etmem arkadaş, senin yaptıkların ve gösterdiğin yol doğru değil" derse, o kişiler belki de kurtulur, kötü yollarından dönerler. Dönmeseler bile, özürleri kalmadığı gibi, onların kanından en azından bizler sorumlu olmayız. Ayrıca kendimiz de onlarla birlikte bir yokluğa sürüklenmeyiz.

Bu ayetler de açıkça, bizi dinlemediler diye insanları diri diri gömmek, kellelerini uçurmak, bizim söylediklerimize iman etmedi diye o kişiye her türlü işkenceyi yapma hakkını Allah'ın vermediğini gösteriyor. İnsanların imanlarına hâkim olmak isteyerek, onların bir kılına dahi zarar verme hakkına sahip olmadığımız gibi, tam tersine; o kişilere zor durumlarında yardım etme bile sorumluluğundayız. Hatta buna mecburuz. (Matta 5:43-48; Romalılar 12:19-20; Çıkış 23:4-5 ; Yunus (Kurandaki), sure 10:99) Hiçbir insanın inancına, görüşüne, bilgisine, ırkına, rengine, diline, iyiliğine, kötülüğüne bakmaksızın bu sorumluluk altındayız. Allah bizleri insanların imanı üzerine hâkim ve aynı zamanda da cellâtlar olarak atamadı. Tevrat'ta geçen savaşlar ve o kanunlar, onların devlet kanunlarıydı. Onların devlet olarak anayasalarını Allah yapmıştı. Her ülkenin nasıl bir anayasası var ise, onların da vardı. Bu yasalara uymayan kim olursa olsun, o yasanın önünde suçlu oluyorsa, bu suçuna göre bazen de ölüm cezası bile getirebilirdi. Allah'ın İsrail'e Musa vasıtasıyla verdiği kanunlar böyleydi. Hiç kimse de yargılanmadan öldürülüyordu. Hâkimler tarafından mahkemeler kurulurdu, ondan sonra alınan karara ise her kes uymalıydı. O karara göre de kişiler cezalandırılıyordu. Yani kafasına göre bir adalet, kafasına göre hâkimler, kafasına göre cellâtlar olmasına ne Allah'ın ne de devletlerin kanunları müsaade eder. Olabilir, bütün dünya sapıtmış ve sen tek başına doğru olarak kalmış olsan bile, yine de günahkâr diye kimseyi asıp kesmeye hakkın yok.

Bu konuda Kuranın öğrettiği ise ancak savunma şeklindedir. Saldırı veya yapılan kötülük karşısında savunmaya müsaade eder. Böyle bir savunmayı ise İncil'de İsa da yasaklamamıştır. O ancak, "**kılıç tutanlar kılıçla helak olacaktır**" dedi. (Matta 26:52) Bununla İsa, "kendinizi savunmayın" demedi ki. İsa, dolayısıyla Allah, oç alma hakkını, düşmanlarından nefret etmeyi, kötülük edenlere kötülük etme hakkını kimseye vermiyor. Ancak saldırıya uğradığı zaman her insanın nefsinin savunması en doğal hakkıdır. Bununla birlikte bir devlete, bir ülkeye karşı, kafasına uymuyor, ya da iman etmiyor diye savaş açın da demedi. Tam tersine o ülkelerin, milletlerin ne kadar Allah'tan uzak adalet ve uygulama şekilleri olsa dahi, bu onların bilecekleri ve sonradan da bizzat Allah'a hesap verecekleri şeylerdir. Yine bu konular hakkında ancak genel olarak böyledir diyoruz, yoksa Tevrat'ı okuduğumuzda istisnaların olduğunu da görmekteyiz.

Bizlerin içinde yaşadığı devletlerin kanunları hakkında ise, "onlara ait olan şeyleri onlara verin" diyerek resul Pavlus şöyle yazıyor:

Herkes kendi üzerinde olan hükümete tabi olsun; çünkü Allah tarafından (Allah'ın müsaade etmediği) olmayan hükümet yoktur; olanlar Allah tarafından tanzim olunmuştur. (Kurulmasına müsaade edilmiştir) Bundan dolayı hükümete karşı direnen Allah'ın tertibine karşı durmuş olur; ve karşı duranlar kendi aleyhlerinde hüküm alırlar. Çünkü hükümdarlar iyi işe değil, fakat kötü işe korkudurlar. Hükümetten korkmamak ister misin? İyi olanı yap ve onun tarafından metih olunursun; çünkü sana iyilik için Allah'ın hizmetçisidir. Fakat kötü olanı yaparsan, kork; çünkü kılıcı boş yere taşımıyor; çünkü Allah'ın hizmetçisidir, kötülük yapana gazap için intikamcıdır. Bunun için yalnız gazaptan ötürü değil, fakat vicdandan ötürü de tabi olmak lazımdır. Çünkü bunun için de vergiler verirsiniz; çünkü daima gayretle devam ederek tam bu iş için Allah'ın hizmetçileridirler. Vergi hakkı olana vergiyi, gümrük hakkı olana gümrüğü, korku hakkı olana korkuyu, hürmet hakkı olana hürmeti, herkese haklarını verin. Romalılar 13:1-7

Bu ayetlere göre Allah, hükümetlerin, askerlerin, polislin yaptığı adaletsizce, çirkince davranışları yüzünden, bizlerin onlara karşı durma hakkını vermiyor. Çünkü herkes yaptıklarının karşılığını Allah'tan alacaktır. Karşı durmak, bizim Allah'ın müsaade ettiği tertip ve düzene karşı hâkim rolüne bürünmemiz demektir ki, bununla da aynı zamanda hüküm gününde Allah'ın adaletinden de şüphe ediyoruz demektir. İman edemeyen, Allah'ın vaatlerini bekleyemeyen sabırsızlar, kendilerine karşı hüküm giyip, anlamsız acılar çekmek zorunda kalıyorlar. "Karşı gelmeden, her denileni ve yapılanı âmin diye yutun" demek de istenmiyor. Tabii ki haksızlıklara karşı geleceğiz ve onları onaylamayan sesimizi mümkünse duyuracağız. Fakat bunu yaparken haddimizi ve Allah'ın bizlere koyduğu sınırları aşmadan. Yoksa "hiç sesini çıkarma, nasıl olsa cennet gelecek, ne yaparlarsa yapsınlar, kabullen" türünden bir eşekliği Allah da onaylamıyor. Herkes susarsa, suç işleyene suçunu kim gösterecek? İsa, Musa, Muhammed ve nice peygamberler sustu mu? Hem bu o kişi için nasıl suç olacak? Belki bilmeden yapıyor. Bilerek yapsa da, Allah'ın peygamberi Hezekiel vasıtasıyla suç işleyen kişinin nasıl uyarılması gerektiğini biraz önce okumadık mı? Hiçbir zaman kabul edemeyeceğimiz en önemli bir neden, Allah'ın bizlerden beklediği şeyleri yapmaya yasak koymaları halinde olabilir. Mesela Mukaddes Kitabın Daniel kitabında yaşanmış bu gibi çok güzel örnekler var. Lütfen kısaca yazılmış bu yerleri Mukaddes Kitaptan kendiniz okuyun. Zaten bütün hepsi 16 sayfa kadar.

Kuranın vahiy edildiği zamandaki olayları herkes için her zaman uygulanır da diyemeyiz. Muhammed'in zamanında Müslümanları yok etmek için savaşıyor kişilere karşı, savunmayı ve onlarla savaşmayı Allah emretti. Bundan sonra artık İslamiyet onların devlet dini oldu. Bir zamanlar İsrail'de de olduğu gibi, Araplar da anayasalarını bu inanç doğrultusunda düzenledi. Kutsal Kitaplar, Allah'a ve bu yola saygısızlık edip diretenlere verilmesi gereken cezaları yazar. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 13:6-11 Hac, sure 22:39 Muhammed, sure 47:4) Bu ayetler açıkça savaşıyorlarla savaşmaya izin veriyor. Bunlar aynı zamanda da, Allah'tan sapmasınlar, doğruluktan uzaklaşmasınlar diye o milleti koruyucu kanunlardır. Bu kanunlar bir kişinin hoşuna gitmiyor ise, onun o ülkede yaşaması zorunlu değildir, ama yaşıyor ise saygı göstermesi zorunludur. Saçma ve insanlık dışı gibi gösterilmeye çalışılan Kurandaki bu ayetlerin aynısı Tevrat'ta da geçtiği gibi, üç aşağı beş yukarı her devletin anayasasında var olan kanunlardır. Fark, birini insanlar, öbürünü Allah emretmiştir. İnsanlar Kuranda geçen: "Onların kafalarını vurun, taşlayın, kılıçtan geçirin" gibi ayetleri sanki kendilerine verilmiş bir yetki gibi görüyorlar. Yukarıda okuduğumuz ayetlerde anlatıldığı gibi, bu yetki ancak kurulmuş devletlerin kanunlarının, gerekli şartlarda askerinin, polislinin sahip olduğu bir yetkidir. Zamanımızda kılıç kullanmaz da bomba, tank, roket kullanır. Onlar da yaptıkları bütün şeyler için, herkes gibi Allah'ın hüküm kürsüsü önünde hesap vermek için duracaklardır. Fakat biri çıkıp: "Onlar yetkilerini çok adaletsiz ve kötüye kullanıyorlar" diyebilir. Olabilir, sanki bunu Allah bilmiyor da sen mi biliyorsun? Allah müsaade ediyorsa, sen kim oluyorsun da müsaade etmiyorsun? Hem dünyayı

düzelme işinde, ne böyle bir kudrete ne de böyle bir yetkiye sahibiz. Sabır ve dua ile isteklerimizi Allah'a duyurmaya çalışalım. Yeryüzündeki adaletsizlikten en çok Allah nefret ediyor. Karşımızdaki şöyle ya da böyle yapıyor diye, aynı adaletsizliği biz de yaparsak, aynı misillemeye biz de başlarsak, aynı yerde yargılanıp, aynı hükmü giyeceğiz, bunu da unutmayalım.

Düşünün ki herkes Allah'ın önünde ve Allah da onları bir bir yargılıyor. "Neden böyle yaptın, neden şöyle davrandın?" diye sizlere sorduğu zaman ne diyeceksiniz? "İşte şu böyle eğrilik yapmıştı, öbürü de şöyle fesatlık yapmıştı da onun için ben de böyle yamukluk mu yaptım" diyeceksiniz? Allah da o zaman demez mi: "Onlar senin arkanda, onlara da soracağım, ama ben sana soruyorum" derse ne deriz? Kendi yaptığımız yanlışlar için başkalarını bahane edip, sorumlu tutabilir miyiz? Galatyalılar 6:5 ayetinde açıkça: **"Herkes kendi yükünü taşıyacaktır"** diye yazar.

Ben peygamberler konusuna ve Muhammed'in son peygamber olup olmadığına değinecektim, fakat mecburen bu konulara da girmek zorunda kaldım. Yukarıda bahsettiğim konular, Kuran ve Muhammed denilince her Hıristiyan'ın ille de sorduğu sorulardır. Dünyamıza bakınca bu konulara girmek de elde değildir. Başından beri dediğim gibi, bu kitap ile ben insanları araştırmaya teşvik etmeye çalışıyorum. Yoksa bütün Kutsal Kitaplardan öğrendiğim yaşam tarzını ve onların açıklamalarını bir kitapta anlatmam imkânsız olur. Bilgisizlikten ötürü ve bilgiden kaçan insanların başına çok acı şeyler geldiğini ve geleceğini de biliyorum. Her türlü bilgiden kaçılrsa da -belki anlaşılır- fakat Tanrıdan gelmiş mesajları ittirmek, hayatımızla oynamak demektir. Bizi yaratan, bize şekil verip, bizler üzerinde bir amacı olan Allah hakkındaki bilgiyi, sadece tükürük hocalarının, papazların, hahamların, Şahitlerin tekeline vermek kadar büyük aptallık da olamaz. Böyle olduğunu Süleyman'ın Mesellerinde Allah da söylüyor (veya Özdeyişlerinde 1:23-31).

Nihayet Muhammed'in gerçekten son peygamber olup olmadığına gelelim. Ayrıca Kuranda böyle bir şey yazıyor mu?

İslam âlemindeki bu düşüncüyü destekleyen tek bir ayet var. Ahzab, 33'üncü sure 40'ıncı ayetinde şöyle yazar:

Muhammed adamlarınızdan hiç birinin babası değildir; ancak o Allah'ın Elçisi, Peygamberlerin sonuncusudur; Allah'ın her şey üzerinde geniş bilgisi vardır.

Bir insan bu ayeti okuduktan sonra hâlâ, "Muhammed son peygamber olamaz" demesi için akılsız ve de anlayışsız olması lazım diye düşünülür. Öyle de değil mi? Açık açık yazmıyor mu? Bu ayet Osman Nebioğlu tercümesindedir. Benim elime geçen tüm Türkçe tercümeler de ne yazık ki bu şekilde tercüme edilmiş. Ne yazık ki diyorum, çünkü doğru değil. Benim bu konuya dikkatimin çekilmesi ise yıllar sonra oldu. Çünkü ben araştırırken, artık bir şeyden emindim. Benim için Kuran da Mukaddes Kitap da Allah tarafından peygamberlerine vahiy edilmiş sözleriydi. Bu sebepten de bunlar birbirleriyle her konuda uyum içinde olmalıydılar. Bilgisiz, tecrübesiz, ya da ille de taraf tutan kişi için bu böyle değildir. Samimiyetle, bütün yürekle araştırıp, hiç taraf tutmayan biri, bu kitapların bir kaynaktan geldiğini de anlayacaktır. Benim anlamam da öyle oldu. Ben nasıl anladığımı size anlatayım, ondan sonra bu yazılanların doğru mu yanlış mı olduğuna dair kararı yine sizler kendiniz verin.

Muhammed'in son peygamber olma konusuyla ilgili tüm Kuran okunduğu zaman, bırakın yalnız Mukaddes Kitabı, Kuran da bu sefer kendisiyle çelişki içine düşer. Örnekler vereyim ki daha kolay anlaşılsın. Bu sefer Araf suresi, yani 7'inci sure 187'inci ayetini okuyalım:

Senden vaktin ne zaman dolacağını sorarlar, de ki: "Onu yalnız Tanrım bilir. Onu vaktinden önce O'ndan başkası açıklayamaz. O, göklere ve yere yüklenmiştir. O sizin üzerinize ansızın kopup gelecektir." Onlar sana sanki

sen bunları biliyormuşsun gibi sorarlar. De ki: "Bunu yalnız Allah biliyor; ancak insanların çoğu bunu bilmezler."

Bu ayeti okuduğumuz zaman, o zamanki insanların da bir son hakkındaki meraklarını görüyoruz. İlle de belirli bir zaman bilme merakı. Bu yanlış değildir, ancak hangi yürek tutumuyla yapıldığına bağlıdır. Allah insanlara cenneti, ebedi hayatı vaat ediyor, bütün bu kötülüklerin sonunun geleceğini söylüyor; hangi normal bir insan bunlara inanır da, bu tarihi bilmek istemez? Bu duygu o kadar doğal ki. Peygamberler de bilmek istemiş ve bunlar hakkında araştırma yapmışlar. Resuller İsa'ya bu konuda sorular sormuşlar. Hatta gökteki Melekler bile bilmek istiyor. (Daniel 12:8-9; Matta 24:3 ; 1.Petrus 1:11) Bu gibi bir bilgiyi aramak ve bilmek istemek yanlış olmadığı gibi, hatta Allah bu insanlara "neden ille de bilmek istiyorsunuz" diye de onları azarlamamış. Tam tersine, onların bu gerçeklere inanmalarına yardımcı olmuş. Açıkça anlaşılan bir tarih vermediyse de, bunu da bizlerin iyiliği için yapmış. Ancak bu gibi bir bilgiyle insanları aldatanlar, sömürenler çok olduğundan, artık böyle bir bilgi meraktan ziyade nefretle karşılanıyor. Yaşanılan bunca çirkin olaylardan sonra o insanlara 'haksızlar' da diyemiyorum.

Mukaddes Kitap ise bu meraka karşı insanları sabırlı olmaya, dikkati sadece bir «sonun» tarihine çekmek yerine, onları doğru ve Allah'ın hoşuna gidecek işlerde ilerlemeye teşvik ediyor. (Resullerin-Elçilerin İşleri 1:6-7) Dediğim gibi, her tarihte insanların bu merakını sömüren sahtekârlar bol bol piyasaya çıkmış. Samimi olup hata yapsalardı, bu sonraki işlerinden belli olurdu. İnsanların üzerlerinde sürdükleri saltanata bakınca, «onlar bilmeyerek hata yaptı» diyemiyoruz. Çünkü her türlü doğruluktan uzak olup, hatalarını hiçbir zaman kabul etmeyen bir kuruluş, bir din hakkında, "bunlar samimiyetle yanlışlık yaptı" denir mi? Samimi olan ile olmayan işler o kadar anlaşılmaz değildir. Samimi olan özür diler, hatasını anlatır, yardım ister, alçak gönüllüdür. Fakat bu kuruluşlar bırakın özrü, onların yalanlarına "inanmıyorum" diyenleri aralarından atarlar, mimlerler, savaş açarlar, öldürürler vs.. İlan ettikleri ama gerçekleşmeyen tarihlerin üzerinden neredeyse yüz sene geçmiş de olsa, inanmayanları Şahitler aralarından hâlâ atıyorlar. Alçak gönüllülük bunların ne yanından, ne önünden, ne de arkasından geçmiştir. Böyle bir duygu bunlara değmemiştir bile. Yardım isteyip, "gelin hep beraber araştıralım" diyecekler! Böyle bir şeyi yapmak, onlar için en büyük yenilgidir. Belki intihar ederler, kendilerine göre bu daha iyidir, fakat özür dileyip, hatalarını düzeltmeye asla yanaşmazlar.

Sözü yine uzatmadan gelelim Kuran'dan verdiğim ayete. Kuran açıkça: "**Onu vaktinden önce O'ndan başkası açıklayamaz**" diyor. Muhammed'in sonuncu peygamber olup olmadığıyla bu ayetin ne ilgisi var? Aslında ilgisi hem de çok var. Mademki gelecek olan bir son vaktinde Allah açıklayacak ise, Allah her zaman sözünü ilan ettirme işini nasıl yaptı? İnsanlar, yani peygamberleri vasıtasıyla değil mi? Yine aynı şekilde yapacağı kesindir. Fakat tek bir ayet üzerinde durmadan, başka ayetlere de bakalım. Acaba böyle mi değil mi? Bakalım bu açıklama işini Allah nasıl yapacaktı? O gün hakkında (Mümin), sure 40:15 de şöyle yazıyor:

O, Yücelerin Yücesi, Arş'ın sahibidir. O, kavuşma gününden önce uyararak için emrini, kullarından kimi dilerse ona vahiy eder. Kavuşma günü ortaya çıkarlar, onların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmaz...

Ayet Allah'ın o gün hakkındaki bu bildirisini, dilediği kulu veya kulları vasıtasıyla yapacağını açıkça söylüyor. Allah'ın sözünü duyuranlara ne denir demiştik? Peygamber değil mi? Evet, onlar Allah'ın peygamberleridir, çünkü O'nun sözünü söylüyorlar. Kötülüklerin sonu, yani o kavuşma günü daha gelmediğine, bu ayetler gelecekte olacak bir olay hakkında yazıldığına göre, Kuran'da neden "Muhammed peygamberlerin sonuncusudur" diye yazsın? Son günler hakkında yalnız Kuran'da değil, Mukaddes Kitapta da peygamberlerin geleceğinden söz eder. Her ne kadar bazı Hıristiyanlar Müslümanlar gibi, İsa'dan sonra daha başka peygamber gelmeyecektir diye

inansalar da, İncil'de resullerin, ya da yeni Türkçesi Elçilerin İşleri kitabı 2:17-21'de şöyle geçiyor:

'Son günlerde', diyor Tanrı, Bütün insanların üzerine Ruhumu dökeceğim. Oğullarınız da kızlarınız da peygamberlikte bulunacaklar. Gençleriniz görümler, yaşlılarınız düşler görecek. O günler kadın erkek kullarımın üzerine ruhumu dökeceğim, Onlar da peygamberlik edecekler. Yukarıda gökyüzünde harikalar yaratacağım. Aşağıda, yeryüzünde belirtiler, kan, ateş ve duman bulutları görülecek. Rabbin büyük ve görkemli günü gelmeden önce güneş kararmak, ay kan rengine dönecek. O zaman Rabbe yakaran (Rabbin ismini çağıran) her kes kurtulacak.'

Resul Petrus bu ayetleri peygamber Yoel'in sözlerinden alarak söylüyor. Bazıları bu sözlerin sanki o zaman yerine gelmiş olduğunu söylüyorlar ki, birkaç ayet ilerde, **"Bu gördüğünüz, Peygamber Yoel aracılığıyla önceden bildirilen olaydır"** demekle, Petrus da sanki böyle bir imada bulunuyor. Bundan sanki bütün bu peygamberlik o zaman gerçekleşti ve bitti anlamı çıkarılabilir. Fakat Allah bu peygamberliğin bir bölümünü kısmen o zamanki Yeruslalm'de gerçekleştirdiyse, bu Rabbin büyük ve görkemli günü değildi. Güneş kararması ve ayın kana dönmesi hakkında, sadece son günlerdeki Allah'ın gazabının yeryüzüne döküleceği zaman vurgulanıyor. Yoel peygamber aracılığıyla söylenen peygamberliğin bu kısmı ise Petrus'un zamanında yerine gelmedi. İsa Matta'da son günlerle ilgili peygamberlikte bazı alametleri söylediği gibi, vahiy kitabında ve daha başka geçmiş peygamberliklerde de bu konular vurgulanır. (Matta 24:29 Markos 13:24 ; Vahiy-Esinleme 6:12 ; Yoel 2:28-32) Kısacası o benzeri çok küçük çapta gerçekleşen resullerin zamanındaki olaylar, gelecekte dünya çapında olacaktır. Bu yüzden İsa Mesih son günler ile resullerin zamanını aynı peygamberlikte anlatır. Benzeri yanlar konu edilerek, bir peygamberlik içinde iki zaman dilimi vardır. Biri o zamanki Yeruslalm'in harabiyeti, öbürü de tüm yeryüzündeki kötülerin sonu aynı peygamberlikte işlenir. Ancak dikkatlice okunduğunda ve öbür resullerin yazılarından kıyaslamalarla, son günler ile Yeruslalm'in sonunun farkını anlamak da kolaydır. (Örneğin: Matta 24:3-28; Markos 13:5-27; Luka 21:7-28)

Fazla aklınızı karıştırmadan konunun ana hattına döneyim. Bütün bu peygamberlikler, hem Kuran hem Mukaddes Kitap peygamberliklerinde, son günler gelmeden önce, Allah dilediği kulu vasıtasıyla bunu açıklayacağını söylüyor. O kula da peygamber denilirse, fakat Muhammed de son peygamber ise, gel çık işin içinden. Zaten bizim ayağımızın takıldığı ayet hep o: **"Muhammed adamlarınızdan hiç birinin babası değildir; ancak o Allah'ın Elçisi, Peygamberlerin sonuncusudur"** ayeti. Ben bu uyumsuzluğun farkına varana kadar, Kuran'ın hep elimde olan sadece Türkçe tercümelerine bakmıştım. Hepsi aynıydı. Süleyman Ateş'in bir tercümesi Kuran vardı ki, yanında Arapçası da var. Ben ise Arapça bilmem, ama elimde bir de Almanca Kuran vardı. Arapçadan direk Almancaya tercüme edilmiş. Tercüme edenin de tarafsız biri olduğu kesin. Belki de bu kitabın Allah'tan olduğuna bile inanmayan biri. Çok şükür ki öyle. Çünkü taraf tutarak "inanıyorum" diyenin yerine, taraf tutmadan, objektif bir biçimde inanmayan biri, bazen çok daha faydalı ve gerçek bilgileri gösterebilir. Bu adamlar bu işi aynı zamanda o dilin uzmanı olduklarından dolayı da yapmışlar, hepsi bu. Hemen bu ayetin yerini açtım ve okudum. Korkunç şaşırdım ve çok da sevindim. Şaşırdım, çünkü orada Peygamberlerin sonuncusudur diye bir şey geçmiyordu. Sevindim, çünkü Allah'ın sözleri ahenk ve uyum içindeydi. O ayeti Türkçeye çevirince aynen şöyle yazıyor:

"Muhammed adamlarınızdan hiç birinin babası değildir; bilakis Allah'ın elçisi ve peygamberlerin mühürüdür".

Bunu tercüme eden altına, "Bu ayet ile tüm Müslüman âlemi Muhammed'in sonuncu peygamber olduğu anlamını çıkarırlar" diye de bir dipnot koymuş. Demek ki bizim elimizdeki Türkçe tercümelerdeki bu "sonuncu" kelimesi, aynen Şahitlerin Mukaddes Kitabı tercüme ederken, kendi öğretilerine uydurmak için, ayetleri bükmeğe uğraştıkları gibi bir durum. Yani anlayışlarına dayalı bir yorum, hem de yanlış ve Kurana uymayan bir yorum.

Gel de şimdi "bu kitaplar değiştirilmiştir" diyenlere hak verme! Bir de bunu İslam âlemi Mukaddes Kitap hakkında bas bas bağırarak yapıyor. Ya Kuran hakkında ne denmeli? Hâlbuki sen o ayeti olduğu gibi yaz da, yorumunu herkes kendi bilgisine, Allah'tan aldığı ya da almadığı anlayışa göre yapabilirsin. Bu aslında ne büyük bir akılsızlıktır. Ben yinede tercümesi Almanca olan bu Kurandaki ayete pek inanmadım. Bütün İslam âlemine mi inanırsın, Kuran'ı tercüme eden Profesör Almanca mı? Aslında inanmak çok daha mantıklı olduğu halde, bana daha çok ispatlar lazımdı.

Bir gün bize, Yehova Şahidi olmuş, onlarla birlikte de Kuran'ın Allah'tan olamayacağını vaaz eden bir Arap geldi. Arapça onun anadili olduğu için, bu kelime Arapçada nasıl geçiyor diye ona sorabilirdim. Tartışmalarımızın sonunda da sordum. Elimdeki Süleyman Ateş'in tercümesi olup, Türkçe ayetlerin yanında Arapçası da yazılı olan bir Kurandı bu. "Orada geçen kelime mühürle mi ilgili?" dedim. Benim ne sorduğumu o anlamamıştı, bu yüzden sözüm ona bana ayetin tümünü açıklıyordu. Aynen Türkçe tercümelerde olduğu gibi, yani Muhammed'in sonuncu peygamber olacağından bahsediyordu. Ben kelimenin üstünde durarak sorunca, "evet, Arapçada 'mühür' diye geçiyor" dedi. Hem sevinmiş hem de yine hayret etmiştim. Yani bu konuda Almancaya tercüme edilen Kuran doğruydü. Kurana olan güvenim araştırdıkça daha da çok kuvvetleniyordu.

Şimdi bazıları, "ee! Bu ayetlerden de başka bir anlam mı çıkıyor da Muhammed sonuncu peygamber dememiz yanlış olsun?" diyebilir. Eğer bütün Kuran bu ışık ve anlayış doğrultusunda bir bilgi verseydi, o zaman insan belki bir şey diyemezdi. Yine de şüpheli. Fakat sonun bildirisi hakkında Kuran: **O, kavuşma gününden önce uyarmak için emrini, kullarından kimi dilerse ona vahiy eder** demesi, o kişinin, ya da kişilerin peygamber olması demek değildir de nedir? İşte aynen böyle bir soru da ortaya çıkıyor. Demek ki son günlerde Allah peygamberler de çıkaracak. Başka türlü bir yorum yaptığımızda, o zaman ayetler birbiriyle çelişki içine düşüyor.

Mesela Yehova Şahitleri bu resullerin işleri ve Yoel'in peygamberliklerini kendi üzerlerine mal edip, "İşte bunlar bizler için yazıldı, biz de kapı kapı gitmekle peygamberlik ediyoruz" diyorlar! Dediğim gibi, dünyamızda birçok sahtekârlar çıktı. Bence onlar peygamberin ve peygamberliğin anlamını bilmek ve öğretmek bile istemiyorlar. Eline Mukaddes Kitap ya da Kuran alıp kapı kapı giden herkes peygamber mi oluyor?! Bunun böyle olduğunu iddia eden Şahitler ise, bu durum aslında onların kendi ağızlarıyla ne kadar sahtekâr ve yalancı peygamber olduklarını gösteriyor demektir. "Çünkü bir peygamberin söylediği o şey olmaz ve çıkmazsa, o peygamber Rabbin ismiyle yalan söylemiştir, onu dinlemeyeceksin" diyor Allah. (Tesniye-Yasanın Tekrarı 18:20-22) Öbür taraftan da bu ayeti bildiklerinden "biz peygamber değiliz" diyorlar ki, bununla sahtekârlıklarını örttüklerini sanıyorlar. Ne söyledikleri ne de yaptıkları şeyler hakkında tutarlılar. Ancak eskimiş ve bayatlamış numaralarla insanları kandırmaya uğraşıyorlar.

Allah'ın kitapları hakkında konuşulur, fikir yürütülür, tartışılır, şöyle midir yoksa böyle midir diye düşünülür. Bunlar hakkında sınırı aşmadan herkes bir bilgiye ve inanca erişmiş olabilir. Fakat bütün bu insanlar bir şeyi kabul etmeleri gerekir, "onlar da hata yapabilirler". Bunu sadece lafta kabul eden ikiyüzlü insanları kastetmiyorum. Hata yapabileceğini kabul edecek ve böyle bir tutuma ve davranışa, en önemlisi de inanca sahip olacak. "Ben hata yaparım ama benim dediğimi yapmayı da asarım, keserim ve cehennemliktir" demek ikiyüzlülüktür. Allah'ın prensiplerine ve O'nun amacına yakışmaz. Ancak bu ifade orduda, askerlikte, mafyalarda ve belki de bütün organize edilmiş kuruluşlarda kullanılabilir. Bir komutan hata yapabileceğini kabul eder ve yine de herkesin o emre uymasını bekler. Uymayı da savaşta kurşuna dizer, barışta ise ordudan atar, hapis cezası verir falan. Organizasyonların neler beklediğini geçen konularda yazmıştım. Ordu, askerlik, organize edilmiş kuruluşlardır. Bu kuruluşların çoğu zaman Allah ile uzaktan yakından ilişkileri yoktur. Ancak Allah birçok

kötülüklerle müsaade ettiği gibi, onların da var olmasına müsaade ediyordur, o kadar. Bunların içinde en korkunç olanları dini organizasyonlar. Şahitler askerliği Şeytanın bir aleti olarak görür ve askere gitmezler. Oradaki kural ve prensipleri ise kendi içlerinde uygulamaktan gurur duyarlar. Demek ki yine onların kendi sözlerinden de anlaşıldığı gibi, askeri orduların düzeni Allah'tan değil Şeytandan ise, o zaman bunlar kurdukları düzen ve uygulamalarıyla Allah'a değil de Şeytana hizmet ediyorlardır.

Yine gelelim o ayete: **"Muhammed adamlarınızdan hiç birinin babası değildir; bilakis Allah'ın elçisi ve peygamberlerin mühürüdür"**. Aslında bu ayetin çok kolay anlaşılabilir bir anlamı var. Allah bu ayetle Muhammed'i, geçmişteki sözü geçen bütün peygamberlerin onaylayıcısı olarak gösteriyor. Mühür bir şeyi tasdik etmek, onaylamak anlamında kullanıldığı gibi, kapatmak anlamında da kullanılır. Fakat burada geçen cümlede ve bütün Kuranın ışığında, Muhammed o geçmiş peygamberlerin tasdikçisi, onaylayıcısı ve onların mesajlarını aydınlığa çıkarıcı açıklamalar getiren biri olarak vurgulanıyor. Hem buna benzer bir ayette İncil'de İsa Mesih hakkında geçiyor. Orada aynen şöyle yazar:

Geçici olan yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalan yiyecek için çalışın. Bunu size İnsanoğlu verecek. Çünkü Baba Tanrı O'na mührünü basmıştır. Yuhanna 6:27

Eğer bu ayet ile İsa son peygamberdir demeye kalkarsak, Müslüman âleminin ve Hıristiyanların yaptığı akılsızlığa düşmüş olmaz mıyız? Hatta bazı Mukaddes Kitap tercümelemleri yerinde olarak bu «mühür» kelimesi yerine "onayını vermiştir" der. Yanlış da değildir. Kısacası, bunlarla İsa son peygamberdi diye bir anlam çıkarılamaz. Hıristiyanlar da aynı Müslümanlar gibi, İsa'dan sonra gelmiş hangi peygamber olursa olsun reddetmeyi bu yüzden severler. Aynı şeyi Müslümanlar da, Yahudiler de yapar.

Fakat Müslüman âlemi bu ayetten böyle bir anlamı nasıl ve neden çıkardı ben anlayamıyorum. Sahte peygamberlerden korunmak için mi? Sahtekârlar her zaman şu ya da bu şekilde ortaya çıkmıştır ve de çıkacaktır. Fakat bu öğretinin ışığında Allah'ın göndereceği hakiki peygamberlerine karşı insanlığın tepkisi ne olur?! Bu öğretinin insanlık sahte peygamberlerden mi korunmuş oldu, yoksa gelecekte Allah'ın görevlendireceği hakiki gerçek peygamberlerine karşı gelmeye mi hazırlandı?

Şunu da unutmamalıyım ki, sözü geçen peygamberliklerle ilgili son günlerde Allah birçok peygamberler görevlendirecekse de, Şeytanın da peygamberleri çıkıp, büyük alametler ve harikalar yapacaklardır. Sayıları gerçek Allah'ın kullarından çok fazla bile olabilir. Onların alametleri Mısırda Musa'nın karşısına çıkan büyücülerin gücünden de az olmayacaktır. Bu sahtekârların ortaya çıkacağı hakkında Allah'ın resulü şöyle diyor:

Kimse sizi hiçbir şekilde aldatmasın. Çünkü imandan dönüş başlamadıkça, mahvolacak olan o yasa tanımaz adam ortaya çıkmadıkça, o gün gelmeyecektir. O adam, Tanrı diye anılan ya da tapılan her şeye karşı gelerek kendini hepsinden yüce gösterecek, hatta Tanrı'nın tapınağında oturup kendisini Tanrı ilan edecektir.

Bunları ben daha yanınızdayken size söylediğimi hatırlamıyor musunuz? Zamanı gelince ortaya çıkarılacak olan bu adamı şimdilik neyin engellediğini biliyorsunuz.

Evet, yasa tanımazlığın gizli gücü şu anda bile etkindir; ama bu gücü şimdilik engelleyen ortadan kaldırılınca dek görevini sürdürecektir.

Bundan sonra Rab İsa'nın ağzından çıkan solukla öldüreceği, gelişinin görkemiyle yok edeceği o yasa tanımaz adam ortaya çıkacak.

►O, her türlü mucizede, yanıltıcı belirtilerle harikalarda ve mahvolanları aldatan her türlü kötülükte sergilenen Şeytan'ın etkinliğiyle gelecek.

►Mahvolanlar, gerçeği sevmeye ve böylece kurtulmaya yanaşmadıklarından mahvoluyorlar. İşte bu nedenle Tanrı, yalana kanmaları için onların üzerine yanıltıcı bir güç gönderiyor.◀ Öyle ki, gerçeğe inanmamış ve kötülükten zevk almış olanların hepsi yargılsın. Dayanın! 2.Selanikliler 2:4-12

Evet dayanmalıyız. Acilen de bilgiye ihtiyacımız var. Bu konuda uzman olacak şekilde kendimizi yetiştirmeliyiz. Her sesin ve kafanın arkasından oraya buraya koşarak ne yaptığını bilmeyenler değil, kararlı ve eğitilmiş, bu konuda uzmanlar olarak Allah'ın sözü dediğimiz o kitaplar vasıtasıyla sunduğu gerçeklere sarılalım. (Yakup 1:5-8) Sıkıntılarımızda dua ederek, daima Allah'tan yardım isteyelim. Dua vasıtasıyla O'na yaklaştırmaya kendimizi alıştıralım. Bunu da anlamını bilmediğimiz sözlerle değil, çünkü o sözler bizleri bina etmez ancak aldatır; yürekte gelen bir doğruluk ve sadelikle yapalım. Hiçbir şeyi ve kimseyi Allah'ın yerine koymaya kalkmayalım. Bu farkında olmadan, direk yapılmasa da, beklentilerimizi, o kişilere bağladığımız ümitleri gerçekçi bir şekilde imtihan ettiğimiz zaman, bu beklentileri ve güveni Allah'ın yerine bu insanlara vermiş olduğumuzu göreceğiz. Yoksa kimse açıkça bir insana, bir dine, kuruluşa, organizasyona Allah diye tapıldığını kabul etmez. Kendimizi kandırmayalım, bu bize acılıktan başka bir şey getirmeyecektir. Bilgileriyle, sözleriyle, hatta dürüst yaşantılarıyla bizi coşturacak nitelikte insanlar karşımıza çıkabilir. Onları iyi bir kardeş, ağabey, abla olarak görebiliriz, fakat daha fazlası değil. Yeryüzünde bu gibi sıfatların ve sahte alçak gönüllülüğün ardına gizlenmiş birçok tilkiler-kurtlar dolaşüyor, hem de milyonlarca. Bunları da unutmayın, ancak dayanın. Çünkül.Petrus 5:8'de: **"Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis, yutacak birini arayarak kükreyen aslan gibi dolaşıyor"** der.

Üvey babam olan ve rahmetli olmuş birinin bana anlattığı, o zamana kadar benim hiç bilmediğim şeyi de bu kitapta yazmak istiyorum. Emekli ziraat mühendisi Nihat Bey. Ben ona "Nihat baba" derdim. Atatürk'ün zamanında Yalova'da kurulan çiftlikte bir ara müdür olarak vazife alıp, bizzat Atatürk ile yüz yüze de tanışmış biriydi. Bunları belirtişimin nedeni, o yılları yaşamış ve dolayısıyla da o günlerde olan şeyleri iyi bilen biri olarak, anlattığı şeyin de güvenilir olacağına inanıyorum. Kendisiyle dini konular konuşurdum, fakat benle bu konuları konuşurken çok sıkılır ve inanıyorum ki öfkelenirdi de. Onun öfkelenme nedenlerini benim bu kitabımı okuyan herkes herhalde anlar. Arabaya bindiğinde, yolculuk esnasında uzun uzun Arapça bir şeyler söylerdi. Sözüm ona dua ederdi. Fakülte eğitimi görmüş, herkes gibi günahkâr bir insandı. Yaşantısı camilerde falan geçen biri de değildi. Ben onu tanıdığımda, çoktan emekli olmuş, emekliliğinden sonra Ülker fabrikasında da müdürlük ya da yöneticilik yapmış, bazı vazifeler almış. Kendisiyle, tüm bu işlerden artık ayrılmış ve bir kenara çekilmiş denilen zamanda tanıştık. Sohbet etmeyi çok seven biriydi. Sohbetten ziyade anlatmayı dersem daha doğru olacak! Eskilerden, geçmişten, ağır ağır, tane tane anlatırdı. O kadar çok ayrıntıları hatırlamasına şaşırırdım. Bilgili insanların, ya da genelde okumuş insanların, tabiatıyla sahip oldukları bazı çirkin özelliklerini örtme ustalığı bile, almış oldukları eğitim sayesinde olur. Cahil insanın yanında, tecrübeli, bilgili bir insanla sohbet etmek bir yana, kavga bile etmek çok farklıdır. Bilgili insanın belli bir mantığı vardır, saçmalamaktan korkar. Öğrenmenin ne olduğunu bilen kişi, aslında çok az şey bildiğinin farkında olur. Fakat cahil, bilgisiz bir insan kendi gözünde her şeyi biliyordur. Kendi gözünde en büyük yine odur. Mantık denilen şey olmadığı gibi, mantıksızlıkta da başarılı değildir. Gerçi zamanımızda her iki grubu da ayırt etmek imkânsız bir hale geldi.

Kendime göre Allah hakkında insanlarla çok konuşmuşumdur. Benim konuşmam ile bir papazın, bir imamın, bir ilahiyatçı ya da teologun arasındaki fark büyük oluyor. Bu etiketlerin arkasındaki insanlar, karşılarında genelde hep kendilerine evet diyen yüzleri görürler. Bu yüzden de tecrübeleri çok farklı olur. Fakat ben inanan olsun inanmayan olsun hep "hayır" diyen yüzler görmüşümdür. İnsanın hayır diyen yüzüyle evet diyen yüzü çok farklı olduğu için, maalesef ben hep onların bu farklı yanlarını tanımak zorunda kalmışım.

Nihat babayı öfkelenendirmediğim basit konuların içinde o Arapça okuduğu dualar da vardı. Ben sorardım: "Baba senin söylediğin bu şeylerin anlamı ne?"

diye. "Kurandan işte şu sure ya da bu sure" derdi. "Peki, sen bunların anlamını biliyor musun?" dediğimde, "hayır" diye cevaplamıştı. Aslında bilgili bir insanın, etiketli bir insanın, hele böyle bir ömür boyu sanki otomatik olarak yaptığı şeyde bilgisi olmaması, bunu da açıkça itiraf etmesi, bence yine de alçak gönüllü bir davranıştı. Beni çok sevdiği için mi yoksa akıllı olduğu için mi böyle açık sözlüydü bilemeyeceğim. Bir akşam sohbet ederken ona, "senin okuduğun bu duaların Türkçesini duymak ister misin?" dedim. Merakla: "İsterim" dedi. Kuranı getirdim ve onun yıllarca ezbere okuduğu o yerleri Türkçe okudum. Korkunç bir hayal kırıklığına uğramıştı. Sanki yüzünün rengi soldu. Hiçbir şey demeden öyle durdu. Ben onun duygularını anlamıştım. Çünkü bana da aynısı olmuştu. Sultanahmet'te Hocanın okuduğu şeylere anlamadan ağlayan insanların, "bize neden gülüyorlar" diye camideki Arapları dövmeleri gibi.

Anlamını bilmediği, Kuran'dan ezbere okunan o sözleri, söylemek ile insan korkunç büyük bir şey yaptığını sanır. Hayatında ne kadar günah işlemişse bile, sanki bu sözler ile adeta yıkanıp, paklanıp, vicdanen tertemiz oluverir. Böyle anlamsız vicdan rahatlatma metoduna uyuşturucu almak denir. Kişi, ruhunu, vicdanını bu şekilde uyuşturur. Sanki bu bedene alınan alkol, sigara, esrar, eroin gibidir. Din denilen kuruluşlar da bu işi çok iyi yaparlar. Komünistlerin: "Din toplumların afyonudur" demesi boşuna değildir. Gerçekten de insanlar dini Allah adına afyon, eroin gibi kullanmışlardır da onun için bu söz boşuna değildir. Her yönetici pozisyonuna bürünüp, kendini başkalarının sırtında taşıyan insanın işine de öyle gelmiştir. Yehova Şahitleri bu vicdanı vaaz etmeye giderek rahatlatır. Yahudi ise Kudüs'teki taş duvara başını vurarak rahatlatır. Müslüman bunu elinde tespihle, aynı bilmediği kelimeleri yüzlerce kere söylemeyle, secdeye yatıp yatıp kalkmayla yapar. Her dinin verdiği eğitimine göre vicdan rahatlatma metotları vardır. Şeytanın amacı da zaten bu. Allah'ın bizlere verdiği vicdanın ne demek olduğunu o hem çok daha iyi biliyor. Bizleri ittirdiği, teşvik ettiği her türlü Allah'tan uzak şeylerle, nasıl bir vicdana sahip olacağımızı da kestirmesi zor olmasa gerek. En iyi yöntem, böyle hiç anlamadan bir şeyler söyleyip, kişiye bütün o yaptığı pisliklerden kurtuldu izlenimini vermektir. Amaç vicdanen rahat olmak değil mi? Ondan sonra yine devam. İnsanlık benim bu yazdığım şeylerin farkına çok kereler varmış. Komünistlik zihniyetinde benim yazığım bu bilgiler vardı. Onlar dinlerin yanlış uygulamalarıyla uğraşmak yerine, bütün dinleri kesip attılar, ama gerçek Allah'tan da uzaklaştılar. Bu en kolay bir uygulamaydı. Peygamberliklere göre aynı şeyi insanlık pek yakında bütün dünya çapında yine yapacaktır. İnsanlık kendi pisliklerinden kaynaklanan nedenlerden dolayı acaba neden hep Allah'ı ittirirler?!

Muhakkak insan suç işler ve bununla da vicdanen rahatsızlık duyar. Herkesin özür dileme şekli ve pişmanlığını dile getirme işi farklı şekilde gözüküyor da olabilir. Bunların kültürden kültüre farklılıklar göstermesi normaldir. Anlaşılmayan yan bunlar değil. Asıl anlaşılmayan şey o kişilerin özür dilemek ve pişmanlıklarını göstermekte Allah'ın önüne gelme şekilleri. Anlamadıkları şeyleri söylemekle özür mü dilenir? Olsun, Allah onun ne demek istediğini anlar diye düşünenler var. Tabii ki Allah onun ne demek istediğini anlar, fakat bununla kişinin kendi bina olunuyor mu? Bizler Allah'a cennetin gelmesi ve yeryüzünde O'nun iradesi olsun diye niye dua ediyoruz? Cennet bizim ettiğimiz dua ile mi gelecek? Yoksa ne olursa olsun Allah cenneti zaten getirecek mi getirmeyecek mi? Muhakkak öylede böylede cenneti getirecek. Ee, o zaman ben neden bunun için boş yere dua ediyorum? "Nasıl olsa olacak bir şey için dua mı edilir?" diye düşünenler de çıkacaktır.

Hoşumuza giden, olmuş, gerçekleşmiş şeyler için nasıl ki teşekkür ediyorsak; olmasını istediğimiz arzu ettiğimiz şeyleri de dile getiririz. Bu bizim onlara verdiğimiz değeri, takdiri gösterir. En önemlisi de bizzat bizi bina eder. Bir şeyi ne kadar hararetle, bütün yürekle istersek, dikkatimizi ve zihnimizi o şey üzerinde toplarız. Hiç anlamını bilmediği sözlerle bir şey istemek, özür dilemek var; bir de anlamlı ve ne istediğini bilen, söylediğini anlayıp yürekten arzu eden kişinin söylediği sözler var. Sizce Allah hangisine değer verir? Suç işlemiş, hata yapmış birinin bizzat size nasıl ve hangi sözlerle gelmesini beklersiniz? O kişinin hiç bilmediği

bir dilde sizden özür dilemesi mi daha inandırıcı olur, yoksa bunu kendi anladığı, bildiği sözlerle yaparsa mı? Olabilir, hatta onun bilmediği dili siz ana diliniz gibi biliyorsunuzdur ve o sözler sizin için anlamlıdır, ama ya onu söyleyen kişi için ne denmeli? Eğer o kişi söylediği o sözün ne anlama geldiğini bilmiyorsa, sizin için karşınızdakinin bir papağandan farklı yanı yoktur. Hem de aslında saygısızlıktır. Makine gibi ezbere anlamadığı sözlerle ne bir şey istenir, ne de özür dilenir. Biz insanlar kendimiz gibi olan insanlara karşı yapmadığımız, yapamadığımız şeyleri; Allah'a karşı O'nun önünde, hem de severek neden yaparız?

Nihat baba da bu sözleri yıllarca, anlamını bilmeden, otobüse binerken, arabada yolculuk yaparken, bir tehlike anında, korktuğu zaman, ya da çok minnet duydu mu veya etrafındakileri etkileyip hürmet görmek için, ya da çok günah işlediği zaman söylemiş. Hem de sesli sesli, mırıl mırıl. Kişi bu gibi anlamadığı sözleri söyledi mi, sanki ayağı yerden kesiliyor, adeta havada uçuyor. Bütün kötülüklerden kurtuluyor ve bir rahatlık duyuyor. Ben böyle duaları binlerce kere okuduğumdan, ne söylediğimi ve de onların ne hissettiğini iyi biliyorum. Herkes böyle yaptığına göre, onların da üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri hissettikleri kesin.

Gel gelelim o söylenen şeyin asıl anlamını duymaya. Kişinin sanki dünyaları yıkılıyor. Öfke, nefret, keder arasında bir duyguyla büyük bir boşluğun içine düşüyor. Bütün, yıllar boyu kendini kandırılmış olduğu hissine kapılıyor. Kandırılmış, aldatılmış olduğunu düşünüyor. O an insanın içinde sanki yanar dağlar patlıyor, bu kesin. En çok da Allah'ın sözü o kişinin gözünde değerini kaybediyor. Aslında bu ruhen kaybolmak demektir. Çünkü Allah mantıklı, doğru ve aktif yapılması gereken şeyler söylüyor. Bu da oturduğun yerde mırıldanmakla, kapı kapı vaaz etmeye gitmekle, başını duvara dayayıp ağlamakla olacak rahatlık değil.

En basitinden bir örnekle Allah bakın ne diyor? Mesela, **"kendine yapılmasını istediğin şeyleri sen de başkalarına yap"**. Her gün kendi dilinde söylesene bu sözü mırıl mırıl! Bunu her insana yapıp ve de her zaman uygulasına. Asıl onu yerine getirmedeğin zaman vicdanın sızlasın. İşte o zaman vicdanın sağlıklı çalışıyor, artık uyuşturucu almıyorsun demektir. İnsanlık bunları yaparak kendini rahatlatmalı, anlamadığı sözler ve işlerle uyuşturarak değil.

Aramızda saygı hürmet vardı, ama Nihat baba bütün bu düşüncelerimi de açıkça konuştuğum biriydi. Yine hiçbir şey demedi. Birkaç gün sonraydı, herhalde yavaş yavaş hazmetmeye başlamış olayları ki, "bu konularda cahil yetiştirildik" dedi. Ben de bu sefer, "olabilir ama suçu sırf başkasına atıyorsun baba, aslında kendimizin de suçu var" dedim. Bana uzun uzun hikâyeler, masallar anlatırdı. Nafi dedeler, Hamdi babalar gibi dört tane isim sayardı. Onlara göre bu kişiler evliyamıymış, neymiş pek hatırlamıyorum. Diyorum ya, mantık yok bu işlerde, masal gibi şeyler. Bir gün yine bir yere yemek yemeğe gittik. Nihat babanın bildiği bir yer. Hava yaz, Gemliğin üst tepelerinde denizi gören bir yer. Kahveye benzeyen, lokantaya benzeyen, tipik derme çatma ama çok güzel manzarası olan köyün içinde bir yerde. Dışarıda oturup yemek yiyeceğiz. Nihat baba beni aldı, biraz ilerde beyaz çarşaf bezler, ya da mendil paçavraları bağlı bir tahta, ya da demir çubuklu bir toprağın önünde durduk. Domates ektiler desem, fidan da yok. Çubuğun ucunda paçavralar bağlı ama paçavralar hiçbir şeyi tutmak için bağlanmamış. Biz Nihat babaya göre bir evliyanın mezarı önünde duruyormuşuz! Bu evliyaya niyet tutanlar bu paçavraları bağlıyordu demek. İstanbul'un telli babası nasılsa, bunlar da o küçücük yerde böyle bir paçavralı mezar babası yapmış! Onun bu ciddi halini görünce ben makaraları koydum tabii. Ancak gülüyorum. Fakat Nihat baba ciddi. Benim gülmeme hiç aldırılmıyor. Zaman zaman da içimden öfkelenip ona kızıyordum. Her konuda mantıklı düşünen, birçok işlerde yöneticilik yapmış, iyi ve kötü tecrübeleri olan bu adam, bu konuda neden böyle sapıtıyordu? Böyle şeylere kendisi de muhakkak inanmıyordu, fakat toplumun ağızına layık bir meze gibi, bu konuları benimsemiş ve bunlar hakkında konuşurdu. Annem bazen dinler bazen de canına okuyuverirdi. Fakat anlatılan mantıklı şeylere karşı da saçmalayıp, ille de ben doğruyum demezdi Nihat baba. Bu bilgilerden sonra

Nihat babanın bana anlattığı asıl konuya, tarihi olaya geleyim. Çünkü konumuzla ve Kuranla ilgisi ve bağlantısı olan bir bilgi.

Atatürk Mehmet Akif Ersoy'u (Türk milli marşı yazarı) Kuranın açıklanması için görevlendirir. Mehmet Akif de o zamanlar milletvekili. Bu işi Atatürk Mehmet Akif'ten kurtulmak için mi yapıyor ki, ben şimdi öyle düşünüyorum, yoksa gerçekten de Atatürk hem kendi hem de Mehmet Akif için bir ispat mı arıyor bilinmez. Çünkü Mehmet Akif bazı konularda izlenilen politikaya pek taraftar değil. Fakat Atatürk ise onun samimiyetine inanan biri. Yani yaptığı şeyi Mehmet Akif ikiyüzlülükle, politika için, etiket için falan yapmıyor. Doğru, samimi bir kişi olduğu sonraki ifadelerinden de anlaşılıyor. Muhakkak o da bizler gibi hatalı biriydi. Atatürk'ün kafasına uymasa da, samimi insanları takdir ettiğini de kabul etmeliyiz.

Kuranın açıklanışı derken; bütün İslam âlemine çağrı yapılacak, hepsinin ileri gelen din bilgisi sahipleri, Kuranı bilen kişilerinden oluşan bir heyet oluşturulup, Kuran kelime kelime açıklanacak. Zaten Atatürk'ün amacı da bu. "Nedir bu dincilerden çektiğimiz! Gidin, toplanın şunu açıklayın ki, halk böyle cahil kalsın" diyor. Hem Türkiye yüzyıllardır halifelik görevine sahip bir durumda. Yani benzetmek gerekirse, Hıristiyanlığın papası nasıl Vatikan'dan bütün Hıristiyanlığı temsil edip otoritesi varsa, İslam âlemi için Osmanlı devleti de öyleymiş. Bir tarih olarak bu olay tam ne zaman olmuş hatırlayamıyorum. 1920'li yıllar olmalı. Bu görevle Mehmet Akif Türkiye adına çağrıda bulunuyor ve bu ülkeler de bu çağrıya karşılık vererek bir araya geliyorlar. Yine yanılmıyorsam o zaman bu buluşma Mısır'da yapılmış. O heyet bütün Kuranı açıklamak kaç yıl sürerse orada kalıp, bu işi yapacak. Bütün İslam âlemi ülkelerinden temsilci din adamları da gelmişler. Aradan yaklaşık, yine yanılmıyorsam üç sene mi ne geçiyor. Bunlar Kuranın ancak üç cüzünü, yani üç cildini açıklayabiliyorlar. Kuran otuz cüz denilen, -otuz cilt diyelim-, bölümlere ayrılmış 114 Sureden oluşuyor. En uzun sureleri başlarına koymuşlar. Daha sonra bu surelerdeki ayetlerin sayısı gittikçe azalıyor. Açıkladıkları yer aşağı yukarı 3'üncü sure olan Ali İmran suresinin ortalarına kadar olan bir bölümü. Bütün bu heyet zamanla bir şeyin farkına varıyor. Açıklamaya çalıştıkları yerler birbirlerini tutmamaya başlıyor. Yani bir ayetin anlamı şu derken daha sonra o konuda bambaşka bir anlam çıkacak ayet geliyor. Mesela benim, Muhammed son peygamber mi konusunda işlediğim yer gibi. Daha sonra hepsinin de onayıyla şu karar alınıyor:

"Biz bu Kuranın açıklamasını yapmaya çalıştık ama Allah bize vermedi. Gelin şimdiye kadar bu üç yıl içerisindeki bütün çalışmalarımızı imha edip yok edelim ki, halkın eline geçip de bizim yanlışlıklarımızı doğru diye yaymasınlar." Bu kararla ve hepsinin onayıyla -ayrıntılar bilinmiyor- bütün açıklamalar yakılıp yok ediliyor ve hepsi ülkelere dağılıyor. Atatürk'ün, "ne oldu?" sorusuna da Mehmet Akif: "Paşam biz bunu açıklayamadık" diyor. Atatürk ise anlamlı gülümsüyor.

Onların çok hoşuma giden samimiyetliklerini, aldıkları bu kararı, ben çok takdir ederim. İlle de birçok dinlerde ve yine özellikle Yehova Şahitlerinde olduğu gibi, "biz her şeyi biliyoruz, bilmesek de bu böyle anlaşılmalı" diyerek, insanları kendi uydurdukları saçmalığa inandırmaya zorlamamışlar. Bravo böyle insanlara. Bu tarihten sonra, bütün İslam ülkeleri kendi bünyelerinde dini araştıracak ve açıklayacak kurumlar kuruyorlar. Türkiye'deki diyanet işlerinin kurulması da bu vasıtayla, bu mantıkla gerçekleşiyor. Bu olaydan önce mi sonra mı kuruluyor onu da bilmiyorum. Ya da bu olayla birlikte mi kuruluyor, o da olabilir. Önemli olan tarihin detaylı rakamsal ayrıntıları değil, bence önemli olan alınan karar ve atılan adım. Ben bu açıklamayı Kuran bilgisinde nerelerde olduğumuz hakkında bilgi sahibi olmanız için yazdım. Mehmet Akif'in hayatını yazan kişiler, onun dini bilgisizliğini vurgularlar. Hâlbuki bu konuda "yeterli bilgi sahibi değilim" diyen Mehmet Akif'in kendisi olmuştur. Hem de bütün Kuranın açıklamasını yapma görevinde! O dindarların içinde şimdiye kadar bu alçak gönüllülüğü, öyle bir rütbe ve yetkiye sahip kim yapmış ya da gösterebilmiş? Bir insan samimi olarak doğruyu söylüyor diye bilgisiz, kafasız mı oluyor? Onlar Kuran hakkında sanki Mehmet Akif kadar bir bilgiye sahip olmuşlar mı hiç? "Biz her şeyi

biliyoruz" deyip Allah adına asıp kesmek mi doğru, yoksa: "Biz bu işi anlamıyoruz ve açıklayamayız, Allah bunu bize vermedi" demek mi doğru? Hem onlar sahte bir alçak gönüllülük de yapmadılar, ancak doğruyu söylediler.

İnsanlar "bilmiyoruz" demekten ödleri kopuyor. Onlara göre bu karşılardaki insanlarda güvensizlik yaratıyormuş. Hâlbuki tam tersi olması gerekmez mi? "Her şeyi biliyorum" deyip de söylediği şeyler yalan yanlış çıkan bir kişinin, siz hangi sözüne güvenebilirsiniz? Olabilir, hatta on şeyde yedisi doğru çıkmıştır, üçü yanlış. Fakat bundan sonra söyleyeceği şeyler hakkında, bu da acaba o için içine mi girecek, yoksa yedinin içinine mi diye insan kuşku duymaz mı? O kişinin sözlerine inanmak, sanki piyango ikramiyesi gibi şans oyunu olmaz mı? Her insan yanılabilir. Yanılsa bile doğru olan yanları da vardır. Bu gerçeği kabul etmeyen insan akılsızlık yapıyordur. Önemli olan yanılmamız değil, o yanılığımıza olan tepkimiz, tutum ve davranışlarımızdır. Keşke bütün dünya Mehmet Akif gibi insanların alçak gönüllüğüne sahip olup, bunu da uygulasalardı. Mehmet'in verdiği bu samimi cevap, muhakkak çok kişileri hayal kırıklığına uğrattırırken, Atatürk'ün bir yerde takdir ettiğine inanıyorum. Çünkü Atatürk idealist bir insanmış. Alışlagelmiş kendini satan politikacılar, devlet adamları gibi biri değil. Mehmet Akif'e güveni olmasa, Türkiye adına bu iş için onu zaten görevlendirmezdi. En azından, "kendi adına ne yaparsan yap ama Türkiye adına yapma" derdi. Devletin görevlendirdiği milletvekilinin üç sene sonra boş elle geri gelmesi, muhakkak pek öyle tarihe övgüyle geçecek bir konu değil diye görülmüş. Bazıları için bu bir yenilgi gibi algılanmış. Hâlbuki bence yine tam tersine, bir övgü konusu olmalı. Bir şeyi anlayamamak üzüntü verirse de, gerçeği kabul etmekle övünülmeli. Eğer anlayışı Allah'tan bekliyor isek, O bunu ne zaman ve kime isterse verir. Bu olaylardan sonra kurulan diyanet işlerindeki görevlilere, devletin ittirmesi ve onların baskısıyla, "ille de halka bir şeyler, hatta bizlerin işine gelecek şeyler açıklayın" zihniyeti ve halka verilen saçma bilgiler yerine, Mehmet Akif: "Ben bilmiyorum" demiş. Ben bravo ve yine de bravo derim. Bu olayı ayrıntılarıyla Türkiye'nin iyi bilmesi lazım. Ben internetlerde aradım, bir şey bulamadım. Kimbilir bu olay nerelerde arşivlendi.

Son olarak konuyu kapatırken, toparlayarak belirtmeliyim, Kuran'da Muhammed hakkında son peygamberdi diye geçen bir ayet yok. Ancak yanlış ve Kuranın içeriğine uymayan bir öğretiden esinlenerek tercümelere bu şekilde yazılmış. Tercümelerde «**Peygamberlerin sonuncusu**» yerine «**Peygamberlerin mühürüdür**» olarak yazılmalıydı. Kuranın Arapça orijinali böyle yazıyor. Bu da bütün olarak Kuranın verdiği mesaja ve Mukaddes Kitapta geçen peygamberliklere göre, **Muhammed peygamberliklerin ve peygamberlerin bir onaylayıcısı** anlamında yorumlanmalı. Kısacası burada sözü geçen «mühür», «onay» anlamında kullanılıyor. Eğer bu yoruma "saçma" derde eski kafada kalırsak; o zaman Kuran ve Mukaddes Kitaptan bu konuda birbirini tutmayan birçok yerleri çıkarıp atmamız gerekir ki, bu daha büyük bir saçmalık olur. Verilen ayetleri lütfen kendiniz açıp yerinden okuyun, kendiniz karar verin. Bana da inanmayın, bizzat araştırın. Ben doğru olsam bile, bilgim ve işlerimle sadık kalırsam, ancak kendimi kurtarabilirim, o da belki; fakat başka kimseyi kurtaramam. Bu herkes için geçerli bir kural. Bu gerçeği de yine Allah'tan, O'nun sözlerinden öğrendim. (Hezekiel 14:12-20) Sizler de okuyun, araştırın, gerçeği öğrenip ve de öğretin. (Matta 28:18-20)

m | e | s | i | a | s | . | d | e

218 20 1487488 010